Al V-lea roman din istoria CRONICILE FAMILIEI CLIFTON

Jeffrey

ARCHER

MAI PUTERNIC DECÂT SABIA

EDITURA VIVALDI

Cuprins

PROLOG
HARRY SI EMMA 1964-1965
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
LADY VIRGINIA FENWICK 1966
15
16
GILES BARRINGTON 1970
17
18
19
20
21
22
23
SEBASTIAN CLIFTON 1970
24
25
26
27
LADY VIRGINIA FENWICK 1970
28
29
30
31

32
SEBASTIAN CLIFTON 1970
33
34
35
36
HARRY ŞI EMMA 1970
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47

JEFFREY ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON VOLUMUL V

MAI PUTERNIC DECÂT SABIA

Titlul original: MIGHTIER THAN THE SWORD, 2015
În româneşte de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI, 2015

Versiune ebook: v1.0, iunie 2017

THE BARRINGTONS

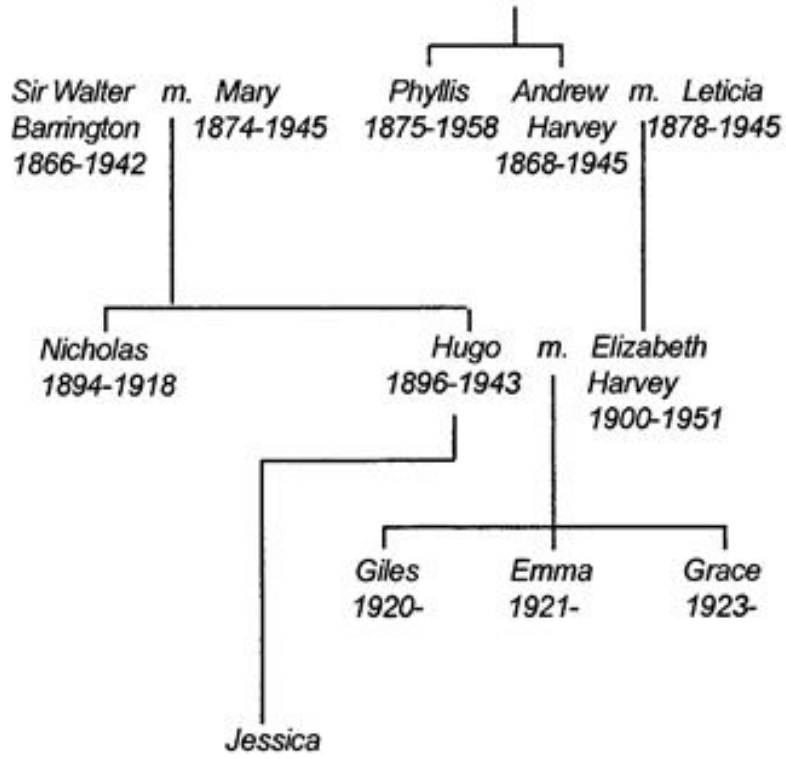

THE CLIFTONS

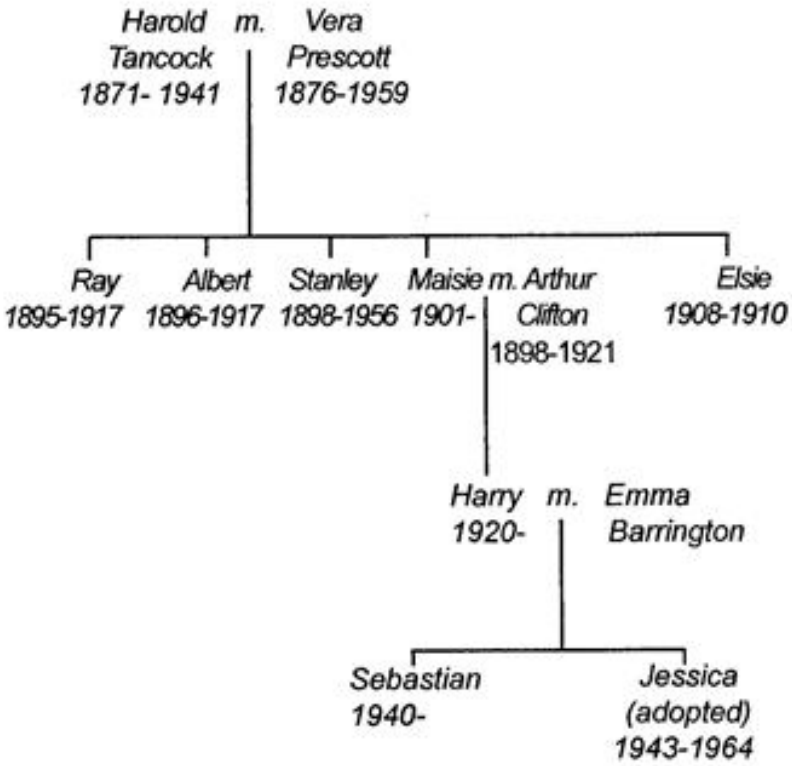

Sub conducerea oamenilor cu adevărat măreţi,
Condeiul este mai puternic decât sabia

EDWARD BULWER-LYTTON 1803–1873

PROLOG

OCTOMBRIE 1964

Brendan n-a bătut la uşa cabinei, ci doar a întors mânerul şi s-a strecurat înăuntru, uitându-se înapoi ca să se asigure că nu-l văzuse nimeni. Nu voia să explice de ce un tânăr de la clasa turist se afla în cabina unui nobil în vârstă la acea oră din noapte. Nu pentru că ar fi comentat cineva.

— E posibil să fim întrerupţi? a întrebat Brendan, după ce a închis uşa.

— Nu ne va deranja nimeni până la şapte dimineaţa şi atunci nu va mai fi nimic de întrerupt.

— Bine, a zis Brendan. S-a lăsat în genunchi, a descuiat cufărul mare, i-a tras capacul şi a studiat maşinăria complexă pe care o construise în mai mult de o lună. Şi-a petrecut următoarea jumătate de oră verificând dacă nu existau cabluri întrerupte, dacă fiecare cadran era în poziţia corectă şi dacă pornea cronometrul la deplasarea întrerupătorului. Nu s-a ridicat din genunchi până ce nu s-a asigurat că totul mergea perfect.

— E gata, a anunţat el. Când vrei să pornească?

— La trei dimineaţa. Şi voi avea nevoie de treizeci de minute ca să scot toate astea, a adăugat nobilul bătrâior, atingându-şi bărbia dublă, ca să am timp să ajung în cealaltă cabină.

Brendan s-a întors la cufăr şi a reglat cronometrul pentru ora trei.

— Tot ce mai ai de făcut este să întorci întrerupătorul chiar înainte să ieşi şi să verifici dacă limba mare se deplasează; după aceea mai ai treizeci de minute.

— Deci ce poate să nu meargă bine?

— Dacă sunt crinii încă în cabina doamnei Clifton, nimic. Nimeni de pe coridorul ăsta şi probabil nimeni de pe puntea de dedesubt nu poate spera să supravieţuiască. Şase pfunzi de dinamită sunt în ghiveci, sub flori, mult mai mult decât era necesar, dar aşa cel puţin putem spera să ne luăm banii.

— Ai cheia mea?

— Da, a zis Brendan. Cabina 706. Acolo vei găsi sub pernă noul tău paşaport şi biletul.

— Ar trebui să mă mai îngrijoreze ceva?

— Nu. Ai grijă doar ca minutarul să se mişte înainte să ieşi.

Doherty a zâmbit.

— Ne vedem în Belfast, atunci.

*

Harry a descuiat uşa cabinei şi s-a dat la o parte ca s-o lase pe Emma să intre prima.

Ea s-a aplecat să miroasă crinii pe care-i trimisese regina-mamă pentru a sărbători lansarea navei *MV Buckingham.*

— Sunt moartă de oboseală, a zis ea, întinzându-se. Nu ştiu cum reuşeşte regina-mamă să facă asta în fiecare zi.

— Asta e treaba ei şi se pricepe, dar pariez că ar muri şi ea de oboseală dacă ar încerca să fie câteva zile preşedinte la Barrington's.

— Prefer slujba mea, totuşi, a spus Emma, scoţându-şi rochia şi atârnând-o în dulap înainte de a dispărea în baie.

Harry a citit încă o dată mesajul Maiestăţii Sale Regale, regina-mamă. O misivă foarte personală. Emma se hotărâse deja să pună vaza în biroul ei când se vor întoarce în Bristol şi s-o umple cu crini în fiecare luni dimineaţa. Harry a zâmbit. De ce nu?

Când Emma a ieşit din baie, Harry s-a dus şi el şi a închis uşa. Ea şi-a scos halatul şi s-a urcat în

pat, mult prea obosită ca să citească măcar câteva pagini din *Spionul care venea din frig,* al unui autor nou pe care i-l recomandase Harry. A stins lumina în partea ei de pat şi a spus:

— Noapte bună, dragul meu, cu toate că ştia că el nu putea s-o audă.

Când a ieşit şi Harry din baie, ea dormea buştean. A învelit-o de parcă ar fi fost un bebeluş, a sărutat-o pe frunte şi s-a urcat în pat, amuzat de torsul ei domol. N-ar fi îndrăznit niciodată să-i dea de înţeles că sforăia.

A rămas treaz, mândru de ea. Lansarea noului transatlantic nu ar fi putut merge mai bine. S-a întors pe partea lui, gândindu-se că va adormi şi el imediat dar, cu toate că pleoapele îi erau ca de plumb şi era extenuat, nu putea adormi. Ceva nu era în ordine.

*

Alt bărbat, întors acum în siguranţa cabinei sale de la clasa turist, era şi el treaz. Cu toate că era trei dimineaţa şi îşi terminase treaba, nu încerca să doarmă. Se pregătea să-şi înceapă treaba.

Întotdeauna aceleaşi nelinişti când trebuie să aştepţi. Ai lăsat vreun indiciu care-i va duce direct la tine? Ai făcut greşeli care vor duce la eşuarea misiunii şi te vor face de râs acasă? Nu va fi în stare să se relaxeze până ce nu va ajunge în barca de salvare şi, mai mult, pe alt vas care se va îndrepta spre alt port.

Cinci minute şi paisprezece secunde…

Ştia că toţi compatrioţii lui, soldaţi ai aceleiaşi cauze, ar fi fost la fel de nervoşi ca el.

Aşteptarea era întotdeauna partea cea mai rea, ieşită de sub controlul tău, când nu mai puteai face nimic.

Patru minute şi paisprezece secunde…

Mai rea decât un meci de fotbal când ai un gol în plus, dar ştii că ceilalţi sunt mai puternici şi

capabili să marcheze în ultimul moment. Îşi amintea instrucţiunile comandantului său zonal: când porneşte alarma, ai grijă să fii printre primii pe punte şi primul în barca de salvare pentru că până mâine la ora asta, vor căuta toţi un tânăr sub treizeci şi cinci de ani, cu accent irlandez, aşa că ţineţi-vă gura, băieţi.

Trei minute şi patruzeci de secunde… treizeci şi nouă…

S-a uitat la uşa cabinei şi şi-a închipuit ce s-ar putea întâmpla mai rău. Bomba nu se va declanşa, uşa se va da de perete şi o duzină de zdrahoni ai poliţiei sau chiar mai mulţi vor năvăli peste el cu bastoanele zburând în toate direcţiile fără să le pese de câte ori îl vor lovi. Dar nu auzea decât zgomotul ritmic al motoarelor pe când *Buckingham* îşi continua liniştită drumul pe Atlantic către New York. Un oraş în care nu va ajunge niciodată.

Două minute şi treizeci şi patru de secunde… treizeci şi trei…

A început să-şi imagineze cum va fi când se va întoarce în Falls Road. Tineri în şorturi îl vor privi cu admiraţie când va trece pe stradă, singura lor ambiţie fiind să ajungă asemeni lui când vor fi mari. Eroul care aruncase în aer *Buckingham* doar la câteva săptămâni după ce fusese botezat de regina-mamă. Ca să nu mai vorbim de vieţile inocente pierdute; nu există inocenţi atunci când crezi într-o cauză. De fapt, nu îi întâlnise niciodată pe pasagerii cabinelor de pe punţile superioare. Va citi totul despre ei în ziarele de mâine şi, dacă-şi va fi făcut treaba bine, nu se va pomeni numele lui.

Un minut şi douăzeci şi două de secunde… douăzeci şi una…

Acum ce n-ar mai putea merge bine? Oare dispozitivul, construit în dormitorul de la etaj de pe domeniul Dungannon se va defecta în ultimul minut? Urma să sufere oprobriul ratării?

Şaizeci de secunde…

A început să şoptească fiecare număr.

— Cincizeci şi nouă, cincizeci şi opt, cincizeci şi şapte, cincizeci şi şase…

Oare beţivul trântit în fotoliul de pe hol îl aşteptase tot timpul? Erau acum în drum spre cabina lui?

— Patruzeci şi nouă, patruzeci şi opt, patruzeci şi şapte, patruzeci şi şase…

Crinii fuseseră oare mutaţi, aruncaţi, luaţi de la locul lor? Poate doamna Clifton era alergică la polen?

— Treizeci şi nouă, treizeci şi opt, treizeci şi şapte, treizeci şi şase…

Deschiseseră oare cabina lordului şi găsiseră cufărul?

— Douăzeci şi nouă, douăzeci şi opt, douăzeci şi şapte, douăzeci şi şase…

Căutau deja prin tot vasul bărbatul care ieşise din toaleta de la clasa întâi?

— Nouăsprezece, optsprezece, şaptesprezece, şaisprezece…

Oare… s-a agăţat de marginea banchetei, a închis ochii şi a început să numere cu voce tare:

— Nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu…

S-a oprit din numărat şi a deschis ochii. Nimic. Doar tăcerea stranie care însoţeşte întotdeauna eşecul. Şi-a aplecat capul şi s-a rugat unui Dumnezeu în care nu credea şi imediat s-a auzit o explozie atât de puternică încât a fost aruncat prin cabină ca o frunză în vânt. S-a ridicat în picioare şi a zâmbit când a auzit ţipetele. Se întreba doar câţi pasageri de pe puntea superioară reuşiseră să supravieţuiască.

HARRY ŞI EMMA
1964–1965

1

— Hrr, a murmurat Harry trezindu-se din picoteală. S-a ridicat şi a aprins lampa din partea lui, apoi s-a dat jos şi s-a îndreptat repede către vaza cu crini. A citit mesajul de la regina-mamă a doua oară. *Mulţumiri pentru ziua de neuitat petrecută în Bristol. Sper că a doua mea casă va avea un prim drum încununat de succes.* Era semnat HRH[1], regina-mamă Elisabeth.

— O greşeală atât de simplă, a spus Harry. Cum de mi-a scăpat? Şi-a pus repede halatul şi a aprins lumina din cabină.

— E deja momentul să ne trezim? s-a interesat o voce adormită.

— Da, este, a zis Harry. Avem o problemă.

Emma s-a uitat la ceas.

— Dar e abia trecut de trei, a protestat ea, privindu-şi chiorâş soţul care se uita insistent la crini. Care e problema?

— HRH nu este titlul reginei-mame.

— Toată lumea ştie asta, a spus Emma, încă pe jumătate adormită.

— Toată lumea, cu excepţia persoanei care a trimis aceste flori. N-au ştiut că modul corect de a te adresa reginei-mame este Maiestatea Voastră, nu Înălţimea Sa Regală. Aşa i se spune unei prinţese.

Emma a coborât supărată din pat, s-a dus la soţul ei şi s-a uitat şi ea la cartea de vizită.

— Roagă-l pe căpitan să vină imediat la noi, a spus Harry. Trebuie să vedem ce e în vaza asta, a zis Harry, înainte de a cădea în genunchi.

— Probabil e doar apă, a spus Emma, întinzând o mână.

Harry a prins-o de încheietură.

— Uită-te cu atenţie, dragă. Vaza e prea mare pentru o duzină de crini. Cheamă-l pe căpitan, a repetat el şi mai insistent.

— Poate florarul a greşit.

— Să sperăm, a zis Harry, îndreptându-se spre uşă. Dar nu e un risc pe care suntem dispuşi să ni-l asumăm.

— Unde te duci? a întrebat Emma în timp ce ridica telefonul.

— Să-l trezesc pe Giles. El are mai multă experienţă cu explozibilii decât mine. Şi-a petrecut doi ani din viaţă plantându-i sub picioarele nemţilor care se apropiau.

Când Harry a păşit în coridor, atenţia i-a fost distrasă de un bărbat mai în vârstă care se îndrepta spre scara principală. Se mişcă mult prea repede pentru un bătrân, s-a gândit Harry. A bătut tare la uşa cabinei lui Giles, dar abia la a doua lovitură cu pumnul, o voce somnoroasă a răspuns:

— Cine e?

— Harry.

Agitaţia din vocea lui l-a făcut pe Giles să sară din pat şi să deschidă imediat uşa.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino cu mine, a spus Harry, fără să-i mai dea altă explicaţie.

Giles şi-a tras halatul pe el şi şi-a urmat cumnatul în lungul coridorului, către apartament.

— Bună dimineaţa, surioară, i-a spus Emmei, când Harry i-a dat cartea de vizită şi i-a spus:

— HRH.

— M-am prins, a spus Giles, studiind felicitarea. Regina-mamă nu putea să fi trimis florile. Dar dacă nu le-a trimis ea, atunci cine? S-a aplecat şi s-a uitat mai atent la vază. Cine a fost putea să fi pus o grămadă de Semtex aici.

— Sau un litru de apă în plus, a zis Emma. Sunteţi siguri că nu vă agitaţi degeaba?

— Dacă e apă, de ce au început deja florile să se ofilească? a întrebat Giles, pe când căpitanul Turnbull a bătut la uşă înainte de a intra în cabină.

— Aţi dorit să mă vedeţi, doamnă preşedinte?

Emma a început să-i explice de ce soţul şi fratele ei erau în genunchi.

— Sunt patru ofiţeri SAS la bord, a spus căpitanul, întrerupându-l pe preşedinte. Unul dintre ei ar trebui să fie în stare să răspundă întrebărilor doamnei Clifton.

— Presupun că nu este o coincidenţă faptul că se află la bord, a zis Giles. Nu-mi vine să cred că s-au hotărât toţi să-şi ia în acelaşi timp o vacanţă la New York.

— Se află la bord la cererea secretarului de cabinet, a răspuns căpitanul. Dar sir Alan Redmayne m-a asigurat că este doar o măsură de precauţie.

— Ca de obicei, omul ştie ceva ce noi nu am aflat, a comentat Harry.

— Atunci poate e momentul să aflăm despre ce este vorba.

Căpitanul a ieşit din cabină şi a pornit repede pe coridor, oprindu-se la cabina 119. Colonelul Scott-Hopkins a răspuns bătăii în uşă mult mai repede decât Giles mai înainte.

— Aveţi un expert genist în echipă?

— Sergentul Roberts. A fost în echipa de genişti din Palestina.

— Am nevoie acum de el, în apartamentul de lux.

Colonelul n-a mai pierdut timpul ca să întrebe de ce. A alergat pe coridor, apoi pe scara principală, unde l-a întâlnit pe căpitanul Hartley care fugea spre el.

— Tocmai l-am zărit pe Liam Doherty ieşind din grupul sanitar de la clasa întâi.

— Eşti sigur?

— Da. A intrat ca nobil şi a ieşit după douăzeci de minute ca Liam Doherty. Pe urmă s-a dus la cabina de la clasa turist.

— Asta ar putea explica totul, a zis Scott-Hopkins continuându-şi coborârea cu Hartley la un pas în urma lui.

— Care e numărul cabinei lui Roberts? a întrebat el în fugă.

— Şapte patru doi, a spus Hartley, în timp ce se agăţau de lanţul roşu de pe scara mai îngustă. Nu s-au oprit până ce nu au ajuns pe puntea a şaptea, unde caporalul Crann a ieşit din umbră.

— A trecut Doherty pe lângă tine în ultimele câteva minute?

— La naiba, a zis Crann. Ştiam că l-am văzut pe ticălos grozăvindu-se prin Falls Road. A intrat în cabina şapte zero şase.

— Hartley, a spus colonelul în timp ce se năpustea pe coridor, tu şi Crann staţi cu ochii pe Doherty. Asiguraţi-vă că nu iese din cabină. Dacă iese, arestaţi-l. Colonelul a bătut la uşa cabinei 742. Sergentul Roberts a răspuns la prima bătaie. A deschis imediat uşa şi l-a întâmpinat pe colonelul Scott-Hopkins cu:

— Bună dimineaţa, domnule, de parcă şeful lui l-ar fi trezit întotdeauna în timpul nopţii, îmbrăcat în pijama.

— Înhaţă-ţi trusa, Roberts şi vino după mine. N-avem timp de pierdut, a spus colonelul, plecând repede.

Roberts a urcat trei etaje înainte de a-şi prinde superiorul din urmă. Când au ajuns la apartamentul de lux, Roberts şi-a dat seama care sunt talentele lui speciale de care avea nevoie colonelul. S-a năpustit în cabina preşedintei şi s-a uitat cu atenţie la vază un moment, după care a început să se învârtă încet în jurul ei.

— Dacă e o bombă, a spus el în cele din urmă, e una mare. Nu pot să-mi dau seama câţi ar muri dacă nu vom dezamorsa ticăloasa asta.

— Dar poţi s-o faci? a întrebat căpitanul, părând foarte calm. Pentru că dacă nu poţi, prima mea responsabilitate sunt vieţile pasagerilor. Nu vreau ca acest voiaj să fie comparat cu o altă primă călătorie dezastruoasă.

— Nu pot să fac nici pe naiba dacă nu ajung la panoul de control. Trebuie să fie altundeva pe

navă, a mai zis Roberts, probabil destul de aproape.

— Aş paria că este în cabina lordului, a zis colonelul, pentru că ştim acum că a fost ocupată de un terorist irlandez numit Liam Doherty.

— Ştie cineva în ce cabină a fost? a întrebat căpitanul.

— Numărul trei, a spus Harry, amintindu-şi de bătrânul care se mişcase puţin prea repede. Aici, pe coridor.

Căpitanul şi sergentul au ieşit în fugă din cameră pe coridor, urmaţi de Scott-Hopkins, Harry şi Giles. Căpitanul a descuiat uşa cabinei cu cheia sa specială şi s-a dat la o parte pentru a-i permite lui Roberts să intre. Sergentul s-a dus repede la un cufăr mare aflat în mijlocul cabinei. A deschis cu atenţie capacul şi s-a uitat înăuntru.

— Hristoase, e reglată să detoneze peste opt minute şi treizeci şi nouă de secunde.

— Nu poţi să demontezi pur şi simplu unul dintre astea? a întrebat căpitanul Turnbull, arătând spre nişte fire diferit colorate.

— Ba da, dar pe care, a spus Roberts, fără să se uite la căpitan în timp ce separa cu grijă firul roşu, negru, albastru şi galben. Am mai lucrat cu tipul acesta de dispozitiv de multe ori. Este o şansă de unu la patru şi nu am de gând să-mi asum acest risc. Ar merge dacă aş fi fost singur în mijlocul unui deşert, a adăugat el, dar nu pe un vas în mijlocul oceanului, riscând sute de vieţi.

— Atunci hai să-l târâm pe Doherty aici fuga-fuguţa, a sugerat căpitanul Turnbull. El va şti care fir trebuie tăiat.

— Mă îndoiesc, a zis Roberts, pentru că bănuiesc că nu Doherty a făcut bomba. Au vreun tehnician la bord care le-a făcut treaba şi Dumnezeu ştie unde o fi.

— Intrăm în criză de timp, le-a amintit colonelul, uitându-se la mişcarea neoprită a limbii mari. Şapte minute, trei, doi, unu…

— Deci, Roberts, ce ne propui? a întrebat căpitanul, calm.

— Nu vă va plăcea, domnule, dar în aceste împrejurări nu putem face decât un singur lucru. Şi chiar acesta este riscant ca naiba, având în vedere că mai avem doar şapte minute.

— Atunci zi-ne, omule, s-a răstit colonelul.

— Să luăm blestemăţia de aici, s-o aruncăm peste bord şi să ne rugăm.

Harry şi Giles s-au întors în goană în apartamentul prezidenţial şi s-au aşezat de o parte şi de cealaltă a vazei. Erau mai multe întrebări pe care Emma, acum îmbrăcată, ar fi dorit să le pună, dar ca oricare preşedinte cu bun-simţ, n-a zis nimic.

— Ridicaţi-o încet, a spus Roberts. Purtaţi-vă cu ea ca şi cum aţi umbla cu un castron plin cu apă fiartă.

Ca doi aruncători de greutăţi, Harry şi Giles s-au aplecat şi au ridicat încet vaza cea grea de pe masă până ce au ajuns amândoi în picioare. De îndată ce s-au asigurat că o ţineau bine, s-au deplasat pe laterală prin cabină către uşa deschisă. Scott-Hopkins şi Roberts îndepărtau repede toate obstacolele din drumul lor.

— Urmaţi-mă, le-a zis căpitanul când cei doi au ieşit pe coridor şi s-au îndreptat încet spre scara principală. Lui Harry nu-i venea să creadă cât de grea era vaza. Apoi şi l-a amintit pe gigantul care le-o adusese în cabină. Nu era de mirare că nu aşteptase un bacşiş. Probabil că acum era în drum spre Belfast sau asculta la radio undeva aşteptând să audă ce s-a întâmplat cu *Buckingham* şi câţi pasageri şi-au pierdut viaţa.

De îndată ce au ajuns la scara principală, Harry a început să numere cu voce tare fiecare treaptă pe care călcau. După şaisprezece trepte, s-a oprit să-şi tragă răsuflarea, în timp ce căpitanul şi colonelul ţineau deschise uşile batante care dădeau pe puntea solară, mândria şi bucuria Emmei.

— Trebuie să fim cât mai departe posibil de pupa vasului, a zis căpitanul. Aşa avem o şansă mai mare să nu distrugem carena. Harry nu părea convins. Nu vă îngrijoraţi, nu e prea departe.

Cât de departe este nu prea departe, s-a întrebat Harry care ar fi aruncat-o bucuros direct peste bord. Dar n-a zis nimic în timp ce se deplasau încet către pupă.

— Ştiu exact cum te simţi, a spus Giles, ghicind gândurile cumnatului.

Şi-au continuat progresul de melc, trecând de piscină, de terenul de tenis şi de şezlonguri, aranjate în ordine, gata pregătite pentru turiştii care urmau să apară dimineaţa. Harry a încercat să nu se gândească cât timp le mai rămăsese înainte de…

— Două minute, a spus sergentul Roberts fără să-l liniştească, uitându-se la ceas.

Cu colţul ochiului, Harry putea vedea balustrada aflată la pupa vasului. Era la doar câţiva paşi, dar, ca şi la cucerirea Everestului, ştia că ultimii paşi aveau să fie cei mai greu de parcurs.

— Cincizeci de secunde, a spus Roberts, când s-au oprit la balustrada aflată la nivelul taliei.

— Îţi aminteşti când l-am aruncat pe Fisher în râu la sfârşitul trimestrului? a spus Giles.

— Cum as putea să uit?

— Atunci hai să-l aruncăm în ocean la trei şi să scăpăm de ticălos o dată pentru totdeauna, a zis Giles.

— Unu… ambii şi-au dau braţele în spate, dar doar câţiva centimetri, doi… poate ceva mai mulţi, trei… au aruncat vaza în sus peste balustrada din spate cu toată puterea pe care o mai aveau. Harry era convins că va ateriza pe punte sau, în cel mai bun caz, va lovi balustrada, dar a depăşit-o câţiva centimetri şi a aterizat în mare cu un plescăit slab. Giles şi-a ridicat triumfător braţele şi a strigat:

— Aleluia!

După câteva secunde, bomba a explodat, aruncându-i în spate, pe punte.

2

Kevin Rafferty a schimbat semnul „De închiriat” când l-a văzut pe Martinez ieşind din casa lui din Eaton Square. Ordinele acestuia fuseseră cât se poate de clare. În cazul în care clientul încerca să scape, trebuia să presupună că nu avea nicio intenţie să-i facă a doua plată datorată pentru bombardarea vasului *Buckingham* şi urma să fie pedepsit cu severitate.

Ordinul iniţial fusese întărit de comandatul zonal IRA din Belfast. Singura modificare pe care o aprobase acesta fusese că Rafferty putea alege care dintre cei doi fii ai lui don Diego Martinez urma să fie eliminat. Totuşi, cum Diego şi Luis fugiseră deja în Argentina şi nu aveau clar nicio intenţie să revină în Anglia, chiar don Pedro însuşi rămăsese singurul candidat pentru versiunea specială de ruletă rusească a şoferului.

— Heathrow, a spus Martinez urcându-se în taxi. Rafferty a plecat din Eaton Square şi a pornit pe strada Sloane în direcţia podului Battersea, ignorând protestele zgomotoase pe care le-a auzit în spate. La patru dimineaţa, pe vremea aceea ploioasă, a depăşit doar o duzină de maşini înainte de a traversa podul. După câteva minute a tras în faţa unui depozit abandonat din Lambeth. De îndată ce s-a asigurat că nu era nimeni în preajmă, a sărit din taxi, a desfăcut lacătul ruginit de pe uşa exterioară a clădirii şi a intrat. A întors taxiul, pregătit pentru o scăpare în fugă după ce va fi terminat treaba.

Rafferty a blocat uşa şi a aprins becul prăfuit, neprotejat, care atârna de o grindă în centrul camerei. A scos un pistol din buzunarul interior înainte de a se întoarce la taxi. Cu toate că avea jumătate din vârsta lui Martinez şi era de două ori mai în formă decât fusese vreodată, nu-şi putea permite să-şi asume vreun risc. Când un om crede

că e gata să moară, adrenalina îi inundă organismul şi poate să devină supraom în ultimul efort de a supravieţui. În afară de asta, Rafferty bănuia că acum nu era prima oară când Martinez se înfrunta faţă în faţă cu moartea. Dar de data aceasta nu va fi doar o simplă posibilitate.

A deschis portiera din spate a taxiului şi a fluturat pistolul spre Martinez, arătându-i că trebuie să coboare.

— Ăştia sunt banii pe care ţi-i aduceam, a insistat Martinez, ridicând valiza.

— Te gândeai că mă vei prinde din urmă pe Heathrow, nu? Dacă era suma întreagă, Rafferty ştia că nu avea de ales decât să-l lase în viaţă. Două sute şi cincizeci de mii de lire?

— Nu, dar sunt mai mult de douăzeci şi trei de mii. Doar un avans, înţelegi. Restul e acasă, aşa că, dacă ne întoarcem…

Şoferul ştia că imobilul din Eaton Square, împreună cu toate celelalte bunuri ale lui Martinez, fuseseră preluate de bancă. Era evident că Martinez sperase să ajungă la aeroport înainte ca IRA să descopere că nu avea nicio intenţie să-şi respecte promisiunile.

Rafferty a înşfăcat valiza şi a aruncat-o pe bancheta din spate a taxiului. Se hotărâse să prelungească moartea lui Martinez mai mult decât plănuise iniţial. La urma-urmei, nu avea nimic de făcut în ora următoare.

A făcut semn cu pistolul înspre un scaun din lemn plasat direct sub bec. Era deja plin de sânge de la execuţiile anterioare. Şi-a împins cu putere victima jos şi, înainte ca don Pedro să aibă vreo şansă să reacţioneze, i-a legat mâinile la spate, dar, oricum, mai făcuse acest lucru de multe ori înainte. În cele din urmă, a legat picioarele lui Martinez împreună, după care s-a dat înapoi ca să-şi admire opera.

Acum Rafferty trebuia doar să decidă cât va mai trăi victima. Singura lui limită era că trebuia să

ajungă la Heathrow la timp ca să prindă zborul de dimineaţă spre Belfast. Întotdeauna se bucura când vedea pe faţa victimei privirea care însemna că spera că ar mai avea vreo şansă de supravieţuire.

S-a întors la taxi, a deschis valiza lui Martinez şi a numărat teancurile de bancnote de cinci lire, nou-nouţe. Cel puţin acum spusese adevărul, chiar dacă-i lipseau mai mult de 226.000 de lire. A închis fermoarul şi a pus valiza în portbagaj. La urma-urmei, lui Martinez nu-i mai trebuiau.

Ordinele comandantului zonal erau clare: de îndată ce-şi termina misiunea, trebuia să lase cadavrul în depozit, iar alt agent urma să se ocupe de evacuarea lui. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă Rafferty era să dea un telefon cu mesajul: „Pachetul este gata pentru livrare.” După aceea, trebuia să se ducă la aeroport, să lase taxiul şi banii pe nivelul de sus al parcării de durată. Alt agent urma să-l ia şi să distribuie banii.

Rafferty s-a întors la don Pedro, ai cărui ochi nu-l scăpaseră din vedere. Dacă şoferului i s-ar fi dat de ales, l-ar fi împuşcat în stomac, apoi ar fi aşteptat câteva minute să termine de ţipat, înainte de a-i trage un al doilea glonţ în zona inghinală. Alte ţipete ar fi urmat, probabil şi mai tari, până ce i-ar fi băgat forţat pistolul în gură. S-ar fi uitat în ochii victimei câteva secunde după care, fără niciun avertisment, ar fi tras. Dar asta ar fi însemnat trei împuşcături. Una ar fi putut scăpa neobservată, dar trei împuşcături în mijlocul nopţii ar fi atras desigur atenţia. Aşa că va respecta ordinele comandantului zonal. Un glonţ, niciun ţipăt.

Şoferul i-a zâmbit lui don Pedro, care l-a privit plin de speranţă până ce a văzut pistolul îndreptându-se spre gura lui.

— Deschide-o, a spus Rafferty, ca un stomatolog prietenos care se roagă de un copil refractar. Un factor comun pe care-l aveau toate victimele lui erau dinţii care clănţăneau.

Martinez s-a opus şi şi-a înghiţit un dinte în lupta inegală. Transpiraţia a început să-i curgă pe cutele cărnoase ale feţei. A mai fost lăsat să aştepte câteva secunde înainte de a fi tras glonţul, dar n-a auzit decât clincănitul trăgaciului.

Unii leşinau, unii se holbau neîncrezători, în timp ce alţii vomitau violent când îşi dădeau seama că încă mai trăiau. Rafferty îi ura pe cei care leşinau. Asta însemna că trebuia să aştepte să-şi revină înainte de a repeta procesul. Dar Martinez, aşa cum se cuvenea, a rămas treaz.

Când Rafferty a scos pistolul, ideea lui de sex oral, victimele uneori surâdeau, imaginându-şi că ce fusese mai rău trecuse. Dar când a răsucit încărcătorul, don Pedro şi-a dat seama că urma să moară. Problema era când. La urma-urmei, unde şi cum se hotărâse deja.

Rafferty era întotdeauna dezamăgit când reuşea de prima oară. Recordul lui personal era nouă, dar media era cam patru sau cinci. Nu că ar fi dat vreo ceapă degerată pe statistici. A împins pistolul în gura lui Martinez şi a făcut un pas înapoi. Nu voia să se umple de sânge. Argentinianul a fost destul de tont şi i s-a opus iar, aşa că a mai pierdut un dinte, de data aceasta unul de aur. Rafferty l-a pus în buzunar înainte de a trage a doua oară, dar n-a fost răsplătit decât cu un alt clic. A scos iar arma sperând să mai scoată vreun dinte, ei bine, jumătate de dinte.

— A treia oară-i cu noroc, a spus Rafferty, împingând ţeava în gura lui Martinez şi a tras. Alt eşec. Şoferul era din ce în ce mai nerăbdător şi spera că munca din acea dimineaţă îi va fi răsplătită la a patra încercare. A răsucit încărcătorul puţin mai repede de data aceasta, dar, când s-a uitat, Martinez leşinase. Ce dezamăgire. Îi plăcea ca victimele să fie conştiente când glonţul le pătrundea în creier. Cu toate că mai trăiau doar o secundă, era o experienţă pe care o îndrăgea. L-a tras pe Martinez de păr, i-a deschis forţat gura şi a

împins ţeava înăuntru. Era gata să tragă a patra oară când telefonul din colţul camerei a început să sune. Ecoul metalic insistent în aerul rece al nopţii l-a luat pe Rafferty prin surprindere. Telefonul nu mai sunase niciodată până atunci. În trecut, îl folosise doar ca să formeze numărul şi să spună mesajul din şase cuvinte.

A scos cu neplăcere ţeava revolverului din gura lui Martinez, s-a dus la telefon şi a ridicat receptorul. N-a zis nimic, doar a ascultat.

— Misiunea a fost abandonată, a spus o voce cu un accent educat. Nu este nevoie să iei a doua rată.

Un clic urmat de un bâzâit.

Rafferty a lăsat receptorul jos. Ar fi dorit să mai învârtă cilindrul o dată şi, dacă ar fi reuşit, ar fi raportat că Martinez era deja mort când sunase telefonul. Însă îl mai minţise o dată pe comandantul zonal şi avea ca dovadă un deget lipsă de la mâna stângă. Celor care întrebau le spunea că fusese tăiat de un ofiţer britanic în timpul unui interogatoriu, dar nimeni nu-l prea credea.

Şi-a pus revolverul în buzunar şi s-a întors încet la Martinez, care era prăbuşit în scaun, ţinându-şi capul între genunchi. S-a aplecat şi i-a desfăcut sfoara din jurul încheieturilor şi gleznelor. Martinez s-a prăbuşit grămadă pe podea. Şoferul l-a tras în sus de păr, l-a aruncat peste umăr de parcă ar fi fost un sac de cartofi şi l-a trântit pe podeaua taxiului. Pentru o clipă a sperat că i s-ar fi putut opune şi atunci… dar nu avea el norocul ăsta.

Erau cam la cinci kilometri de aeroport când Martinez şi-a revenit pe această lume, nu în cealaltă. Şoferul a urmărit în oglinda retrovizoare cum se trezeşte pasagerul său. Martinez a clipit de câteva ori înainte de a se uita pe geam la şirurile de maşini din suburbie pe lângă care treceau. Când a început să-şi dea seama unde este, s-a aplecat şi a vomitat pe toată bancheta din spate. Colegul lui Rafferty nu va fi mulţumit.

Don Pedro a reuşit în cele din urmă să se tragă în sus. A studiat cu atenţie felul în care atârna pe marginea banchetei, agăţat de ea cu amândouă mâinile, apoi s-a holbat la presupusul lui călău. De ce se răzgândise? Poate nu o făcuse. Poate doar locul în care urma să fie asasinat se schimbase. Don Pedro a înaintat, sperând să i se ofere măcar o şansă de a evada, dar şi-a dat seama cu supărare că ochii suspicioşi ai lui Rafferty priveau prin oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde.

Rafferty a ieşit de pe magistrală şi a urmat semnele pentru parcarea pe termen lung. A condus până la nivelul de sus şi a parcat în colţul îndepărtat. A ieşit din maşină, a deschis portbagajul şi a desfăcut geanta de voiaj, încântat iar la vederea teancurilor noi de bancnote. I-ar fi plăcut să ia banii acasă pentru cauză, dar nu putea risca să fie prins cu o asemenea sumă de bani, acum că erau atâţia gardieni de pază care urmăreau fiecare zbor spre Belfast.

A scos paşaportul argentinian din valiză, împreună cu un bilet la clasa întâi spre Buenos Aires şi zece lire bani lichizi, apoi a pus pistolul în valiză; alt lucru cu care nu-şi putea permite să fie prins. A închis portbagajul, a deschis portiera şoferului şi a pus cheile şi tichetul de parcare sub banchetă pentru colegul care va veni să le ia dimineaţa mai târziu. După aceea a deschis portiera din spate şi s-a dat la o parte ca să-l lase pe Martinez să coboare, dar acesta nu se mişca. Avea de gând s-o ia la fugă? Nu, dacă ţinea la viaţa lui. La urma-urmei, nu ştia că şoferul nu mai are pistolul.

Rafferty l-a înşfăcat zdravăn pe Martinez de cot, l-a tras afară din maşină şi l-a îndreptat spre cea mai apropiată ieşire. Doi bărbaţi i-au depăşit pe scară în timp ce se îndreptau spre parter. Rafferty nu s-a uitat de două ori la ei.

Niciunul n-a scos o vorbă pe lungul drum care ducea către terminal. Când au ajuns în aeroport,

Rafferty i-a dat lui Martinez paşaportul, biletul şi cele zece lire.

— Şi restul? s-a răstit don Pedro. Pentru că oamenii tăi evident n-au reuşit să scufunde nava *Buckingham.*

— Consideră că ai noroc că mai trăieşti, a spus Rafferty, apoi s-a întors repede şi a dispărut în mulţime.

Pentru o clipă, don Pedro s-a gândit să se întoarcă la taxi şi să-şi ia banii, dar doar o clipă. A preferat atunci, cu neplăcere, să se îndrepte spre biroul British Airways South American şi i-a dat biletul femeii de la casă.

— Bună dimineaţa, domnule Martinez, a spus ea. Sper că aţi avut un sejur plăcut în Anglia.

3

— De ce ai un ochi vânăt, tată? a întrebat Sebastian când s-a alăturat familiei la micul dejun în salonul de pe *Buckingham,* mai târziu în acea dimineaţă.

— Mama ta m-a pocnit când am îndrăznit să-i sugerez că sforăie, a răspuns Harry.

— Eu nu sforăi, a zis Emma, ungându-şi încă o felie de toast.

— Cum ai putea să ştii dacă sforăi sau nu când dormi? a spus Harry.

— Şi tu, unchiule Giles? Ţi-a rupt mama mâna când i-ai sugerat că sforăie? a întrebat Seb.

— Eu nu sforăi! a repetat Emma.

— Seb, a spus Samantha fermă, nu ar trebui să-i pui nimănui o întrebare dacă ştii că nu vrea să răspundă.

— Ai vorbit ca o adevărată fiică a unui diplomat, a comentat Giles, zâmbindu-i prietenei lui Seb.

— Ai vorbit ca un politician care nu vrea să-mi răspundă, a zis Seb. Dar sunt decis să aflu…

— Bună dimineaţa, vă vorbeşte căpitanul, s-a auzit o voce spartă în difuzoare. Navigam în prezent cu o viteză de douăzeci şi două de noduri. Temperatura este de şaizeci şi nouă de grade Fahrenheit şi nu aşteptăm nicio modificare a vremii în următoarele douăzeci şi patru de ore. Sper să aveţi o zi plăcută şi să profitaţi de toate avantajele minunate pe care vi le poate oferi *Buckingham,* mai ales de şezlonguri şi de piscina de pe puntea solară care este singura de pe acest vapor. A urmat o pauză lungă, după care a continuat. Unii pasageri m-au întrebat ce a fost zgomotul acela puternic care i-a trezit în mijlocul nopţii. Se pare că în jurul orei trei dimineaţa, Marina Militară efectua exerciţii în Atlantic şi, cu toate că erau la câteva mile marine depărtare, pe o

noapte atât de senină au părut considerabil mai aproape. Îmi cer scuze tuturor care au fost treziţi de aceste zgomote, dar după ce am servit în Marina Militară Regală în timpul războiului, sunt conştient că manevrele de noapte trebuie executate. Totuşi, pot să asigur pasagerii că nu s-au aflat deloc în pericol. Mulţumesc şi bucuraţi-vă de restul zilei.

Lui Sebastian i s-a părut că domnul căpitan citea dintr-un scenariu dinainte pregătit şi, uitându-se la mama lui şi-a dat seama cine-l scrisese.

— Aş vrea să fiu membru al consiliului director, a spus el.

— De ce? a întrebat Emma.

— Pentru că atunci, a spus el, privind-o direct în ochi, aş putea să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat azi-noapte.

*

Cei zece oameni au rămas în picioare după ce Emma s-a aşezat în capul mesei, o masă nefamiliară, dar sala de bal de pe MV *Buckingham* nu fusese proiectată pentru întruniri de urgenţă ale consiliului.

Când s-a uitat la colegii ei, a observat că niciunul nu zâmbea. Majoritatea înfruntaseră multe crize în timpul vieţii, dar nimic de o asemenea amploare. Chiar şi buzele amiralului Summers erau strânse pungă. Emma şi-a deschis mapa albastră din piele din faţa ei, un cadou de la Harry când fusese numită pentru prima oară preşedinte. El era acela, s-a gândit ea, care o alertase prima oară despre posibilitatea existenţei unei crize şi apoi rezolvase situaţia.

— Nu este nevoie să vă zic că tot ceea ce vom discuta astăzi trebuie să rămână strict secret, pentru că nu aş exagera dacă aş spune că viitorul liniei maritime Barrington’s, ca să nu mai

menţionăm siguranţa tuturor celor aflaţi la bord, este în joc, a zis ea.

Emma s-a uitat la agenda pregătită de Philip Webster, secretarul companiei, cu o zi înainte de a porni din Avonmouth. Era, evident, depăşită de evenimente. Exista un singur reper pe agenda revizuită şi anume singurul subiect care urma să fie discutat în acea zi.

— Voi începe, a spus Emma, prin a vă raporta, fără să fie înregistrate, evenimentele care au avut loc în primele ore ale acestei zile şi apoi vom decide cum trebuie să acţionăm. Am fost trezită de soţul meu chiar după ora trei…

După douăzeci de minute, Emma şi-a mai verificat o dată notiţele. Simţea că acoperise totul din trecut, dar accepta că nu avea nicio posibilitate de a prevedea viitorul.

— Am scăpat de tot? a întrebat amiralul după ce Emma a solicitat să-i fie puse întrebările.

— Majoritatea pasagerilor au acceptat explicaţiile căpitanului fără să pună întrebări. A întors o pagină din agendă. Totuşi, până acum, ni s-au plâns treizeci şi patru de pasageri. Toţi, cu excepţia unuia, au acceptat o altă călătorie cu *Buckingham* în viitor, fără plată, drept compensaţie.

— Şi puteţi fi siguri că vor fi şi mai mulţi, a spus Bob Bingham, asprimea lui nordică întrerupând calmul aparent al celorlalţi membri.

— De ce spuneţi asta? a întrebat Emma.

— De îndată ce pasagerii vor afla că tot ce au de făcut pentru a obţine o excursie gratuită e să scrie o scrisoare de reclamaţie, majoritatea vor fugi în cabine şi vor pune iute stiloul pe hârtie.

— Poate nu toţi gândesc aşa, a comentat amiralul.

— De aceea sunt în consiliu, a spus Bingham, fără să cedeze.

— Ne-aţi spus, doamnă preşedinte, că toţi pasagerii, cu excepţia unuia, au fost mulţumiţi de

perspectiva unei excursii gratuite, a zis Jim Knowles.

— Da, a spus Emma. Din păcate, un pasager american ameninţă că va da compania în judecată. Spune că era pe punte azi-noapte şi nu era nici urmă de Marina Militară, dar tot a ajuns să aibă o gleznă scrântită.

Brusc, toţi membrii consiliului au început să vorbească în acelaşi timp. Emma a aşteptat să se liniştească.

— Am o întâlnire cu domnul – şi-a verificat dosarul– Hayden Rankin, la ora douăsprezece.

— Câţi americani sunt la bord? a întrebat Bingham.

— Cam o sută. De ce vrei să ştii, Bob?

— Să sperăm că nu mulţi dintre ei sunt vânători ambulanţi de avocaţi, altfel vom avea procese la tribunal tot restul vieţilor. În jurul mesei s-au auzit râsete nervoase. Doar asigură-mă, Emma, că domnul Rankin nu este avocat.

— Şi mai rău, a zis Emma. E politician. Senator în Congres pentru Louisiana.

— Un vierme fericit că se află într-un butoi cu mere proaspete, a spus Dobbs, un membru al consiliului care vorbea rareori.

— Nu înţeleg, bătrâne, a spus Clive Anscott, de cealaltă parte a mesei.

— Un politician local care crede că a găsit ocazia să-şi facă numele cunoscut de naţiune.

— Asta ne mai lipsea, a comentat Knowles.

Membrii consiliului au tăcut o vreme, până ce Bob Bingham a spus calm:

— Va trebui să-l omorâm. Singura problemă e cine va apăsa pe trăgaci.

— Ar trebui să fiu eu, a spus Giles, pentru că sunt celălalt vierme din butoi. Dobbs a părut stânjenit, după cum se cuvenea. Voi încerca să mă lovesc de el înainte de a se întâlni cu doamna preşedinte şi să văd dacă pot aranja ceva. Să sperăm că este democrat.

— Mulţumesc, Giles, a zis Emma, care tot nu se obişnuise ca fratele ei să-i spună doamnă preşedinte.

— Ce daune a suferit nava în urma exploziei? a întrebat Peter Maynard, care tăcuse până atunci.

Toţi ochii s-au întors către celălalt capăt al mesei, unde stătea căpitanul Turnbull.

— Nu atâtea câte m-am temut la început, a zis căpitanul, ridicându-se. Una dintre cele patru elice principale a fost afectată de explozie şi n-o putem înlocui până ce nu ne vom întoarce la Avonmouth. Şi sunt şi câteva avarii ale carenei, dar sunt superficiale.

— Ne vor încetini? a întrebat Michael Carrick.

— Nu destul cât să observe cineva că facem douăzeci şi două de noduri şi nu douăzeci şi patru. Celelalte trei elice funcţionează normal şi cum am plănuit de la început să ajungem în New York pe patru, dimineaţa, doar un pasager cu simţ de observaţie foarte ascuţit îşi va da seama că am rămas cu câteva ore în urma programului.

— Aş paria că domnul congresmen Rankin va observa, a spus Knowles. Şi cum le veţi explica avariile echipajului?

— N-o voi face. Nu sunt plătiţi să pună întrebări.

— Dar drumul de întoarcere la Avonmouth? a întrebat Dobbs. Vom ajunge la timp?

— Inginerii noştri vor munci întruna la carena avariată în timpul celor treizeci şi şase de ore cât vom sta în New York, aşa că, până ce vom porni la drum, vom fi în formă ca la Bristol.

— Bun spectacol, a spus amiralul.

— Dar aceasta este cea mai mică dintre problemele noastre, a spus Anscott. Nu uitaţi că avem o celulă IRA la bord şi naiba ştie ce vor mai plănui în restul drumului.

— Trei dintre ei au fost deja arestaţi, a zis căpitanul. Au fost literalmente puşi în lanţuri şi vor fi predaţi autorităţilor când vom sosi în New York.

— Nu este posibil să mai fie şi alţi membri IRA la bord? a întrebat amiralul.

— Conform generalului Scott-Hopkins, o celulă IRA are patru sau cinci membri. Deci da, este posibil să mai fie vreo doi la bord, dar probabil vor sta liniştiţi după arestarea colegilor lor. Misiunea le-a eşuat în mod clar, lucru de care nu doresc să li se amintească la Belfast. Şi pot confirma că bărbatul care a dus florile în cabina doamnei preşedinte nu mai este pe vas – probabil a debarcat înainte de pornirea noastră. Bănuiesc că, dacă mai sunt şi alţii, nu ni se vor alătura pe drumul de întoarcere.

— Pot să mă gândesc la ceva la fel de primejdios ca IRA sau congresmenul Rankin, a spus Giles. Ca un politician iscusit, membrul pentru Bristol Docklands a atras imediat atenţia consiliului.

— La cine sau la ce te gândeşti? l-a întrebat Emma, uitându-se la el.

— La cea de-a patra putere în stat. Nu uita că am invitat ziarişti în această excursie, sperând să obţinem o presă bună. Acum au exclusivitatea.

— Adevărat, dar nimeni în afara celor de aici nu ştie exact ce s-a întâmplat azi-noapte şi, oricum, doar trei ziarişti au acceptat invitaţia noastră – *Telegraph, Mails Express*.

— Cu trei prea mulţi, a zis Knowles.

— Cel de la *Express* este corespondentul de călătorie, a zis Emma. De obicei seara este criţă aşa că m-am asigurat că are cel puţin două sticle de Johnnie Walker şi una de Gordon's în cabină. *Mail* a sponsorizat douăsprezece călătorii gratuite pentru acest vas, aşa că este puţin probabil să scoată un ziar cu probleme. Dar Derek Hart de la *Telegraph* deja sapă de colo-colo şi pune întrebări.

— „Nemilosul", după cum i se spune în presă, a zis Giles. Trebuie să-i ofer o poveste şi mai bună ca să-l ţin ocupat.

— Ce ar putea fi mai bun decât posibila scufundare de către IRA a lui Buckingham în prima sa călătorie?

— Posibila distrugere a Britaniei de guvernul laburist. Suntem pe punctul de a anunţa că vom solicita un împrumut de 1,5 miliarde de la Banca Mondială pentru a evita scăderea lirei sterline. Editorul de la *Telegraph* va umple fericit câteva pagini cu această noutate.

— Chiar dacă o va face, a zis Knowles, când sunt atâtea de pierdut, doamnă preşedinte, cred că ar trebui să ne pregătim pentru ce este mai rău. La urma-urmei, dacă politicianul nostru american se decide să expună problema în public sau, Doamne fereşte, IRA a programat vreo continuare, aceasta ar putea fi prima şi ultima călătorie a lui Buckingham.

A mai urmat o tăcere lungă înainte ca Dobbs să spună:

— Ei bine, le-am promis pasagerilor că acesta va fi un voiaj pe care nu-l vor uita niciodată.

Nimeni n-a râs.

— Domnul Knowles are dreptate, a spus Emma. Dacă aceste probleme vor deveni reale, nu ne vor salva oricâte călătorii gratuite sau sticle de gin. Preţul acţiunilor noastre va scădea peste noapte, rezervele companiei vor scădea drastic şi pasagerii vor dispărea dacă vor prinde de veste că există vreo şansă ca oameni cu bombe de la IRA să stea în cabina alăturată. Securitatea pasagerilor noştri este de importanţă primordială. Gândindu-ne la aceasta, sugerez să vă petreceţi restul zilei strângând cum puteţi toate informaţiile şi calmând în acelaşi timp şi pasagerii. Eu voi rămâne în cabina mea, aşa că, dacă aflaţi ceva, ştiţi unde voi fi.

— Nu este o idee bună, a spus Giles, hotărât. Emma a părut surprinsă. Doamna preşedinte trebuie să fie văzută pe puntea solară, relaxându-se

şi amuzându-se, lucru care va convinge mai bine pasagerii că nu au de ce să se îngrijoreze.

— Bine spus, a comentat amiralul.

Emma a încuviinţat şi era gata să plece de la locul ei pentru a indica terminarea întrunirii când Philip Webster, secretarul companiei, a mormăit:

— Alte probleme?

— Nu cred, a zis Emma, care era deja în picioare.

— Mai e ceva, doamnă preşedinte, a spus Giles. Emma s-a aşezat la loc. Acum că sunt membru al guvernului, trebuie să demisionez din funcţia de director al companiei pentru că nu mi se permite să am un post din care obţin un profit în timp ce o servesc pe Maiestatea Sa. Îmi dau seama că sună puţin cam pompos, dar aşa jură fiecare nou ministru. Şi, în orice caz, m-am alăturat consiliului doar pentru a mă asigura că maiorul Fisher nu devine preşedinte.

— Slavă Domnului că nu mai e în consiliu, a spus amiralul. Dacă ar fi fost, toată lumea ar fi aflat până acum ce s-a întâmplat.

— Poate de aceea, în primul şi în primul rând, nu mai este în consiliu, a sugerat Giles.

— Dacă aşa stau lucrurile, va păstra tăcerea, doar dacă, bineînţeles, nu vrea să fie arestat pentru că a ajutat şi a încurajat terorişti.

Emma a dat din umeri, nedorind să creadă că nici măcar Fisher nu s-ar coborî într-atât. Totuşi, după experienţele lui Giles atât la şcoală, cât şi în armată, Emma n-a fost surprinsă că atunci când Fisher începuse să lucreze pentru lady Virginia, nu o făcuse pentru a o ajuta. S-a întors către fratele ei.

— Şi, pe o notă mai veselă, aş vrea să înregistrăm mulţumirile noastre pentru Giles care a fost director al companiei în asemenea momente dificile. Totuşi, demisia sa va crea două locuri libere în consiliu, pentru că şi sora mea, dr. Grace Barrington, a demisionat şi ea. Poate mă puteţi sfătui care candidaţi ar putea fi luaţi în consideraţie

pentru a-i înlocui? a zis ea, uitându-se în jurul mesei.

— Poate mi se permite să fac o sugestie, a spus amiralul. Toţi s-au întors spre bătrânul marinar. Barrington este o firmă din vest care are puternice legături locale. Doamna noastră preşedinte face parte din familia Barrington, aşa că poate e timpul să ne întoarcem spre generaţia mai tânără, deci îl invit pe domnul Sebastian Clifton să se alăture consiliului, permiţându-ne să continuăm tradiţia familiei.

— Dar nu are decât douăzeci şi patru de ani! a protestat Emma.

— Deci nu este mult mai tânăr decât vârsta la care iubita noastră regină s-a urcat pe tron, i-a amintit amiralul.

— Cedric Hardcastle, care este o vulpe bătrână, l-a considerat pe Sebastian suficient de bun ca să-i fie asistent personal la Farthing's Bank, a intervenit Bob Bingham, făcându-i Emmei cu ochiul. Şi am fost informat că a fost promovat recent ca adjunct al diviziei de proprietăţi bancare.

— Şi vă pot spune confidenţial, a zis Giles, că atunci când am intrat în guvern, nu am ezitat să-i încredinţez lui Sebastian portofoliul de acţiuni al familiei.

— Atunci tot ce-mi mai rămâne de făcut, a spus amiralul, este să propun ca Sebastian Clifton să fie invitat să se alăture consiliului Liniei Maritime Barrington's.

— Sunt încântat să vă susţin, a zis Bingham.

— Eu mărturisesc că sunt stânjenită, a spus Emma.

— Asta-i o noutate, a comentat Giles, ceea ce a destins atmosfera.

— Pot să propun un vot, doamnă preşedinte? a întrebat Webster. Emma a încuviinţat şi s-a aşezat iar pe scaun. Amiralul Summers a propus, a continuat secretarul companiei, iar domnul Bingham l-a susţinut ca domnul Sebastian Clifton

să fie invitat să facă parte din consiliul firmei Barrington's. S-a oprit o clipă înainte de a întreba: Cine este pentru? Toţi au ridicat mâinile, cu excepţia Emmei şi lui Giles. Împotrivă? Nu s-a ridicat nicio mână. Aplauzele care au urmat au făcut-o pe Emma să fie foarte mândră.

Declar prin urmare că domnul Sebastian Clifton a fost ales ca membru al consiliului firmei Barrington's.

— Să ne rugăm să mai existe un consiliu căruia să i se alăture Seb, i-a şoptit Emma fratelui ei, după ce secretarul companiei a declarat întrunirea încheiată.

*

— Întotdeauna mi s-a părut că e acolo sus cu Lincoln şi Jefferson.

Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o bluză deschisă la gât şi o jachetă sport, s-a uitat în sus, dar nu a închis cartea. I se vedeau câteva şuviţe de păr blond, subţire, care fuseseră aranjate încercând să-i ascundă începutul de chelie prematură. Un baston era proptit de scaun.

— Îmi cer scuze, a spus Giles. N-am vrut să vă întrerup.

— Nicio problemă, a spus bărbatul o lălăială sudică de neconfundat, dar tot nu şi-a închis cartea. De fapt sunt stânjenit întotdeauna, a mai zis el, de cât de puţine ştim despre istoria ţării voastre, în timp ce voi păreţi atât de bine informaţi despre a noastră.

— Asta e din cauză că nu mai trebuie să conducem jumătate din lume, a zis Giles, în timp ce voi păreţi gata s-o faceţi. Dar mă gândesc dacă un om într-un scaun cu rotile ar putea fi ales preşedinte în a doua jumătate a secolului douăzeci, a mai spus el, privind căruciorul bărbatului.

— Mă îndoiesc, a spus americanul, oftând. Kennedy l-a învins pe Nixon din cauza unei

dezbateri la TV. Dacă aţi auzit la radio, aţi fi crezut că a câştigat Nixon.

— Nimeni nu te poate vedea transpirând la radio.

Americanul a ridicat o sprânceană.

— Cum de sunteţi aşa de bine informat despre politica americană?

— Sunt membru în parlament. Şi dumneavoastră?

— Sunt congresmen de stat din Baton Rouge.

— Şi cum nu cred că aveţi mai mult de patruzeci de ani, mă gândesc că doriţi să ajungeţi la Washington.

Rankin a zâmbit, dar n-a spus nimic.

— E rândul meu să pun o întrebare. Care este numele soţiei mele?

Giles şi-a dat seama că a fost înfrânt.

— Rosemary, a zis el.

— Deci am stabilit că această întâlnire n-a fost o coincidenţă, sir Giles. Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să discutăm despre noaptea trecută.

— Nu sunt surprins, pentru că n-am nicio îndoială că sunteţi printre puţinii de la bordul navei care ştie ce s-a întâmplat cu adevărat dimineaţa devreme.

Giles s-a uitat în jur. Mulţumit că nu-i auzea nimeni, a spus:

— Vasul a fost ţinta unui atac terorist, dar, din fericire, am reuşit să…

Americanul a dat din mână, plictisit.

— Nu vreau să aflu detaliile. Spuneţi-mi doar cum vă pot ajuta.

— Încercaţi să vă convingeţi compatrioţii aflaţi la bord că Marina Militară era cu adevărat acolo. Dacă reuşiţi asta ştiu pe cineva care vă va fi etern recunoscător.

— Sora dumneavoastră?

Giles a încuviinţat, fără să mai fie surprins.

— Mi-am dat seama că este o problemă serioasă când am văzut-o devreme pe puntea solară, arătând

de parcă nu avea nicio problemă pe lume. Asta nu e acţiunea unui preşedinte încrezător despre care am sentimentul că nu e deloc interesat de bronzat.

— Mea culpa. Dar ne înfruntăm cu…

— După cum am spus, scutiţi-mă de detalii. Ca şi el, a zis omul, arătând o fotografie de pe coperta cărţii, nu mă interesează ziarele de mâine. Sunt politician de multă vreme, aşa că voi face ce m-aţi rugat. Totuşi, sir Giles, asta înseamnă că-mi rămâneţi dator. Şi puteţi fi sigur că va veni o vreme când vă voi cere ajutorul, a adăugat el, întorcându-se la *Viaţa lui Roosevelt.*

*

— Am ajuns deja? a întrebat Sebastian când el şi Samantha li s-au alăturat părinţilor pentru micul dejun.

— De peste o oră, a spus Emma. Majoritatea pasagerilor a coborât deja.

— E prima ta vizită la New York, a spus Sam când Seb s-a aşezat lângă ea şi nu mai avem decât treizeci şi şase de ore înainte de a ne întoarce în Anglia aşa că nu avem niciun moment de pierdut.

— De ce rămâne nava în port doar treizeci şi şase de ore? a întrebat Seb.

— Câştigi bani doar când te mişti şi, în afară de asta, taxele portuare sunt groaznic de mari.

— Vă amintiţi prima călătorie la New York, domnule Clifton? a întrebat Samantha.

— Sigur că da, a spus Harry emoţionat. Am fost arestat pentru o crimă pe care nu o comisesem şi am stat următoarele şase luni într-o închisoare americană.

— Ah, îmi pare rău, a spus Samantha, amintindu-şi povestea pe care i-o spusese Seb mai demult. Am fost lipsită de tact să vă amintesc această experienţă groaznică.

— Nu m-am mai gândit la ea, a zis Harry. Dar vreau să mă asigur că Seb nu este şi el arestat în

prima lui vizită, pentru că nu doresc să devină o tradiţie de familie.

— Nicio şansă, a spus Samantha. Am planificat deja vizite la Metropolitan, Central Park, Sardi's şi Frick.

— Muzeul preferat al lui Jessica, a zis Emma.

— Deşi n-a ajuns niciodată să-l viziteze, a spus Seb.

— Nu trece o zi să nu-i simt lipsa, a spus Emma.

— Iar eu aş fi dorit s-o fi cunoscut-o mai bine, a zis Sam.

— Eram sigur, a comentat Seb, că voi muri înaintea surorii mele mai mici. A urmat o tăcere îndelungată înainte ca Seb, dorind clar să schimbe subiectul, a întrebat:

— Nu vom vizita niciun club de noapte?

— Nu avem timp pentru frivolităţi, a zis Samantha. Oricum, tata ne-a luat două bilete la teatru.

— Şi ce veţi vedea? a întrebat Emma.

— *Hello, Dolly!*

— Şi asta nu e frivolă? s-a interesat Harry.

— Tata consideră Wagner Ring Cycle puţin prea la modă, a explicat Seb înainte de a întreba: Unde e unchiul Giles?

— A părăsit vasul printre primii, i-a zis Emma, în timp ce un ospătar îi mai turna o ceaşcă de cafea. Ambasadorul nostru l-a târât la Naţiunile Unite ca să-şi revadă discursul înainte de sesiunea de după-masă.

— Poate ar trebui să vizităm şi sediul ONU? a sugerat Sam.

— Nu prea cred, a spus Seb. Ultima oară când am asistat la unul dintre discursurile unchiului meu, a avut un atac de cord imediat după aceea şi nu a reuşit să devină şeful Partidului Laburist.

— Asta nu mi-ai spus!

— Sunt multe pe care nu le ştii încă despre familia noastră, a recunoscut Seb.

— Ceea ce-mi aminteşte, a zis Harry, că nu am avut încă ocazia să te felicit pentru că ai fost ales în consiliu.

— Mulţumesc, tată. Şi acum, după ce am citit minutele ultimei întruniri, de abia aştept – Seb s-a uitat la privirea neliniştită a mamei sale – să-i întâlnesc pe ceilalţi membri ai consiliului, mai ales pe amiral.

— O adevărată figură, a spus Emma, cu toate că se întreba dacă următoarea întrunire nu va fi ultima pentru ea, pentru că, dacă se afla adevărul, nu avea de ales decât să demisioneze. Totuşi, în timp ce amintirea ultimei zile pe mare începea să se şteargă, s-a relaxat şi s-a simţit puţin mai încrezătoare acum că *Buckingham* andocase în New York. S-a uitat pe geam. După cât putea zări, nu erau ziarişti la baza pasarelei, lătrând şi agitându-se şi aprinzând fleşurile. Poate erau mai interesaţi de alegerile prezidenţiale. Dar nu va răsufla uşurată decât abia când *Buckingham* va porni înapoi spre Avonmouth.

— Şi tu ce vei face toată ziua, tată? s-a interesat Seb, întrupând reveria mamei sale.

— Trebuie să iau prânzul cu editorul meu, Harold Guinzburg. Desigur voi afla ce a plănuit pentru ultimul meu roman şi ce părere are despre el.

— E vreo speranţă pentru un exemplar în avans pentru mama? a întrebat Samantha. Este un fan atât de înfocat.

— Desigur, a spus Harry.

— Nouă dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi, a spus Seb, întinzând mâna. Samantha a pus un ou fiert în ea. Şi tu, mamă? Vreun plan de vopsire a carenei?

— N-o încuraja, a zis Harry, serios.

— Voi coborî ultima şi mă voi întoarce prima la bord. Cu toate că intenţionez să-l vizitez pe vărul meu, Alistair, ca să mă scuz că n-am participat la funeraliile mătuşii Phyllis.

— Atunci Seb era la spital, i-a amintit Harry.

— Deci cu ce vom începe? a întrebat Seb, împăturindu-şi şerveţelul.

Sam s-a uitat pe geam să vadă cum e vremea.

— Vom lua un taxi spre Central Park şi vom face o buclă înainte de a vizita Metropolitanul.

— Atunci mai bine să pornim, a spus Seb, ridicându-se de la masă. Să aveţi o zi bună, onoraţi părinţi.

Emma a zâmbit când cei doi au ieşit din salon, mână în mână.

— As vrea să ştiu dacă se culcă împreună.

— Emma, e a doua jumătate a secolului XX şi, hai s-o spunem de-a dreptul, nu suntem noi în poziţia de a…

— Nu, nu era vorba de morală, a zis Emma. Doar că aş fi putut vinde cabina suplimentară.

4

— Foarte bine că aţi revenit cu avionul aşa de repede, domnule colonel, a spus sir Alan Redmague, de parcă ar fi avut de ales.

Comandantului SAS îi fusese înmânată o telegramă în momentul în care debarcase de pe *Buckingham* la New York. O maşină îl dusese în viteză la JFK de unde luase primul zbor spre Londra. Altă maşină cu şofer îl aşteptase la baza treptelor aeroportului Heathrow.

— Secretarul de cabinet s-a gândit că aţi vrea să vedeţi ziarele de dimineaţă, a spus şoferul înainte de a porni spre Whitehall.

ÎN INIMILE VOASTRE ŞTIŢI CĂ A PIERDUT era titlul principal din *Telegraph.* Colonelul a întors paginile încet, dar nu se spunea nimic de *Buckingham* şi nu era niciun articol semnat Derek Hart, pentru că, dacă ar fi fost, în ciuda victoriei electorale la mustaţă a lui Lyndon Johnson în faţa lui Barry Goldwater, acesta ar fi apărut, desigur, pe prima pagină.

Buckingham era în paginile din mijloc din *Daily Express* cu un raport răsunător al corespondentului de călătorie care exagera plăcerile traversărilor Atlanticului pe cel mai nou pachebot de lux. În *Daily Mail* apăreau fotografii cu cei doisprezece cititori norocoşi care pozau în faţa Statuii Libertăţii. Alte douăsprezece bilete gratuite oferite pentru un moment dat din viitor asigurau că n-au fost niciun fel de inconveniente cauzate de Marina Militară.

După o oră, fără să-şi fi schimbat hainele sau să fi avut timp să se bărbierească, colonelul Scott-Hopkins stătea vizavi de secretarul de cabinet în biroul din Downing Street, nr. 10.

Colonelul a început cu un raport detaliat înainte de a răspunde la întrebările lui sir Alan.

— Ei, a ieşit cel puţin ceva bun din asta, a spus sir Alan, scoţând o geantă diplomat din piele de sub birou şi punând-o deasupra. Mulţumită seriozităţii de care au dat dovadă colegii noştri de la SAS, am localizat un depozit IRA în Battersea. Am recuperat mai mult de douăzeci şi trei de mii de lire, bani lichizi, din portbagajul unui taxi care l-a dus pe Martinez la Heathrow. Bănuiesc că Rafferty, Kevin „patru degete" va fi în curând poreclit „trei degete", dacă nu-i va putea explica comandantului zonal ce s-a întâmplat cu banii.

— Şi Martinez? Unde e acum?

— Ambasadorul nostru din Buenos Aires m-a asigurat că frecventează locurile lui obişnuite. Nu cred că-l vom mai vedea pe el sau pe cei doi fii ai săi la Wimbledon sau Ascot vreodată.

— Iar Doherty şi compatrioţii săi?

— În drum spre Irlanda de Nord, de data aceasta nu pe un pachebot de lux, ci pe o navă a Marinei Militare Regale. De îndată ce vor ajunge în Belfast, vor fi transportaţi de urgenţă direct la cea mai apropiată închisoare.

— Sub ce acuzaţie?

— Asta nu s-a hotărât încă, a spus sir Alan.

— Doamna Clifton m-a avertizat că un ziarist de la *Telegraph* adulmeca de jur-împrejur, punând prea multe întrebări.

— Derek Hart. Afurisitul a ignorat povestea cu IMF pe care i-a servit-o Giles, a mers mai departe şi a completat dosarul cu incidentul de la Marina Militară în momentul în care a ajuns în New York. Totuşi, erau atâţia „dacă" şi „dar" în articol, încât nu a fost greu să-l convingem pe editor să-l scoată din ziar, mai ales pentru că era mult mai interesat să afle cum Leonid Brejnev, un om de şcoală veche, a reuşit să-l înfrângă pe Hruşciov printr-o lovitură surpriză.

— Şi cum a reuşit? a întrebat colonelul.

— Îţi sugerez să citeşti ediţia de mâine din *Telegraph.*

— Iar Hart?

— Mi s-a spus că e în drum spre Johannesburg pentru a încerca să obţină un interviu cu un terorist pe nume Nelson Mandela, ceea ce s-ar putea dovedi dificil, având în vedere că omul e în închisoare de mai mult de doi ani şi niciunui ziarist nu i s-a permis accesul la el.

— Asta înseamnă că echipa mea nu mai trebuie să protejeze familia Clifton?

— Nu încă, a zis sir Alan. Cred că IRA îşi va pierde interesul pentru familiile Barrington şi Clifton acum că don Pedro nu mai e aici să plătească. Totuşi, trebuie să-l conving pe Harry Clifton să mă ajute în altă problemă. Colonelul a ridicat o sprânceană, dar secretarul de cabinet doar s-a ridicat şi a dat mâna cu ofiţerul comandant al SAS. Ţinem legătura, s-a mulţumit el să spună.

*

— Te-ai hotărât? a întrebat Seb când treceau de Boathouse Café pe partea estică a Central Park.

— Da, a zis Samantha, dându-i drumul la mână. Seb s-a întors cu faţa la ea şi a aşteptat nerăbdător. Am scris deja la King's College şi le-am spus că accept să-mi dau doctoratul la London University.

Seb a sărit în sus încântat şi a strigat:

— Să fie într-un ceas bun! cât a putut de tare. Nimeni nu s-a uitat la ei, dar erau în New York. Asta înseamnă că te vei muta cu mine de îndată ce voi găsi alt apartament? Am putea chiar să-l alegem împreună, a adăugat el înainte ca ea să apuce să răspundă.

— Eşti sigur că vrei asta cu adevărat? a întrebat Samantha, liniştită.

— N-aş putea fi mai sigur, a spus Seb, luând-o în braţe. Şi cum universitatea ta e în Strand, iar eu lucrez în City, poate am putea găsi un loc prin Islington?

— Eşti sigur? a repetat Samantha.

— La fel de sigur ca faptul că Bristol Rovers nu va câştiga cupa.

— Cine sunt Bristol Rovers?

— Nu ne cunoaştem suficient de bine ca să te încarc cu problemele lor, a zis Seb, pe când ieşeau din parc. Poate dacă vom avea timp, mult timp, îţi voi povesti despre cei unsprezece bărbaţi care mi-au distrus regulat după-amiezile de sâmbătă, a mai zis el, când intrau pe Fifth Avenue.

*

Când Harry a intrat în biroul de la Viking Press, o tânără pe care a recunoscut-o, îl aştepta la recepţie.

— Bună dimineaţa, domnule Clifton, a spus secretara lui Harold Guinzburg, ieşindu-i în întâmpinare. El s-a întrebat câţi autori erau întâmpinaţi astfel. Domnul Guinzburg de abia aşteaptă să vă vadă.

— Mulţumesc, Kirsty, a zis Harry. Ea l-a condus prin holul lambrisat cu stejar al editorului, împodobit cu fotografii ale foştilor şi actualilor autori: Hemingway, Shaw, Fitzgerald şi Faulkner. S-a întrebat dacă trebuie să mori ca fotografia ta să fie adăugată colecţiei lui Guinzburg.

Cu toate că avea aproape şaptezeci de ani, Guinzburg a sărit din spatele biroului când a intrat Harry în cameră. Harry a zâmbit fără să vrea. Îmbrăcat într-un costum din trei piese şi purtând un ceas de buzunar pus pe un lanţ din aur, Guinzburg părea mai englez decât englezii.

— Şi ce mai face autorul meu preferat?

Harry a râs în timp ce dădeau mâna.

— Şi de câte ori pe săptămână întâmpini autorii cu vorbele astea? l-a întrebat pe când se aşeza pe fotoliul capitonat cu piele, cu faţa spre editor.

— Pe săptămână? a spus Guinzburg. Cel puţin de trei ori pe zi, uneori de mai multe ori – mai ales când nu-mi amintesc numele. Harry a zâmbit.

Totuşi, în cazul tău, pot dovedi că este adevărat, pentru că, după ce am citit *William Warwick şi vicarul răspopit,* am decis ca prima ediţie să cuprindă optzeci de mii de exemplare.

Harry a deschis gura, dar n-a zis nimic. Ultimul lui roman cu William Warwick se vânduse în 72.000 de exemplare, aşa că era conştient cât se implicase editorul său.

— Să sperăm că nu vor fi prea multe recartări.

— Precomenzile sugerează mai curând că optzeci de mii nu vor fi suficiente. Dar scuză-mă, a spus Guinzburg, spune-mi mai întâi ce face Emma? Şi cum a fost prima călătorie, un triumf? Nu am găsit nicio menţionare a sa cu toate că am scotocit prin *New York Times.*

— Emma e cât se poate de bine şi îţi trimite dragostea ei. N-aş fi surprins dacă acum lustruieşte metalul balustradei. În ceea ce priveşte primul voiaj, am impresia că va fi uşurată că nu este menţionat în *New York Times* – cu toate că această experienţă s-ar fi putut să-mi dea o idee pentru următorul roman.

— Sunt numai urechi.

— Nici să nu te gândeşti, a replicat Harry. Va trebui să ai răbdare, ceea ce îmi dau seama că e trăsătura ta de caracter cea mai puternică.

— Atunci să sperăm că noile tale responsabilităţi nu te vor întrerupe din scris. Felicitări.

— Mulţumesc. Cu toate că permit ca numele meu să fie ales ca preşedinte al PEN din Anglia pentru un singur motiv.

Guinzburg a ridicat o sprânceană.

— Doresc ca un rus, numit Anatoli Babakov, să fie eliberat imediat din închisoare.

— Ce te atrage atât de puternic la Babakov? a întrebat Guinzburg.

— Dacă ai fi fost închis pentru o crimă pe care nu ai comis-o, Harold, crede-mă, te-ai simţi la fel. Şi nu uita, eu am fost într-o închisoare americană,

care, cinstit vorbind, este un hotel, comparativ cu un gulag din Siberia.

— Nici nu-mi amintesc ce se presupune că ar fi făcut Babakov.

— A scris o carte.

— Şi asta e o crimă în Rusia?

— Este, dacă te hotărăşti să spui adevărul despre angajatorul tău, mai ales când acesta este Iosif Stalin.

— *Unchiul Joe,* îmi amintesc, a zis Guinzburg, dar cartea nu a fost publicată.

— A fost publicată, dar Babakov a fost arestat cu mult înainte ca vreun exemplar să ajungă în librării şi, după un proces scurt, a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare fără drept de apel.

— Ceea ce te face să te întrebi ce ar putea fi în acea carte de i-a făcut pe sovietici să se decidă că nimeni nu trebuie s-o citească.

— N-am nicio idee, a spus Harry. Dar ştiu că *Unchiul Joe* a fost retras din librării la câteva ore de la publicare. Editura a fost închisă, Babakov a fost arestat şi nu a mai fost văzut de la proces. Dacă există vreun exemplar pe acolo, vreau să îl găsesc la conferinţa din mai de la Moscova.

— Dacă pui mâna pe vreun exemplar, aş dori să fie tradus şi publicat aici, pentru că garantez că va fi nu numai un bestseller, ci îl va demasca pe Stalin, care este un om la fel de rău ca Hitler. Dar vezi, Rusia e un car mare cu fân în care să cauţi un anumit ac.

— Aşa e, dar sunt determinat să aflu ce are Babakov de spus. Nu uita, a fost interpretul personal al lui Stalin timp de unsprezece ani, aşa că puţini ar putea cunoaşte mai bine regimul – cu toate că nici el n-a putut anticipa cum va reacţiona KGB-ul când s-a decis să-şi publice cartea în care descria ceea ce văzuse ca martor la prima mână.

— Şi acum, când foştii aliaţi ai lui Stalin l-au înlăturat pe Hruşciov şi se află iar la putere, există,

fără îndoială, unele lucruri pe care ar prefera să le ţină ascunse.

— Cum ar fi adevărul despre moartea lui Stalin, a spus Harry.

— Nu te-am mai văzut aşa de agitat pentru o cauză, a zis Guinzburg. Dar n-ar fi înţelept să înţepi ursul cel bătrân cu un băţ. Noul regim dur de acolo pare să nu ţină seama deloc de drepturile oamenilor, indiferent din ce ţară ar veni.

— Atunci care este rostul de a fi preşedinte al PEN dacă nu-mi pot exprima părerile?

Pendula de pe raftul din spatele lui Guinzburg a bătut ora douăsprezece.

— De ce să nu mergem să luăm prânzul la clubul meu unde putem discuta probleme mai puţin importante, cum ar fi ce pune la cale Sebastian.

— Cred că vrea să se însoare cu o americancă.

— Întotdeauna am ştiut că băiatul ăsta este isteţ, a spus Guinzburg.

*

În timp ce Samantha şi Seb admirau vitrinele magazinelor de pe Fifth Avenue, iar Harry se delecta cu o friptură de costiţă la Clubul Harvard cu editorul său, un taxi galben s-a oprit în faţa unei case elegante din granit la intersecţia dintre 64th şi Park.

Emma a coborât cu o cutie de pantofi etichetată pe capac „Crockett Jonnes”. Înăuntru era o pereche de pantofi de golf negri, făcuţi pe măsura vărului ei Alistair, pentru că întotdeauna el îşi lucra pantofii în Jermyn Street.

Emma se uita la ciocănelul din cupru lustruit de pe uşa din faţă şi şi-a amintit când urcase prima oară acele trepte. O femeie tânără, abia ieşită din adolescenţă, tremurase ca o frunză, vrând să fugă de acolo. Dar îşi cheltuise toţi banii ca să ajungă în America şi nu ştia unde altundeva să se ducă în

New York dacă voia să-l găsească pe Harry, aflat într-o închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese. După ce o întâlnise pe mătuşa Phyllis, Emma nu se mai întorsese un an în Anglia – până când aflase că Harry nu mai era în America.

De data aceasta a urcat treptele mai încrezătoare, a bătut ciocănelul, s-a dat înapoi şi a aşteptat. Nu discutase cu vărul ei înainte pentru că era sigură că va fi acasă. Cu toate că se retrăsese de curând ca partener senior de la Simpson, Albion & Stuart, nu îndrăgea plecatul din oraş, nici măcar în weekend. Alistair era, prin chintesenţă, newyorkez. Se născuse la intersecţia dintre 64th şi Park şi acolo, fără îndoială, urma să şi moară.

După câteva minute, când s-a deschis uşa, Emma a fost surprinsă văzând un bărbat pe care l-a recunoscut imediat, cu toate că trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când nu-l mai văzuse. Era îmbrăcat cu o haină neagră de dimineaţă, pantaloni dungaţi, cămaşă albă şi o cravată gri. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Mă bucur să vă văd, doamnă Clifton, a spus el de parcă ea ar fi trecut pe acolo în fiecare zi.

Emma s-a simţit stânjenită, chinuindu-se să-şi amintească numele lui, dându-şi seama că Harry nu l-ar fi uitat niciodată.

— Şi eu mă bucur să te văd, s-a aventurat ea. Speram să-l văd pe vărul meu Alistair, dacă este acasă.

— Mă tem că nu, doamnă, a spus valetul. Domnul Stuart este la înmormântarea domnului Benjamin Rutledge, un fost partener al firmei şi va reveni din Connecticut abia mâine-seară.

Emma nu şi-a putut ascunde dezamăgirea.

— Poate doriţi să intraţi să vă fac o ceaşcă cu ceai, Earl Grey, dacă îmi amintesc corect?

— Eşti foarte amabil, a spus Emma, dar trebuie să mă întorc pe vas.

— Desigur. Sper că primul drum al lui *Buckingham* a fost un succes?

— Mai mult decât aş fi sperat, a recunoscut ea. Vrei să fii amabil să-i transmiţi urările mele lui Alistair şi să-i spui cât de rău îmi pare că nu ne-am văzut?

— Voi fi încântat s-o fac, doamnă Clifton. Valetul s-a înclinat uşor înainte de a închide uşa.

Emma a coborât treptele şi a început să caute un taxi când şi-a dat brusc seama că încă mai avea cutia cu pantofi. Simţindu-se stânjenită, a urcat treptele a doua oară şi a bătut uşor în uşă.

După câteva clipe uşa s-a deschis iar şi a apărut valetul.

— Doamnă? a zis ei cu acelaşi zâmbet cald.

— Îmi pare rău, dar am uitat să-ţi dau acest cadou pentru Alistair.

— Cât de atentă aţi fost să vă amintiţi magazinul preferat de pantofi al domnului Stuart, a spus el, când Emma îi dădea cutia. Ştiu că vă va aprecia amabilitatea.

Emma a rămas acolo, încercând în van să-şi amintească numele lui.

— Sper, doamnă Clifton, că drumul de înapoiere la Avonmouth va fi la fel de bun.

S-a înclinat din nou şi a închis uşa uşor în urma lui.

— Mulţumesc, Parker, a zis ea.

5

După ce Bob Bingham s-a îmbrăcat, s-a uitat în oglinda din interiorul garderobului. Haina lui de dineu, cu piepţi plisaţi şi revere late nu va mai fi la modă în viitorul apropiat, după cum îi tot amintea soţia lui. El îi explicase că acest costum fusese suficient de bun pentru tatăl său când fusese preşedinte la Bingham's *Fish Paste* şi, prin urmare, era suficient de bun şi pentru el.

Priscilla nu a fost de acord, dar nu prea erau ei de acord cu multe în ultima vreme. Bob încă dădea vina pe buna ei prietenă, lady Virginia Fenwick pentru moartea timpurie a lui Jessica Clifton şi pentru faptul că fiul lui, Clive – care era logodit cu Jessica pe atunci, nu se mai întorsese la Mablethorpe Hall din acea zi nefericită. Soţia lui era naivă şi foarte încântată de Virginia, dar el tot spera că Priscilla îşi va veni în fire şi o va vedea pe afurisita aceea de femeie aşa cum era în realitate şi atunci vor fi iar o familie adevărată. Dar asta, se temea el, va mai dura o vreme şi oricum Bob avea probleme mai presante. În seara aceasta vor fi în public, invitaţi la masa preşedintei. Nu prea avea încredere că Priscilla va fi în stare să se comporte civilizat mai mult de câteva minute. Spera doar că vor reveni în cabină neciufuliţi.

Bob o admira pe Emma Clifton, „Boadicea din Bristol", cum era cunoscută prietenilor şi duşmanilor. Bănuia că dacă şi-ar fi ştiut porecla, ar fi fost onorată.

Emma strecurase un *pour mémoire* sub uşa cabinei lor mai devreme, sugerându-le să se întâlnească în Salonul Reginei pe la şapte seara, înainte de cină. Bob şi-a verificat ceasul. Era deja opt fără zece şi nu era nici urmă de soţia lui, cu toate că auzea apa curgând în baie. A început să se învârtă prin cabină, abia capabil să-şi ascundă iritarea.

Bob ştia că Virginia completase o plângere de calomnie împotriva preşedintei, ceva ce nu se putea uita, iar el stătuse chiar în spatele ei când schimbul de cuvinte avusese loc. În timpul chestionărilor de la AGM din acest an, lady Virginia întrebase de la parter dacă era adevărat că unul dintre directorii de la Barrington's îşi vânduse toate acţiunile cu intenţia de a distruge compania. Se referise, desigur, la micul complot al lui Cedric Hardcastle de a salva compania de la o preluare ostilă.

Emma răspunsese în forţă, amintindu-i Virginiei că maiorul Fisher, reprezentantul ei în consiliu, fusese cel care le vânduse şi le cumpărase înapoi după două săptămâni pentru a distruge reputaţia companiei, câştigând totodată şi un profit frumos pentru clientul lui.

— Veţi discuta cu avocatul meu, spusese Virginia şi, după o săptămână, Emma discutase. Bob nu se îndoia ce tabără ar fi susţinut soţia lui dacă acţiunea ar fi ajuns la tribunal. Dacă Priscilla va găsi o muniţie potrivită în timpul dineului care ar fi putut folosi cauzei prietenei ei, era sigur că-i va fi transmisă echipei de legişti a Virginiei la câteva momente după ce vor debarca la Avonmouth. Şi ambele părţi erau conştiente că, dacă Emma ar fi pierdut cazul, nu numai reputaţia ei va fi sfâşiată, ci va trebui, de asemenea, să demisioneze de la Barrington's.

Nu-i spusese Priscillei nimic despre IRA sau despre ce se discutase la întrunirea de urgenţă din prima dimineaţă a voiajului, doar îi repetase povestea cu Marina Militară şi, cu toate că ea clar nu-l crezuse, Priscilla nu aflase nimic altceva decât că Sebastian fusese numit în consiliu.

După o zi de cumpărături în New York care îl costaseră pe Bob mai multe cutii de pate de peşte, ea nu mai zisese nimic. Totuşi, Bob se temea că va ridica iar problema la dineu cu Emma. Şi, dacă o va face, va trebui să schimbe cu îndemânare

subiectul. Slavă Domnului că lady Virginia nu venise cu ei în călătorie, aşa cum plănuise, pentru că, dacă ar fi făcut-o, nu ar fi avut odihnă până ce nu ar fi descoperit exact ce se întâmplase în primele ore ale acelei nopţi.

Priscilla a ieşit în cele din urmă din baie, dar nu înainte de opt şi zece.

*

— Poate ar trebui să mergem la cină, a sugerat Emma.

— Dar n-ar fi trebuit să vină şi familia Bingham? a spus Harry.

— Ba da, a zis Emma, uitându-se la ceas. Cu mai mult de jumătate de oră înainte.

— Nu te agita, iubito, a spus Harry, hotărât. Eşti preşedintele companiei şi nu trebuie s-o laşi pe Priscilla să-şi dea seama că te-a supărat, pentru că exact asta speră ea. Emma era gata să protesteze când el a adăugat: Şi ai grijă să nu spui la dineu ceva ce Virginia ar putea folosi la tribunal, pentru că n-am nicio îndoială de partea cui este Priscilla Bingham.

Cu toate celelalte probleme pe care le înfruntase Emma în ultima săptămână, uitase de posibilul proces şi cum nu mai auzise nimic de la avocaţii Virginiei de câteva luni, începuse să creadă că aceasta făcuse altceva pe ascuns.

Emma dădea comanda ospătarului-şef când Harry s-a ridicat.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, a spus Priscilla, dar am pierdut noţiunea timpului.

— Nicio problemă, a zis Harry, trăgându-i scaunul şi aşteptând-o să se aşeze confortabil.

— Poate ar trebui să dăm comanda, a zis Emma, dorind în mod clar să-i amintească invitatei cât îi făcuse să aştepte.

Priscilla a răsfoit pe îndelete meniul legat în piele şi s-a răzgândit de câteva ori înainte de a

alege. De îndată ce chelnerul a luat comanda, Harry a întrebat-o dacă s-a bucurat de ziua petrecută în New York.

— Ah, da, sunt magazine magnifice pe Fifth Avenue care au mai mult de oferit decât cele din Londra, cu toate că această experienţă mi s-a părut obositoare. De fapt, când m-am întors pe vas, m-am prăbuşit pur şi simplu pe pat şi am adormit. Şi dumneavoastră, domnule Clifton, aţi reuşit să vă faceţi cumpărăturile?

— Nu, eu am avut o întâlnire cu editorul, iar Emma şi-a căutat un văr mai îndepărtat.

— Desigur, uitasem că scrieţi romane. Dar eu n-am timp să citesc cărţi, a spus Priscilla când o farfurie cu supă de roşii picantă a fost pusă în faţa ei. Nu am comandat supă, i-a spus chelnerului. Am cerut somon afumat.

— Îmi pare rău, doamnă, a spus ospătarul, luând supa.

Când chelnerul era încă în apropiere, Priscilla a spus:

— Cred că e greu să găseşti personal experimentat pentru un vas de croazieră.

— Sper că nu te superi dacă începem, a zis Emma, luându-şi lingura de supă.

— L-ai găsit pe vărul tău? a întrebat Bob.

— Din păcate, nu. Era în Connecticut, aşa că m-am alăturat mai târziu lui Harry şi am avut noroc să găsim două bilete la un concert de după-amiază la Lincoln Center.

— Cine cânta? a întrebat Bob când farfuria cu somon afumat îi era adusă Priscillei.

— Leonard Bernstein, care a dirijat uvertura sa la *Candide,* înainte de a cânta un concert de pian al lui Mozart.

— Nu ştiu cum de ai atâta timp, a spus Priscilla printre înghiţituri.

Emma era gata să spună că ea nu-şi petrecea întreaga viaţă la cumpărături, dar l-a văzut pe Harry încruntându-se la ea.

— L-am văzut o dată pe Bernstein dirijând la Royal Festival Hall, a spus Bob. Brahms. Magnific.

— Şi ai însoţit-o pe Priscilla în extenuanta sa excursie de cumpărături pe Fifth Avenue? a întrebat Emma.

— Nu, m-am dus în East Side să văd dacă ar avea rost să intru pe piaţa americană.

— Şi care a fost concluzia? a întrebat Harry.

— Americanii nu sunt încă pregătiţi pentru pateul de peşte Bingham's.

— Deci care ţări sunt pregătite? a continuat Harry.

— Doar Rusia şi India, ca să spunem adevărul. Şi au şi ele problemele lor.

— Cum ar fi? a întrebat Emma, cu adevărat interesată.

— Ruşilor nu le place să-şi plătească facturile, iar indienii nu prea pot.

— Poate e vorba de problema unui produs unic? a sugerat Emma.

— M-am gândit să diversific, dar…

— Am putea să discutăm şi despre altceva decât pateul de peşte, a spus Priscilla. La urma-urmei, se presupune că suntem în vacanţă.

— Desigur, a zis Harry. Ce mai face Clive? a întrebat el, regretându-şi imediat cuvintele.

— E cât se poate de bine, mulţumesc, a spus Bob, dându-şi repede seama. Şi cred că şi voi sunteţi foarte mândri de Sebastian care a fost invitat să se alăture consiliului.

Emma a zâmbit.

— Ei, asta nu prea e o surpriză, a zis Priscilla. Hai să vorbim cinstit, dacă mama ta e preşedinte al companiei şi familia ta deţine majoritatea acţiunilor, ai putea numi şi un cocker spaniel în consiliu, iar restul directorilor vor da din coadă.

Harry a crezut că Emma va exploda, dar, din fericire, avea gura plină, aşa că a urmat doar o lungă tăcere.

— Este în sânge? a întrebat Priscilla când i s-a pus friptura în faţă.

Ospătarul şi-a verificat comanda.

— Nu, doamnă, este medie.

— Eu am comandat-o în sânge. Cred că n-aş fi putut să explic mai clar. Ia-o şi mai încearcă o dată.

Chelnerul a luat cu îndemânare farfuria, fără să comenteze, iar Priscilla s-a întors spre Harry.

— Vă puteţi câştiga traiul ca scriitor?

— Este greu, a admis Harry şi nu doar pentru că sunt atâţia autori excelenţi acolo. Totuşi…

— V-aţi însurat cu o femeie bogată, aşa că nu contează prea mult, nu-i aşa?

Această replică l-a adus pe Harry la tăcere, dar nu şi pe Emma.

— Ei bine, am descoperit că avem ceva în comun, Priscilla.

— Sunt de acord, a spus Priscilla imediat, dar eu sunt cam de modă veche şi am fost crescută să cred că este în ordinea naturală a lucrurilor ca un bărbat să aibă grijă de soţia lui. Nu mi se prea pare corect invers. A luat o înghiţitură de vin şi Emma se pregătea să răspundă când a adăugat cu un surâs cald: Cred că vei observa că vinul are gust de dop.

— Mie mi s-a părut excelent, a comentat Bob.

— Dragul de Robert nu ştie diferenţa dintre un claret de Bordeaux şi un vin de Burgundia. Chelner! a strigat ea, întorcându-se spre ospătar. Dorim altă sticlă de Merlot.

— Da, desigur, doamnă.

— Nu cred că mergi prea des în nordul Angliei, a zis Bob.

— Nu atât de des, a zis Emma. Dar o ramură a familiei mele provine din Highlands.

— Şi a mea. Numele era Campbell.

— Cred că vei afla că e vorba de Lowlands, a spus Emma, pe când Harry o pocnea cu piciorul pe sub masă.

— Sunt sigură că ai dreptate, ca întotdeauna, a zis Priscilla. Aşa că ştiu că nu te vei supăra dacă-ţi voi pune o întrebare personală. Bob şi-a lăsat jos cuţitul şi furculiţa şi s-a uitat temător la soţia lui. Ce s-a întâmplat cu adevărat în prima noapte a călătoriei? Pentru că ştiu că Marina Militară nu era prin zonă.

— De unde ai putea şti asta când dormeai tun? a zis Bob.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat, Priscilla? a întrebat-o Emma, revenind la o tactică ades folosită de fratele ei când nu voia să răspundă la o întrebare.

— Unii pasageri spun că a explodat o turbină.

— Camera motoarelor este deschisă accesului pasagerilor tot timpul, a spus Emma. De fapt, cred că a fost şi un tur cu ghid azi-dimineaţă.

— Eu am auzit că o bombă a explodat în cabina ta, a comentat Priscilla, fără să se dea bătută.

— Eşti oricând bine-venită în cabina noastră ca să-l poţi corecta pe purtătorul de zvonuri prost informat care a sugerat asta.

— Şi altcineva mi-a spus, a continuat Priscilla, că un grup de terorişti irlandezi s-au îmbarcat pe vas pe la miezul nopţii…

— Şi au aflat că toate locurile erau ocupate şi, cum nu mai era nicio cabină liberă, au sărit peste bord şi au înotat până la Belfast?

— Dar despre marţienii care au venit din spaţiu şi au aterizat într-unul dintre coşuri ai aflat? a spus Harry, când chelnerul aducea friptura în sânge.

Priscilla s-a uitat puţin la el, apoi s-a ridicat.

— Toţi ascundeţi ceva, a zis ea, aruncându-şi şervetul pe masă şi intenţionez să aflu despre ce este vorba înainte de a ajunge la Avonmouth.

Cei trei au urmărit-o pe când plutea graţios pe podea, ieşind din cameră.

— Îmi cer scuze, a spus Bob. A fost mai rău decât mă temeam.

— Nu te îngrijora, a zis Harry. Nevasta mea sforăie.

— Nu-i adevărat, s-a răstit Emma, când cei doi au izbucnit în râs.

— Mi-aş da jumătate din avere ca să am o căsătorie ca a voastră.

— Accept, a spus Harry. De data aceasta, a fost rândul Emmei să-i dea una soţului ei pe sub masă.

— Ei bine, sunt mulţumită doar de un singur lucru, a spus Emma, reluându-şi vocea de preşedinte. Soţia ta chiar nu are habar ce s-a întâmplat în prima noapte pe mare. Dar dacă ar afla vreodată…

*

— Mi-ar face plăcere să încep această întrunire prin a-i ura bun-venit în consiliu fiului meu, Sebastian.

— Aşa-i, aşa-i, s-a auzit în sală.

— Cu toate că sunt foarte mândră de realizarea obţinută la vârsta sa, simt că ar trebui să-l avertizez pe domnul Clifton că restul consiliului îi va urmări contribuţiile cu mult interes.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte, a spus Sebastian, atât pentru buna primire cât şi pentru sfatul util pe care mi l-aţi dat. Cuvintele lui Sebastian au făcut pe câţiva membri ai consiliului să zâmbească: încrederea în sine a mamei şi farmecul tatălui.

— Ca să continuăm, a spus doamna preşedinte, permiteţi-mi să vă pun la curent cu ceea ce este cunoscut ca fiind incidentul cu Marina Militară. Cu toate că nu ne permitem încă să ne relaxăm, se pare că cele mai rele temeri ale noastre nu au fost întemeiate. Nimic de importanţă nu a apărut în presă pe ambele maluri ale Atlanticului şi mai ales, din ceea ce mi s-a spus, din cauza micii asistenţe oferite de Numărul Zece, cei trei irlandezi arestaţi în primele ore ale dimineţii pe mare nu se mai află

la bord. De îndată ce am andocat şi toţi pasagerii au fost debarcaţi, aceştia au fost transferaţi pe o fregată a Marinei Regale care se îndreaptă chiar acum spre Belfast.

Elicea defectată, cu toate că nu lucrează la capacitate completă, merge cam la şaizeci la sută şi va fi înlocuită la Avonmouth. Echipa noastră de întreţinere a lucrat zi şi noapte la defectele carenei în timp ce eram la New York şi a făcut o treabă clasa întâi. Doar un marinar cu multă experienţă ar putea observa urmele reparaţiilor. La carenă se va mai munci şi în Avonmouth. Presupun că, până la a doua călătorie a lui *Buckingham* spre New York, peste opt zile, nimeni nu va şti că am avut o problemă. Totuşi, cred că nu ar fi inteligent din partea noastră să discutăm despre acest incident în afara sălii de consiliu şi, dacă veţi fi chestionaţi în legătură cu acest subiect, rămâneţi la varianta cu Marina Militară.

— Vom solicita bani de la asigurări pentru reparaţii? a întrebat Knowles.

— Nu, a spus Emma, hotărâtă, pentru că atunci s-ar pune mai multe întrebări la care nu dorim să răspundem.

— Desigur, doamnă preşedinte, a zis Dobbs. Dar cât ne-a costat incidentul cu Marina?

— Nu am încă o cifră exactă, dar mi s-a spus că s-ar putea să fie cam şapte mii de lire.

— Ăsta ar fi un preţ mic, având în vedere împrejurările, a bombănit Bingham.

— Sunt de acord. Totuşi, în minutele acestei întruniri nu trebuie să se facă vreo referinţă la incidentul cu Marina Militară, iar acesta nu trebuie nici să fie comunicat acţionarilor.

— Doamnă preşedinte, a spus secretarul companiei, trebuie să fac o referire la cele întâmplate.

— Atunci ţine-te de incidentul cu Marina Militară, domnule Webster şi nu pune nimic în circulaţie fără aprobarea mea.

— Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă preşedinte.

— Acum să trecem la ştirile pozitive. Emma a întors o foaie în dosar. *Buckingham* este ocupată sută la sută pe drumul de întoarcere la Avonmouth şi avem deja şaptezeci şi două la sută rezervări pentru a doua călătorie la New York.

— Astea-s veşti bune, a comentat Bingham. Totuşi, nu trebuie să uităm cele 184 de locuri în cabine oferite în chip de compensaţie şi care vor fi ocupate sigur cândva, în viitor.

— Cândva în viitor este ceea ce contează, domnule Bingham. Dacă sunt distribuite uniform în următorii doi ani, vor avea prea puţin efect asupra beneficiilor.

— Dar mi-e teamă că mai există ceva ce ar putea afecta beneficiile. Şi, ceea ce e mai rău, problema nu ni se datorează nouă.

— Despre ce este vorba, domnule Anscott? a întrebat Emma.

— Am avut o discuţie foarte interesantă cu fratele dumneavoastră când am plecat şi mi s-a părut că e foarte supărat că ţara noastră trebuie să împrumute un miliard şi jumătate de lire de la Banca Mondială pentru a împiedica o scădere a lirei. A mai menţionat şi posibilitatea ca guvernul să impună o taxă de corporaţie de şaptezeci la sută tuturor companiilor, precum şi o taxă pe venit de nouăzeci la sută tuturor celor care câştigă mai mult de treizeci de mii pe an.

— Dumnezeule, a spus amiralul. Voi putea oare să-mi mai permit propriile funeralii?

— Şi ultima idee a cancelarului, a continuat Knowles, care mi se pare de neimaginat, este că niciun om de afaceri sau organizator de excursii să nu poată părăsi ţara cu mai mult de cincizeci de lire bani lichizi.

— Asta nu prea va încuraja oamenii să călătorească în străinătate, a spus Dobbs, supărat.

— Cred că am găsit o cale de scăpare, a zis Sebastian.

Ceilalţi s-au întors către cel mai nou recrut.

— Am cercetat ce pun la cale rivalii noştri şi se pare că proprietarii *SS New York* şi *SS France* au găsit o soluţie la problema taxelor. Seb captase atenţia audienţei. *SS New York* nu mai este înregistrat ca fiind deţinut de o companie americană, în ciuda faptului că îşi are baza tot în Manhattan, împreună cu majoritatea angajaţilor. Din motive de impozite, compania este înregistrată în Panama. De fapt, dacă priviţi cu atenţie această poză, Seb a pus o fotografie mare a *SS New York* în mijlocul mesei, veţi vedea un steag mic al statului Panama la pupă, cu toate că drapelul american este pe tot ce se află la bord, de la farfuriile din sala de mese până la carpetele din saloane.

— Şi francezii procedează la fel?

— Desigur, dar cu o subtilă diferenţă galică. Ele circulă cu un pavilion algerian la pupa SS France, ceea ce presupun că e doar o mită politică. Altă fotografie, de data aceasta a marelui pachebot francez, a fost dată colegilor lui Sebastian.

— E legal? a întrebat Dobbs.

— Niciun guvern nu poate să facă nici pe naiba, a zis Seb. Ambele nave se află pe mare mai mult de trei sute de zile pe an, iar pentru pasageri e la fel ca întotdeauna.

— Nu-mi place cum sună, a spus amiralul. Nu mi se pare corect.

— Prima noastră datorie este faţă de acţionari, le-a spus Bob colegilor săi, aşa că sugerez să prezinte Clifton un articol pe acest subiect ca să putem discuta pe îndelete la următoarea întrunire.

— Bună idee, a spus Dobbs.

— Eu nu sunt împotriva ideii, a zis Emma, dar directorul nostru financiar a găsit o soluţie alternativă pe care unii dintre voi ar putea s-o găsească mai atrăgătoare. Emma a dat din cap înspre Michael Carrick.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte. Este, de fapt, destul de simplu. Dacă aş continua construcţia unui al doilea vas şi aş profita de avantajul opţiunii repetate cu Harland şi Wolff în perioada de contract specificată, vom putea evita să plătim orice taxă de corporaţie în următorii patru ani.

— Trebuie să existe vreo capcană, a spus Knowles.

— Se pare că nu, i-a zis Emma. Orice corporaţie poate solicita eliminarea taxelor pentru un capital investit în proiectare, atâta timp cât păstrează preţul agreat în contractul iniţial.

— De ce ar accepta guvernul asta când celelalte măsuri luate de ei sunt aşa de draconice? a întrebat Maynard.

— Pentru că scade rata de şomaj, a zis Seb. Aşa cum a promis Partidul Laburist că va face în ultimul său manifest.

— Atunci sunt de acord cu această soluţie, a spus Dobbs. Dar cât timp avem înainte de a ne decide dacă să acceptăm sau nu oferta de la Harland şi Wolff?

— Puţin mai mult de cinci luni, a zis Carrick.

— Suficient timp ca să luăm o hotărâre, a comentat Maynard.

— Dar asta nu ne scuteşte de restricţia de cincizeci de lire impusă pasagerilor, a spus Anscott.

Seb nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— Unchiul Giles mi-a explicat că nimic nu împiedică un pasager să-şi ia la el carnetul de cecuri când se urcă la bord.

— Dar nu avem facilităţi bancare pe *Buckingham,* i-a amintit Dobbs.

— Farthings va fi deosebit de încântată să deschidă o sucursală la bord, a spus Seb.

— Atunci vă sugerez, a zis Anscott, ca şi această propunere să fie inclusă în raportul domnului Clifton şi ca recomandările să circule printre toţi

membrii consiliului înainte de următoarea întrunire.

— De acord, a spus Emma. Deci mai rămâne să decidem doar când va fi următoarea întrunire.

Ca de obicei, a durat o vreme până când s-a decis o dată convenabilă pentru toţi membrii consiliului.

— Şi să sperăm, a zis Emma, că până atunci incidentul cu Marina Militară nu va fi nimic altceva decât folclor. Alte probleme? a întrebat ea, uitându-se prin sală.

— Da, doamnă preşedinte, a zis Knowles. Ne-aţi cerut să sugerăm candidaţi pentru poziţia liberă din consiliu.

— La cine vă gândiţi?

— La Desmond Mellor.

— Cel care a fondat compania Bristol Bus?

— Acelaşi, dar a vândut-o companiei naţionale de autobuze anul trecut. A obţinut un profit frumuşel şi acum are timp liber.

— Şi cunoştinţe considerabile în domeniul transporturilor, a intervenit Anscott, dovedindu-le că el şi Knowles lucrau împreună.

— Atunci haide să-l invităm pe domnul Mellor să vină să mă vadă săptămâna viitoare, a zis Emma înainte ca cineva să supună propunerea la vot.

Knowles a aprobat cu neplăcere.

După terminarea întrunirii, Emma a fost încântată văzând câţi dintre directori s-au dus la Sebastian ca să-i ureze bun-venit în consiliu. A durat o vreme până ce să poată discuta în particular cu fiul ei.

— Planul tău a mers de minune, i-a şoptit ea.

— Da, dar a fost destul de evident că ideea ta a fost mai plăcută consiliului decât a mea. Însă tot nu sunt convins, mamă, că ar trebui să riscăm un capital atât de mare în construirea unei alte nave. Dacă profilul financiar al Marii Britanii este atât de sumbru pe cât sugerează unchiul Giles, de Crăciunul viitor va trebui să ne mulţumim cu doi

curcani. Şi, în cazul acesta, consiliul de la Barrington’s va fi cel fript.

6

— Ce amabil din partea dumneavoastră că v-aţi făcut timp să treceţi pe la mine, domnule Clifton, a spus secretarul de cabinet, invitându-l pe Harry să ia loc la mica masă ovală din centrul camerei, mai ales că ştiu cât de ocupat sunteţi.

Harry ar fi râs dacă nu s-ar fi aflat în Downing Street, nr. 10, în faţa unuia dintre cei mai activi oameni din ţară. A apărut o secretară şi i-a pus o cană de ceai în faţă, de parcă ar fi fost un client obişnuit de la cafeneaua lui locală.

— Sper că soţia şi fiul dumneavoastră sunt bine?

— Da, mulţumesc, sir Alan. Harry s-ar fi interesat şi el de familia secretarului de cabinet, dar nu ştia măcar dacă acesta are una. S-a hotărât să renunţe la conversaţia lejeră. Credeţi că Martinez se afla în spatele bombei? s-a aventurat el, după ce a luat o gură de ceai.

— Era, într-adevăr, dar acum s-a întors la Buenos Aires şi este conştient că nici el, nici fiii lui nu vor mai veni niciodată în Anglia fără să fie arestaţi imediat. Nu cred că vă va mai deranja.

— Şi prietenii lui irlandezi?

— N-au fost niciodată prietenii lui. Îi interesau doar banii lui şi când aceştia au secat, au fost dispuşi să scape şi de el. Dar cum şeful lor zonal şi doi dintre asociaţi sunt acum după gratii, nu cred că vom mai auzi nici de ei multă vreme.

— Aţi aflat dacă mai erau şi alţi agenţi IRA la bordul navei?

— Mai erau doi. Dar nu au mai fost văzuţi de atunci. Rapoartele de spionaj indică faptul că s-au ascuns undeva în New York şi nu vor reveni la Belfast curând.

— Vă mulţumesc, sir Alan, a zis Harry, presupunând că întrevederea luase sfârşit.

Secretarul de cabinet a încuviinţat, dar, când Harry era gata să se ridice, i-a spus:

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule Clifton, că acesta nu este singurul motiv pentru care am dorit să vă văd.

Harry s-a aşezat iar şi s-a concentrat. Dacă omul acesta dorea ceva de la el, era bine să fie cât mai atent.

— Cumnatul dumneavoastră mi-a spus cândva un lucru pe care mi-a venit greu să-l cred. Poate veţi fi atât de amabil să mă lămuriţi, ca să-mi dau seama dacă exagera sau nu.

— Politicienii au tendinţa să exagereze.

Sir Alan nu i-a răspuns, doar a deschis un dosar din faţa lui din care a scos o singură foaie de hârtie, i-a întins-o peste masă şi a spus:

— Sunteţi amabil să o citiţi pe îndelete?

Harry s-a uitat la pagina de aproximativ trei sute de cuvinte, care conţinea mai multe nume şi detalii ale mişcărilor de trupe din comitate, în care erau incluse gradele tuturor ofiţerilor. A citit cele şapte paragrafe după cum i se spusese şi, când a terminat, s-a uitat în sus şi a încuviinţat. Secretarul de cabinet a luat hârtia şi a înlocuit-o cu o agendă liniată şi un pix cu pastă.

— Vreţi să fiţi amabil să scrieţi ce-aţi citit adineauri?

Harry s-a decis să se joace. A luat pixul şi a început să scrie. Când a terminat, i-a dat agenda secretarului de cabinet care a comparat-o cu originalul.

— Deci este adevărat, a zis el după câteva clipe. Sunteţi unul dintre acele rare persoane dotate cu o memorie fotografică. Deşi aţi făcut o greşeală.

— Godalming şi nu Godmanchester? a spus Harry. Am vrut doar să mă asigur că eraţi atent.

Un bărbat greu de impresionat era acum impresionat.

— Aşa că acum speraţi să mă recrutaţi în echipa de jocuri de noroc? a întrebat Harry.

Sir Alan n-a zâmbit.

— Nu, mă tem că este ceva puţin mai serios, domnule Clifton. În mai veţi merge la Moscova ca preşedinte al PEN-ului din Anglia. Ambasadorul nostru de acolo, sir Humphrey Trevelyan, a intrat în posesia unui document care este atât de sensibil încât nu poate risca să-l trimită nici măcar cu valiza diplomatică.

— Pot să întreb ce conţine?

— Este o listă exhaustivă a numelor şi locaţiilor tuturor spionilor ruşi din UK. Sir Humphrey nu i-a arătat-o nici măcar adjunctului său. Dacă aţi putea să ne-o aduceţi doar ţinută minte am putea dezmembra toată reţeaua de spionaj sovietică din această tară şi, cum nu vor fi implicate documente, nu veţi fi în primejdie deloc.

— Aş dori să fac aceasta, a spus Harry fără să ezite. Dar mă aştept la ceva în schimb.

— Voi face orice stă în puterea mea.

— Vreau ca ministrul de externe să protesteze oficial la închiderea în închisoare a lui Anatoli Babakov.

— Interpretul lui Stalin? Nu a scris o carte care a fost interzisă – cum îi zicea…

— *Unchiul Joe.*

— Ah, da, desigur. Bine, voi face tot ce pot, dar nu garantez nimic.

— Şi mai trebuie să dea şi o declaraţie oficială tuturor agenţiilor de presă naţionale şi străine în ziua de dinaintea zborului meu în Rusia.

— Nu vă pot promite asta, dar fiţi sigur că-i voi recomanda ministrului de externe să susţină campania dumneavoastră de eliberare a domnului Babakov.

— Sunt sigur că aşa veţi face, sir Alan. Dar dacă nu mă puteţi ajuta în această problemă a lui Babakov, a făcut o pauză, puteţi să vă luaţi valea şi să vă găsiţi alt mesager.

Cuvintele lui Harry au avut exact efectul scontat. Secretarul de cabinet a rămas mut.

*

Emma s-a uitat în sus când secretara ei a intrat în birou, însoţită de un bărbat despre care şi-a dat seama de îndată ce au dat mâna că nu-l va plăcea. L-a îndreptat pe domnul Mellor către două scaune confortabile de lângă cămin.

— Mă bucur că vă întâlnesc în sfârşit, doamnă Clifton, a zis el. Am auzit şi am citit atât de multe despre dumneavoastră în decursul anilor.

— Şi eu am citit multe despre dumneavoastră, domnule Mellor, a spus Emma, aşezându-se şi uitându-se mai atent la bărbatul care stătea în faţa ei. Ştia dintr-un profil recent făcut în *Financial Times* că Desmond Mellor părăsise şcoala la şaisprezece ani şi începuse să lucreze ca agent de bilete la Cooks Travel. Până la 23 de ani îşi crease deja propria companie pe care o vânduse recent pentru aproape două milioane de lire, având între timp ceva probleme bine documentate. Dar Emma accepta faptul că aceste lucruri se întâmplau şi celor mai de succes antreprenori. Fusese pregătită pentru farmecul lui, dar a fost surprinsă văzând că arăta mult mai tânăr decât cei patruzeci şi opt de ani pe care-i avea. Era clar în formă, fără să aibă kilograme suplimentare care ar fi trebuit înlăturate şi a fost de acord cu secretara că era un om arătos, chiar dacă modul său de a se îmbrăca nu prea ţinea pasul cu succesul său financiar.

— Nu doar rele, sper, a zis el, râzând depreciativ.

— Ei bine, dacă vorbim despre ultima dumneavoastră bătălie de preluare a unei companii, domnule Mellor, am impresia că nu credeţi că este utilă luarea de prizonieri.

— Este greu, doamnă Clifton, după cum veţi afla desigur, că uneori trebuie să-ţi aperi fundul, dacă-mi scuzaţi expresia.

Emma s-a întrebat dacă ar putea găsi o scuză ca să întrerupă întrevederea cu toate că-şi înştiinţase secretara să nu fie deranjată timp de cel puţin treizeci de minute.

— Am urmărit activitatea soţului dumneavoastră referitoare la Babakov, a zis Mellor. S-ar părea că şi el trebuie să-şi apere fundul, a adăugat el, rânjind.

— Harry este foarte interesat de situaţia grea în care se află domnul Babakov.

— Aşa cum suntem toţi. Dar trebuie să întreb, merită? Ruşii ăia par să nu dea o ceapă degerată pe drepturile omului.

— Asta nu-l va opri pe Harry să lupte pentru o cauză în care crede.

— Este plecat mult de acasă?

— Nu chiar aşa de mult, a zis Emma, încercând să nu arate că fusese surprinsă de brusca schimbare a subiectului. Câte un turneu de prezentare sau vreo conferinţă. Dar când eşti preşedintele unei companii publice, poate să însemne o binecuvântare deghizată.

— Înţeleg cum vă simţiţi, a spus Mellor, aplecându-se în faţă. Soţia mea preferă să stea la ţară, de aceea eu rămân în Bristol în timpul săptămânii.

— Aveţi copii? l-a întrebat Emma.

— O fată din prima căsătorie. Este secretară în Londra. Şi încă una din a doua căsătorie.

— Cât de mare este?

— Kelly are patru ani şi, desigur, ştiu că fiul dumneavoastră, Sebastian, a fost primit de curând în consiliul de conducere al Barrington’s.

Emma a zâmbit.

— Atunci poate aş putea să vă întreb, domnule Mellor, de ce vreţi să vă alăturaţi consiliului?

— Spuneţi-mi Des, vă rog. Toţi prietenii îmi spun Des. După cum ştiţi, experienţa mea este în special în domeniul transporturilor de afaceri, cu toate că, de când mi-am vândut compania, am

început să mă ocup de afaceri cu proprietăţi. Dar, cum am timp liber, m-am gândit că ar fi amuzant să lucrez sub conducerea unei femei preşedinte.

Emma a ignorat acest comentariu.

— Dacă ai devenit membru al consiliului, care ar fi atitudinea ta în cazul unei preluări forţate?

— La început, aş pretinde că nu m-ar interesa şi aş urmări doar cât pot suge de la acea companie. Secretul este să ai răbdare.

— Nu ar exista nicio împrejurare care te-ar determina să îţi menţii compania?

— Nu, dacă preţul ar fi corect.

— Dar când Banca Naţională ţi-a preluat compania, n-ai fost îngrijorat ce s-ar putea întâmpla cu angajaţii tăi?

— Dacă ar fi fost atenţi, şi-ar fi dat seama de ani de zile că asta urma să se întâmple şi, oricum, n-aş fi reuşit să mai am parte de o asemenea şansă.

— Dar dacă ar fi să credem *Financial Times,* la o lună de la preluare, jumătate din personal, dintre care mulţi erau cu tine de peste douăzeci de ani, au ajuns şomeri.

— Cu un bonus egal cu salariul pe şase luni. Şi mulţi dintre ei au găsit uşor de lucru în altă parte, unul sau doi dintre ei chiar la Barrington’s.

— Dar după încă o lună, Naţional Buses a renunţat la afişarea numelui tău din denumirea companiei şi, odată cu el, la reputaţia pe care ai dobândit-o în atâţia ani.

— Şi tu ai renunţat la numele pe care-l aveai când te-ai măritat cu Harry Clifton, a spus Des, ceea ce nu te-a împiedicat să devii preşedinte la Barrington’s.

— Nu am avut de ales şi cred că şi asta s-ar putea schimba în viitor.

— Hai s-o spunem pe-a dreaptă, când ajungi la fund, nu-ţi poţi permite să fii sentimental.

— Nu este greu de văzut cum ai devenit un afacerist de succes, Des, şi de ce, pentru un anumit tip de firmă, ai fi directorul ideal.

— Mă bucur că eşti de această părere.

— Dar trebuie să discut cu ceilalţi directori, în caz că nu sunt de acord cu mine. După aceea, vom lua legătura.

— De-abia aştept, Emma.

7

Sebastian a ajuns a doua zi în faţa Ambasadei Americane din Grosvenor Square, puţin înainte de ora nouă, pentru întâlnirea sa cu *chef de mission.*

După ce s-a prezentat la biroul din faţă, un sergent din marină l-a însoţit la etajul al doilea şi a bătut la o uşă de la capătul coridorului. Seb a fost surprins când a văzut că uşa a fost deschisă de domnul Sullivan.

— Mă bucur să te văd, Seb. Hai înăuntru.

Seb a intrat într-o cameră cu vedere spre Grosvenor Square, dar nu i-a plăcut imaginea.

— Ai vrea nişte cafea?

— Nu, mulţumesc, domnule, a spus Seb, care era prea nervos ca să se mai gândească şi la altceva decât la fraza de început.

— Deci cu ce te pot ajuta? a întrebat *chef de mission,* aşezându-se în spatele biroului.

Seb a rămas în picioare.

— Aş dori permisiunea, domnule, s-o cer în căsătorie pe fiica dumneavoastră.

— Cât de minunat de modă veche, a spus domnul Sullivan. Sunt încântat că te-ai deranjat să ceri voie, Seb şi, dacă şi Samantha este de acord, eu nu am nimic împotrivă.

— Nu ştiu exact ce vrea, domnule, a recunoscut Seb, pentru că nu i-am spus încă.

— Atunci noroc, pentru că pot să-ţi spun, că mamei ei şi mie nimic nu ne-ar face plăcere mai mare.

— Asta e o uşurare, a zis Seb.

— Părinţilor tăi le-ai spus?

— Noaptea trecută, domnule.

— Şi ce părere au?

— Mama a fost cât se poate de încântată, dar tata a spus că dacă Sam ar avea ceva raţiune, m-ar refuza.

Sullivan a zâmbit.

— Dar dacă ea spune da, o poţi face să trăiască într-un stil cu care nu este obişnuită? Deoarece, după cum ştii, ea speră să fie un om de ştiinţă şi aceştia, după cum ai aflat, nu sunt prea bine plătiţi.

— Mă gândesc la asta, domnule. Tocmai am fost avansat la bancă şi acum sunt adjunctul diviziei de proprietăţi. Şi, după cum cred că aţi aflat, de curând am fost cooptat în consiliul Barrington's.

— Sună promiţător, Seb, şi, cinstit vorbind, Marion se întreba ce ţi-a luat aşa de mult.

— Asta înseamnă că am binecuvântarea dumneavoastră?

— Desigur. Dar nu uita că Samantha stabileşte nişte reguli, ca şi mama ta, pe care noi, ceilalţi muritori normali, ne e greu să le respectăm doar dacă, asemenea tatălui tău, nu avem aceeaşi busolă morală. Acum, că am scăpat de asta, n-ai vrea să te aşezi?

*

Când Sebastian s-a întors în City mai târziu, în acea dimineaţă, a găsit pe biroul său un bilet de la Adrian Sloane care-i cerea să se prezinte în biroul său de îndată ce revenea.

Sebastian s-a încruntat. Singurul punct negru de pe radarul său în ultimele luni fusese şeful său direct. Nu fusese în stare să-l mulţumească pe Sloane din momentul în care Cedric Hardcastle îl numise ca adjunct al diviziei de proprietăţi. Sloane îi lăsase întotdeauna impresia că era eficient în ceea ce făcea şi, cinstit vorbind, veniturile şi profitul anual al diviziei erau impresionante. Totuşi, din anumite motive, părea să nu aibă încredere în Seb – de fapt, făcea tot posibilul să-l ţină deoparte. Seb mai ştia de la unul dintre colegii lui că, ori de câte ori numele lui apărea într-o discuţie, Sloane încerca să-l prezinte într-o lumină negativă.

Seb se gândise să-i spună lui Cedric, dar mama lui îl sfătuise să se abţină, spunându-i că Sloane va afla şi va deveni şi mai răuvoitor.

— În orice caz, îi mai spusese Emma, trebuie să înveţi să stai pe picioarele tale şi să nu aştepţi ca Cedric să te dădăcească de fiecare dată când vii cu o problemă la el.

— Toate bune şi frumoase, îi spusese Seb, dar ce ar trebui să fac?

— Vezi-ţi de treaba ta şi fă-o bine, spusese Emma, pentru că doar atât îl interesează pe Cedric.

— Exact asta şi fac, insistase Seb. Deci de ce se poartă Sloane cu mine aşa?

— Îţi pot explica într-un cuvânt, spusese Emma. Invidie. Şi ar fi bine să te obişnuieşti cu ea dacă speri să urci pe scara corporaţiei.

— Dar n-am avut problema asta când lucram pentru domnul Hardcastle.

— Sigur că nu, deoarece Cedric nu te-a considerat niciodată o ameninţare.

— Sloane crede că sunt o ameninţare?

— Desigur. Crede că vrei să-i iei locul şi asta-l face şi mai secretos, nesigur sau paranoic, spune-i cum vrei. Dar, ca să folosesc una dintre expresiile preferate ale domnului Mellor, ai grijă să-ţi acoperi spatele.

*

Când Seb s-a prezentat în faţa lui Sloane, şeful lui a intrat direct în subiect şi nu părea să-i pese că secretara lui îi sorbea fiecare cuvânt.

— Cum nu erai la biroul tău când am venit azi-dimineaţă, presupun că ai fost la un client.

— Nu, am fost la Ambasada Americană cu o problemă personală.

Asta l-a redus o clipă la tăcere pe Sloane.

— Ei bine, în viitor, când ai probleme personale, fă-o în timpul tău liber şi nu în cel al companiei. Aici este o bancă, nu un club social.

Seb a scrâşnit din dinţi.

— Îmi voi aminti pe viitor, Adrian.

— În timpul orelor de lucru, prefer să mi se spună domnul Sloane.

— Altceva… domnule Sloane? a întrebat Seb.

— Nu, acum nu, dar aştept să-ţi văd raportul lunar pe biroul meu la sfârşitul orelor de lucru, în această seară.

Seb s-a întors în biroul lui, uşurat că era cu un pas înaintea lui Sloane, pentru că-şi pregătise deja raportul lunar în weekend. Profiturile lui erau iar ridicate pentru a zecea lună la rând, cu toate că se lămurise de curând că Sloane aduna rezultatele sale cu cele ale lui Seb şi profita de pe urma acestui lucru. Dacă Sloane spera că această tactică îl va afecta, eventual îl va obliga să demisioneze, nu era nevoie să se agite. Atâta timp cât Cedric era preşedinte al băncii, Seb ştia că poziţia lui era sigură şi, cu toate că-i dădea rapoartele, nu se temea de Sloane, pentru că preşedintele ştia să citească printre rânduri.

La ora nouă, Seb a luat un sendviş cu şuncă de la o cafenea din apropiere şi l-a mâncat din mers, lucru cu care mama lui n-ar fi fost de acord – la biroul tău, dacă n-ai încotro, dar nu în mers.

În timp ce căuta un taxi, s-a gândit o vreme la lecţiile pe care le învăţase de la Cedric când era vorba de încheierea unei afaceri, unele de bază, altele mai subtile, dar majoritatea de un bun-simţ de modă veche.

— Să ştii cât îţi poţi permite, nu te întinde mai mult decât te ţine plapuma şi gândeşte-te că şi ceilalţi încearcă să obţină un profit. Şi caută contacte bune pentru că ele vor fi ancora ta în vremuri grele pentru că doar un lucru este sigur în afacerile bancare – vei avea timpuri grele. Şi, apropo, a adăugat el, niciodată nu face afaceri cu amănuntul.

— Cine v-a învăţat asta? îl întrebase Sebastian.

— Jack Benny.

Înarmat cu sfaturile bune de la Cedric Hardcastle şi Jack Benny, Seb a plecat să caute inelul de logodnă. Contactul îi fusese sugerat de fostul lui coleg de şcoală, Victor Kaufman, care lucra acum la schimburi valutare la banca tatălui său, aflată doar la câteva cvartale depărtare de Farthings. Acesta îl sfătuise pe Seb să-l viziteze pe domnul Alan Gard în Hatton Garden.

— Îţi va da o piatră mare la jumătate din preţul cerut de oricare alt bijutier de pe strada principală.

Seb a mâncat din mers şi a luat un taxi pentru că ştia că trebuie să se întoarcă la bancă într-o oră dacă nu dorea să fie iar bombănit de Sloane. Taxiul a oprit lângă o uşă verde pe lângă care Seb ar fi trecut fără s-o observe dacă numărul 47 n-ar fi fost pictat frumos pe ea. Nu era nici urmă de comorile aflate înăuntru. Seb şi-a dat seama că avea de-a face cu un om retras şi precaut.

A apăsat pe buton şi, după o clipă, o figură dickensiană cu şapcă şi zulufi lungi şi negri i-a deschis. Când Seb a zis că e prieten cu Victor Kaufman, a fost introdus repede în sanctuarul interior al domnului Gard.

Un bărbat slab, nu mai înalt de un metru şaizeci şi cinci, îmbrăcat normal cu o cămaşă cu gulerul deschis şi jeanşi uzaţi s-a ridicat de la birou şi i-a adresat potenţialului cumpărător un zâmbet cald. Când a auzit numele Kaufman, zâmbetul s-a lărgit şi omul şi-a frecat mâinile de parcă se pregătea să arunce zarurile.

— Dacă sunteţi prieten cu Saul Kaufman, probabil aţi vrea să vă dau Koh-i-Noor la cinci lire.

— Patru, a zis Seb.

— Şi nici măcar nu sunteţi evreu.

— Nu, a spus Seb, dar am fost educat de un om din Yorkshire.

— Asta explică totul. Deci, cu ce vă pot ajuta, tinere domn?

— Caut un inel de logodnă.

— Şi cine e norocoasa?

— Este o americancă numită Sam.

— Atunci va trebui să-i găsim ceva special lui Sam, nu?

Domnul Gard a deschis sertarul biroului, a luat un inel mare de chei şi a ales o cheie. S-a dus la un seif din perete, a descuiat uşa grea şi a deschis-o, arătându-i numeroase sertare. După ce a ezitat o clipă, a ales sertarul al treilea de jos, l-a tras afară şi i-a pus conţinutul pe birou.

Mai multe diamante mici i-au făcut cu ochiul lui Seb. El le-a studiat un moment înainte să dea din cap cu gravitate. Bijutierul nu a comentat. A pus la loc sertarul în seif şi l-a scos pe cel aflat cu un rând mai sus.

Seb s-a uitat puţin mai mult la pietrele preţioase puţin mai mari care străluceau pentru el, dar din nou le-a respins.

— Sunteţi sigur că vă puteţi permite această fată? a întrebat bijutierul, scoţând al treilea sertar de sus.

Ochii lui Seb s-au aprins când a văzut safirul înconjurat de un cerc de diamante micuţe care se odihnea în centrul tăvii căptuşită cu catifea neagră.

— Acesta, a zis el, fără să ezite.

Gard a luat o lupă de pe birou şi a studiat inelul cu mai multă atenţie.

— Acest safir minunat provine din Ceylon şi are unu virgulă cinci carate. Cercul de opt diamante are fiecare unu virgulă zero cinci carate şi le-am achiziţionat de curând din India.

— Cât costă?

Gard n-a răspuns imediat.

— Am presentimentul că îmi veţi fi un client fidel, a zis el în cele din urmă, aşa că sunt tentat să vă dau acest inel la un preţ promoţional. Să zicem o sută de lire?

— Puteţi spune ce vreţi, dar nu am o sută de lire.

— Priviţi-l ca pe o investiţie.

— Pentru cine?

— Să vă spun ce am de gând să fac, a zis Gard, întorcându-se la biroul său şi deschizând un dosar gros. A întors mai multe pagini, apoi şi-a trecut degetul pe o listă de cifre. Ca să vă arăt câtă încredere am că îmi veţi fi un client fidel, vi-l voi da la preţul la care l-am cumpărat. Şaizeci de lire.

— Trebuie să ne întoarcem la sertarul de jos, a spus Seb, supărat.

Gard şi-a ridicat mâinile, exasperat.

— Cum poate un biet om să obţină un profit când trebuie să se târguiască cu un om atât de inteligent? Cea mai mică ofertă posibilă a mea este, a făcut o pauză, cincizeci de lire.

— Dar eu n-am decât cincizeci de lire în cont.

Gard s-a gândit puţin.

— Atunci un depozit de zece lire şi cinci lire pe lună timp de un an.

— Dar asta ar însemna şaptezeci de lire!

— Unsprezece luni.

— Zece.

— Am încheiat târgul, tinere. Primul dintre multe, sper, a adăugat el, dând mâna cu Seb.

Seb a scris un cec pentru zece lire, iar domnul Gard a ales o cutie mică din piele roşie în care să pună inelul.

— Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule Clifton.

— Am o întrebare, domnule Gard. Când voi ajunge să văd sertarul de sus?

— Când veţi fi preşedintele băncii.

8

Cu o zi înainte de a pleca la Moscova, Michael Stewart, ministrul de externe britanic, l-a chemat pe ambasadorul rus în biroul său din Whitehall şi, în numele Maiestăţii Sale, a protestat cu tărie faţă de tratamentul dur la care era supus Anatoli Babakov. A mers până la a sugera ca Babakov să fie eliberat din închisoare, iar cartea lui să nu mai fie interzisă.

Declaraţia acordată presei după aceea a ţinut pagina întâi a ziarelor principale din ţară, susţinute de *The Times* şi *Guardian,* ambele menţionând campania desfăşurată de bine-cunoscutul autor, Harry Clifton.

La primele întrebări adresate prim-ministrului, Alec Douglas-Home, în acea după-amiază, liderul opoziţiei şi-a exprimat îngrijorarea referitoare la problemele lui Babakov şi a cerut ca membrii parlamentului să boicoteze convorbirile bilaterale care urmau să aibă loc cu liderul sovietic, Leonid Brejnev din Leningrad mai târziu, în cursul acelei luni.

În ziua următoare profilul lui Babakov, precum şi fotografii ale soţiei sale, Elena, au apărut în mai multe ziare. *Daily Mirror a* descris cartea ca pe o bombă cu ceas care, dacă urma să fie publicată, va distruge regimul sovietic. Harry s-a întrebat cum de ştiau asta când nu putuseră să citească nici cartea. Dar şi-a dat seama că sir Alan nu ar fi putut să facă mai multe ca să-l ajute şi era hotărât să-şi respecte partea sa de învoială.

În noaptea zborului la Moscova, Harry a revăzut iar şi iar documentele conferinţei şi, când avionul BOAC a aterizat pe Aeroportul Şeremetiev, era încrezător că va ţine un discurs de care ar fi fost mândru şi Giles.

I-a luat o oră să treacă prin vamă, mai ales din cauză că vameşii l-au pus să-şi împacheteze şi să-

şi despacheteze valiza şi apoi au reîmpachetat-o de două ori. Evident nu era un oaspete bine-venit. Când i-au dat drumul în cele din urmă, el şi mai mulţi dintre colegii lui au fost îndrumaţi spre un vechi autobuz de şcoală care i-a târât până în centrul oraşului şi au ajuns la Majestic Hotel după cincizeci de minute. Harry era extenuat.

Recepţionera l-a asigurat că lui, ca şef al delegaţiei, i-a fost dată una dintre cele mai frumoase camere din hotel. l-a dat cheia şi, cum liftul era defect şi nu existau băieţi pentru bagaje, Harry a fost nevoit să-şi târâie valiza până la etajul şapte. A descuiat uşa şi a intrat într-una dintre cele mai frumoase camere ale hotelului.

Cutia sărac mobilată i-a amintit de zilele lui de şcoală de la St. Bede's. Mobila era formată dintr-un pat cu o saltea subţire şi noduroasă şi o masă murdărită de arsuri de ţigări şi pătată de urme de pahare cu bere. În colţ era o chiuvetă cu un robinet prin care curgea un fir de apă rece, fie că era închisă sau nu. Dacă voia să facă baie, o notă l-a informat că aceasta se afla la capătul coridorului: *Vă rugăm nu vă uitaţi prosopul şi să nu staţi în baie mai mult de zece minute şi nici să nu lăsaţi robinetul deschis.* Îi amintea atât de mult de fosta lui şcoală încât, dacă ar fi bătut cineva la uşă, Harry nu s-ar fi mirat văzându-şi asistenta medicală apărând să-i verifice unghiile.

Cum nu era niciun minibar şi nici fursecuri, Harry a coborât să-şi întâlnească la masă colegii. După ce şi-a ales singurul fel disponibil de la autoservire, a început să-şi dea seama de ce pateul de peşte al lui Bingham era considerat un lux în Uniunea Sovietică.

S-a hotărât să se culce devreme, nu numai pentru că programul primei zile îi cerea să fie vorbitorul principal la ora unsprezece, a doua zi dimineaţa.

S-a dus la culcare, dar au trecut câteva ore până ce a adormit din cauza saltelei noduroase, a păturii

subţiri sau a luminilor de neon care-i invadau toate colţurile camerei prin perdelele de nylon care erau parţial desfăcute. Până când a dormit, era deja ora unsprezece în Bristol şi două noaptea în Moscova.

Harry s-a trezit devreme a doua zi şi s-a decis să se plimbe prin Piaţa Roşie. Era imposibil să-i scape mausoleul lui Lenin care domina piaţa şi servea ca amintire constantă a fondatorului statului sovietic. Kremlinul era păzit de un tun masiv din bronz, alt simbol asupra unui duşman. Cu toate că purta paltonul, cu gulerul ridicat, aşa cum insistase Emma, urechile şi nasul lui Harry s-au înroşit repede de frig. Înţelegea acum de ce ruşii purtau magnificele lor căciuli din blană, eşarfele şi paltoanele lungi. Localnicii treceau pe lângă el în drum spre serviciu, dar puţini i-au acordat atenţie, în ciuda faptului că tot bătea caraghios din palme.

Când s-a întors la hotel, mai devreme decât plănuise, portarul i-a dat un mesaj. Pierre Bouchard, preşedintele conferinţei, dorea să-l întâlnească la micul dejun în salon.

— Ţi-am acordat intervalul de la unsprezece azi-dimineaţa, i-a zis Bouchard, care primise un fel de omletă care nu văzuse o găină în viaţa ei. Este ora de vârf la întrunirile conferinţei. Eu voi deschide procedurile la ora zece şi jumătate şi-i voi întâmpina pe delegaţii din cele şaptezeci şi două de ţări. Un număr record, a adăugat el, cu panaşul lui galic. Îţi vei da seama când mi-am terminat discursul când le voi aminti delegaţilor că există ceva ce ruşii fac mai bine decât oricine altcineva pe lume. Harry a ridicat o sprânceană. Baletul. Şi avem noroc să asistăm la *Lacul lebedelor* la Balşoi în seara aceasta. După ce le voi spune asta delegaţilor, vă voi invita pe scenă pentru discursul inaugural.

— Sunt flatat, a comentat Harry şi ar fi bine să fiu pe fază.

— Nu vă agitaţi, a zis Bouchard. Comitetul v-a votat în unanimitate ca vorbitor principal. Am

admirat toţi campania pe care aţi condus-o pentru Anatoli Babakov. Presa internaţională ne arată un interes considerabil şi vă va amuza să aflaţi că m-a întrebat KGB-ul dacă ar putea vedea înainte o copie a discursului dumneavoastră.

Cuvintele lui Bouchard l-au făcut pe Harry să intre puţin în panică. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de mult fusese urmărită campania sa în străinătate şi cât de mult se aşteptau de la el. S-a uitat la ceas, sperând că mai avea timp să-şi revadă discursul încă o dată, şi-a terminat cafeaua, şi-a cerut scuze de la Bouchard şi s-a întors repede în cameră. A fost uşurat văzând că acum mergea liftul. Nu avea nevoie să i se reamintească de faptul că s-ar putea să nu mai aibă o astfel de ocazie să promoveze cauza lui Babakov şi tocmai în centrul Rusiei.

A intrat aproape în fugă în cameră şi a deschis sertarul măsuţei laterale în care-şi lăsase discursul. Nu mai era acolo. După ce a căutat prin cameră şi-a dat seama că KGB-ul avea acum copia pe care dorise să pună mâna.

Şi-a verificat iar ceasul. Mai erau patruzeci de minute până la începerea conferinţei la care urma să ţină un discurs la care muncise toată luna, dar nu mai avea niciun exemplar.

Când a sunat de ora zece în Piaţa Roşie, Harry tremura ca un şcolar care urma să aibă o discuţie cu directorul despre un eseu care exista doar în mintea lui. Nu-i lăsaseră de ales decât să verifice cât de bună era memoria lui în realitate.

A coborât încet, simţindu-se ca un actor înainte de ridicarea cortinei şi s-a alăturat şirului de delegaţi care se îndreptau spre sala de conferinţe. Intrând în aulă, tot ce dorea era să se întoarcă în cameră şi să încuie uşa. Trupele de autori vorbăreţi erau chiar mai intimidante decât germanii care înaintau pe vremuri.

Mai mulţi delegaţi îşi căutau scaunele într-o sală care era deja plină. Dar, cum îl sfătuise Bouchard,

Harry a mers în faţă şi şi-a luat locul la capătul celui de-al doilea rând. Pe când se uita în sala cea vastă, ochii i s-au fixat pe un grup de oameni solizi, lipsiţi de expresie, îmbrăcaţi în haine lungi, negre, care stăteau cu spatele la perete, distribuiţi egal prin toată camera. Mai aveau ceva în comun: niciunul nu părea genul de om care să fi citit vreo carte în viaţa sa.

Bouchard tocmai ajungea la sfârşitul discursului de deschidere când l-a zărit pe Harry şi i-a adresat un zâmbet cald.

— Şi acum urmează momentul pe care l-am aşteptat toţi, a zis el. Un discurs ţinut de distinsul nostru coleg din Anglia, scriitorul a nouă romane poliţiste care îl au ca personaj principal pe detectivul William Warwick. Aş dori doar ca personajul meu francez, inspectorul Benoît, să fie pe jumătate la fel de popular. Poate ar trebui să ne întrebăm de ce?

După ce s-au oprit râsetele, Bouchard a continuat:

— Este onoarea mea să-l invit pe Harry Clifton, preşedintele PEN din Anglia, să se adreseze participanţilor la conferinţă.

Harry s-a îndreptat încet spre scenă, surprins de multe fleşuri ale fotografilor care înconjurau scena în timp ce fiecare pas îi era împiedicat de echipa de televiziune care-l urmărea.

A dat mâna cu Bouchard înainte de a-şi lua locul în spatele catedrei. A răsuflat adânc şi s-a uitat către plutonul de execuţie.

— Domnule preşedinte, a început el, permiteţi-mi să încep prin a vă mulţumi pentru amabilele dumneavoastră cuvinte, deşi ar trebui să vă avertizez că astăzi nu voi vorbi nici despre detectivul William Warwick, nici despre inspectorul Benoît, ci despre un om care nu este un personaj literar, ci este din carne şi sânge ca toţi cei care ne aflăm în această sală. Un om care nu poate participa la conferinţa de astăzi pentru că

este închis departe, în gulagul din Siberia. Crima lui? A scris o carte. Desigur, mă refer la acel martir şi folosesc cuvântul intenţionat, Anatoli Babakov.

Până şi Harry a fost surprins de ropotul de aplauze care a urmat. Conferinţele de carte au în general o audienţă redusă, formată doar din academicieni gânditori, care reuşesc să aplaude puţin după ce termină vorbitorul. Dar, cel puţin, întreruperea i-a oferit câteva momente în care să-şi adune gândurile.

— Câţi dintre noi din această sală am citit cărţi despre Hitler, Churchill sau Roosevelt? Trei sau patru lideri care au determinat rezultatul celui de-al Doilea Război Mondial? Dar, până de curând singurele fapte despre Iosif Stalin care au ieşit din Uniunea Sovietică provin dintr-un pamflet cenzurat de un comitet de oficiali din KGB. După cum ştiţi toţi, cel care a tradus această carte în engleză a fost atât de deziluzionat încât s-a hotărât să-i scrie biografia sa neautorizată, care urma, fără îndoială, să ne ofere altă perspectivă a bărbatului pe care-l cunoaştem sub porecla de *Unchiul Joe.* Dar, de îndată ce a fost publicată cartea, fiecare exemplar a fost distrus, editorul a fost închis şi, după un proces-spectacol, autorul a dispărut de pe faţa pământului. Nu vorbesc de Germania din timpul lui Hitler, ci despre Rusia din ziua de azi.

Unii dintre voi pot dori să afle ce ar fi putut să scrie Anatoli Babakov care a determinat autorităţile să acţioneze atât de tiranic – inclusiv în ceea ce mă priveşte. La urma-urmei, sovieticii îşi trâmbiţează întruna gloria lor în obţinerea unui stat utopic care, ne asigură ei, va fi un model pentru toată lumea şi pe care, cu timpul, va trebui să-l copiem. Dacă acesta este cazul, domnule preşedinte, de ce nu putem citi păreri contrarii şi să decidem singuri? Nu uitaţi că *Unchiul Joe* a fost scris de un om care a stat unsprezece ani în spatele lui Stalin, un confident al gândurilor sale cele mai intime, un martor al vieţii lui de zi cu zi. Dar când

Babakov s-a hotărât să-şi scrie versiunea sa proprie asupra evenimentelor, nimeni, nici măcar poporul sovietic, nu a avut dreptul să-i împărtăşească gândurile. Mă întreb de ce?

Nu veţi găsi vreun exemplar din *Unchiul Joe* în nicio librărie din Anglia, America, Australia, Africa sau America de Sud şi, în mod sigur, nu veţi găsi niciunul în Uniunea Sovietică. Poate este prost scris, plictisitor, lipsit de merite sau nu merită să pierdeţi timpul, dar cel puţin lăsaţi-ne pe noi să decidem acest lucru.

Alte aplauze au răsunat în sală. Harry a trebuit să se abţină să zâmbească atunci când a observat că bărbaţii cu haine lungi şi negre îşi ţineau bine mâinile ascunse în buzunare, iar expresiile lor nu s-au schimbat când interpretul le-a tradus cuvintele.

A aşteptat să se potolească aplauzele înainte de a-şi continua peroraţia.

— Astăzi, la conferinţă, se află istorici, biografi, oameni de ştiinţă şi chiar şi câţiva romancieri, iar toţi consideră că este ceva de la sine înţeles că lucrările lor vor fi publicate, oricât de mult şi-ar critica în ele guvernele, liderii sau chiar sistemul politic. De ce? Pentru că veniţi din ţări care ştiu să se descurce cu satirele, criticile, chiar şi cu derâderile şi ai căror cetăţeni pot decide care este meritul unei cărţi. Autorii din Uniunea Sovietică sunt publicaţi doar dacă statul este de acord cu ce au de scris. Câţi dintre voi, cei aflaţi în această sală, aţi fi ajuns la închisoare dacă aţi fi fost născuţi în Rusia?

Îi întreb pe liderii acestei ţări mari, de ce nu oferiţi poporului dumneavoastră aceleaşi privilegii pe care noi, cei din vest, le luăm ca de la sine înţelese? Aţi putea începe prin a-l elibera pe Anatoli Babakov şi a permite publicarea cărţii sale. Asta doar dacă nu vă temeţi de torţa libertăţii. Eu nu voi avea odihnă până ce nu voi putea cumpăra un exemplar din Unchiul Joe la Hatchards, în

Piccadilly, la Doubledays, pe Fifth Avenue, la Dymocks în Sydney sau la librăria George's din Bristol. Dar şi mai mult, aş vrea să văd această carte pe rafturile librăriei Lenin, de pe strada Vodvidenka, la câteva sute de metri de această sală.

Cu toate că aplauzele erau asurzitoare, Harry a rămas la pupitru pentru că nu-şi terminase discursul. A aşteptat să se facă linişte înainte de a se uita în sus şi a adăuga:

— Domnule preşedinte, din partea delegaţiei britanice, este privilegiul meu de a-l invita pe domnul Anatoli Babakov să fie vorbitorul principal la conferinţa noastră de la Londra, la anul.

Toţi cei din sală care nu purtau o haină lungă şi neagră s-au ridicat în picioare şi l-au ovaţionat pe Harry. Un oficial senior de la KGB care stătea în spatele sălii s-a întors spre superiorul său şi i-a spus:

— Cuvânt cu cuvânt. Cred că avea o copie a discursului de care noi n-am ştiut.

*

— Domnul Knowles pe linia unu, doamnă preşedinte.

Emma a apăsat un buton pe telefonul ei.

— Bună ziua, Jim.

— Bună ziua, Emma. M-am gândit să-ţi dau telefon pentru că Desmond Mellor mi-a zis că s-a întâlnit cu tine şi lui i s-a părut că a mers destul de bine.

— Sunt sigură că i s-a părut, a zis Emma şi trebuie să recunosc că am fost impresionată de domnul Mellor. Este, fără îndoială, un om de afaceri capabil, cu multă experienţă în domeniul său.

— Sunt de acord, a zis Knowles. Deci pot să presupun că veţi recomanda să fie primit în consiliu?

— Nu, Jim, nu poţi. Domnul Mellor are multe calităţi admirabile, dar, după cum cred eu, are un defect iremediabil.

— Şi care ar fi acela?

— Este interesat de o singură persoană şi anume de el însuşi. Cuvântul „lealitate” este pentru el o anatemă. Când l-am ascultat pe domnul Mellor, mi-am amintit de tata şi eu doresc în consiliu doar oameni care să-mi amintească de bunicul.

— Asta mă pune într-o lumină proastă.

— De ce, Jim?

— L-am recomandat pe Mellor pentru consiliu şi decizia ta îmi subminează poziţia.

— Îmi pare rău pentru asta, Jim. Emma s-a oprit înainte de a adăuga: Desigur că te-aş înţelege dacă ai vrea să-ţi dai demisia.

*

Harry şi-a petrecut restul zilei dând mâna cu oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată, dintre care mulţi i-au promis să promoveze cauza lui Babakov în ţările lor. Strânsul mâinilor cu bucurie era ceva ce Giles, ca politician, o făcea destul de natural, în timp ce lui Harry i se părea extenuant. Totuşi, era mulţumit că străbătuse străzile din Bristol cu cumnatul lui la ultimele campanii electorale pentru că abia acum şi-a dat seama cât de multe învăţase de la el.

Când s-a urcat în autobuz pentru vizita delegaţilor la Teatrul Balşoi, era aşa de obosit încât se temea că va adormi în timpul spectacolului. Dar, din momentul în care s-a ridicat cortina, s-a aşezat pe marginea scaunului, încântat de mişcările artistice ale dansatorilor, de performanţele lor, de graţia şi de energia lor, care l-au împiedicat să-şi ia ochii de la scenă. Când a coborât cortina în cele din urmă, nu se mai îndoia că în domeniul acesta Uniunea Sovietică conducea cu adevărat lumea.

După ce s-a întors la hotel, recepţionerul i-a dat un bilet prin care i se confirma că maşina ambasadei îl va lua la opt şi zece în dimineaţa următoare pentru a-l însoţi pentru a lua micul dejun cu ambasadorul. Asta-i oferea destul timp ca să prindă zborul înapoi spre Londra de la ora douăsprezece.

Doi bărbaţi stăteau tăcuţi în colţul holului, observându-i fiecare mişcare. Harry şi-a dat seama că aceştia citiseră biletul de la ambasador mult înaintea lui. Şi-a luat cheia, le-a zâmbit larg şi le-a urat noapte bună înainte de a lua liftul la etajul şapte.

După ce s-a dezbrăcat, Harry s-a prăbuşit pe pat şi a adormit repede.

9

— N-a fost o mişcare bună, mamă.

— De ce nu? a zis Emma. Jim Knowles nu m-a susţinut niciodată şi, cinstit vorbind, mă bucur că scap de el.

— Îţi aminteşti ce a zis Lyndon Johnson despre J. Edgar Hoover? Prefer să fie înăuntru şi să se pişe afară, decât să fie afară şi să se pişe înăuntru.

— Uneori mă întreb de ce tatăl tău şi cu mine am cheltuit atâţia bani cu educaţia ta. Dar ce rău ne-ar putea face Knowles?

— Are o informaţie care ar putea distruge compania.

— Doar nu va face incidentul cu Marina Militară public. Dacă o va face, nu va mai căpăta altă slujbă în City.

— Nu trebuie să-l facă public. Trebuie doar să ia un dejun liniştit la clubul său cu Alex Fisher şi lady Virginia va afla ce s-a întâmplat în realitate în acea noapte după o jumătate de oră. Şi poţi să fii sigură că va păstra detaliile cele mai picante pentru boxa martorilor, pentru că nu numai că te va distruge, ci va distruge totodată şi compania. Nu, mi-e teamă că va trebui să fii umilă, mamă, dacă nu vrei să-ţi petreci toate zilele întrebându-te când va exploda bomba.

— Dar Knowles a explicat clar că, dacă Mellor nu devine director, îşi va da demisia.

— Atunci trebuie să-i fie oferit domnului Mellor un loc în consiliu.

— Peste cadavrul meu!

— Tu ai zis-o, nu eu, mamă.

*

Cioc, cioc, cioc. Harry a deschis ochii. Cioc, cioc, cioc. Bătea cineva la uşă sau era doar un zgomot care se auzea de afară? Cioc, cioc, cioc.

Era sigur cineva la uşă. Ar fi vrut să ignore ciocănitul, dar acesta era atât de hotărât încât era clar că nu avea de gând să dispară. Cioc, cioc, cioc. S-a dat supărat jos, şi-a pus picioarele pe linoleumul roşu, şi-a tras halatul pe el şi s-a târât spre uşă.

A fost surprins când a deschis uşa, dar a încercat să n-o arate.

— Bună, Harry, s-a auzit o voce înăbuşită.

Harry s-a uitat cu neîncredere la fata de care se îndrăgostise cu douăzeci de ani în urmă. O copie la indigo a Emmei la douăzeci de ani stătea în faţa lui, îmbrăcată într-un halat subţire şi, bănuia el, nimic altceva. Deştepţi ruşii ăştia, s-a gândit Harry.

— Mă cheamă Alina, a tors ea, atingându-i braţul. De-abia aşteptam să te întâlnesc.

— Cred că aţi greşit camera, a zis Harry.

— Nu, nu cred, a spus Alina. A încercat să se strecoare pe lângă el, dar Harry a rămas în prag, blocându-i drumul.

— Eu sunt răsplata ta, Harry, pentru discursul tău strălucit. I-am promis preşedintelui că-ţi voi oferi o noapte pe care n-o vei uita.

— Ai reuşit deja, a zis Harry, întrebându-se pentru care preşedinte lucra Alina.

— Sigur pot face ceva pentru tine, Harry.

— Nu-mi trece nimic prin cap, dar te rog mulţumeşte-le şefilor tăi şi spune-le că nu sunt interesat. Alina a părut dezamăgită.

— Poate băieţi?

— Nu, mulţumesc.

— Bani? a sugerat ea.

— Ce drăguţ, dar am destui.

— Nu te pot tenta cu nimic?

— Ei bine, a spus Harry, dacă mă întrebi, este ceva ce mi-am dorit întotdeauna şi, dacă şefii tăi mi-l pot da, sunt omul lor.

— Ce anume, Harry? a spus ea, părând pentru prima oară plină de speranţă.

— Premiul Nobel pentru Literatură.

Alina a părut nedumerită şi Harry n-a putut rezista să nu se aplece şi s-o sărute pe ambii obraji de parcă i-ar fi fost mătuşa preferată. A închis uşor uşa şi s-a strecurat la loc în pat.

— S-o ia naiba de muiere, a zis el, incapabil să mai adoarmă.

*

— E un domn Vaughan la telefon, domnule Clifton, a spus centralista. Zice că trebuie să discute cu domnul Sloane de urgenţă, dar el e plecat la o conferinţă în New York şi revine abia vineri.

— Transmite-i apelul secretarei şi roag-o să se ocupe ea.

— Sarah nu răspunde la telefon, domnule Clifton, nu cred că s-a întors de la prânz.

— Bine, fă-mi legătura, a bombănit Seb. Bună dimineaţa, domnule Vaughan, cu ce vă pot ajuta?

— Sunt partenerul senior al agenţilor imobiliari Savills, a zis Vaughan, şi trebuie să vorbesc de urgenţă cu domnul Sloane.

— Nu puteţi aştepta până vineri?

— Nu. Am pe masă două oferte pentru ferma Shifnal din Shropshire şi cum licitaţia se închide vineri, aş dori să ştiu dacă domnul Sloane mai este interesat.

— Poate îmi puteţi oferi nişte detalii, domnule Vaughan, a zis Seb, luând un creion şi mă voi ocupa imediat de asta.

— Aţi putea, vă rog, să-l anunţaţi pe domnul Sloane că domnul Collingwood este fericit să-i accepte oferta de unu virgulă şase milioane, ceea ce înseamnă că am nevoie de un depozit de 160.000 de lire până vineri la ora cinci, dacă domnul mai doreşte să încheie afacerea.

— Unu virgulă şase milioane, a repetat Seb, nesigur că auzise corect cifra.

— Ei desigur, preţul include şi cele o mie de pogoane, nu numai casa.

— Desigur, a spus Seb. Îl voi anunţa pe domnul Sloane de îndată ce sună. Seb a lăsat receptorul jos. Suma era mult mai mare decât orice tranzacţie în care fusese implicat pentru vreo proprietate londoneză, nu pentru o fermă din Shropshire, aşa că s-a decis să verifice cu secretara lui Sloane. A traversat coridorul până în biroul ei şi a găsit-o pe Sarah atârnându-şi paltonul.

— Bună ziua, domnule Clifton, cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să văd dosarul Collingwood, Sarah, ca să-i prezint situaţia domnului Sloane când sună.

Sarah s-a uitat nedumerită.

— Nu cunosc acest client, dar daţi-mi voie să verific.

A scos un sertar din dulap cu literele de la A la H şi a răsfoit repede dosarele cu C.

— Nu este unul dintre clienţii domnului Sloane, a zis ea. Cred că e o greşeală.

— Caută la ferma Shifnal, i-a spus Seb.

Sarah s-a uitat la dosarele de la F la Z şi a dat iar din cap.

— Poate e greşeala mea, a spus Seb. Mai bine nu-i spun nimic domnului Sloane, a mai zis el când ea închidea seiful cu dosare, a închis uşa şi s-a gândit o vreme la conversaţia cu domnul Vaughan înainte de a ridica receptorul şi a suna la informaţii abonaţi.

Când i s-a răspuns, Seb l-a cerut pe un domn Collingwood de la ferma Shifnal din Shropshire. După câteva momente, operatoarea a revenit la telefon.

— Am un domn D. Collingwood, ferma Shifnal, Shifnal?

— El trebuie să fie. Îmi puteţi da numărul lui de telefon?

— Îmi pare rău, dar nu, domnule. Nu are numărul în directorul de adrese.

— Dar este o urgenţă.

— Poate să fie, domnule, dar nu-mi este permis să vă dau numerele nelistate în nicio împrejurare. Telefonul i-a fost închis.

Seb a ezitat o clipă, apoi a ridicat iar receptorul şi a format un număr de interior.

— Biroul preşedintelui, s-a auzit o voce de femeie.

— Rachel, am nevoie de cincisprezece minute cu şeful.

— La cinci patruzeci şi cinci, dar nu mai mult de cincisprezece minute, pentru că are o întâlnire cu preşedintele adjunct la cinci şi domnul Buchanan nu întârzie niciodată.

*

Rolls-Royce-ul ambasadei, cu steaguri fluturând pe ambele părţi, aştepta lângă hotelul Majestic mult înainte ca Harry să apară în hol la opt fără zece în acea dimineaţă. Aceiaşi doi bărbaţi trândăveau într-un colţ, prefăcându-se că nu-i dau nicio atenţie. Oare ăştia dorm vreodată? s-a întrebat Harry.

După ce Harry a semnat de plecare, n-a putut rezista să nu-şi salute gardienii de adio înainte de a părăsi hotelul, Majestic doar cu numele. Un şofer i-a deschis portiera din spate şi l-a lăsat pe Harry să intre. El s-a tolănit pe banchetă şi a început să se gândească la celălalt motiv pentru care venise la Moscova.

Maşina şi-a croit drum printre străzile spălate de ploaie ale capitalei, trecând de catedrala Sf. Vasili, o clădire de o rară frumuseţe, aflată în capătul sudic al Pieţei Roşii. Apoi au traversat Moscova, au cotit la stânga şi, după câteva momente, porţile Ambasadei Britanice s-au deschis, desfăcând stema regală în două. Şoferul a intrat şi s-a oprit în faţa uşii principale. Harry era impresionat O rezidenţă asemănătoare unui palat, demnă de un

ţar, se ridica deasupra lui, amintindu-le vizitatorilor de fostul Imperiu Britanic şi nu de starea sa diminuată de ţară trecută prin război.

Următoarea surpriză a venit când l-a văzut pe ambasador pe treptele ambasadei, aşteptându-l.

— Bună dimineaţa, domnule Clifton, a spus sir Humphrey Trevelyan când Harry a coborât din maşină.

— Bună dimineaţa, Excelenţa Voastră, a spus Harry în timp ce dădeau mâna – ceea ce era corect, având în vedere că urmau să facă o afacere.

Ambasadorul l-a condus într-un hol mare, rotund, în mijlocul căruia se afla statuia reginei Victoria precum şi un portret al stră-stră-stră-nepoatei sale.

— N-aţi citit *The Times* azi-dimineaţă, a spus Trevelyan, dar vă pot spune că discursul dumneavoastră la conferinţa PEN pare să fi avut efectul scontat.

— Să sperăm, a zis Harry. Dar voi fi convins doar când Babakov va fi eliberat.

— Asta s-ar putea să mai dureze un timp, l-a avertizat ambasadorul. Sovieticii nu se grăbesc de obicei cu nimic, mai ales când nu a fost de la început ideea lor. Ar fi bine să vă pregătiţi să aşteptaţi. Dar nu fiţi dezamăgit totuşi, pentru că Biroul Politic a fost surprins de suportul pe care l-aţi primit din partea comunităţii internaţionale. Totuşi, pe de altă parte, acum sunteţi considerat… persona non grata.

Şi-a condus oaspetele în jos, pe un coridor din marmură, dominat de portrete ale monarhilor britanici care nu suferiseră aceeaşi soartă ca rudele lor ruse. O uşă dublă din podea până în tavan a fost deschisă de doi servitori, cu toate că ambasadorul era încă la câţiva paşi depărtare. El a intrat direct în camera lui, s-a aşezat în spatele unui birou gol şi l-a invitat pe Harry să se aşeze pe un fotoliu în faţa lui.

— Am dat instrucţiuni să nu fim deranjaţi, a spus Trevelyan în timp ce lua o cheie de pe un lanţ şi descuia sertarul de la birou.

A scos un dosar din care a luat o singură foaie de hârtie pe care i-a dat-o lui Harry.

— Nu vă grăbiţi, domnule Clifton. Nu sunteţi aici sub aceleaşi restricţii impuse de sir Alan.

Harry a început să studieze o listă cu nume, adrese şi numere de telefon aleatoare, care păreau să nu aibă nicio secvenţă sau logică. După ce a parcurs-o a doua oară, a spus:

— Cred că am reţinut-o, sir.

Privirea contrariată de pe faţa ambasadorului sugera că nu era convins.

— Atunci hai să ne asigurăm, nu? a luat iar lista şi i-a dat două hârtii cu antetul ambasadei şi un stilou.

Harry a respirat adânc şi a început să scrie cele douăsprezece nume, nouă adrese şi douăzeci şi unu de numere de telefon. După ce a terminat, i-a înmânat hârtiile înapoi ambasadorului pentru verificare. Sir Humphrey le-a controlat cu atenţie.

— Aţi scris Pengelly cu un „l”, nu cu doi.

Harry s-a încruntat.

— Poate doriţi să repetaţi exerciţiul, domnule Clifton, a spus ambasadorul, lăsându-se pe spate, aprinzând un chibrit şi arzând primul test al lui Harry.

Harry a terminat al doilea exerciţiu mult mai repede.

— Bravo, a spus ambasadorul, după ce l-a verificat. Aş vrea doar să faceţi parte din personalul meu. Acum, presupunând că sovieticii au citit biletul pe care vi l-am lăsat la recepţie, poate n-ar trebui să-i dezamăgim. A apăsat un buton de sub biroul lui şi, după câteva momente uşile s-au deschis iar şi au intrat doi membri ai personalului îmbrăcaţi în haine albe din in şi pantaloni negri, aducând cu ei o măsuţă rulantă.

La micul dejun şi la cafea, toast prăjit, marmeladă de Oxford şi un ou adevărat, cei doi au discutat despre şansele Angliei în meciurile cu Africa de Sud – Harry credea că Anglia va câştiga, dar ambasadorul nu era convins; abolirea spânzurătorii – Harry era pentru, ambasadorul împotrivă; intrarea Britaniei în Piaţa Comună – un subiect cu care au fost de acord. Nu au atins subiectul real pentru care luau micul dejun împreună.

Când a fost luată măsuţa şi au rămas singuri, Trevelyan a spus:

— Scuzaţi-mă că sunt plictisitor, bătrâne, dar aţi fi amabil să mai repetaţi o dată exerciţiul?

Harry s-a întors la biroul ambasadorului şi a scris lista pentru a treia oară.

— Remarcabil. Înţeleg acum de ce sir Alan v-a ales. Trevelyan şi-a condus oaspetele afară din cameră. Maşina mea vă va duce la aeroport şi, cu toate că s-ar putea să credeţi că aveţi timp suficient, am impresia că vameşii vor presupune că vi s-a dat ceva să duceţi în Anglia, aşa că veţi fi supus unei percheziţii amănunţite. Au dreptate, desigur, dar, din fericire, nu este ceva pe care pot pune mâna. Deci tot ce îmi mai rămâne de făcut, domnule Clifton, este să vă mulţumesc şi să vă sugerez să nu scrieţi lista până ce roţile avionului nu au părăsit pista. Ar fi chiar şi mai bine dacă aţi aştepta să ieşiţi din spaţiul aerian sovietic. La urma-urmei, trebuie să fie cineva la bord care să vă urmărească fiecare mişcare.

Sir Humphrey şi-a însoţit oaspetele până la intrarea principală şi au dat mână a doua oară înainte ca Harry să se urce în Rolls Royce. Ambasadorul a rămas pe scară până ce maşina a dispărut din vedere.

Şoferul l-a lăsat pe Harry lângă aeroportul Şeremetiev cu două ore înainte ca avionul lui să decoleze. S-a dovedit că ambasadorul avusese dreptate, pentru că Harry şi-a petrecut următoarea

oră la vamă unde au verificat şi au răsverificat tot ce avea în valiză înainte de a-i desface căptuşeala hainei şi a paltonului.

După ce n-au găsit nimic, a fost dus într-o cămăruţă şi rugat să-şi scoată hainele. Când eforturile lor au eşuat iar, a apărut un doctor şi Harry a fost controlat în locuri la care nu se gândise mai înainte, dar pe care nu avea de gând să le descrie în detaliu în următoarea lui carte.

După o oră, pe valiza lui a fost pusă cu neplăcere o cruce cu creta pentru a dovedi că fusese verificată, dar aceasta n-a mai apărut în Londra. El s-a hotărât să nu protesteze, cu toate că cei de la vamă uitaseră să-i returneze, de asemenea şi paltonul, un cadou de Crăciun de la Emma. Va trebui să-şi cumpere altul identic de la Ede & Ravenscroft înainte de a se înapoia la Bristol, deoarece nu dorea ca soţia lui să afle motivul real pentru care sir Alan dorise să-l vadă.

Când Harry s-a urcat în cele din urmă în avion, a fost încântat să vadă că avea loc la clasa întâi, ca ultima oară când lucrase pentru secretarul de cabinet. La fel de plăcut era şi că nimeni nu stătea lângă el. Sir Alan nu lăsa nimic la voia întâmplării.

A aşteptat o oră după ce avionul a decolat, înainte de a-i cere stewardului două hârtii cu antetul BOAC. Dar când i-au fost aduse, s-a răzgândit. Doi bărbaţi aflaţi de cealaltă parte a intervalului se uitau înspre el prea des.

Şi-a aranjat scaunul, a închis ochii şi a revăzut în minte lista iar şi iar. Când avionul a aterizat la Heathrow, era extenuat fizic şi mental. Era doar bucuros că nu era spion cu normă întreagă.

Harry a fost primul care a coborât din avion şi nu s-a mirat văzându-l pe sir Alan la capătul scării. I s-a alăturat în spatele maşinii fără să fie deranjat de vreun vameş.

În afară de:

— Bună dimineaţa, Clifton, secretarul de cabinet n-a spus nimic până ce nu i-a înmânat

inevitabila agendă şi pixul.

Harry a scris cele douăsprezece nume, nouă adrese şi douăzeci şi unu de numere de telefon care fuseseră păstrate în mintea lui mai multe ore. A mai verificat o dată lista înainte de a i-o da lui sir Alan.

— Îţi sunt profund recunoscător, a zis acesta. Şi m-am gândit că vei fi mulţumit să afli că am mai adăugat câteva paragrafe la discursul pe care ministrul de externe îl va ţine la ONU săptămâna viitoare şi care sper că-l vor ajuta pe Babakov. Apropo, ai observat doi pierde-vară vizavi de tine, pe interval? I-am pus acolo ca să te apere în caz de ceva necazuri.

*

— Nu există nicio ofertă de unu virgulă şase milioane de lire de care să ştiu eu, a spus Cedric şi este puţin probabil să fie vorba de ceva de care să fi uitat. Mă întreb ce pune Sloane la cale.

— Habar n-am, a spus Sebastian, dar sunt sigur că există o explicaţie simplă.

— Şi zici că nu va reveni până vineri?

— Da. E la o conferinţă în York.

— Deci avem două zile ca să analizăm problema. Cred că ai dreptate şi există o explicaţie simplă. Dar unu virgulă şase milioane de lire, a repetat el. Şi domnul Collingwood a acceptat oferta?

— Aşa a zis domnul Vaughan de la Savills.

— Ralph Vaughan este de modă veche şi nu face astfel de greşeli. Cedric a tăcut o vreme înainte de a adăuga: Mai bine te-ai duce la Shifnal la prima oră mâine-dimineaţă şi ai începe să faci săpături. Începe la cârciumă. Cârciumarul ştie întotdeauna ce se petrece în sat şi suma de unu virgulă şase milioane trebuie să fi declanşat tot soiul de zvonuri. După ce ai discutat cu el, vezi la agenţii imobiliari, dar nu te apropia de

Collingwood. Dacă o faci, Sloane va afla şi va presupune că vrei să-l subminezi. Cred că mai bine rămâne totul între noi în cazul în care se dovedeşte că este nevinovat. Când te întorci la Londra, vino direct în Cadogan Place ca să mă informezi în timpul cinei.

Seb s-a decis că nu era momentul potrivit să-i spună lui Cedric că reţinuse o masă la Mirabelle pentru a doua zi seara cu Samantha. Ceasul de pe cămin a bătut ora şapte aşa că ştia că preşedintele adjunct Buchanan aştepta afară. S-a ridicat să plece.

— Bine ai procedat, Seb, a spus Cedric. Să sperăm că e o explicaţie simplă. Dar oricum, îţi mulţumesc că m-ai ţinut la curent.

Seb a încuviinţat. Când a ajuns la uşă s-a întors să-i ureze noapte bună şi l-a văzut pe Cedric înghiţind o pastilă. S-a făcut că nu observă şi a închis uşa în urma lui.

10

A doua zi dimineaţă Seb s-a sculat, s-a îmbrăcat şi a plecat de acasă înainte ca Sam să se trezească.

Cedric Hardcastle nu călătorea niciodată cu prima clasă, dar le permitea celor din conducerea băncii să o facă atunci când era vorba de drumuri lungi. Cu toate că Seb îşi luase un exemplar din *Financial Times* la Euston, de-abia s-a uitat pe el în drumul de trei ore până în Shropshire. Se gândea la modul cel mai eficient de a-şi petrece timpul în Shifnal.

Trenul a ajuns în gara Shrewsbury după unsprezece şi jumătate şi Seb a luat un taxi până la Shifnal în loc să aştepte legătura pentru că acum timpul era mai important decât banii. A aşteptat până ce au lăsat reşedinţa comitatului în urmă înainte de a-i pune prima întrebare şoferului:

— Care e cea mai bună cârciumă din Shifnal?

— Depinde ce căutaţi, haleală bună sau cea mai bună bere din comitat.

— Eu credeam că poţi judeca o cârciumă după proprietarul ei.

— Atunci cred că e vorba de Shifnal Arms a lui Fred şi Sheila Ramsey. Ei nu conduc doar cârciuma, ci şi satul. El este preşedintele clubului de crichet şi deschidea meciul pentru sat. Chiar a jucat de două ori pentru comitat. Iar ea este în consiliul parohial. Dar aveţi grijă, mâncarea este groaznică.

— Atunci Shifnal Arms să fie, a zis Seb. S-a lăsat pe banchetă şi şi-a revizuit strategia, conştient că nu dorea ca Sloane să afle de ce nu este la birou.

Taxiul a ajuns la Shifnal Arms la câteva minute după douăsprezece. Seb i-ar fi dat şoferului un bacşiş mare, dar nu dorea să fie ţinut minte.

A intrat alene în cârciumă încercând să pară normal, ceea ce nu e prea uşor când eşti primul

client al zilei şi s-a uitat cu atenţie la omul din spatele barului. Cu toate că avea peste patruzeci de ani şi nasul şi obrajii lui erau dovada vie că îi plăceau produsele vândute, iar stomacul sugera că prefera plăcintele de porc unui dejun elegant, nu era greu de crezut că acest bărbat uriaş jucase vreodată pentru Shifnal.

— Bună ziua, a zis cârciumarul. Cu ce vă pot servi?

— O halbă din berea locală mi s-ar potrivi de minune, a spus Seb, care nu bea de obicei la serviciu, dar astăzi asta făcea parte din treabă. Cârciumarul a tras jumătatea de halbă de Wrenkin IPA şi a pus-o pe bar. Un şiling şi şase penny. Jumătate din preţul pe care Seb l-ar fi plătit în Londra. A luat o gură.

— Nu e rea, a zis el, înainte de a bea mai serios. Nu e o băutură din vest, dar nu e rea.

— Deci nu sunteţi de p-aici? s-a interesat cârciumarul.

— Nu, sunt băiat din Gloucestershire, născut şi crescut acolo, i-a zis Seb, înainte să mai bea.

— Deci ce v-aduce la Shifnal?

— Firma mea vrea să deschidă o sucursală în Shrewsbury şi nevasta nu e de acord să se mute dacă nu găsesc o casă la ţară.

— Jucaţi cumva crichet?

— Sunt aruncător pentru Somerset Stragglers. Alt motiv pentru care n-aş vrea să mă mut.

— Noi avem o echipă ca lumea, dar căutăm tot timpul noi talente.

Seb a arătat spre o fotografie din spatele barului.

— Dumneavoastră sunteţi acolo, ţinând cupa?

— Da, eu mi’s. 1951. Când eram cam cu cincisprezece ani mai tânăr şi vreo şapte kilograme mai subţire. Am câştigat cupa în anul acela pentru prima dată şi, îmi pare rău s-o spun, ultima oară. Cu toate că anul trecut am ajuns în semifinale.

Era timpul pentru altă sorbitură prelungită.

— Mă gândeam să-mi cumpăr o casă prin zona asta; cu cine mi-aţi sugera să discut?

— Există doar un singur agent imobiliar oarecum decent în oraş. Charlie Watkins, agentul meu. E pe High Street, nu puteţi să nu daţi de el.

— Atunci mă duc să vorbesc cu domnul Watkins şi o să mă întorc să iau prânzul.

— Mâncarea zilei e friptură şi plăcintă cu rinichi, a spus cârciumarul, bătându-se pe stomac.

— Ne vedem mai târziu, a spus Seb, după ce şi-a terminat băutura.

Nu i-a fost greu să găsească High Street sau să observe Agenţia Imobiliară Watkins cu numele pe un steag care flutura în briză. Seb s-a uitat o vreme la proprietăţile de vânzare afişate în vitrină. Preţurile erau între şapte sute de lire şi o mie două sute, deci cum era posibil ca ceva din zona aceasta să coste unu virgulă şase milioane?

A deschis uşa din faţă în sunetul vesel al unui clopoţel şi, când a intrat, un tânăr din spatele unui birou l-a privit.

— Domnul Watkins este pe aici? a întrebat Seb.

— Acum este cu un client, dar nu mai durează mult, a mai zis el după ce uşa din spatele lui s-a deschis şi au ieşit doi bărbaţi.

— Voi termina actele cel târziu până luni, aşa că, dacă puteţi aranja cu juristul dumneavoastră să facă depozitul, asta ar ajuta să meargă totul mai repede, a spus cel mai în vârstă dintre ei, deschizându-i uşa clientului.

— Acest domn vă aşteaptă, domnule Watkins, a spus tânărul de la birou.

— Bună dimineaţa, a spus Watkins întinzându-i mâna. Haideţi în biroul meu. A deschis uşa şi şi-a poftit potenţialul client înăuntru.

Seb a intrat într-o cămăruţă care cuprindea masa partenerului şi trei scaune. Pe pereţi erau fotografii cu victoriile trecutului, fiecare însemnată cu un sticker roşu VÂNDUT. Ochii lui Seb s-au oprit pe o proprietate mare, de mai multe pogoane. Avea

nevoie ca Watkins să-şi dea seama repede de ce tip de proprietate avea el nevoie. Un zâmbet cald a apărut pe faţa agentului imobiliar.

— Căutaţi o proprietate de acest gen?

— Speram să găsesc o casă mare la ţară, cu mai multe pogoane de teren, a spus Seb, aşezându-se vizavi de Watkins.

— Mi-e teamă că acest gen de proprietăţi nu apar foarte des pe piaţă. Dar am una sau două care s-ar putea să vă intereseze. S-a dat în spate, a tras sertarul singurului dulap şi a scos trei dosare. Dar trebuie să vă avertizez, domnule, că preţul terenului agricol a crescut mult de când guvernul a decis să ofere reduceri fiscale tuturor celor care investesc în teren agricol. Seb n-a comentat, iar Watkins a deschis primul dosar.

— Ferma Asgarth este situată la hotarul cu Ţara Galilor, are şapte sute de pogoane, majoritatea arabile şi un conac victorian… care necesită nişte reparaţii, a admis el, cam cu neplăcere.

— Iar preţul?

— Trei sute şi douăzeci de mii, a zis Watkins, dându-i broşura de prezentare înainte de a adăuga repede, sau cam aşa ceva.

Seb a dat din cap.

— Speram ceva cu cel puţin o mie de pogoane.

Ochii lui Watkins s-au aprins de parcă ar fi câştigat la loterie.

— Există o proprietate excepţională care a apărut de curând pe piaţă, dar eu sunt doar subagent şi, din păcate, licitaţia va porni la ora cinci, în vinerea aceasta.

— Dacă este ce-mi trebuie mie, voi participa.

Watkins a deschis sertarul biroului şi, pentru prima oară, i-a prezentat unui client ferma Shifnal.

— Asta pare mai interesantă, a spus Seb, întorcând paginile broşurii. Cât vor cere pe ea?

Agentul imobiliar a ezitat, de parcă n-ar fi vrut să dezvăluie cifra reală. Seb a aşteptat, răbdător.

— Ştiu că este o ofertă cu Savills pentru unu virgulă şase milioane, a spus Watkins. Era acum rândul lui să-şi aştepte clientul s-o respingă.

— Aş putea studia detaliile la prânz şi să revin după aceea să discutăm?

— Între timp aş putea face aranjamente ca să puteţi vedea proprietatea?

Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Seb, aşa că a răspuns repede:

— Mă voi decide de îndată ce voi avea ocazia să văd detaliile.

— Domnule, suntem presaţi de timp.

Asta cam aşa e, s-a gândit Seb.

— Vă voi anunţa decizia mea imediat ce voi reveni după-masă, a repetat el, mai ferm.

— Da, desigur, domnule, a zis Watkins, sărind şi însoţindu-l în hol şi, după ce au mai dat o dată mâna, i-a zis:

— Ne vedem mai târziu.

Seb a ieşit pe High Street şi s-a îndreptat repede către cârciumă. Domnul Ramsey stătea în spatele barului şi lustruia pahare când l-a văzut pe Seb în faţa lui.

— Aţi avut ceva noroc?

— Posibil, i-a răspuns Seb, punând broşura lucioasă pe tejghea ca s-o poată vedea şi proprietarul.

— Încă o jumătate, vă rog şi de ce n-aţi bea împreună cu mine?

— Mulţumesc, domnule. Veţi lua şi prânzul?

— Da, friptura şi plăcinta de rinichi, a spus Seb, uitându-se la meniul scris cu cretă pe o tablă din spatele barului.

Ramsey a rămas cu ochii la broşură, chiar în timp ce-i turna clientului în halbă.

— Pot să vă zic unul sau două lucruri despre proprietatea asta, a zis el, când soţia lui a ieşit din bucătărie.

— Mie mi se pare cam scumpă, a spus Seb, bând o înghiţitură lungă.

— Aşa aş zice şi eu, a spus Ramsey. Acum cinci ani era pe piaţă la trei sute de mii şi chiar la preţul ăsta tânărul Collingwood n-a putut s-o dea.

— Poate noile regulamente fiscale sunt motivul, a sugerat Seb.

— Nici astea nu ar putea explica un astfel de preţ.

— Poate proprietarul a obţinut o licenţă de a construi pe acel teren. Clădiri sau una dintre acele facilităţi industriale noi de care guvernul e aşa de încântat.

— Aiurea, a spus doamna Ramsey, apropiindu-se de ei. Poate Consiliul parohial n-o avea nicio putere, dar gaşca aia de la primărie tot trebuie să ne informeze dacă vor să construiască ceva, de la o cutie poştală până la o parcare pe mai multe niveluri. Este dreptul nostru de când s-a dat Magna Carta să ni se permită să obiectăm şi să discutăm timp de nouăzeci de zile. Nu pentru că ar ţine prea mult seama de asta.

— Atunci poate există petrol, aur sau pierduta comoară a faraonilor îngropate în acel teren, a spus Seb, încercând să-i amuze.

— Am auzit lucruri şi mai nebuneşti, a comentat Ramsey. O grămadă de monede romane care valorează milioane, îngropate acolo. Dar varianta mea preferată este că domnul Collingwood era unul dintre jefuitorii de trenuri, iar prada lui este îngropată la ferma Shifnal.

— Şi nu uita, a zis doamna Ramsey, reapărând cu friptura şi plăcinta de rinichi, că domnul Swann spune că ştie exact preţul la care s-a ajuns, dar nu va spune nimănui dacă nu vor face o donaţie pentru teatru.

— Domnul Swann? a întrebat Seb, luând cuţitul şi furculiţa.

— Era directorul şcolii primare, e pensionat deja de câţiva ani, iar acum îşi ocupă timpul strângând bani pentru teatrul şcolar. Cam obsedat, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Credeţi că-i putem bate pe sud-africani? a întrebat Seb, după ce obţinuse informaţiile de care avea nevoie şi dorea deja să treacă mai departe.

— M.J.K. Smith va fi foarte ocupat cu echipa aia, a spus barmanul, dar, după mine…

Seb şi-a băut berea, alegând în acelaşi timp bucăţile din friptură şi plăcintă pe care le putea mânca în siguranţă. A ales crusta arsă, ascultând în continuare părerile barmanului asupra tuturor problemelor, de la Beatles cărora li se acordase MBE (de către Harold Wilson, după votul tinerilor) până la posibilitatea ca americanii să ducă un om pe lună („Ce rost are?”).

Când un grup gălăgios de clienţi a intrat în cârciumă şi Ramsey a devenit preocupat, Seb a lăsat o jumătate de coroană pe bar şi s-a strecurat afară. Când a ieşit pe stradă, a întrebat o femeie care ţinea un băieţel de mână unde este şcoala primară.

— Cam la jumătate de milă în susul drumului, i-a zis ea. Nu se poate să n-o vedeţi.

A părut cam o milă, dar într-adevăr a observat imediat edificiul mare, victorian, din cărămidă roşie, pe care John Betjeman l-ar fi admirat.

Seb nici măcar n-a trebuit să treacă de porţile şcolii înainte de a găsi ceea ce căuta. O notă mare anunţa o solicitare de 10.000 pentru construcţia noului teatru al şcolii. Alături era desenat un termometru mare, dar Seb a observat că linia roşie ajungea doar la 1.766 ₤ . Ca *să aflaţi mai multe despre proiect, vă rugăm să-l contactaţi pe domnul Maurice Swann MA (Oxon) la Shifnal 2613.*

Seb şi-a scris cele două numere în agenda lui, 8234 şi 2613, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre High Street. A zărit la distanţă o cabină de telefon roşie şi şi-a repetat câteva momente replicile, înainte de a verifica numărul din agendă. A sunat la 2613, a pus patru penny în fantă şi a aşteptat un timp până ce i-a răspuns o voce de bătrân.

— Maurice Swann.

— Bună ziua, domnule Swann. Numele meu este Clifton. Sunt şeful donaţiilor corporatiste pentru Farthings Bank şi ne gândim să facem o donaţie pentru teatrul dumneavoastră. Mă întreb dacă ne-am putea întâlni. Voi fi, desigur, foarte încântat să vă cunosc.

— Nu, aş prefera să ne întâlnim la şcoală, a zis Swann, bucuros. Acolo vă pot arăta ce am planificat.

— Este foarte bine, a spus Seb, dar, din nefericire, sunt în Shifnal doar azi şi în seara aceasta trebuie să mă întorc la Londra.

— Atunci voi veni imediat. Ne putem vedea în faţa porţilor şcolii peste zece minute?

— De abia aştept să vă întâlnesc, a spus Seb. A lăsat receptorul jos şi s-a întors repede la şcoala primară. Nu a fost nevoit să aştepte mult până ce a văzut un bătrân fragil care se îndrepta încet către el cu ajutorul unui baston.

După ce Seb s-a prezentat, Swann i-a spus:

— Cum aveţi atât de puţin timp, domnule Clifton, aş putea să vă duc direct în aulă unde sunt planurile arhitectului pentru noul teatru şi unde vă pot răspunde întrebărilor pe care s-ar putea să le aveţi.

Seb l-a urmat pe bătrân prin porţile şcolii, prin curte şi până în hol, în timp ce-l asculta discutând despre importanţa ca tinerii să aibă teatrul lor propriu şi ce diferenţă ar face asta pentru comunitatea locală.

Seb s-a uitat cu atenţie la desenele detaliate, agăţate pe pereţi, ale arhitectului, în timp ce Swann continua să se entuziasmeze discutând despre proiect.

— După cum puteţi vedea, domnule Clifton, cu toate că avem o arcadă în faţa scenei, mai există destul spaţiu în spatele scenei până la fosa cu recuzite, iar actorii care stau în spate nu vor fi înghesuiţi şi chiar dacă strâng destui băieţi şi fete, toţi vor avea cabine separate. S-a dat înapoi. Visul

vieţii mele, a recunoscut el, pe care sper să-l văd realizat înainte de a muri. Dar pot să întreb de ce banca dumneavoastră ar fi interesată de un mic proiect din Shifnal?

— În prezent cumpărăm teren în această zonă pentru clienţii care doresc să profite de noile iniţiative ale guvernului. Ne dăm seama că s-ar putea să nu fie ceva popular aici, aşa că ne-am decis să susţinem unele proiecte locale.

— Şi unul dintre terenuri ar fi ferma Shifnal?

Seb a fost luat prin surprindere de întrebarea lui Swann şi a durat ceva până a reuşit să răspundă:

— Nu, ne-am uitat la proprietatea domnului Collingwood şi ne-am decis că are un preţ exagerat de mare.

— Câţi copii credeţi că am educat în viaţa mea, domnule Clifton?

— N-am idee, a spus Seb, nedumerit de întrebare.

— Cam peste trei mii, aşa că-mi dau seama când cineva vrea să scape spunându-mi doar jumătate de poveste.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, domnule.

— Mă înţelegeţi mult prea bine, domnule Clifton. Adevărul este că sunteţi într-o excursie de vânătoare şi nu vă interesează deloc teatrul meu. Ceea ce doriţi să aflaţi este de ce cineva doreşte să plătească unu virgulă şase milioane de lire pentru ferma Shifnal, când nu există nicio licitaţie apropiată de această sumă pentru alt teren. Am dreptate?

— Da, a recunoscut Seb. Şi ştiu răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Sunt sigur că banca mea va dori să facă o donaţie substanţială pentru noul vostru teatru.

— Când vei fi bătrân, domnule Clifton şi vei fi într-o bună zi, vei descoperi că ai prea mult timp liber, mai ales când ai avut o viaţă activă şi utilă. Deci atunci când cineva a licitat prea mult pentru ferma Shifnal, curiozitatea a avut câştig de cauză

şi m-am hotărât să îmi petrec o parte din timpul liber întrebându-mă de ce. Am început, ca orice detectiv bun, căutând indicii şi pot să vă spun că, după şase luni de cercetări asidue, urmând chiar şi cele mai improbabile piste, acum ştiu exact motivul pentru care cineva este dornic să plătească mult peste preţul corect pentru ferma Shifnal.

Seb simţea cum îi bătea inima mai tare.

— Şi dacă doriţi să aflaţi ce am descoperit, nu numai că veţi face o donaţie substanţială pentru teatrul nostru, ci ne veţi finanţa întregul proiect.

— Dar dacă vă înşelaţi?

— Acesta este un risc pe care trebuie să ţi-l asumi, domnule Clifton, pentru că mai sunt doar două zile până la închiderea licitaţiei.

— Atunci şi dumneavoastră trebuie să vă asumaţi riscul, a spus Seb, pentru că nu am de gând să scuip mai mult de opt mii de lire doar dacă şi atunci când se va dovedi că aveţi dreptate.

— Înainte de a fi de acord, e rândul meu să-ţi pun o întrebare.

— Desigur, a zis Seb.

— Eşti cumva rudă cu Harry Clifton, scriitorul?

— Da, e tatăl meu.

— Mi s-a părut mie că văd o asemănare. Cu toate că nu i-am citit nicio carte, i-am urmărit campania în favoarea lui Anatoli Babakov cu mare interes şi, dacă Harry Clifton e tatăl tău, pentru mine e suficient.

— Mulţumesc, domnule, a spus Seb.

— Şi acum ia loc, tinere, pentru că timpul curge în defavoarea noastră.

Seb s-a cocoţat pe marginea scenei, iar Swann i-a explicat amănunţit cercetările pe care le făcuse în ultimele şase luni şi care-l conduseseră la o singură concluzie. O concluzie cu care Seb nu putea să nu fie de acord. A sărit jos de pe scenă.

— Pot să vă întreb ceva înainte de plecare, domnule?

— Desigur, tinere.

— De ce nu i-aţi spus lui Collingwood ce aţi descoperit? La urma-urmei, nu ar fi pierdut niciun ban dacă n-ar fi trebuit să plătească până ce se dovedea că aţi avut dreptate.

— I-am fost profesor lui Collingwood când era la şcoala primară, a zis Swann. Chiar şi când era mic, era lacom şi prost şi nu s-a schimbat de atunci. Nu a fost interesat de ceea ce am avut eu de spus, m-a sfidat doar cu o donaţie de cinci lire şi mi-a urat noroc.

— Deci n-aţi mai spus nimănui despre asta? a spus Seb, încercând să nu pară nerăbdător.

Bătrânul a ezitat un moment.

— I-am mai spus unui om, a recunoscut el, dar de atunci n-am mai auzit de el.

Seb nu avea nevoie să afle numele omului.

*

Sebastian a bătut la uşa din Cadogan Place, numărul 37, chiar după ora opt. Cedric a venit la uşă şi, fără un cuvânt, şi-a condus tânărul protejat în salon. Ochii lui Seb s-au oprit imediat pe un peisaj de Hockney aflat deasupra căminului, înainte de a admira schiţa lui Henry Moore de alături. Seb nu se îndoia că în cazul în care Picasso ar fi fost născut în Yorkshire şi lucrările lui ar fi făcut parte din colecţia lui Cedric.

— Vrei să mi te alături la un pahar cu vin? a întrebat Cedric. Châteauneuf-du-Pape din 1959 pe care presupun, după expresia de pe faţa ta, că-l meriţi.

— Mulţumesc, domnule, a zis Seb în timp ce se tolănea în cel mai apropiat fotoliu. Cedric i-a dat un pahar şi s-a aşezat în faţa lui.

— După ce-ţi tragi răsuflarea, te rog să-mi explici pe îndelete ce ai făcut azi.

Seb a luat o înghiţitură. Nu era din recolta de vin care se bea la domnul Ramsey în acea seară la Shifnal Arms.

Când Seb a terminat ce avea de spus după douăzeci de minute, Cedric a comentat:

— Swann mi se pare un mare hoţoman. Am presentimentul că mi-ar plăcea. Dar ce ai aflat la întâlnire, o întrebare pe care o punea adesea pe vremea când Seb fusese asistentul lui.

— Doar pentru că omul este fragil nu înseamnă că nu are mintea ascuţită.

— Bine. Altceva?

— Importanţa reputaţiei.

— A tatălui tău, în cazul ăsta, i-a amintit Cedric. Dar chiar dacă n-ai fi aflat nimic din drumul tău la Shifnal azi, Seb, această lecţie ar fi făcut călătoria utilă. Totuşi, acum ştiu că unul dintre membrii seniori ai personalului meu face afaceri pe la spatele meu. A luat o gură de vin înainte de a continua. Este posibil, desigur, ca Sloane să aibă o explicaţie simplă, dar mă cam îndoiesc.

Seb şi-a suprimat zâmbetul.

— N-ar trebui să facem ceva cu afacerea asta, acum când ştim ce are de gând guvernul?

— Toate la timpul lor. Dar, mai întâi, trebuie să discut cu Ralph Vaughan pentru că acesta nu va fi încântat când vom retrage oferta băncii şi va fi şi mai înfuriat când îi voi spune motivul.

— Dar n-ar putea să accepte pur şi simplu una dintre ofertele mai scăzute?

— Nu şi dacă este de părere că are vreo şansă să obţină un preţ mai mare dacă mai aşteaptă câteva zile.

— Şi domnul Swann?

— Sunt tentat să-i ofer cele 8.234 £ orice s-ar întâmpla. Cred că-i merită. Cedric a mai băut puţin înainte de a adăuga: Dar astă-seara nu mai putem face nimic, Seb, aşa că propun să te duci acasă. De fapt, cum mâine se va dezlănţui iadul, poate ar fi bine să-ţi iei ziua liberă şi să stai cât mai departe de birou. Dar să-mi dai raportul luni dimineaţa la prima oră pentru că presimt că te vei întoarce în Shropshire.

Când au ieşit din cameră şi au mers pe coridor spre uşa din faţă, Cedric i-a spus:

— Sper că n-aveai nimic plănuit pentru seara asta?

Nimic special, s-a gândit Seb. Voiam doar s-o duc pe Samantha la cină şi s-o cer de nevastă.

11

De îndată ce Sebastian şi-a dat seama că nu se va întoarce la birou până luni dimineaţa, a început să plănuiască un weekend surpriză cu Samantha. Şi-a petrecut dimineaţa rezervând bilete la trenuri, avioane, locuri la hotel şi a verificat chiar şi orarul de la Rijksmuseum. Voia ca weekendul lor în Amsterdam să fie perfect, aşa că, atunci când au ieşit din vamă, a ignorat autobuzele şi s-a îndreptat către şirul de taxiuri.

— Cred că Cedric a fost mulţumit când ai descoperit ce punea la cale Sloane, a zis Sam când taxiul a intrat în banda de trafic care ieşea din aeroport. Ce crezi că se va mai întâmpla?

— Cred că Sloane va fi concediat pe la ora cinci azi după-masă.

— De ce la cinci azi după-masă?

— Pentru că atunci spera să încheie afacerea cu ferma Shifnal.

— Parcă ar fi o tragedie greacă, a zis Sam. Deci, cu puţin noroc, Sloane va fi plecat până ce te vei întoarce tu luni.

— Aproape sigur, deoarece Cedric mi-a cerut să vin mai întâi la el.

— Crezi că Cedric îţi va da postul lui? a întrebat Sam, în timp ce taxiul intra pe autostradă.

— E posibil. Dar va fi doar un aranjament temporar până ce Cedric va găsi pe cineva cu mai multă experienţă.

— Dar dacă tu ai reuşit să descurci afacerea Shifnal, s-ar putea să nu se mai deranjeze să caute pe altcineva.

— Şi asta e posibil şi n-aş fi surprins dacă voi fi în tren spre Shrewsbury luni. A luat-o cumva pe stânga în acest sens giratoriu?

— Ai dreptate, a zis Sam, râzând. Dar nu uita, suntem pe continent. S-a întors spre Seb, care se

agăţase de locul din faţă şi i-a pus mâna pe picior. Îmi pare rău, i-a spus ea.

Uneori uit acel accident îngrozitor.

— Mă simt bine, a spus Seb.

— Îmi place domnul Swann. Poate ar fi bine să-l ţii de partea ta.

— Cedric e de aceeaşi părere. Şi dacă încheiem afacerea, probabil vom ajunge să-i dotăm şcoala şi cu o sală de concerte, a adăugat Seb, când ajungeau la periferia oraşului.

— Presupun că vom sta la Amstel? a spus Sam când hotelul de cinci stele aflat lângă râul Amstel se afla în faţa lor.

— De data aceasta nu, vom sta acolo când voi fi preşedintele băncii. Până atunci, stăm la pensiunea De Kanaal, o casă de oaspeţi de o stea frecventată de cei în urcare pe scara socială.

Sam a zâmbit când taxiul s-a oprit lângă o micuţă casă de oaspeţi aflată între o băcănie şi un restaurant indonezian.

— E mai bine decât la Amstel, a declarat ea când au intrat în holul aglomerat. După ce s-au cazat, Seb a dus bagajele la etajul de sus, pentru că pensiunea nu avea nici lift, nici băiat de bagaje. El a descuiat uşa camerei lor şi a aprins lumina.

— E ca un palat, a declarat Sam.

Lui Seb nu-i venea să creadă cât de mică era camera. Aveau loc doar să stea fiecare de o parte a patului.

— Îmi pare rău, i-a zis, voiam ca acest weekend să fie perfect.

Sam l-a luat în braţe.

— Uneori eşti cam prostuţ. Este perfect. Prefer să fiu dintre cei aflaţi în urcare. Ne oferă ceva la care să sperăm.

Seb a căzut pe pat.

— Eu ştiu ce aştept.

— O vizită la Rijksmuseum?

*

— Voiaţi să mă vedeţi? a spus Sloane, intrând în biroul preşedintelui. Nu a aşteptat să-i fie oferit un loc.

Cedric s-a uitat în sus la şeful departamentului de proprietăţi, dar nu a zâmbit.

— Tocmai am terminat citirea raportului tău lunar.

— A crescut cu unu virgulă doi la sută luna trecută, i-a amintit Sloane.

— Foarte impresionant. Dar mă întrebam dacă ai fi procedat mai bine dacă…

— Dacă ce, domnule preşedinte? l-a întrerupt Sloane, brusc.

— Dacă ai fi inclus şi ferma Shifnal în raport, a spus Cedric, luând o broşură de pe birou.

— Ferma Shifnal? Sunteţi sigur că face parte dintre proprietăţile mele? a spus Sloane, trăgându-se nervos de nodul de la cravată.

— Sunt absolut sigur că este una dintre proprietăţile tale, Sloane. Dar nu sunt sigur că este şi a băncii.

— Unde vreţi să ajungeţi? a spus Sloane, brusc în defensivă.

— Când l-am sunat acum câteva momente pe Ralph Vaughan, partenerul senior de la Savills, mi-a confirmat că a licitat în numele tău unu virgulă şase milioane de dolari pentru proprietate, cu banca acţionând ca garant.

Sloane s-a fâţâit în scaun, nesigur de el.

— Aveţi dreptate, domnule preşedinte, dar cum afacerea nu a fost finalizată, urma să primiţi detaliile abia în raportul din luna viitoare.

— Unul dintre detaliile care are nevoie de ceva explicaţii este pentru care motiv contul este înregistrat pe numele unui client din Zürich.

— Ah, da, a zis Sloane. Acum îmi amintesc. Aveţi dreptate, acţionam în numele unui client elveţian care preferă anonimatul, dar banca

încasează trei la sută comision pentru fiecare afacere pe care o încheiem în numele lui.

— Şi nu a trebuit să cercetăm prea mult, a spus Cedric, bătând un teanc de hârtii din faţa lui, ca să aflăm că acel anumit client a mai desfăşurat alte şase tranzacţii în ultimul an şi a câştigat un profit bunicel.

— Dar nu asta trebuie să facă departamentul meu? a protestat Sloane. Să obţină un profit pentru clienţii noştri şi, în acelaşi timp, un comision frumos pentru bancă?

— Aşa este, într-adevăr, a zis Cedric, încercând să rămână calm. E păcat doar că acel cont al clientului elveţian este pe numele tău.

— Cum de puteţi ştii asta, a izbucnit Sloane, când conturile clienţilor elveţieni nu au nume, ci doar numere?

— N-am ştiut. Dar tocmai mi-ai confirmat cele mai rele temeri, aşa că numele tău e pe punctul de a zbura.

Sloane a sărit de pe scaun.

— Am câştigat un profit de douăzeci şi trei la sută pentru bancă în ultimele zece luni.

— Şi, dacă am calculat corect, a replicat Cedric, ai câştigat încă patruzeci la unu pentru tine în aceeaşi perioadă. Şi am presentimentul că ferma Shifnal urma să fie cel mai mare câştig al tău de până acum.

Sloane s-a prăbuşit înapoi în fotoliu cu o privire disperată pe faţă.

— Dar…

— Îmi pare rău că sunt purtătorul de veşti rele, a continuat Cedric, dar aceasta nu va fi o afacere pe care o vei încheia în numele clientului tău elveţian, pentru că l-am sunat pe Vaughan la Savills cu câteva minute înainte şi am retras oferta ta pentru ferma Shifnal.

— Dar am fi obţinut un profit uriaş din această afacere, a zis Sloane, privindu-l sfidător pe preşedinte. Poate chiar un milion de lire.

— Nu cred că ai vrut să zici *am fi,* a spus Cedric, cred că ai vrut să zici *aş fi.* Cu toate că riscai banii băncii, nu ai tăi.

— Dar ştiţi doar jumătate din fapte.

— Pot să te asigur, Sloane, că, mulţumită domnului Swann, ştiu absolut totul.

Sloane s-a ridicat încet din fotoliu.

— Eşti un bătrân tâmpit, a spus el, scuipând vorbele. Ţi-ai ieşit din mână şi nu mai înţelegi conceptele moderne după care se conduce o bancă! Cu cât mai repede îi faci loc unuia mai tânăr, cu atât mai bine.

— Sigur că o voi face, la momentul potrivit, a spus Cedric, ridicându-se să-şi înfrunte adversarul, dar sunt sigur de un lucru, acel tânăr nu vei fi tu.

— Vei regreta asta, a spus Sloane, aplecându-se peste birou şi privindu-l pe preşedinte în ochi.

— Nu-ţi pierde timpul ameninţându-mă, Sloane. Oameni mai importanţi ca tine au încercat şi au eşuat, a zis Cedric, ridicând vocea treptat. Mai ai un singur lucru de făcut şi anume să te asiguri că ţi-ai curăţat biroul şi să părăseşti clădirea în jumătate de oră pentru că, dacă nu o faci, eu personal îţi voi pune lucrurile pe trotuar ca să le vadă toţi trecătorii.

— O să auzi de mine de la avocaţii mei, a ţipat Sloane, întorcându-se să plece.

— Nu prea cred, doar dacă nu vrei să stai următorii ani în puşcărie, deoarece te asigur că, de îndată ce bătrânul acesta tâmpit va raporta comportamentul tău la Comitetul Băncii Angliei, nu vei mai lucra vreodată în City.

Sloane s-a întors, cu faţa albă ca hârtia şi, ca un jucător căruia i-a rămas un singur jeton, a învârtit pentru ultima oară roata.

— Dar aş putea face ca banca să câştige o avere, doar dacă…

— Douăzeci şi nouă de minute, a tunat Cedric, încercând să-şi controleze comportamentul în timp ce a înaintat şi s-a agăţat de marginea biroului.

Sloane nu s-a mişcat în timp ce preşedintele a deschis un sertar din care a scos un flacon mic cu pastile. S-a chinuit cu siguranţa capacului, dar i-a scăpat şi flaconul a ajuns pe biroul lui. Amândoi l-au urmărit rostogolindu-se pe jos. Cedric a încercat să umple un pahar cu apă, dar nu mai avea puterea să ridice sticla.

— Am nevoie de ajutorul tău, a şuierat el, uitându-se în sus la Sloane, care stătea liniştit şi-l urmărea.

Cedric s-a împiedicat, a făcut un pas înainte şi a căzut cu greu pe birou, chinuindu-se să respire. Sloane a ocolit încet biroul, neluându-şi ochii de la preşedintele care zăcea pe jos, luptându-se pentru viaţa lui. A cules flaconul şi a deşurubat capacul. Cedric l-a privit fix în timp ce arunca bulinele pe podea, departe de el. A şters apoi sticluţa goală cu batista din buzunarul de sus şi a pus-o în mâna preşedintelui.

Sloane s-a aplecat şi a ascultat cu atenţie, aşteptându-se ca preşedintele să nu mai respire atât de greu. Cedric a încercat să-şi ridice capul, dar n-a putut decât să-l urmărească neputincios pe Sloane care strângea hârtiile de pe birou la care lucrase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Sloane s-a întors apoi şi a ieşit încet, fără să se uite înapoi, evitând ochii care-l priveau arzător.

A deschis uşa şi s-a uitat pe coridor. Nu se vedea nimeni. A închis repede uşa în urma lui şi s-a dus s-o caute pe secretara preşedintelui. Pălăria şi paltonul ei nu mai erau acolo, aşa că a presupus că plecase în weekend. A încercat să-şi păstreze calmul în timp ce mergea pe coridor, dar pe frunte îi curgeau picături de sudoare şi inima îi bătea puternic.

A rămas o clipă şi a ascultat ca un copoi care adulmecă pericolul. S-a hotărât să arunce iar zarurile.

— E cineva pe aici? a strigat el.

Vocea lui a răsunat pe coridorul cu tavan înalt, dar nu a răspuns nimeni. A verificat birourile angajaţilor unul câte unul, dar toate erau încuiate. Nimeni, numai Cedric, va fi la birou vineri seara, la ora şase. Sloane ştia că mai erau stagiari în clădire care nu ar îndrăzni să plece înaintea şefilor, dar niciunuia nu-i va trece prin cap să-l deranjeze pe preşedinte, iar personalul de curăţenie nu se va întoarce până luni dimineaţa, la cinci. Deci mai rămânea doar Stanley, portarul de noapte, care nu s-ar deranja din scaunul lui confortabil de la biroul din faţă decât dacă ar lua clădirea foc.

Sloane a coborât cu liftul la parter şi, pe când traversa holul, a observat că Stanley picotea liniştit. Nu l-a deranjat.

*

— Rijksmuseum, a spus Sam când au intrat în galeria olandeză de artă, adăposteşte una dintre cele mai frumoase colecţii de pe pământ. Există picturi de Rembrandt, desigur, dar cele de Vermeer, De Witte şi Steen sunt printre cele mai frumoase lucrări ale maeştrilor olandezi pe care le vei vedea vreodată.

Au mers încet, mână în mână, în jurul marii galerii, Sam oprindu-se adesea ca să-i arate un personaj sau o trăsătură a unei anumite lucrări fără să se uite prin broşură. Ori de câte ori se întorceau capetele, ceea ce se întâmpla des, Seb ar fi vrut să strige: „Şi mai e şi deşteaptă!”

La capătul cel mai îndepărtat al galeriei stătea o mică mulţime ce admira o singură operă de artă.

— *Rondul de noapte,* a spus Sam, este o capodoperă şi, probabil, cea mai cunoscută lucrare a lui Rembrandt. Cu toate că, din păcate, nu vom şti niciodată cum arăta originalul pentru că mai târziu consiliul municipal a tăiat pictura ca să se potrivească mai bine între două dintre coloanele primăriei.

— Ar fi trebuit să dărâme coloanele, a comentat Seb, incapabil să-şi ia ochii de la grupul de figuri care înconjurau un bărbat elegant îmbrăcat, purtând un felinar.

— Păcat că nu făceai parte din consiliul municipal, a zis Sam când intrau în camera următoare. Iar aici este un tablou care va apărea în teza mea de doctorat, a continuat ea în timp ce se opreau în faţa unei pânze mari. Este greu de crezut că Rubens a terminat lucrarea într-o săptămână, deoarece trebuia să participe la semnarea unui tratat de pace între Anglia şi Spania în lunea următoare. Majoritatea oamenilor nu ştiu că el era şi diplomat, nu doar artist, a mai spus ea înainte de a pleca mai departe.

Seb simţea că ar fi trebuit să-şi ia notiţe, dar mintea lui era la alte lucruri.

— Aceasta este una dintre preferatele mele, a spus Sam, oprindu-se în faţa *Nunţii Arnolfini.*

— Am mai văzut-o undeva, a zis Seb.

— Ah, deci din când în când eşti atent la ce spun eu. Ai văzut-o când am vizitat Naţional Gallery, anul trecut.

— Atunci ce caută aici?

— Probabil că e împrumutată, a spus Sam. Dar doar pentru încă o lună, a continuat ea după ce s-a uitat cu atenţie la eticheta aflată pe zid, lângă portret. Dar şi mai important, îţi aminteşti ce ţi-am zis atunci?

— Da, că este căsătoria unui negustor bogat şi probabil că Van Eick a fost solicitat să imortalizeze evenimentul.

— Nu e rău, a spus Sam. Aşa că, în realitate, Van Eick era doar un fel de fotograf modest de pe timpuri.

Seb era gata să spună ceva, dar ea a mai adăugat:

— Uită-te doar la textura rochiei miresei şi la blana de pe reverele hainei mirelui – aproape le poţi simţi.

— Mie mireasa mi se pare cam gravidă.

— Ce spirit de observaţie ai, Seb. Dar orice om bogat de pe vremuri trebuia să fie sigur că femeia pe care a ales-o să-i fie nevastă era capabilă să-i nască un moştenitor.

— Ce oameni practici erau olandezii ăia, a spus Seb. Dar dacă nu erai bogat?

— Era de aşteptat ca cei din clasele de jos să se comporte mai decent.

Seb a căzut în genunchi în faţa tabloului, s-a uitat în sus la Sam şi a zis:

— Samantha Ethel Sullivan, te ador şi te voi adora întotdeauna şi, mai mult decât orice pe lume, aş dori să-mi fii soţie.

Sam s-a înroşit şi, aplecându-se, i-a şoptit:

— Ridică-te, idiotule. Toată lumea se holbează la noi.

— Nu până ce nu-mi răspunzi la întrebare.

Un grup mic de vizitatori nu se mai uitau la pictură, ci aşteptau răspunsul ei.

— Sigur că mă voi mărita cu tine, a spus ea. Te-am iubit din ziua în care ai făcut să fiu arestată. Mai mulţi vizitatori, părând nedumeriţi, încercau să-i traducă vorbele.

Seb s-a ridicat, a scos o cutie mică din piele roşie din buzunarul hainei şi i l-a dat. Când Sam a deschis cutia şi a văzut safirul albastru, splendid, înconjurat de un cerc de diamante, a rămas prima dată în viaţa ei, mută.

Seb a luat inelul şi i l-a pus pe inelarul mâinii stângi. Când el s-a aplecat să-şi sărute logodnica, a fost întâmpinat cu aplauze. În timp ce se îndepărtau, Samantha s-a mai uitat o dată la tablou şi s-a întrebat dacă ar fi trebuit să-i spună.

12

— Pot să ştiu la ce oră aţi plecat vineri seara de la birou, domnule?

— Cred că era cam şase, a spus Sloane.

— Şi la ce oră aţi avut întâlnirea cu domnul Hardcastle?

— La cinci. Întotdeauna ne întâlnim la cinci în ultima vineri a lunii ca să verificăm rezultatele departamentului meu.

— Şi când aţi plecat părea să se simtă bine?

— Mai bine ca oricând, a zis Sloane. Rezultatele departamentului meu au crescut cu doi virgulă doi la sută şi l-am pus la curent cu detaliile noului proiect la care lucrez şi care l-au încântat foarte mult.

— Doar că patologul plasează ora morţii cam pe la ora şase, vineri seara, deci sunteţi ultima persoană care l-aţi văzut în viaţă.

— Dacă este aşa, aş vrea doar ca întâlnirea noastră să fi durat ceva mai mult, a spus Sloane.

— Mda. Lua domnul Hardcastle pilule când eraţi cu el?

— Nu. Şi, cu toate că ştiam toţi că Cedric are o boală de inimă, era hotărât să nu ia buline în faţa membrilor personalului.

— Pare ciudat că pilulele erau împrăştiate aleator pe toată podeaua biroului său, dar sticluţa goală era la el în mână. De ce oare n-o fi reuşit să ia cel puţin una?

Sloane n-a zis nimic.

— Şi Stanley Davis, portarul de noapte, mi-a spus că aţi sunat sâmbătă dimineaţa ca să aflaţi dacă v-a sosit un colet.

— Da, aşa am făcut. Aveam nevoie de un anumit document pentru întrunirea programată luni dimineaţa.

— Şi sosise?

— Da, dar abia azi-dimineaţă.

— Domnul Davis mi-a spus că până atunci n-aţi mai telefonat niciodată sâmbătă dimineaţa.

Sloane n-a muşcat momeala.

— Patologul a dat un certificat prin care afirmă că domnul Hardcastle a murit de un atac de inimă pe care sunt sigur că legistul îl va confirma. Sloane a rămas tot mut. Pot să presupun că veţi fi pe aici în următoarele câteva zile, domnule Sloane, în caz că mai am şi alte întrebări?

— Da, puteţi veni, deşi planificasem pentru mâine un drum la Huddersfield ca să-i prezint condoleanţele mele văduvei domnului Hardcastle şi să văd dacă o pot ajuta la organizarea ceremoniei funerare.

— Cât de amabil din partea dumneavoastră. Ei bine, mai trebuie să interoghez una sau două persoane, domnule Sloane şi apoi voi pleca.

Sloane a aşteptat ca inspectorul să iasă din birou şi să închidă uşa în urma lui înainte de a ridica receptorul.

— Vreau ca aceste documente să fie gata de semnat azi, la încheierea programului.

— Am o echipă care lucrează chiar acum la ele, domnule.

Al doilea apel al lui Sloane a fost către Ralph Vaughan, la Savills, care i-a transmis condoleanţe, dar n-a intrat în detaliile conversaţiei sale cu Cedric Hardcastle de vineri seara.

— Şi, ca tine, a spus Sloane, gândurile noastre se îndreaptă acum către Cedric şi familia lui. Dar ultimul lucru pe care mi l-a spus vineri seara a fost să mă asigur că voi încheia afacerea cu ferma Shifnal.

— Dar ştii desigur că vineri după-masa a retras oferta băncii, ceea ce a fost stânjenitor, ca să nu spun mai mult.

— Asta a fost înainte de a-l informa eu despre toate detaliile afacerii şi ştiu că dorea să te sune azi-dimineaţă, la prima oră.

— Dacă aşa stau lucrurile, sunt gata să extind termenul-limită încă o săptămână, dar nu mai mult, a subliniat Vaughan.

— Frumos din partea ta, Ralph. Şi poţi să fii sigur că o depunere de o sută şi şaizeci de mii îţi va parveni azi, mai târziu şi atunci doar vom aştepta să vedem dacă cineva licitează mai mult.

— Nu cred că o va face cineva, a spus Vaughan. Dar trebuie să te întreb dacă ai autoritatea să faci o ofertă de unu virgulă şase milioane din partea băncii.

— Este de datoria mea ca ultimele dorinţe ale lui Cedric să fie respectate, a zis Sloane, înainte de a închide telefonul.

Al treilea şi al patrulea apel al lui Sloane au fost către doi acţionari majoritari ai băncii care i-au spus că-l vor susţine, dar numai dacă doamna Hardcastle va fi de acord.

— Documentele vor fi la semnat pe biroul dumneavoastră mâine, până la încheierea programului, i-a asigurat el.

Al cincilea apel al lui Sloane a fost către banca din Zürich, Elveţia.

*

Seb i-a telefonat mamei sale de la birou în acea dimineaţă şi i-a spus noutăţile.

— Îmi pare atât de rău, a zis Emma. Ştiu cât de mult îl admirai pe Cedric.

— Nu mă pot opri să nu mă gândesc că zilele mele la Farthings sunt numărate, mai ales dacă Sloane îi ia locul lui Cedric.

— Ţine capul plecat şi aminteşte-ţi că e greu să concediezi pe cineva care lucrează atât de bine.

— E evident că nu l-ai întâlnit pe Sloane. L-ar fi concediat şi pe Wellington în dimineaţa bătăliei de la Waterloo dacă i s-ar fi garantat că aşa va deveni general.

— Nu uita că Ross Buchanan este încă preşedinte-adjunct şi cel mai probabil candidat pentru a-l înlocui pe Cedric.

— Sper să ai dreptate, a spus Seb.

— Sunt sigură că Cedric l-a informat pe Ross despre activităţile lui Sloane. Şi te rog să mă anunţi când şi unde va avea loc înmormântarea pentru că tatăl tău şi cu mine vrem să participăm.

*

— Îmi pare rău că vă deranjez într-un astfel de moment, doamnă Hardcastle, dar amândoi ştim că Cedric nu s-ar fi aşteptat la altceva din partea mea.

Beryl Hardcastle s-a înfăşurat mai bine în şalul din lână şi s-a lăsat pe spate, aproape dispărând în fotoliul din piele.

— Ce-ai vrea să fac? a şoptit ea.

— Nimic prea obositor, a spus Sloane. Trebuie semnate doar două documente şi apoi ştiu că reverendul Johnson aşteaptă să vă spună modul în care se va desfăşura înmormântarea. Singura lui grijă este că biserica nu va fi destul de încăpătoare ca să cuprindă atât localnicii, cât şi prietenii şi colegii lui Cedric care vor veni joi de la Londra!

— El n-ar fi vrut ca ei să piardă o zi de lucru din cauza lui, a spus Beryl.

— Nu am avut inima să-i împiedic.

— A fost foarte frumos din partea ta.

— Nu este mai puţin decât merită el, a zis Sloane. Dar mai e o problemă pe care trebuie s-o discutăm. A scos trei documente groase din servietă. Am nevoie de semnătura dumneavoastră pentru ca banca să-şi poată continua afacerile de zi cu zi.

— Nu poate aştepta până după-amiază? a întrebat Beryl. Fiul meu, Arnold, vine de la Londra. După cum ştii, probabil, este consilier guvernamental şi mă sfătuieşte adesea în problemele referitoare la bancă.

— Mă tem că nu, a zis Sloane. Trebuie să iau trenul de ora două înapoi spre Londra ca să respect întrunirile programate de domnul Hardcastle. Dacă vă ajută, voi trimite copii ale acestor documente la sediul lui Arnold de îndată ce ajung la bancă. A luat-o de mână. Am nevoie doar de trei semnături, doamnă Hardcastle. Citiţi vă rog toate documentele, dacă vă îndoiţi de ceva.

— Cred că sunt în regulă, a spus Beryl, luând stiloul oferit de Sloane şi neîncercând să citească documentul scris mic şi dens. Sloane a ieşit din cameră şi l-a rugat pe vicar să li se alăture. Apoi a îngenuncheat lângă doamna Hardcastle, a luat ultima pagină a primului document şi a pus un deget pe linia punctată. Beryl a semnat toate cele trei documente în prezenţa reverendului Johnson, care a fost un martor inocent al semnăturii ei.

— Aştept cu nerăbdare să ne vedem iar joi, a spus Sloane, ridicându-se din genunchi, când ne vom reaminti cu admiraţie şi recunoştinţă tot ce a realizat Cedric în remarcabila lui viaţă.

A lăsat-o pe doamna în vârstă împreună cu vicarul.

*

— Domnule Clifton, puteţi să-mi spuneţi unde eraţi vineri seara la ora cinci?

— Eram în Amsterdam cu iubita mea, Samantha şi vizitam Rijksmuseum.

— Când l-aţi văzut ultima oară pe domnul Cedric Hardcastle?

— M-am dus acasă la el, în Cadogan Place, joi seara la opt, după ce m-am întors de la Shifnal, din Shropshire.

— Aş putea întreba de ce domnul Hardcastle a vrut să-l vizitaţi după orele de program, când puteaţi să-l vedeţi la birou a doua zi dimineaţa?

Sebastian a stat puţin şi s-a gândit ce să răspundă, conştient că tot ce avea nevoie să spună

era că fusese o întâlnire particulară referitoare la bancă şi inspectorul ar fi trecut la alt subiect.

— Verificam încheierea unei afaceri despre care preşedintele avea motive să creadă că un membru senior al băncii lucrase pe la spatele lui.

— Şi n-aţi descoperit că acea persoană implicată lucrase pe la spatele domnului Hardcastle?

— Ba da.

— Şi acel membru senior din personalul băncii nu era cumva domnul Adrian Sloane?

Seb a rămas tăcut.

— Care a fost atitudinea domnului Hardcastle după ce i-aţi spus ce aţi aflat?

— M-a avertizat că intenţionează să concedieze acea persoană a doua zi şi m-a sfătuit să fiu cât mai departe de birou când o va face.

— Pentru că urma să vă concedieze şeful?

— Şi de aceea mă aflam în Amsterdam vineri seara, a spus Seb, ignorând întrebarea. Ceea ce acum regret.

— De ce?

— Pentru că, dacă m-aş fi aflat la birou în acea zi, poate aş fi reuşit să-l salvez pe domnul Hardcastle.

— Credeţi că domnul Sloane l-ar fi salvat în acele împrejurări?

— Tatăl meu spune că un poliţist n-ar trebui să pună niciodată o întrebare retorică.

— Nu toţi putem rezolva o crimă la fel de uşor ca inspectorul Warwick.

— Credeţi că Sloane l-a asasinat pe domnul Hardcastle? a întrebat Seb.

— Nu, nu cred, a zis inspectorul. Cu toate că ar fi putut să-i salveze viaţa. Dar chiar şi inspectorului Warwick i-ar fi greu să dovedească aşa ceva.

*

Reverendul Ashley Tadworth, episcop de Huddersfield a urcat jumătatea de duzină de trepte şi s-a aşezat la amvon la ultimul vers din „Roagă-te pentru mine”.

A privit congregaţia şi a aşteptat până ce toţi au reuşit să se aşeze. Unii, care n-au reuşit să-şi găsească un loc, au rămas pe margini, iar alţii, care sosiseră mai târziu, erau îngrămădiţi împreună în spatele bisericii. Era o dovadă a măsurii în care fusese îndrăgit acel om.

— Funeraliile sunt, prin natura lor, evenimente triste, a început episcopul. Chiar şi mai mult atunci când cel răposat a dus o viaţă fără rost, ceea ce face panegiricul o sarcină dificilă. Acesta nu a fost cazul acum când am pregătit discursul despre viaţa, viaţa exemplară a lui Cedric Hardcastle.

Dacă ar fi să comparăm viaţa lui Cedric cu o declaraţie bancară, el a lăsat această lume cu fiecare cont în credit. Unde să încep să vă povestesc viaţa acestui remarcabil bărbat din Yorkshire?

Cedric a părăsit şcoala la vârsta de cincisprezece ani şi s-a alăturat tatălui la banca Farthings. Îi spunea întotdeauna tatălui său „domnule”, atât la serviciu, cât şi acasă. De fapt, tatăl său s-a retras chiar la timp ca să nu-i spună el fiului său „domnule”.

În congregaţie s-au auzit râsete slabe.

— Cedric şi-a început activitatea ca stagiar junior. După doi ani, a devenit casier, chiar înainte de a avea vârsta necesară ca să-şi poată deschide un cont în bancă. De aici, a ajuns vicepreşedinte, preşedinte de sucursală şi, mai târziu, inspector zonal, înainte de a deveni cel mai tânăr preşedinte din istoria băncii. Şi, cinstit vorbind, nimeni nu a fost surprins când a devenit preşedintele băncii la patruzeci şi doi de ani, poziţie pe care a deţinut-o timp de douăzeci şi trei de ani, timp în care a transformat Farthings dintr-o bancă locală dintr-un

orăşel din Yorkshire într-una dintre cele mai respectate instituţii din City-ul londonez.

Dar ceva care nu s-ar fi schimbat, chiar dacă Cedric ar fi devenit preşedintele Băncii Angliei, era refrenul său constant că, dacă ai grijă de penny, lirele au grijă singure de ele.

*

— Crezi că am scăpat? a întrebat Sloane, nervos.

— Dacă prin asta mă întrebi dacă tot ce ai făcut în ultimele patru zile este legal şi onorabil, răspunsul este da.

— Avem cvorum?

— Da, a spus Malcolm Atkins, juristul-şef al băncii. Directorul executiv, secretarul companiei şi şase directori neexecutivi vă aşteaptă în sala de şedinţe. Dar să ştiţi, a mai zis el, aş vrea să ştiu ce le-aţi spus când au sugerat că ar fi mai bine să asiste azi la înmormântare în Huddersfield decât la şedinţa de consiliu din Londra.

— Le-am spus doar că alegerea le aparţine. Pot să voteze pentru un loc în lumea asta sau în cea viitoare.

Atkins a zâmbit şi s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să mergem acolo. E aproape zece.

Cei doi au plecat din biroul lui Sloane şi au mers în linişte pe covorul cu mochetă groasă. Când Sloane a intrat în sala de şedinţe, toţi s-au ridicat în picioare, exact aşa cum făceau pentru fostul preşedinte.

— Domnilor, a spus secretarul companiei după ce s-au aşezat la loc. Această şedinţă specială are un singur scop şi anume…

*

— Ori de câte ori ne gândim la Cedric Hardcastle, a continuat episcopul, ar trebui să ne

amintim mai ales un lucru. El era în primul rând un om din Yorkshire. Dacă a doua venire ar fi avut loc la Headingley în pauza de ceai din timpul unui meci al Trandafirilor, nu ar fi fost deloc surprins. Credinţa primordială a lui Cedric era că Yorkshire este o ţară, nu un comitat. De fapt, el considera că banca Farthings a devenit internaţională nu când a deschis o sucursală în Hong Kong, ci când a deschis una în Manchester.

A aşteptat să înceteze râsetele, după care a continuat:

— Cedric nu era un om îngâmfat, dar asta nu l-a oprit să fie un om mândru. Mândru de banca la care lucra în fiecare zi şi încă şi mai mândru de cât de mulţi clienţi şi angajaţi au prosperat sub îndrumarea şi conducerea lui. Foarte mulţi din cei din această congregaţie, de la cel mai tânăr stagiar până la preşedintele de la Sony Internaţional, au beneficiat de înţelepciunea şi clarviziunea lui. Dar va fi cel mai mult ţinut minte pentru reputaţia sa – pentru onestitate, integritate şi decenţă. Norme pe care le considera de la sine înţelese când făcea afaceri cu ceilalţi oameni. El considera că o afacere bună era una în care ambele părţi profitau şi ar fi fost fericit să salute pe oricare dintre ele când se întâlneau pe stradă.

*

— Singurul reper de pe agenda noastră de azi, a continuat secretarul companiei, este alegerea de către consiliu a unui nou preşedinte în urma tragicei morţi a lui Cedric Hardcastle. A fost propus un singur nume şi anume domnul Adrian Sloane, şeful celui mai profitabil departament al nostru. Domnul Sloane a obţinut deja susţinerea legală a şaizeci şi şase la sută dintre acţionarii noştri, dar este de părere că numirea sa trebuie să fie ratificată şi de acest consiliu.

Malcolm Atkins a intervenit exact când trebuia.

— Este plăcerea mea să propun ca Adrian Sloane să fie următorul preşedinte la banca Farthings, după cum cred că ar fi dorit şi Cedric.

— Sunt încântat să susţin această moţiune, a spus Desmond Mellor, un director neexecutiv nou-numit.

— Cine este pentru? a întrebat secretarul companiei. S-au ridicat opt mâini. Declar moţiunea aprobată în unanimitate.

Sloane s-a ridicat încet în picioare.

— Domnilor. Permiteţi-mi să încep prin a vă mulţumi tuturor pentru încrederea pe care mi-aţi arătat-o alegându-mă preşedinte la Farthings. Nu este uşor să calci pe urmele lui Cedric Hardcastle. Înlocuiesc un om care ne-a părăsit în împrejurări tragice. Un om despre care ne-am gândit că ne va fi alături mulţi ani de acum încolo. Un om pe care nu l-aş fi putut admira mai mult. Un om pe care l-am considerat nu numai un coleg, ci şi un prieten, ceea ce mă face şi mai mândru să calc pe urmele lui în următoarea perioadă a conducerii băncii. Sugerez cu respect să ne ridicăm toţi şi să ne plecăm capetele în memoria unui om mare.

*

— Şi, în cele din urmă, a continuat episcopul, Cedric Hardcastle va fi ţinut minte ca un familist. A iubit-o pe Beryl din ziua când i-a dat un supliment pe când ea era responsabilă cu laptele la şcoala primară din Huddersfield şi a fost cât se poate de mândru în ziua în care singurul lor fiu, Arnold, a devenit consilier guvernamental. Cu toate că n-a înţeles niciodată de ce băiatul a ales Oxford şi nu Leeds pentru a-şi desăvârşi educaţia.

Permiteţi-mi să închei exprimându-mi admiraţia pentru unul dintre cei mai vechi şi dragi prieteni cu vorbele din epitaful rostit pentru sir Thomas Fairfax de către ducele de Buckingham:

Şi niciodată n-a ştiut ce-i invidia sau ura-n toate;
Căci sufletul plin îi era de glorie şi tărie,
Şi cu altele asemeni, acuma demodate,
Numite modestie.

*

Malcolm Atkins a ridicat un pahar de şampanie.

— În cinstea noului preşedinte al băncii Farthings, a toastat el când Sloane s-a aşezat în fotoliul de la biroul lui Cedric pentru prima oară. Deci care va fi prima dumneavoastră activitate executivă?

— Să ne asigurăm că încheiem afacerea Shifnal înainte ca altcineva să-şi dea seama de ce este aşa de ieftină la unu virgulă şase milioane.

— Şi a doua? a întrebat Mellor.

— Să-l concediem pe Sebastian Clifton, a scuipat el, împreună cu toţi ceilalţi apropiaţi de Hardcastle şi de filosofia lui demodată. Această bancă va intra în lumea reală unde profiturile şi nu oamenii sunt singura mantră. Şi dacă vreun client doreşte să-şi mute contul lăsaţi-l, mai ales dacă sunt din Yorkshire. De acum înainte motto-ul băncii va fi: *Dacă aveţi doar penny, nu vă deranjaţi să trataţi cu noi.*

*

Sebastian şi-a aplecat capul când groparii au coborât sicriul în groapă, astfel încât nimeni să nu-i vadă lacrimile. Ross Buchanan nu a încercat să-şi ascundă sentimentele. Emma şi Harry se ţineau de mână. Toţi pierduseră un prieten bun şi înţelept.

Pe când se îndepărtau încet de mormânt, Arnold Hardcastle şi mama lui li s-au alăturat.

— De ce nu a fost şi Adrian Sloane aici? a întrebat Ross. Ca să nu mai vorbesc de jumătate de duzină din ceilalţi directori?

— Tata n-ar fi simţit lipsa lui Sloane, a spus Arnold. Era gata să-l concedieze înainte de a muri.

— Ţi-a spus ţie? a zis Ross.

— Da. M-a sunat vineri dimineaţa devreme să afle care era legea dacă un şef de departament era prins utilizând banii băncii pentru afaceri particulare.

— A spus care şef de departament? a întrebat Ross.

— Nu era nevoie.

— Ai spus şase directori? l-a întrerupt Emma.

— Da, a zis Ross. De ce e atât de important?

— Este un cvorum. Dacă Cedric ar mai trăi, şi-ar fi dat seama ce pune Sloane la cale.

— Oh, Doamne. Acum îmi dau seama de ce voia să-i semnez documentele acelea, a spus Beryl. Cedric nu mă va ierta niciodată.

— Şi eu sunt îngrozit, mamă, dar nu te îngrijora, mai deţii cincizeci şi unu la sută din bancă.

— Poate cineva să explice în engleză, a întrebat Harry, despre ce vorbiţi?

— Adrian Sloane tocmai s-a numit singur director la Farthings, a zis Sebastian. Unde e cel mai apropiat telefon?

13

Sebastian s-a uitat la ceas. Avea timp pentru un singur telefon. A fost uşurat când a văzut că era goală cabina din apropiere şi că funcţiona. A format un număr pe care-l ştia pe dinafară.

— Victor Kaufman.

— Vie, sunt Seb.

— Salut, Seb. Se aude de parcă ai suna din celălalt capăt al lumii.

— Nu chiar. Sunt în gara din Huddersfield. Am fost la înmormântarea lui Cedric.

— I-am citit azi necrologul în *Financial Times.* Ai lucrat pentru un om al naibii de bun.

— Şi nu ştii nici jumătate. De aceea te sun. Vreau să mă întâlnesc urgent cu tatăl tău.

— Dă-i secretarei lui un telefon şi mă voi asigura că-ţi fixează o întâlnire.

— Ceea ce am eu de discutat nu poate aştepta. Trebuie să-l văd în seara asta, cel mai târziu mâine-dimineaţă.

— Simt cumva o afacere importantă?

— Cea mai mare care a apărut vreodată pe biroul meu.

— Atunci o să vorbesc imediat cu el. Când te întorci la Londra?

— Trenul meu trebuie să ajungă la Euston la patru şi zece.

— Atunci sună-mă din gară şi eu…

S-a auzit un fluierat ascuţit si când Seb s-a întors a văzut un steguleţ verde fluturând. A dat drumul receptorului şi a fugit pe peron unde a sărit în trenul care se pusese deja în mişcare.

S-a aşezat în spatele vagonului şi, după ce şi-a revenit, şi-a adus aminte cum îl întâlnise prima oară pe Vic la St Bede's, unde împărţea o cameră cu el şi cu Bruno Martinez, care deveniseră prietenii lui cei mai buni: unul, fiul unui imigrant evreu, celălalt fiul unui traficant de arme

argentinian. Cu timpul ajunseseră inseparabili. Această prietenie devenise şi mai puternică atunci când Seb se alesese cu un ochi vânăt pentru că-şi apărase prietenul evreu, nu că vreunul dintre ei ar fi ştiut exact ce era un evreu. Ca un orb, necunoscător al rasei şi religiei sale, Vic descoperise repede că acest prejudiciu era învăţat adesea acasă, la micul dejun.

Seb şi-a întors atenţia spre sfatul înţelept pe care i-l dăduse mama lui chiar înainte ca părinţii lui să se întoarcă la Bristol după funeralii. Ştia că ea are dreptate.

Şi-a petrecut un timp scriind o primă ciornă, apoi o a doua. Până ce trenul a ajuns la Euston, completase ciorna finală care spera că va fi aprobată atât de mama lui, cât şi de Cedric.

*

Sloane a recunoscut imediat scrisul. A rupt plicul şi a scos scrisoarea, devenind din ce în ce mai mânios la fiecare cuvânt citit.

Stimate domnule Sloane,

Nu-mi vine să cred că nici măcar tu nu te-ai putut abţine să ţii o întrunire a consiliului în ziua funeraliilor lui Cedric Hardcastle, cu singurul scop de a te alege singur preşedinte.

Spre deosebire de mine, Cedric probabil n-ar fi fost surprins de duplicitatea ta.

Ai putea crede că vei scăpa uşor, dar te asigur că n-ai scăpat, deoarece eu nu mă voi opri până nu vei fi divulgat ca un ticălos ce eşti, având în vedere că ştii că ai fi fost ultima persoană pe care Cedric ar fi dorit-o să-i ia locul.

După citirea acestei scrisori, nu vei fi surprins să afli că nu mai doresc să lucrez pentru un astfel de şarlatan amoral cum eşti tu.

Sloane a sărit din scaun, incapabil să-şi mai controleze nervii. A năvălit în biroul secretarei şi a zbierat:

— Mai e în clădire?

— Cine? a întrebat Rachel, nevinovată.

— Clifton, cine altul?

— Nu l-am mai văzut de când mi-a dat o scrisoare şi m-a rugat să v-o pun pe birou.

Sloane a ieşit din biroul lui şi a mers pe coridor, sperând să-l găsească pe Clifton la locul lui, astfel încât să-l poată concedia public.

— Unde e Clifton? a întrebat el, dând buzna în camera lui Sebastian. Bobby Rushton, tânărul asistent al lui Seb, s-a uitat la noul preşedinte şi a rămas înţepenit, fără să poată spune un cuvânt. Eşti surd? a zis Sloane. N-ai auzit ce-am spus?

— Şi-a strâns lucrurile şi a plecat acum câteva minute, a zis Rushton. Ne-a spus că şi-a dat demisia şi nu se va mai întoarce.

— Cu câteva minute înainte de a fi concediat, a spus Sloane. Uitându-se în jos la tânăr, a completat: Şi tu i te poţi alătura. Vezi să părăseşti clădirea într-o oră şi asigură-te că în această cameră n-a mai rămas nimic care să dea de înţeles că Sebastian Clifton a existat vreodată.

Sloane s-a întors vijelios în biroul lui şi s-a aşezat la masă. Încă cinci plicuri, pe care scria Personal, aşteptau să fie deschise.

*

— L-am întâlnit pe Cedric Hardcastle de vreo şase ori, mai mult în societate, a spus Saul Kaufman. Nu am făcut afaceri împreună, dar mi-ar fi plăcut, pentru că era unul dintre puţinii oameni din City care încă era de părere că o strângere de mână încheia o afacere şi nu un contract.

— Cu noul preşedinte nici măcar un contract nu încheie neapărat afacerea, a zis Seb.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Adrian Sloane, îl ştiu doar după reputaţie. Din cauza lui voiai să mă vezi aşa de urgent?

— Da, domnule, a spus Seb. Cercetam un contract important legat de Sloane când preşedintele a avut atacul de inimă.

— Atunci explică-mi afacerea încet şi nu uita niciun detaliu.

Seb a început prin a-i explica domnului Kaufman cum primise telefonul de la Ralph Vaughan de la Savills care-i atrăsese atenţia asupra lui Sloane. Şi cum, în dimineaţa următoare, conform instrucţiunilor lui Cedric, se dusese la Shifnal şi îşi încheiase ziua întâlnindu-se cu domnul Swann şi aflând de ce Sloane era gata să plătească prea mult peste preţul de începere a licitaţiei pentru o fermă de o mie de pogoane din Shropshire.

Când Seb a terminat povestirea, pe faţa domnului Kaufman a apărut un zâmbet enigmatic.

— Este posibil ca domnul Swann să fi dat peste ceva ce noi n-am observat? Vom afla în curând, deoarece guvernul va face declaraţia în următoarele câteva săptămâni.

— Dar noi nu avem săptămâni, avem doar două zile. Nu uitaţi, încheierea licitaţiilor se face mâine, până la cinci.

— Deci vrei ca eu să licitez mai mult decât Sloane pe baza posibilităţii că domnul Swann a aflat planurile guvernului?

— Cedric era gata să-şi asume riscul.

— Şi, spre deosebire de Sloane, Cedric Hardcastle era un om precaut. Kaufman şi-a împreunat mâinile de parcă s-ar fi rugat şi, când a primit răspuns la rugăciune, a zis:

— Trebuie să dau câteva telefoane înainte de a lua decizia finală, aşa că întoarce-te în biroul meu

la 4:40, mâine după-masă. Dacă sunt convins, vom continua.

— Dar până atunci va fi prea târziu.

— Nu cred, a zis domnul Kaufman.

*

Când Seb a plecat de la bancă era ameţit şi nu prea convins că domnul Kaufman îl va ajuta. Dar nu mai avea la cine să apeleze.

S-a grăbit să se întoarcă acasă. Dorea să-i spună şi Samanthei ce se întâmplase de când plecase în acea dimineaţă. Ea vedea lucrurile întotdeauna din alt punct de vedere, uneori din partea stângă, ca să folosească una dintre expresiile ei americane preferate.

În timp ce Samantha pregătea cina, Seb i-a spus cine participase în acea dimineaţă la înmormântare şi, mai important, cine nu participase şi cu ce se ocupaseră Sloane şi gaşca lui în timp ce el era la Huddersfield… şi motivul pentru care acum îşi căuta un serviciu.

Când s-a oprit în cele din urmă din învârtitul prin bucătărie şi s-a aşezat, Sam i-a zis:

— Dar ştiai întotdeauna că Sloane e un escroc, aşa că n-ar trebui să te mire că a întrunit consiliul atunci când toţi cei care i s-ar fi putut opune erau plecaţi. Pariez că mama ta şi-ar fi dat seama.

— Şi-a dat, dar era deja prea târziu. Dar tot cred că-l putem bate pe Sloane la propriul lui joc.

— Nu la jocul lui, a spus Sam. Încearcă să te gândeşti ce-ar fi făcut Cedric în cazul ăsta, nu Sloane.

— Dar dacă am de gând să-l bat, trebuie să gândesc ca el.

— Posibil, dar asta nu înseamnă să te şi porţi ca el.

— Ferma Shifnal este o oportunitate care apare o dată în viaţă.

— Ăsta nu e un motiv suficient ca să te târăşti prin aceleaşi şanţuri ca Sloane.

— Dar, Sam, s-ar putea să nu mai am niciodată ocazia asta.

— Sigur că vei avea, Seb. Gândeşte-te pe termen lung şi vei înţelege diferenţa dintre Adrian Sloane şi Cedric Hardcastle. Pentru că sunt sigură că la înmormântarea lui Sloane vor participa foarte puţini oameni.

*

Vineri s-a dovedit a fi cea mai lungă zi din viaţa lui Sebastian. Dormise cu greu noaptea încercând să-şi dea seama ce punea Kaufman la cale.

Când Sam a plecat la o conferinţă la King's, s-a învârtit prin acasă, s-a prefăcut că citeşte ziarul de dimineaţă, a petrecut foarte mult timp spălând vasele de la micul dejun, s-a plimbat prin parc, dar, când s-a întors, era abia 11 a.m.

A făcut un duş, s-a bărbierit şi a deschis o cutie de fasole gătită. Se uita continuu la ceas, dar limba mare ocolea cadranul tot la şaizeci de minute.

După ceea ce a trecut drept prânz, s-a dus sus în dormitor, şi-a scos cel mai elegant costum din dulap şi şi-a pus o cămaşă albă proaspăt călcată şi vechea lui cravată de şcoală. La urmă şi-a lustruit o pereche de pantofi care l-ar fi făcut mândru şi pe un sergent-major.

La ora patru era în staţia de maşină, aşteptând autobuzul numărul 4 care să-l ducă în City. A coborât la St. Paul şi, cu toate că mergea încet, a ajuns la banca domnului Kaufman în Cheapside la 4:25. Nu avea ce face decât să dea ocol cvartalului. Trecând pe lângă atâtea instituţii familiare din City, şi-a amintit cât de mult îi plăcuse să lucreze la Square Mile. A încercat să nu se gândească că va fi şomer o vreme.

La 4:38, Seb a intrat în bancă şi i-a spus recepţionerei:

— Am o întâlnire cu domnul Kaufman.

— Care domn Kaufman? l-a întrebat ea, zâmbindu-i cald.

— Preşedintele.

— Mulţumesc, domnule. Dacă doriţi să luaţi loc, îl voi anunţa că sunteţi aici.

Seb a umblat prin hol urmărind altă limbă de ceas pe un ceas mai mare, dar exact cu aceleaşi rezultate. Gândurile lui au fost întrerupte de o bătaie pe umăr şi de cuvintele:

— Preşedintele ne aşteaptă în biroul lui. Te duc eu sus.

Seb a fost impresionat că Vic nu spusese „tata”. Palmele îi transpiraseră în timp ce liftul urca încet la etajul de sus, aşa că şi le-a şters pe pantaloni. Când au intrat în biroul preşedintelui, l-au găsit pe domnul Kaufman la telefon.

— Trebuie să discut cu un coleg înainte de a lua această decizie, domnule Sloane. Vă voi suna pe la cinci. Seb s-a uitat îngrozit, dar domnul Kaufman şi-a pus un deget la buze. Dacă vă convine.

*

Sloane a lăsat receptorul în furcă, l-a ridicat imediat şi, fără să se uite în agendă, a format un număr.

— Ralph, sunt Adrian Sloane.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus Vaughan, uitându-se la ceas. Vei fi mulţumit să afli că nimeni nu a sunat azi în legătură cu ferma Shifnal. Deci, cum mai avem doar cincisprezece minute, cred că e sigur să presupunem că ferma e a ta. Te voi suna după cinci ca să discutăm despre documente.

— E foarte bine, a spus Sloane, dar să nu te miri dacă linia mea va fi ocupată când mă suni, pentru că actualmente sunt implicat într-o afacere şi mai mare decât ferma Shifnal.

— Dar dacă cineva vrea să facă o ofertă până la ora cinci…

— Asta nu se va întâmpla, a zis Sloane. Asigură-te doar că vei trimite contractul la Farthings luni dimineaţa. Acolo te va aştepta un cec.

*

— E cinci fără zece, a spus Vic.

— Ai răbdare, copile, a zis bătrânul. Când închei o afacere contează un singur lucru. Cronometrarea. S-a lăsat pe spate şi a închis ochii, cu toate că era foarte treaz. Îi spusese secretarei că în nicio împrejurare să nu fie deranjat între cinci fără zece şi cinci. Nici Vic, nici Seb, n-au zis nimic.

Brusc, Saul a deschis ochii şi a sărit din fotoliu. A verificat ca cele două telefoane de pe birou să se afle exact unde dorea el. La cinci fără şase minute, s-a lăsat în faţă şi a ridicat receptorul telefonului negru. A format numărul unui agent imobiliar din Mayfair şi a cerut să discute cu partenerul senior.

— Domnule Kaufman, ce plăcere neaşteptată, a spus Vaughan. Cum vă pot ajuta?

— Puteţi începe prin a-mi spune cât e ceasul, domnule Vaughan.

— Aş zice că e cinci fără cinci, a zis o voce nedumerită. De ce mă întrebaţi?

— Voiam să fiu sigur că licitaţia pentru ferma Shifnal din Shropshire mai e deschisă.

— Sigur că este. Dar trebuie să vă avertizez că avem deja o ofertă de unu virgulă şase milioane de lire de la altă bancă.

— Atunci licitez un milion, şase sute şi zece mii.

— Mulţumesc, domnule, a spus Vaughan.

— Iar acum cam cât ar fi ceasul?

— Cinci fără trei minute.

— Rămâneţi vă rog pe fir, domnule Vaughan, mai e cineva pe altă linie. Kaufman a pus receptorul negru pe birou, l-a luat pe cel roşu şi a format alt număr.

După trei ţârâituri s-a auzit o voce:

— Adrian Sloane.

— Domnule Sloane, vă sun în legătură cu contractele pentru petrolul nigerian pe care banca dumneavoastră le oferă unor anumiţi investitori. După cum v-am spus mai devreme, pare o ocazie excelentă. Care este suma maximă pe care o poate investi o instituţie?

— Două milioane de lire, domnule Kaufman. V-aş oferi mai mult, dar majoritatea acţiunilor au fost deja vândute.

— Puteţi aştepta până ce mă consult cu un coleg?

— Desigur, domnule Kaufman.

Saul a lăsat receptorul roşu pe birou şi l-a luat pe cel negru.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnule Vaughan, dar trebuie să vă mai întreb o dată cât este ceasul.

— Cinci fără un minut.

— Excelent. Vreţi să fiţi acum atât de amabil încât să deschideţi uşa biroului?

Kaufman a pus receptorul negru pe birou şi l-a luat pe cel roşu.

— Colegul meu m-a întrebat: dacă investim două milioane, acest lucru ne va oferi un loc în consiliul companiei?

— În mod sigur, a spus Sloane. De fapt, vă pot oferi două locuri, pentru că aţi deţine zece la sută din stoc.

— Daţi-mi voie să-mi consult iar colegul. Receptorul roşu a fost pus înapoi pe birou şi Kaufman l-a luat pe cel negru.

— Ce aţi găsit când aţi deschis uşa biroului, domnule Vaughan?

— Un curier mi-a dat un plic care conţine un cec de şaizeci de mii şi o sută de lire.

— Cei zece la sută necesari pentru a încheia tranzacţia. Cât este ceasul acum, domnule Vaughan?

— Cinci şi două minute.

— Atunci afacerea este încheiată. Şi atâta timp cât plătesc cei nouăzeci la sută rămaşi în decurs de treizeci de zile, ferma Shifnal este a mea.

— În mod sigur, a zis Vaughan, nedorind să admită cât de nerăbdător era să-i spună lui Sloane că pierduse licitaţia.

— Un weekend plăcut, a zis Kaufman şi a pus receptorul negru în furcă după care s-a întors la cel roşu.

— Domnule Sloane, aş vrea să investesc două milioane de lire în acest proiect foarte interesant. Kaufman ar fi dorit să vadă privirea de pe figura lui Sloane. Dar, din nefericire, colegii mei nu sunt de acord cu mine aşa că, din păcate, trebuie să-mi retrag oferta. Cum m-aţi asigurat că majoritatea acţiunilor au fost vândute, nu cred că veţi avea probleme din cauza aceasta.

14

Sebastian nu i-a spus Samanthei tactica folosită de domnul Kaufman pentru a încheia afacerea cu ferma Shifnal, pentru că ştia că ea nu ar fi fost de acord, cu toate că Sloane era cel care pierduse. I-a spus doar că domnul Kaufman îi oferise un serviciu.

— Dar ştiam că banca lui nu are un departament de proprietăţi.

— Acum are, a zis Seb. Mi-a cerut să organizez eu departamentul. Mai întâi cu tranzacţii mici, dar se va extinde dacă mă voi dovedi capabil.

— Astea-s veşti minunate, a spus Sam, îmbrăţişându-l.

— Şi nu va fi prea greu să găsesc personal bun, deoarece Sloane a concediat toată echipa mea, ca să nu mai vorbim de cei care au demisionat, inclusiv Rachel.

— Rachel?

— Era secretara lui Cedric, dar a rezistat doar o săptămână în noul regim. Am rugat-o să mi se alăture. Începem luni de la zero. Ei, nu chiar de la zero, pentru că Sloane mi-a concediat asistentul şi i-a cerut să ia din birou tot ce amintea de mine, aşa că a luat toate dosarele la care lucram, a traversat în Cheapside şi mi le-a dat.

— Este legal?

— Cui îi pasă, dacă Sloane nu va afla?

— Banca Farthings nu înseamnă doar Adrian Sloane şi mai ai o obligaţie faţă de ea.

— După felul în care s-a purtat Sloane cu mine?

— Nu, după felul în care Cedric s-a purtat cu tine.

— Dar asta nu se aplică fermei Shifnal, deoarece Sloane lucra pe la spatele lui Cedric.

— Şi acum tu lucrezi pe la spatele lui.

— Poţi paria că da, dacă vom putea să ne cumpărăm un apartament în Chelsea.

— N-ar trebui să ne gândim la cumpărat înainte de a-ţi plăti toate datoriile.

— Domnul Kaufman mi-a promis un bonus de patruzeci de mii de lire când guvernul va face anunţul, aşa că atunci nu voi mai avea datorii.

— Dacă guvernul face anunţul, a spus Sam. Nu cheltui banii înainte de a-i avea. Şi chiar dacă reuşeşti, tot îi mai datorezi domnului Swann mai mult de opt mii de lire, aşa că încă n-ar trebui să ne gândim la mutat.

Mai era ceva ce Seb nu avea de gând să-i spună lui Sam.

*

Seb şi-a petrecut următoarele săptămâni lucrând atâtea ore încât l-ar fi impresionat până şi pe Cedric şi, cu ajutorul lui Rachel şi a echipei sale de la Farthings, au fost gata mult mai curând decât ar fi crezut domnul Kaufman că este posibil.

Seb n-a fost mulţumit rămânând doar cu vechii săi clienţi, ci, ca un pirat, a început să fure alţi clienţi de la Farthings, convingându-se că asta merita Sloane.

După trei luni de lucru la Kaufman's, preşedintele l-a chemat în biroul lui.

— Ai citit *Financial Times* azi-dimineaţă? a zis el, chiar înainte ca Seb să închidă uşa.

— Doar prima pagină şi rubrica de proprietăţi. De ce?

— Pentru că vom afla dacă previziunea domnului Swann a fost corectă. Seb nu l-a întrerupt pe Kaufman. Se pare că ministrul de la transporturi va face un anunţ în parlament la trei după-masa. Poate tu şi Victor ar trebui să mergeţi acolo şi să ascultaţi ce are de zis, apoi să mă sunaţi şi să-mi spuneţi dacă am pierdut sau am câştigat o avere.

De îndată ce Sebastian s-a întors la birou, l-a sunat pe unchiul Giles la parlament şi a întrebat

dacă ar putea să capete două bilete pentru Galeria Vizitatorilor în acea după-amiază pentru ca el împreună cu un prieten să poată auzi declaraţia ministrului transportului.

— Le las în holul central, a zis Giles.

*

Seb şi Vic se aşezaseră în rândul al patrulea din Galeria Vizitatorilor cu mult înainte ca ministrul să se ridice pentru a-şi face declaraţia. Unchiul Giles le-a zâmbit de pe băncile senatorilor, încă nedumerit ce ar putea fi interesant în acea declaraţie pentru nepotul lui.

Cei doi tineri bancheri stăteau pe marginea banchetei mari, tapiţate cu piele, când preşedintele Camerei Comunelor l-a chemat pe secretarul de stat pentru transporturi să-şi facă declaraţia în faţa Camerei.

— Domnule Preşedinte al Camerei Comunelor, a început ministrul, luând microfonul, mă ridic pentru a informa Camera Comunelor despre ruta propusă de departamentul meu pentru extinderea autostrăzii care urmează să treacă prin comitatul Shropshire.

Dacă LINIŞTE nu ar fi fost afişat cu aldine pe pereţii placaţi cu lemn, Seb ar fi sărit în sus când ministrul a vorbit despre periferia din Shifnal, inclusiv ferma Shifnal, ca secţiune propusă pentru noua autostradă.

După ce ministrul a răspuns întrebărilor mai multor membri, s-a aşezat la loc în prima bancă pentru a permite începerea dezbaterii referitoare la afacerile externe.

Seb şi Vie nu erau interesaţi dacă guvernul intenţiona să impună sancţiuni economice Africii de Sud, aşa că au ieşit discret din Galeria Vizitatorilor, au trecut prin holul central şi au ieşit în Piaţa Parlamentului. Atunci Seb a sărit în sus şi a strigat:

— Am reuşit!

*

Samantha citea *Guardian* când Sebastian, somnoros, a apărut a doua zi dimineaţă la micul dejun.

— Unde ai fost noaptea trecută? l-a întrebat ea. Nu te-am auzit când te-ai întors.

— Vic şi cu mine am ieşit să sărbătorim. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun.

— Ce sărbătoreaţi? a întrebat Sam, dar Seb nu i-a răspuns pentru că îşi lua nişte fulgi de porumb.

— Ar fi posibil că domnul Swann să-şi fi dat seama că noua autostradă va trece chiar prin mijlocul fermei Shifnal şi, ca să citez din *Guardian:* „să facă o mână de speculanţi să se îmbogăţească?" I-a dat ziarul lui Seb, care s-a uitat doar la titlu.

— Trebuie să înţelegi, a zis Seb, printre înghiţituri, că asta înseamnă că acum vom avea destui bani ca să ne cumpărăm o casă în Chelsea.

— Dar vor fi bani destui pentru ca domnul Swann să-şi construiască teatrul în Shifnal?

— Asta depinde…

— De ce anume? I-ai dat cuvântul că, în cazul în care informaţia pe care ţi-a dat-o se va dovedi corectă, îi vei plăti cele 8.234 £ de care avea nevoie pentru a-şi termina teatrul.

— Dar eu câştig doar patru mii pe an, a protestat Seb.

— Şi eşti pe punctul de a primi un bonus de patruzeci de mii.

— Din care va trebui să plătesc şi taxa de mărire a capitalului.

— Pentru o donaţie în scopuri caritabile nu va trebui.

— Dar nu e nimic scris.

— Seb, ai auzit ce-am zis?

— Oricum, a adăugat Seb repede, domnul Kaufman va câştiga o mică avere, nu eu.

— Şi domnul Kaufman a fost cel care a riscat de la început şi ar fi putut să piardă o mică avere. Iar tu nu aveai nimic de pierdut, ci totul de câştigat.

— Nu înţelegi… a început Seb.

— Ba înţeleg mult prea bine, a zis Sam, când Seb şi-a împins farfuria deoparte şi s-a ridicat de la masă.

— Trebuie să plec, a spus el. Sunt deja în întârziere şi azi am multe de făcut.

— Adică să te decizi cum să cheltuieşti banii pe care domnul Swann te-a făcut să-i câştigi?

El s-a aplecat s-o sărute, dar ea a întors capul.

— Adevărul e că nu ai avut niciodată intenţia să-i plăteşti domnului Swann, nu-i aşa?

Seb nu a încercat să-i răspundă, ci s-a întors şi a plecat repede spre uşă.

— Nu înţelegi că dacă nu-i plăteşti domnului Swann înseamnă că eşti de aceeaşi teapă cu Adrian Sloane? a întrebat Sam, furioasă.

Seb n-a zis nimic, ci şi-a luat servieta şi a ieşit repede din apartament fără să mai spună la revedere. De îndată ce s-a văzut în siguranţă pe stradă, a chemat un taxi. În timp ce mergea pe City Road, a început să se întrebe cât va mai dura până ce, la fel ca Saul Kaufman, va avea şi el o maşină cu şofer. Dar gândurile i se întorceau spre Sam şi cuvintele ei: „eşti de aceeaşi teapă cu Adrian Sloane”.

Va rezerva o masă la Mirabelle diseară şi vor discuta despre orice, doar despre bănci nu. În timpul pauzei de prânz îl va vizita pe domnul Gard la Hatton Garden şi va cumpăra broşa aceea de marcasite. Atunci, cu siguranţă, Sam va începe să aprecieze avantajele logodnei cu Sebastian Clifton.

*

— Masa dumneavoastră obişnuită, domnule Kaufman?

Seb s-a întrebat cât va mai dura până ce chelnerul va spune: „Masa dumneavoastră obişnuită, domnule Clifton?”

La prânzul luat la Grill Room, i-a povestit preşedintelui că descoperise deja una sau două proprietăţi ai căror proprietari nu le cunoşteau valoarea reală.

După masa de prânz, la care a băut puţin prea mult, a luat un taxi până la Hatton Garden. Domnul Gard a deschis seiful şi a tras al treilea sertar de sus. Seb a fost încântat văzând că mai era încă acolo: broşa victoriană cu marcasite înconjurate de diamante pe care desigur Sam o va considera irezistibilă.

În taxi, pe drumul de înapoiere spre Islington, era convins că la cina de la Mirabelle, o va convinge că modul lui de gândire era cel corect.

Când a băgat cheia în broască s-a gândit dacă vor mai sta mult acolo, dar când a deschis, a fost surprins descoperind toate luminile stinse. Oare Sam era la un seminar de seară? A aprins lumina şi şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. Lipsea ceva, dar ce? S-a trezit imediat când şi-a dat seama că mai multe obiecte, desenele lui Jessica şi *Garda de noapte* a lui Sam nu mai erau nicăieri.

A alergat spre dormitorul lor şi a deschis sertarele din partea de pat a lui Sam. Goale. S-a uitat sub pat şi a descoperit că valizele lor nu mai erau acolo.

— Nu, nu! a strigat el, ieşind în fugă din dormitor şi intrând în bucătărie, unde a văzut plicul. Era proptit de o cutie mică din piele roşie şi îi era adresat lui Sebastian. L-a deschis şi a scos hârtia scrisă de mâna ei sigură.

Dragă Seb,

Aceasta este cea mai grea scrisoare pe care a trebuit s-o scriu în viaţa mea, pentru că tu erai viaţa mea. Dar mi-e teamă că bărbatul care a venit la Agnews Gallery dorind să cheltuiască fiecare penny pe care îl avea pentru a cumpăra una dintre picturile surorii lui nu mai este acelaşi cu cel cu care am dejunat azi-dimineaţă.

Bărbatul care era atât de mândru să fie lângă Cedric Hardcastle şi dispreţuia tot ceea ce reprezenta Adrian Sloane nu este cel care simte că nu are nicio obligaţie faţă de domnul Swann, cel care a făcut posibil ca el să câştige un bonus atât de frumos. Ai uitat cuvintele domnului Swann: „Dacă Harry Clifton este tatăl tău, pentru mine este suficient”?

Dacă Cedric ar mai fi trăit acum, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, deoarece ştii că el s-ar fi asigurat că-ţi respecţi înţelegerea şi, dacă tu n-ai fi păstrat-o, ar fi avut el grijă.

Nu mă îndoiesc de faptul că în cariera ta vei continua să evoluezi din ce în ce mai bine şi că vei avea succes în tot ceea ce faci. Dar acesta nu este succesul la care aş dori să fiu părtaşă.

M-am îndrăgostit de fiul lui Harry şi Emma Clifton, fratele lui Jessica Clifton şi acesta este unul dintre multele motiva pentru care am vrut să fiu soţia lui Sebastian Clifton. Dar acel bărbat nu mai există. În ciuda tuturor acestora, îmi voi aminti mereu cu drag tot restul vieţii mele scurtul nostru timp petrecut împreună.

Samantha

Sebastian a căzut în genunchi, cuvintele tatălui lui Sam răsunându-i în urechi: „Samantha are normele ei, ca şi mama ta, pe care noi, ceilalţi muritori, le putem respecta doar dacă, la fel ca tatăl tău, suntem conduşi de aceeaşi busolă morală.”

LADY VIRGINIA FENWICK
1966

15

— Să văd dacă Domnia Sa este acasă, a spus valetul.

Ce comentariu ridicol, s-a gândit lady Virginia. Doar Morton ştie foarte bine că sunt acasă. Ceea ce vrea să spună este, voi vedea dacă Domnia Sa doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

— Cine este, Morton? s-a interesat ea, când valetul a intrat în cameră.

— Doamna Priscilla Bingham, doamnă.

— Sigur că sunt acasă pentru doamna Bingham, a spus Virginia, luând telefonul lângă ea.

— Priscilla, draga mea.

— A trecut atât de mult.

— Mult prea mult şi am atâtea să-ţi spun.

— De ce nu vii să stai câteva zile în Londra? Va fi exact ca pe vremuri. Vom merge la cumpărături, la un spectacol, vom încerca unul sau două restaurante şi ne vom duce chiar şi la Annabel's, locul în care lumea trebuie să fie văzută, dragă.

— Sună minunat. Mă voi uita pe agendă şi te voi mai suna o dată.

Nu se mai văzuseră prea mult de la ultima ei vizită la Mablethorpe Hal, unde soţul Priscillei, Robert, se purtase aşa de urât. Şi mai rău, de atunci Robert trecuse de partea cealaltă şi se alăturase inamicului. Nu numai că era în consiliul Barrington Shipping, ci se şi asigurase că maiorul Fisher, reprezentantul Virginiei, fusese temporar înlăturat din consiliu. Şi mai rău, insistase ca Priscilla să-l însoţească în prima călătorie a transatlanticului *Buckingham* la New York, cu toate că Virginia îi spusese că ei îi fusese refuzată o cabină la prima clasă.

Când Priscilla s-a întors acasă, după două săptămâni, i-a spus Virginiei că în prima azi a călătoriei se întâmplase ceva foarte rău, dar Robert refuza să-i spună ce anume. Virginia a jurat că îi va

da de capăt, dar pentru moment mai trebuia să aştepte pentru că nu dorea să discute cu Emma Clifton, ci cu Bob Bingham.

Când Priscilla a apărut acasă la Virginia după câteva zile, i-a recitat litania dezastrelor petrecute în timpul voiajului, inclusiv un prânz execrabil pe care trebuise să-l suporte împreună cu snoaba aceea de Emma Clifton. Mâncarea era groaznică, vinul oţetit şi personalul era parcă adus de la Butlin's. Totuşi, Priscilla o asigurase pe Virginia că în mai mute ocazii o pusese pe doamna Clifton la locul ei.

— Şi ai aflat ce s-a întâmplat în realitate în prima noapte? a întrebat Virginia.

— Nu, dar l-am auzit pe Robert spunându-le unor directori că, dacă s-ar afla adevărul, preşedintele ar trebui să demisioneze şi compania va da faliment. Asta desigur va ajuta în procesul tău de daune.

Virginia nu-i spusese prietenei ei că procesul era oprit din cauză că avocaţii ei extrem de scumpi îi spuseseră că şansele de a-l câştiga nu erau mai mari de cincizeci la sută şi că ultima ei declaraţie bancară îi amintise că nu avea o poziţie suficient de puternică pentru a risca. Totuşi, ceea ce plănuise pentru Bob Bingham avea o probabilitate mai mică de cincizeci la sută. Va sfârşi prin a rămâne cu mai puţin jumătate din avere dintr-un foc. Şi, după ce va termina cu el, Virginia îşi va îndrepta atenţia către Emma Clifton şi incidentul cu Marina Militară. Dar dacă planul ei cu Bob Bingham urma să reuşească, va trebui iar să apeleze la serviciile maiorului Alex Fisher, un om care ura familia Barrington aproape la fel de mult ca ea.

*

Bob Bingham nu a fost deloc încântat când Priscilla i-a spus că va sta la casa lor din The

Boltons câteva zile pentru a petrece puţin timp cu Virginia. El simţea că femeia aceea punea ceva la cale şi nu era prea greu de ghicit ce avea de gând.

Singurul lucru bun că Priscilla lipsea o săptămână era că aşa avea ocazia să-l invite pe Clive să stea cu el câteva zile la Mablethorpe Hall. Clive fusese avansat de curând şi nu se mai baza pe Bob să-l întreţină. De fapt, s-ar fi putut ca moartea tragică a lui Jessica să fi fost motivul pentru care devenise atât de independent. Bob îşi văzuse prea puţin fiul din acea noapte groaznică în care Jessica se sinucisese şi acest lucru nu s-ar fi întâmplat dacă Priscilla n-ar fi invitat-o pe femeia aceea clevetitoare să-şi petreacă weekendul cu ei. Doar mai târziu soţia sa recunoscuse că Virginia îi refuzase la început invitaţia, dar se răzgândise când aflase că Jessica Clifton va fi şi ea invitată, iar Clive intenţionase s-o ceară în căsătorie atunci.

Bob încercase să şi-o scoată pe acea femeie rea din minte, deoarece trebuia să se concentreze asupra minutelor ultimei întruniri de la Barrington's. Fusese de acord cu tânărul Sebastian – ar trebui să înceteze să se mai gândească astfel la el – la urma-urmei, se dovedise a fi un tânăr director capabil şi puţini dintre ei nu se gândeau că, în timp, va deveni următorul preşedinte al companiei. Şi, în cazul în care noul lui stil de viaţă avea vreo legătură, era clar că îi mergea bine la Kaufman's, cu toate că tatăl lui îi dăduse de înţeles că viaţa lui personală era jalnică.

Bob Bingham şi Harry Clifton se împrieteniseră în ultimii câţiva ani, ceea ce părea improbabil având în vedere cât de puţine aveau în comun, cu excepţia lui Jessica. Harry era un om al Renaşterii, un scriitor, a cărui poziţie constantă în ceea ce-l privea pe Anatoli Babakov captase imaginaţia publicului. Pe de altă parte, Bob era un om de afaceri, un contabil, care citea câte o carte doar când era în concediu. Poate doar jocul de crichet îi

adusese pe cei doi împreună, cu excepţia ocaziilor în care Gloucestershire juca cu Yorkshire.

Bob şi-a îndreptat atenţia asupra unui articol care urma să fie prezentat de Sebastian, în care explica de ce compania n-ar trebui să investească într-un pachebot de lux în condiţiile actuale.

*

— Maiorul Fisher, a spus valetul, înainte de a închide uşa.

— Alex, mă bucur să te văd, a spus Virginia, turnându-i un gin tonic. Sper că o duci bine.

— Cu suişuri şi coborâşuri, ca Tower Bridge, a zis Alex, luând băutura, conştient că lady Virginia îl invita doar când dorea ceva. Nu dorea să se plângă; n-o ducea prea grozav de când îşi pierduse locul în consiliul Barrington's. Virginia n-a pierdut timpul şi a intrat direct în subiect.

— Îţi mai aminteşti ieşirea noastră încununată de succes cu Bob Bingham de acum doi ani?

— Cum aş putea s-o uit? a zis Alex. Dar să ştiţi că nu e ceva ce aş dori să repet, a adăugat el repede.

— Nu, nu mă gândeam la asta. Dar aş vrea să faci nişte săpături pentru mine. Aş dori să ştiu cât valorează Bingham. Compania lui, acţiunile, proprietăţile, mai ales proprietăţile şi orice altă sursă de venit pe care ar putea s-o aibă fără să vrea ca cei de la impozite s-o ştie. Sapă adânc şi nu omite niciun detaliu, oricât de nesemnificativ ar putea părea.

— Şi…

— Vei fi plătit cu cinci lire pe oră plus cheltuielile şi vei primi un bonus de douăzeci şi cinci de lire dacă sunt satisfăcută de activitatea ta.

Alex a zâmbit. Virginia nu-i mai oferise niciodată în trecut vreun bonus, iar ideea ei de cheltuieli era să circule la clasa a treia şi să nu rămână peste noapte la vreun hotel. Dar în

împrejurările date, nu avea de gând să refuze cele cinci lire pe oră.

— Când aveţi nevoie de raportul meu?

— În zece zile, Alex. Şi după aceea s-ar putea să am altceva pentru tine, mai aproape de casă.

*

Virginia plănuise vizita Priscillei Bingham în Londra cu o precizie militară. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Luni, cele două au fost duse la Epsom, unde s-au întâlnit cu lordul Malmsbury în boxa sa particulară de pe linia de finiş. Priscilla s-a bucurat mult că avea un ecuson pentru incinta regală unde mai mulţi bărbaţi i-au admirat costumul Hartnell şi cascheta „Jackie Kennedy". Nu se mai bucurase de atâta atenţie de mulţi ani.

Marţi, după un prânz uşor la Simpson's, s-au dus la o recepţie la Banqueting House înainte de a merge la dineul de gală de binefacere de la Savoy pentru Crucea Roşie, unde Matt Monro le-a cântat oaspeţilor.

Miercuri, a fost rândul Queen's Club, unde au urmărit un meci de polo între o echipă din Windsor, condusă de tânărul prinţ de Wales şi o echipă argentiniană, de la care Priscilla şi-a luat cu greu ochii. Seara aveau locuri la *Fanny girl,* un muzical nou, cu un star original de pe Broadway, Barbara Streisand, la care au fost cozi pentru bilete care au stârnit invidia oricărui alt teatru din Vest End.

Joi, doar Dumnezeu ştia cum făcuse Virginia rost de bilete, au asistat la petrecerea regală în aer liber la Buckingham Palace, unde Priscilla a fost prezentată prinţesei Alexandra. Seara au cinat cu ducele de Bridgwater şi fiul său mai mare, Bofie, care nu-şi putea lua ochii de la Priscilla. De fapt, Virginia a fost nevoită să-l avertizeze că, în ciuda încurajărilor ei, el probabil exagera.

Vineri, Priscilla era atât de obosită încât şi-a petrecut dimineaţa în pat şi s-a sculat tocmai la timp pentru programarea la coafor, înainte de a merge seara la Covent Garden ca să vadă un spectacol cu *Giselle.*

Sâmbătă dimineaţa au asistat la schimbarea gărzii, urmărind ceremonia din Scottish Office, aflat deasupra gardienilor călare. Seara au avut un dineu liniştit à deux în apartamentul Virginiei.

— Nimeni din Londra nu se încumetă să iasă sâmbătă seara, i-a explicat ea. Străzile sunt pline de străini şi suporteri fotbalişti huligani. Însă Virginia intenţionase oricum să folosească acea noapte ca să semene primele seminţe ale îndoielii în mintea prietenei ei.

— Ce săptămână, a spus Priscilla când s-au aşezat la masă. Ce distracţii şi gândeşte-te doar că mâine trebuie să mă întorc la Mablethorpe.

— Nu e nevoie să te întorci, a spus Virginia.

— Dar Robert mă aşteaptă.

— Oare? Cinstit vorbind, va observa măcar că ai stat câteva zile în plus în Londra?

Priscilla şi-a lăsat jos cuţitul şi furculiţa, gândindu-se la acest comentariu. În realitate, Virginia nu voia ca ea să mai rămână în Londra nici măcar o zi pentru că era extenuată şi nu avea nimic planificat pentru săptămâna viitoare.

— Te-ai gândit vreodată să-l părăseşti pe Robert? a întrebat Virginia când Morton reumplea paharul cu vin al Priscillei.

— Tot timpul. Dar cum aş putea supravieţui fără el?

— Foarte bine, cred eu. La urma-urmei, ai un cămin frumos la The Boitons, ca să nu mai vorbim de…

— Dar nu este al meu.

— Ar putea să fie, a zis Virginia, pornindu-se.

— Ce vrei să spui?

— Ai citit articolul acela despre Robert din rubrica financiară a ziarului *Telegraph* de acum

două săptămâni?

— Nu citesc rubrica aceasta în niciun ziar.

— Ei bine, a fost foarte limpede. Se pare că Pateul de Peşte Bingham valorează cam cincisprezece milioane, fără taxe şi asigurări de sănătate.

— Dar dacă l-aş părăsi pe Robert, n-aş mai avea nicio legătură cu această companie.

— Nici nu trebuie să ai. Mablethorpe Hall, The Boitons şi vila ta din sudul Franţei, ca să nu mai vorbim de cele trei milioane din contul din bancă sunt mai puţin de cincizeci la sută din valoarea lui. Şi, după douăzeci şi şase de ani de căsătorie şi un fiu pe care l-ai crescut aproape singură din cauza orelor pe care şi le-a petrecut soţul tău departe de casă, ocupându-se de cariera lui, ai dreptul la cincizeci la sută din tot ce are el.

— De unde ştii că în contul companiei sunt trei milioane?

— Există o listă pe care o poate vedea oricine la Companies House. Mai precis 3.142.900 £.

— Habar n-aveam.

— Oricum te-ai decide, draga mea, eu te voi susţine.

*

Chiar şi Virginia a fost surprinsă când a primit un telefon înlăcrimat de la Mablethorpe Hall în vinerea următoare.

— Sunt atât de singură, s-a văicărit Priscilla şi n-am nimic de făcut aici.

— Atunci vino la Londra în vizită pentru câteva zile, dragă. Bofie Bridgwater chiar m-a întrebat ieri când te întorci în oraş.

Când Priscilla a apărut la uşa Virginiei în după-amiaza următoare, primul lucru pe care i l-a spus a fost:

— Ştii vreun avocat bun pentru divorţuri?

— Pe cel mai bun, a replicat Virginia. La urma-urmei, a lucrat pentru mine de două ori.

După douăzeci şi două de zile, Robert Bingham a primit citaţia de divorţ. Iar maiorul Fisher tot nu-şi primise bonusul

*

Toţi s-au ridicat în picioare când doamna Justice Havers a intrat în sală. Judecătoarea s-a aşezat şi s-a uitat la cele două părţi. Citise ambele depoziţii cu atenţie şi, după o mie de divorţuri, ştia exact ce să caute.

— Doamna Everitt.

Avocata Priscillei s-a ridicat imediat.

— Doamnă judecătoare, a spus ea.

— Înţeleg că s-a ajuns la o înţelegere între cele două părţi şi mă întreb dacă doriţi să fiţi amabilă şi să-mi precizaţi termenii.

— Desigur, doamnă judecătoare. În acest caz, eu o reprezint pe reclamantă, doamna Priscilla Bingham, în timp ce preţuitul meu coleg, domnul Brooke, îl reprezintă pe reclamat, domnul Robert Bingham. Doamnă judecătoare, doamna Bingham a fost măritată cu reclamatul în ultimii douăzeci şi şase de ani. În tot acest timp a fost o soţie credincioasă, leală şi vrednică. I-a născut şi un fiu, Clive, pe care, din cauza diverselor probleme de afaceri ale soţului ei, a trebuit să-l crească practic singură.

— Cu ajutorul unei dădace, al unei bucătărese, al unei fete în casă şi al unei spălătorese, a şoptit Bob, iar avocatul lui a notat cu grijă.

— Chiar în timpul vacanţelor şcolare, doamnă judecătoare, rareori îşi petrecea domnul Bingham mai mult de o săptămână cu soţia şi copilul său, deoarece era dornic să se întoarcă la fabrica sa din Grimsby. De aceea propunem, a continuat stimatul avocat, ca doamna Bingham să păstreze casa familiei în care şi-a petrecut ultimii douăzeci şi

şase de ani, precum şi casa din Londra şi vila de lângă Cap Ferrat din sudul Franţei, unde ea şi fiul ei şi-au petrecut împreună vacanţele de vară. Doamna Bingham doreşte, de asemenea, să ceară tribunalului suma de trei milioane de lire pentru a putea întreţine cele trei case şi pentru a continua să trăiască în stilul cu care este obişnuită. Ar trebui să mai subliniez, doamnă judecătoare, că toate acestea reprezintă mai puţin de cinzeci la sută din considerabila avere a domnului Bingham. Doamna Everitt s-a aşezat la loc.

— Şi domnul Bingham este de acord cu aceste condiţii, domnule Brooke?

Avocatul lui Robert s-a ridicat încet, s-a tras de reverele robei şi a spus:

— Într-adevăr, doamnă judecătoare. Domnul Bingham va păstra compania familiei, Pateul de Peşte Bingham, care a fost fondată de bunicul lui acum o sută de ani. Nu pretinde nimic altceva.

— Aşa să fie, a zis judecătoarea, dar înainte de a da sentinţa finală, aş dori ca ambele părţi să confirme că sunt satisfăcute de împărţire, astfel încât să nu apară contestări mai târziu sau vreo sugestie că nu au înţeles bine ce s-a propus. Sunteţi satisfăcuţi cu această împărţire a tuturor bunurilor şi averii mobile?

— Sunt, doamnă judecătoare.

— Mulţumesc, domnule Bingham. Întorcându-şi atenţia spre cealaltă parte a sălii, judecătoarea i-a pus doamnei Bingham aceeaşi întrebare.

Priscilla s-a ridicat în picioare, i-a zâmbit judecătoarei şi a spus:

— Sunt satisfăcută. Într-adevăr sunt fericită dacă soţul meu va alege oricare dintre cele două variante pe care o preferă.

— Cât de mărinimos din partea dumneavoastră, a declarat judecătoarea, în timp ce ambii avocaţi erau consternaţi pentru că nu fuseseră pregătiţi pentru aceasta intervenţie nerepetată. Cu toate că

nu urma să influenţeze rezultatul, avocaţilor nu le place să fie surprinşi.

— Atunci îl voi mai întreba încă o dată pe domnul Bingham, a spus judecătoarea. Dar cum necesită timp de gândire, îi voi permite domnului Bingham să-şi reconsidere poziţia peste noapte. Şedinţa se închide până la zece, mâine-dimineaţă.

Bob s-a ridicat repede în picioare.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă judecătoare, dar eu deja m-am…

Avocatul lui Bob l-a tras în jos, pentru că doamna Justice Havers părăsise deja sala de tribunal.

Dacă aceasta a fost prima surpriză a zilei pentru Bob, cea de-a doua a fost să-l vadă pe Sebastian Clifton stând liniştit în spatele sălii şi luându-şi notiţe. A fost şi mai surprins când Seb l-a întrebat dacă era liber să cineze cu el.

— Ei bine, plănuisem să mă întorc în Lincolnshire la noapte, dar acum că trebuie să reapar la tribunal mâine-dimineaţă, aş fi încântat să-ţi accept oferta.

Au urmărit amândoi cum Priscilla ieşea din sală la braţul Virginiei. Ea plângea încet.

— Îmi vine s-o omor pe femeia asta, a zis Bob şi să fac fericit puşcărie pe viaţă.

— Nu cred că va fi necesar, a spus Seb. Am impresia că am găsit o soluţie mult mai bună pentru abordarea lui lady Virginia.

*

La ora zece, a doua zi dimineaţă, toţi erau la locurile lor când doamna Justice Havers a intrat în sala de judecată. După ce s-a aşezat, s-a uitat la banca avocaţilor şi a spus:

— Mai rămâne o problemă de rezolvat, şi anume ce variantă a ales domnul Bingham.

Bob s-a ridicat de la locul lui.

— Aş vrea să vă mulţumesc, doamnă judecătoare, pentru că mi-aţi dat ocazia să mă gândesc peste noapte la decizia mea, pentru că m-am hotărât să aleg cele trei proprietăţi şi cele trei milioane de lire. Aş dori să-i mulţumesc soţiei mele pentru gestul ei mărinimos şi să-i urez tot succesul din lume în conducerea companiei.

În tribunal s-a instaurat haosul. Cu excepţia lui Bob Bingham, doar două alte persoane nu păreau surprinse: judecătoarea şi Sebastian Clifton.

16

— Ce te-a apucat să spui o astfel de prostie? a zis Virginia.

— Voiam doar ca Robert să ştie cât de corect mi s-a părut aranjamentul.

— Ei bine, acum totul s-a întors spectaculos împotriva ta.

— Dar nu m-am gândit o clipă că va renunţa la multiubita lui companie.

— Şi nici nu sunt convinsă că a făcut-o, a spus Virginia. Ăştia doi pun ceva la cale.

— Doi?

— Da, ar fi trebuit să-mi dau seama că Sebastian Clifton avea un motiv pentru care a apărut la tribunal. Poate acum m-a luat prin surprindere, dar altă dată nu se va mai întâmpla.

— Dar e doar un copil.

— Un copil care şi-a câştigat repede reputaţia de copil-minune în City. Şi nu uita, este fiul Emmei şi al lui Harry Clifton, aşa că nu este de încredere.

— Dar el ce are de câştigat?

— Nu mi-am dat încă seama, dar poţi fi sigură că urmăreşte ceva. Totuşi, îi putem opri pe amândoi dacă ne mişcăm repede.

— Dar eu ce pot să fac acum, fără bani şi fără casă?

— Adună-te, Priscilla. Ai o companie care valorează cincisprezece milioane de lire şi care anul trecut a declarat un profit mai mare de un milion.

— Dar cât timp va continua aşa, acum că Robert nu o mai conduce?

— Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta. Ştiu exact persoana potrivită care-i poate lua locul. Are o experienţă considerabilă în management, a fost director al unei, companii publice şi, mai important, este disponibil imediat.

*

Sebastian, Bob şi Clive Bingham s-au întâlnit în biroul lui Seb mai târziu în acea dimineaţă pentru a discuta ce trebuia făcut în continuare.

— Prima parte a planului nostru a mers destul de bine, a zis Seb. Dar nu va dura mult până ce Virginia îşi va da seama ce punem la cale. Aşa că e nevoie să ne mişcăm repede, foarte repede, dacă vrem să punem toate piesele pe tabla de şah la timp.

— Atunci mă voi duce la Grimsby în această după-amiază, a spus Bob.

— Cât mai curând posibil, a zis Seb, pentru că trebuie să te întorci în Londra cel târziu până mâine-seară. Vreau ca toţi cei de la Bingham's, de la cei din conducere până la muncitorii din fabrică şi clienţii din toată ţara să creadă că singurul motiv pentru care vizitezi fabrica este să-ţi iei adio de la personal şi să le urezi noroc sub noua conducere. Chiar înainte să pleci, Clive va da declaraţia de presă pe care a pregătit-o.

Clive şi-a deschis mapa şi a scos două foi de hârtie concept.

— Declaraţia trebuie să fie scurtă, lipsită de echivoc şi la subiect, a spus el, dându-le câte o copie tatălui său şi lui Seb. Nu-i voi da drumul până ce nu voi şti că tata s-a întors în Londra, când voi trimite un exemplar la *Grimsby Evening Telegraph.* După aceea, o voi transmite tuturor corespondenţilor din Fleet Street.

Bob a citit încet declaraţia şi a fost impresionat de ideile fiului său. Totuşi şi-a dat seama că era necesar mai mult ca publicul şi nu în ultimul rând lady Virginia, să creadă că spusese adevărul.

— Şi când voi reveni în Londra, ce voi mai face?

— Zbori la Nisa, te duci direct la casa din Cap Ferrat şi stai liniştit, a zis Seb.

— Şi după aceea? a întrebat Bob. N-am rezistat niciodată mai mult de câteva zile în sudul Franţei înainte de a înnebuni de plictiseală şi a mă întoarce repede acasă.

— Ei bine, a comentat Clive, va trebui să te comporţi mai bine de atât dacă vrei să convingi lumea cât de mult apreciezi pensionarea anticipată şi că nu ai nicio intenţie să te întorci la Grimsby.

— Oricum, majoritatea te va crede, a spus Seb.

— Pensionare? a spus Bob, ignorând comentariul lui Seb. Mai bine mor decât să mă pensionez. Cât despre distracţii, eu nu sunt făcut pentru leneveală aşa că poate îmi spui tu, Seb, ce voi face toată ziua?

— Poate vreun joc de golf, urmat de un prânz într-unul din restaurantele Michelin cu multe stele de-a lungul Rivierei, încununate de o vizită într-un club de noapte exotic din Nisa?

— Şi unde voi găsi o halbă de bere Bateman's şi peşte cu cartofi prăjiţi serviţi în hârtie de ziar?

— Nu cred că vei găsi prea multe magazine care au peşte şi cartofi prăjiţi în Cap Ferrat, a recunoscut Seb.

— Şi nici nu e o cerere mare pentru fasole bătută pe Riviera, a adăugat Clive.

Cei trei au izbucnit în râs.

— Îmi pare rău pentru mama ta, Clive, a zis Bob. E pe punctul de a descoperi ce bună prietenă îi este lady Virginia Fenwick.

*

— Ei bine, cel puţin de data asta, domnule maior, vei fi preşedintele unei companii care nu are consiliu sau vreo altă persoană în faţa căreia va trebui să răspunzi. Poţi începe de la zero, cu regulile tale de bază.

— Posibil. Dar cred că aţi observat că acţiunile companiei au scăzut ieri în urma declaraţiei de presă a lui Bingham.

— Ce declaraţie? a spus Virginia.

Fisher a luat un exemplar din *The Times* de pe măsuţa de cafea şi a întors paginile la articolul de bază din secţiunea de afaceri. Virginia l-a privit pe Bob dând mâna cu unii membri ai personalului fabricii după discursul de rămas-bun, apoi a citit cu atenţie declaraţia: „Desigur că sunt trist să părăsesc compania pe care bunicul meu a fondat-o în 1857, mai ales după ce am fost preşedinte în ultimii douăzeci şi trei de ani. Dar nu mă tem pentru viitorul companiei Bingham's care se află în mâinile capabile ale fostei mele soţii, Priscilla. Sper că toţi vor continua să o susţină aşa cum m-au susţinut şi pe mine. Totuşi, a venit vremea să mă retrag în casa mea frumoasă din sudul Franţei şi să mă bucur de o odihnă bine-meritată."

— Nu cred un cuvânt, a zis Virginia. Aşa că, domnule maior, cu cât te duci mai repede la Grimsby, cu atât mai bine. Îţi vor trebui toate calităţile şi experienţa ta ca ofiţer în armată pentru a-i ţine pe aceşti oameni la locul lor.

*

Când Clive şi-a condus tatăl la Heathrow mai târziu în acea după-amiază, n-a putut să scoată o vorbă de la el.

— Care-i problema, tată? a zis el în cele din urmă.

— Unii plângeau când ne-am despărţit. Oameni cu care am lucrat mai mult de douăzeci de ani. Mi-a luat toată voinţa ca să nu-mi suflec mânecile şi să nu încep să încarc transportoarele.

— Înţeleg cum te simţi, tată, dar crede-mă, ai luat hotărârea corectă.

— Sper, a zis Bob, când s-au oprit lângă terminal.

— Şi nu uita, dacă vezi vreun fotograf, zâmbeşte doar şi pari relaxat. Nu vrem să creadă

presa că eşti nefericit, pentru că atunci Virginia va înţelege exact ce punem la cale.

— Pariez că a înţeles deja.

— Tată, putem s-o batem atâta timp cât îţi ţii firea.

— Te rog să-mi faci întemniţarea cât mai scurtă posibil, a implorat el după ce s-a uitat în singura lui valiză şi şi-a îmbrăţişat fiul.

— Te voi suna în fiecare zi, a spus Clive, şi te voi ţine la curent cu tot ce se întâmplă aici.

— Şi fii atent şi la maică-ta. Va fi şocată când o va întâlni pe adevărata Virginia pentru prima oară.

*

Când maiorul a coborât pe peronul din staţia Grimsby, ştia exact ce are de făcut. Planul lui era perfect şi strategia era rafinată până la ultimul detaliu.

Ştia deja multe despre Robert Bingham şi despre modul în care condusese compania din întrebările pe care i le pusese lui lady Virginia. Şi, cu această ocazie, ea nici măcar nu încercase să se târguiască cu el. Îi acceptase toate cererile: 20.000 pe an plus cheltuielile, inclusiv un apartament la Royal Hotel ori de câte ori ar fi fost nevoit să meargă în Grimsby.

Fisher şi-a dat seama că nu are niciun moment de pierdut şi i-a cerut şoferului de taxi să-l ducă direct la fabrică. În timpul drumului îşi revizuise discursul care îi va lămuri clar pe muncitori cine era şeful. Nu ar trebui să fie prea greu să conduci o fabrică de pateu de peşte. La urma-urmei, comandase o companie la Tobruk cu nemţii pe urmele lui.

Taxiul l-a lăsat lângă fabrică. Un bărbat jerpelit, purtând o şapcă cu moţ, o cămaşă cu gulerul deschis şi o salopetă murdară de grăsime s-a uitat la maior de cealaltă parte a porţilor închise.

— Ce vrei? l-a întrebat.

— Sunt maiorul Fisher, noul preşedinte al firmei, aşa că deschide-mi imediat, omule.

Bărbatul şi-a atins şapca şi a deschis poarta.

— Unde e biroul preşedintelui? a întrebat Fisher.

— Bob n-a avut niciodată ceva ce aţi numi un birou, dar conducerea e în susul acelor scări, a spus omul, arătând în cealaltă parte a curţii.

Maiorul a traversat curtea, puţin surprins de lipsa de activitate, pentru că ştia că fabrica avea mai mult de două sute de muncitori cu normă întreagă şi încă o sută cu program redus. A urcat scările metalice şi a deschis o uşă, dincolo de care a văzut un birou mare cu o duzină de mese, dintre care erau ocupate doar două.

Un tânăr a sărit în picioare.

— Cred că sunteţi maiorul Fisher, a spus el, de parcă-l aşteptase. Eu sunt Dave Perry, asistentul directorului. Mi s-a spus să vă arăt fabrica şi să vă răspund la toate întrebările.

— Sperasem că mă voi întâlni cu directorul executiv, ca să fiu informat cât mai repede posibil.

— Ah, n-aţi auzit?

— Ce să aud?

— Domnul Jopling şi-a dat demisia ieri. Mi-a spus că mai avea doar doi ani până la pensie aşa că era momentul să-i ocupe altcineva locul.

— Şi tu eşti acela? a întrebat Fisher.

— Nici pomeneală, a zis Perry. Eu sunt aici doar de două luni. Şi, oricum, n-am chef de mai multe responsabilităţi.

— Atunci Pollock, directorul de cercetare, a zis Fisher. El unde e?

— Domnul Jopling l-a concediat ieri pentru insubordonare. A fost ultima decizie pe care a luat-o înainte de a-şi da demisia. Dar oricum, Steve Pollock nu se poate plânge. A fost trimis acasă cu salariu integral până ce sindicatul termină cercetarea cazului său. Nimeni nu se îndoieşte că va reveni. Singurul necaz este că sindicatului îi ia

de obicei vreo două luni pentru a ajunge la o decizie.

— Dar trebuie să aibă un adjunct? a zis Fisher, incapabil să-şi ascundă frustrarea.

— Da, Les Simkins. Dar el este la un curs de timp – deplasare. O pierdere de timp şi nu prea multă deplasare, dacă mă întrebaţi pe mine.

Fisher a traversat camera şi s-a uitat la parterul fabricii.

— De ce nu funcţionează maşinăriile? Nu se lucrează douăzeci şi patru de ore nonstop? a zis el, uitându-se la o duzină de muncitori care se învârteau de colo-colo, cu mâinile în buzunare, discutând, în timp ce unul îşi aprindea o ţigară.

— De obicei lucrăm în schimburi de opt ore, a spus Perry, dar e nevoie de numărul stabilit de muncitori calificaţi înainte ca maşinile să poată fi pornite – aşa sunt reglementările, înţelegeţi – şi, din nefericire, un număr neobişnuit de mare de băieţi şi-au luat concediu în săptămâna aceasta. Telefonul a început să sune. A ridicat receptorul şi a ascultat o clipă. Îmi pare rău să aud asta, domnule, dar noul preşedinte a sosit deja, aşa că vă rog să vorbiţi cu el. Perry a acoperit microfonul şi a spus: Este şeful portului, căpitanul Borwick. Se pare că are o problemă.

— Bună dimineaţa, Borwick, sunt maiorul Fisher, preşedintele companiei. Cum vă pot ajuta?

— Bună dimineaţa, domnule maior. Este de fapt destul de simplu, aveţi provizii de cod pe trei zile la mine la doc şi aş dori să fie luate cât mai repede posibil.

— Mă voi ocupa imediat de asta.

— Mulţumesc, domnule maior, pentru că, dacă nu e luat până la ora patru, voi fi obligat să le arunc înapoi în mare.

— Unde sunt camioanele care aduc marfa de dimineaţă?

— Şoferii s-au învârtit până la prânz, dar cum nimeni n-avea autoritatea să le ordone să meargă

în port, şi-au strâns lucrurile şi s-au dus acasă. Au plecat doar cu câteva minute înainte de sosirea dumneavoastră. Se vor întoarce mâine, la şase dimineaţa. Bob era întotdeauna primul aici. Îi plăcea să meargă la docuri şi să supravegheze chiar el încărcarea. Aşa era sigur că nimeni nu şterpelea din pescuitul de ieri.

Fisher s-a prăbuşit într-un scaun şi s-a uitat la un vraf de scrisori adresate domnului Bingham.

— Am cumva vreo secretară? s-a interesat el.

— Val. Ştie totul despre locul ăsta.

Fisher a reuşit să zâmbească slab.

— Şi unde e?

— În concediu de maternitate şi nu va apărea decât peste vreo câteva luni. Dar ştiu că a dat un anunţ în *Grimsby Evening Telegraph* pentru o înlocuitoare, a adăugat el în timp ce un bărbat care arăta ca un boxer de categorie grea a năvălit în cameră.

— Care dintre voi e şeful? a întrebat el.

Perry a arătat înspre maior.

— Avem nevoie de ceva ajutor la descărcat, şefu'.

— La descărcat ce?

— O s'tă şi patruş opt de lăzi pentru pateul de peşte. În fiecare marţi la aceeaşi oră. Dacă n-aveţi cine să le descarce, le vom duce înapoi la Doncaster şi asta vă va costa.

— Poate ai putea tu să le dai o mână de ajutor, Perry.

— Eu sunt în conducere, domnule maior. Sindicatele vor înceta lucrul dacă m-aş uita măcar la o ladă.

Atunci Fisher şi-a dat seama că toţi cântau aceeaşi partitură şi nu era el dirijorul.

Maiorul a rezistat trei zile, în care timp nicio cutie cu pateu de peşte Bingham nu a ieşit din fabrică. S-a gândit că era mult mai uşor să te lupţi cu nemţii în Africa de Nord decât să încerci să

lucrezi cu o gaşcă de muncitori şi vânzători încăpăţânaţi din Humberside.

Vineri seara, după ce muncitorii – toţi cei două sute – şi-au luat salariile şi s-au dus acasă, a căzut în sfârşit cortina. Maiorul şi-a anulat rezervarea de la Humber Royal Hotel şi a luat ultimul tren spre Londra.

*

— Acţiunile Bingham au mai scăzut cu încă zece la sută, a zis Seb.

— Care e preţul acum? a întrebat Bob.

Seb şi-a verificat maşina din birou.

— Şapte şilingi şi şase penny. Nu, şapte şilingi şi patru penny.

— Dar erau o liră acum o săptămână.

— Ştiu, dar asta era înainte ca maiorul să se retragă în grabă la Londra.

— Atunci e timpul să mă întorc şi să aranjez totul, a spus Bob.

— Încă nu. Dar ai grijă să ai la îndemână numărul unei agenţii de călătorie din zonă.

— Şi ce să fac între timp? a mârâit Bob.

— Să joci canasta?

*

Virginia şi Priscilla abia mai vorbeau în ultima săptămână şi o remarcă întâmplătoare la micul dejun a pornit o ceartă care se întrevedea de ceva timp.

— Bofie Bridgwater mi-a spus noaptea trecută…

— Bofie Bridgwater este un om fără caracter şi un măgar, s-a răstit Priscilla.

— Care întâmplător are un titlu şi o mie de pogoane.

— Nu mă interesează titlul lui şi, înainte să se întâmple toate astea, aveam şi eu o mie de

pogoane.

— Şi încă le-ai mai avea, a zis Virginia, dacă nu te-ai fi făcut de râs la tribunal.

— De unde era să ştiu că Robert va dori să renunţe la compania lui? Încercam doar să arăt cât de generos mi s-a părut că fusese şi acum n-am nici măcar un acoperiş deasupra capului.

— Ei, mai poţi să rămâi aici puţin, a spus Virginia, dar ar fi poate bine să începi să-ţi cauţi un loc al tău. La urma-urmei, nu se aşteaptă nimeni de la mine să te întreţin pentru totdeauna.

— Dar ai spus că mă pot bizui întotdeauna pe susţinerea ta.

— Nu-mi amintesc să fi spus „întotdeauna", a zis Virginia, aruncând o felie de lămâie în ceai.

Priscilla s-a ridicat, şi-a împăturit şervetul şi l-a pus pe masă. A ieşit din cameră fără să mai zică o vorbă, s-a urcat la etaj în camera de oaspeţi şi a început să împacheteze.

*

— Tată, poţi să iei următorul avion spre casă.

— În sfârşit. Dar de ce acum?

— Mamei i-a venit în sfârşit mintea la cap. A părăsit apartamentul Virginiei acum o oră.

— Şi ce te face să crezi că nu se va întoarce?

— Pentru că avea trei valize şi a luat un taxi până la Mulberry Hotel, în Pimlico.

— Mă îndrept spre aeroport, a zis Bob.

Clive a pus receptorul în furcă.

— Trebuie să-l iau pe tata de la Heathrow şi să-l duc la Mulberry?

— Nu cred, a zis Seb. Le vei sta în drum. Aşteaptă până te sună el.

*

Clive s-a alăturat mamei şi tatălui său mai târziu pentru o băutură la Savoy.

— Ce romantic, a spus Priscilla, care-l ţinea pe Bob de mână. Tatăl tău a rezervat acelaşi apartament în care ne-am petrecut prima noapte a lunii de miere.

— Dar veţi trăi în păcat, s-a distrat Clive.

— Nu pentru mult, a spus Priscilla. Dimineaţa mergem s-o vedem pe doamna Justice Havers. Avocatul nostru e de părere că ea poate aranja lucrurile.

— Am impresia că doamna judecătoare nu va fi deloc surprinsă, a spus Clive.

— De când ai devenit brusc atât de deştept? a întrebat Bob.

— De când n-ai avut de ales şi m-ai lăsat să mă descurc singur.

*

— Un domn Bingham vă caută la telefon, a spus centralista.

— Bob, mai eşti în Londra? a întrebat Seb. Trebuie să discut ceva cu tine.

— Nu, sunt înapoi la Grimsby, reangajându-mi majoritatea personalului. Se pare că s-au bucurat de concediul lor prelungit la fel de mult ca mine.

— Văd că preţul acţiunilor a crescut cu doi penny.

— Da, dar va mai dura un timp până ce toate vor fi la locul lor şi vom putea funcţiona normal. Poate ar trebui să cumperi şi tu câteva acţiuni acum când preţul e aşa de scăzut.

— Am tot cumpărat în ultima lună, a zis Seb. Acum am cam patru la sută din Pateul de Peşte Bingham.

— Dacă aş avea un consiliu, te-aş numi în el. Totuşi, încă îţi sunt dator şi nu doar pentru împăcare. Deci ai putea să-mi trimiţi o factură zdravănă pentru serviciile tale profesionale.

— Acum, după ce am învins-o pe lady Virginia, mai curând te-aş ruga să mă sfătuieşti în altă

problemă cu care mă confrunt.

— Virginia Fenwick nu va fi învinsă până ce nu se va afla la trei metri sub pământ. Dar cum te pot ajuta?

— Vreau să preiau banca Farthings şi să scap de Sloane o dată pentru totdeauna. Dar nu cred că mă voi descurca fără ajutorul tău.

*

— Nu poţi să câştigi întotdeauna, a spus lady Virginia, dar, cum ne-a amintit Welington la Waterloo, contează doar bătălia finală.

— Şi cine e Napoleon pe acest câmp de bătălie?

— Nimeni alta decât Emma Clifton.

— Şi care va fi rolul meu? a întrebat Fisher.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat exact în prima noapte a primei călătorii a navei Buckingham pentru că, evident, povestea cu Marina Militară a fost doar o minciună. Priscilla Bingham l-a auzit pe unul dintre directori spunându-i soţului ei că, dacă s-ar afla adevărul, Emma Clifton va fi obligată să demisioneze şi compania ar putea da faliment. Nimic nu mi-ar conveni mai mult pentru că aşa valoroasa noastră doamnă preşedinte va începe procesul şi mă va plăti.

Fisher a tăcut un timp înainte de a spune:

— Sunt doi directori din consiliu care s-au certat de curând cu doamna Clifton, iar unul dintre ei are tendinţa să bea prea mult, mai ales când nu plăteşte el. Putem să-i oferim ceva în schimb dacă se hotărăşte să demisioneze?

— Un loc în consiliul de la banca Farthings.

— Asta ar merge, dar credeţi că veţi putea aranja aşa ceva?

— Preşedintele, Adrian Sloane, are toate motivele să-l urască pe Sebastian Clifton şi va face orice ca să-l doboare.

— De unde ştii?

— E uimitor câte poţi să afli la un dineu, mai ales când gazda crede că femeile nu pot nicicum să înţeleagă ce se întâmplă în City.

GILES BARRINGTON
1970

17

Giles nu se gândise deloc cum ar dori să-şi petreacă cea de-a cincizecea aniversare, dar Gwyneth, da.

Ori de câte ori Giles se gândea la căsătoria lui – şi o făcea adesea – nu reuşea să-şi dea seama când lucrurile începuseră să nu meargă bine. Moartea tragică a fiului lor, Walter, la vârsta de trei ani şi faptul că Gwyneth nu mai putea avea un alt copil, o transformaseră dintr-o persoană veselă, care-i încânta pe toţi, într-o umbră melancolică, pierdută în lumea ei. În loc ca tragedia să-i unească, Giles şi-a dat seama că începuseră să se îndepărteze încet unul de altul, iar orele lucrate în parlament şi orarul încărcat al ministerului nu îl ajutau deloc.

Giles sperase că în timp se vor vindeca, dar în realitate începuseră să ducă vieţi diferite de parcă n-ar fi fost un cuplu şi nu-şi putea aminti ultima oară când făcuseră dragoste. Cu toate acestea, era hotărât să-i rămână credincios lui Gwyneth, pentru că nu îşi dorea un al doilea divorţ şi încă mai spera că se vor împăca.

Ori de câte ori erau împreună în public, încercau să ascundă adevărul, sperând că electoratul lui Giles, colegii săi şi chiar şi familiile lor nu-şi vor da seama că mariajul era pe butuci. Dar când îi vedea pe Harry şi pe Emma împreună, îi invidia.

Giles se gândise că de ziua lui va fi pe drum spre sau va reveni din serviciul său de reprezentare a guvernului Maiestăţii Sale în locuri străine. Totuşi Gwyneth insista ca această piatră de hotar să fie aniversată cum se cuvine.

— La ce te gândeşti? a întrebat Giles.

— La un dineu; doar familia şi câţiva prieteni apropiaţi?

— Şi unde-l vom ţine?

— La Camera Comunelor. Am putea rezerva una din sălile de dineu particulare.

— Ăsta-i ultimul loc în care aş dori să mi se aducă aminte că am cincizeci de ani.

— Încearcă să-ţi aminteşti, Giles, că pentru cei mai mulţi dintre noi care nu mergem la palatul Westminster în fiecare zi, va fi o ocazie specială.

Giles ştia când era înfrânt, aşa că au fost trimise invitaţiile în ziua următoare şi, când s-a uitat în jurul mesei după trei săptămâni, era clar că Gwyneth avusese dreptate pentru că toţi păreau încântaţi.

Emma, care stătea în dreapta lui şi sora lor, Grace, în stânga, discutau cu vecinii lor. Giles şi-a folosit timpul ca să se gândească la discursul lui, scriind câte o notiţă pe spatele meniului.

— Ştiu că n-ar trebui să discutăm despre afaceri într-o ocazie ca aceasta, i-a spus Emma lui Ross Buchanan, dar ştii cât de mult apreciez sfatul tău.

— Chiar şi un bătrân, a zis Ross, este flatat de o tânăra care-i cere sfatul.

— La anul voi împlini şi eu cincizeci de ani, i-a amintit Emma şi tu mă flatezi.

— Eu, care voi împlini şaptezeci la anul, a spus Ross. Poate până atunci voi fi sub pământ aşa că, atunci când mai am doar şaizeci şi nouă de ani, cum te pot ajuta?

— Am probleme cu Desmond Mellor.

— N-am înţeles niciodată de ce l-ai luat în consiliu.

— Forţă majoră, a şoptit Emma. Dar acum încearcă să ajungă preşedinte adjunct.

— Evită asta cu orice preţ. El consideră că nu este altceva decât o treaptă către slujba pe care şi-o doreşte cu adevărat.

— Cu atât mai mult e cazul să rezist până ce voi considera că Sebastian este pregătit să-mi ia locul.

— Seb consideră că este gata să-ţi ia locul chiar acum, a spus Ross. Dar dacă Mellor va deveni adjunctul tău, îţi vei petrece restul vieţii uitându-te peste umăr. Pentru fiecare preşedinte regula de aur este să numească un adjunct care, unu, nu vrea să-i

ia locul, sau doi, a fost promovat pe motive drepte, sau trei, este prea bătrân să-i ia locul.

— Bine gândit, a zis Emma, dar nu prea pot face nimic ca să-l opresc dacă el poate convinge majoritatea consiliului să-l susţină. Şi mai rău, Seb crede că Mellor ar putea fi în legătură cu prima soţie a lui Giles.

— Lady Virginia Fenwick? a spus Ross, scuipând cuvintele.

— Şi, posibil şi cu Alex Fisher.

— Atunci mai bine te-ai uita peste ambii umeri.

*

— Acum spune-mi, onorată mătuşă, a zis Seb, ai ajuns deja cancelar al universităţii?

— Ducele de Edinburgh este cancelarul nostru, după cum ştii prea bine, a zis Grace.

— Atunci măcar vicecancelar?

— Nu toţi sunt la fel de ambiţioşi ca tine, Seb. Pentru unii dintre noi, o muncă valoroasă, oricât de umilă ar fi, este o răsplata în sine.

— Atunci te-ai gândit măcar să ajungi director al colegiului? La urma-urmei, nimeni nu este mai demn de admiraţia colegilor.

— Eşti amabil, Sebastian şi îţi voi spune între patru ochi că atunci când Elisabeth s-a retras recent din post, am fost abordată de câteva persoane. Totuşi, le-am explicat clar că eu nu sunt făcută să fiu administrator, ci profesor şi sunt fericită cu soarta mea.

— La asta nu mai am nimic de zis, a comentat Seb.

— Dar spune-mi, Seb, cum de în seara asta eşti singur, ar trebui să presupun că nu există nimeni special în viaţa ta?

— N-a mai fost nimeni special, mătuşă Grace, de când am fost suficient de prost încât s-o pierd pe Samantha.

— Sunt de acord că n-a fost momentul tău de glorie. Mi-am dat seama de când am întâlnit-o că era o tânără excepţională şi, în domeniul acesta, am o oarecare autoritate.

— Aveai dreptate. N-am mai întâlnit pe nimeni de atunci care să semene măcar puţin cu ea.

— Îmi pare rău, Seb, a fost lipsit de tact din partea mea să vorbesc despre asta, dar sunt sigură că, în timp, vei găsi pe cineva.

— Aş vrea eu.

— Mai ţii legătura cu Samantha? Există măcar cea mai mică şansă…

— Nici pe departe. În decursul anilor i-am scris de mai multe ori, dar nu mi-a răspuns.

— Te-ai gândit să te duci în America şi să recunoşti că ai greşit?

— În fiecare zi.

*

— Cum merge campania ta de eliberare a lui Anatoli Babakov? a întrebat Priscilla.

— Mă tem că „progres” n-ar fi cuvântul potrivit, a zis Harry, care stătea la masă vizavi de Giles. Dar ştii tu, nimeni nu poate fi sigur cu sovieticii. Într-o zi crezi că-l vor elibera, iar în următoarea, că au aruncat cheia.

— S-ar putea întâmpla ceva care să schimbe asta?

— O schimbare a conducerii de la Kremlin ar putea ajuta. Cineva care să vrea ca lumea să ştie cum era Stalin cu adevărat. Dar nu sunt prea multe şanse atâta timp cât conduce Brejnev.

— Dar el trebuie să ştie că noi ştim că el ştie.

— Ştie, dar nu vrea să recunoască faţă de străini.

— Babakov are o familie?

— Soţia lui a fugit din Rusia chiar înainte de arestarea lui. Acum locuieşte în Pittsburg. Am ţinut

legătura cu ea şi sper s-o vizitez când mă voi duce în Statele Unite.

— Sper să reuşeşti, a zis Priscilla. Te rog să nu uiţi o clipă că noi, cei care te urmărim, n-am uitat de campania ta. Departe de asta, suntem chiar inspiraţi de exemplul tău.

— Mulţumesc, i-a răspuns Harry. Tu şi Bob ne-aţi susţinut mult de-a lungul anilor.

— Robert o admiră mult pe soţia ta, după cum cred că ştii. Mie mi-a luat ceva mai mult să-mi dau seama de ce.

— Ce face Bob acum când compania este iar înfloritoare?

— Plănuieşte să construiască o fabrică nouă. Se pare că majoritatea echipamentelor sunt din Epoca de Piatră.

— Nu va fi ieftin.

— Nu, dar cred că nu are de ales acum când vom intra în Piaţa Comună.

— L-am văzut luând cina în Bristol cu Seb şi Ross Buchanan.

— Da, pun ceva la cale, dar n-am aflat decât câteva indicii. Dacă aş fi fost sergentul Warwick…

— Inspectorul Warwick, a corectat-o Harry, zâmbind.

— Da, desigur, îmi amintesc, a fost avansat în ultimul roman. Fără îndoială că inspectorul Warwick ar fi aflat de mult ce intenţii au.

— Aş putea adăuga câteva mărunţişuri de la mine, a şoptit Harry.

— Atunci hai să facem schimb de păreri.

— Este important să ne amintim că Seb nu l-a iertat niciodată pe Adrian Sloane pentru că s-a ales preşedinte în ziua înmormântării lui Cedric Hardcastle.

— În Huddersfield, a spus Priscilla.

— Da, dar de ce ar fi relevant?

— Pentru că ştiu că Robert a trecut cu feribotul peste Humber de mai multe ori în ultimele două luni.

— Vizita oare altă femeie care se întâmplă să deţină cincizeci şi unu la sută din Farthings?

— E posibil, pentru că de curând Arnold Hardcastle a stat peste noapte la noi şi, cu excepţia meselor, el şi Robert nu au ieşit din birou.

— Atunci Adrian Sloane ar face bine să-şi ţină ochii larg deschişi, deoarece dacă Bob, Seb şi Arnold lucrează împreună ca o echipă, cerurile să-l ajute, a spus el, uitându-se peste masă la soţul Priscillei.

*

— Pateul de Peşte Bingham nu mai apare în ultima vreme în ziare, a spus Gwyneth, întorcându-se spre preşedintele companiei.

— Şi asta nu e ceva rău, a zis Bob. Acum putem continua să hrănim naţiunea şi nu să amuzăm jurnaliştii de scandal Gwyneth a râs.

— Vreau să-ţi mărturisesc ceva, a spus. N-am avut niciodată un borcan cu pateul tău de peşte în casă.

— Iar eu trebuie să mărturisesc că n-am votat niciodată cu laburiştii, deşi aş fi putut dacă aş fi locuit în Bristol.

Gwyneth a zâmbit.

— Ce crezi, Giles îşi va păstra locul? a întrebat Bob.

— La mustaţă, aşa cred eu, a spus Gwyneth. Docurile din Bristol au fost întotdeauna o circumscripţie minoră, dar sondajele de opinie sugerează că, de data aceasta, rezultatele vor fi strânse. Aşa că multe depind de persoana aleasă de conservatorii locali.

— Dar Giles este un ministru popular, admirat de ambele părţi ale Camerei. Asta nu contează?

— Cam o mie de voturi în opinia lui Griff Haskins. Dar agentul lui electoral îmi tot aminteşte că, în cazul în care balanţa naţională înclină în defavoarea ta, nu prea ai ce face.

*

— Presupun că trebuie să vii în Camera Comunelor destul de des, a spus Jean Buchanan.

— În realitate, nu chiar atât de des, a zis Griff. Noi, agenţii, avem tendinţa să rămânem în umbră şi să ne asigurăm că votanţii încă îşi mai iubesc reprezentantul. În acel moment, uşa sălii s-a deschis şi toată lumea a tăcut când el a intrat în cameră.

— Nu, nu, vă rog, luaţi loc, nu voiam să vă întrerup, s-a auzit o voce cu un accent puternic de Yorkshire, care nu fusese afectat de mai mulţi ani de profesorat la Oxford.

— Cât de amabil sunteţi că aţi venit şi Domnia Voastră, a spus Giles, sărind în picioare.

— Încântat, a spus Harold Wilson. Mi-a oferit o scuză să scap câteva minute de la o cină cu executivul sindicatului naţional al minerilor. Dar să ştii, Giles, a adăugat el, uitându-se de jur-împrejur, n-aş fi surprins să fim depăşiţi numeric de conservatorii din această sală. Dar să nu ne îngrijorăm, Griff se va ocupa de ei. Prim-ministrul s-a aplecat peste masă şi i-a strâns mâna agentului lui Giles. Şi cine sunt aceste două doamne încântătoare?

— Surorile mele, Emma şi Grace, a spus Giles.

— Mă aplec în faţa voastră, a spus prim-ministrul. Prima femeie director al unei companii publice şi renumita savantă engleză. Grace s-a înroşit. Şi, dacă nu mă înşel, a mai zis el, arătând cu mâna peste masă, acesta este Bob Bingham, regele pateului de peşte. Mama mea avea întotdeauna la masă un borcan cu pateul dumneavoastră pentru ceea ce ea numea ceai elegant.

— Şi în Downing Street? s-a interesat Bob.

— Nu facem ceaiuri elegante în Downing Street, a zis prim-ministrul, ocolind încet masa,

strângând mâini şi semnând meniuri.

Giles a fost impresionat cât de mult a rămas prim-ministrul cu ei, plecând doar când nişte persoane de la protocol i-au amintit că era oaspete de onoare la dineul minerilor, unde trebuia să ţină un discurs. Chiar înainte de a pleca, l-a luat deoparte pe Harry şi i-a şoptit:

— Mulţumesc pentru ajutorul dat în Moscova, domnule Clifton. Să nu credeţi că am uitat. Şi nu renunţaţi la Babakov, pentru că noi n-am făcut-o.

— Mulţumesc, domnule, a zis Harry în timp ce toţi se aşezau la locurile lor când prim-ministrul părăsea camera.

După ce s-au instalat, Jean Buchanan i-a spus lui Griff:

— Trebuie să fie atât de interesant să fii un vechi prieten al prim-ministrului.

— L-am mai întâlnit o singură dată până acum, a recunoscut Griff. Dar, ca un elefant, nici el nu uită nimic, a mai zis el în timp ce Harry s-a ridicat, a lovit marginea paharului de vin cu o lingură şi a aşteptat să se facă linişte.

— Dragi oaspeţi, vă invit să toastăm pentru cel mai vechi şi mai drag prieten al meu. Omul care m-a prezentat surorii sale şi care este naşul fiului nostru, Sebastian. Vă rog să vă ridicaţi şi să închinăm un pahar în cinstea onorabilului sir Giles Barrington, ministru de stat al Maiestăţii Sale la Foreign Office şi a unui bărbat care încă mai crede că ar trebui să fie căpitanul echipei de crichet a Angliei.

Harry a aşteptat să înceteze râsetele înainte de a adăuga:

— Şi toţi sperăm că Giles îşi va menţine locul la alegerile viitoare şi poate îşi va îndeplini chiar şi ambiţia sa de o viaţă de a deveni ministru de externe.

Au urmat aplauze calde şi strigăte de:

— Aşa e, aşa e! prin toată sala, în timp ce Giles se pregătea să răspundă.

— Mulţumesc, Harry. Este minunat pentru mine să nu fiu înconjurat doar de familie, ci şi de cei mai apropiaţi şi dragi prieteni care s-au reunit cu un singur scop şi anume să-mi amintească cât de bătrân sunt. Am fost binecuvântat cu o familie minunată şi cu prieteni adevăraţi şi, desigur, niciun om cu bun-simţ n-ar putea spera mai mult. Totuşi, mulţi dintre voi au fost foarte amabili şi m-au întrebat ce îmi doresc de ziua mea. Giles s-a uitat încet în jurul mesei înainte de a spune: Să fiu prim-ministru, secretar de externe şi cancelar al eşichierului în acelaşi timp. Laude şi aplauze au izbucnit spontan înainte ca el să adauge: Dar pe moment, aş fi mulţumit să câştig electoratul din docurile Bristol la următoarele alegeri.

Aplauze, dar de data aceasta fără râsete.

— Nu, ceea ce îmi doresc este ca toţi cei aflaţi alături de mine în această seară să prospere şi să înflorească – Giles a făcut o pauză – sub un guvern laburist.

Protestele au înecat aplauzele de data aceasta, dovedind că prim-ministrul avusese dreptate când spusese că Giles era depăşit numeric de conservatori la propria lui aniversare.

— Aşa că lăsaţi-mă să închei prin a vă spune că dacă nu voi câştiga, voi fi îmbufnat. Toată lumea a râs. Un om înţelept mi-a spus odată că secretul unui discurs bun este durata… Giles a zâmbit şi s-a aşezat, în timp ce invitaţii s-au ridicat în picioare şi l-au ovaţionat.

*

— Deci acum încotro te îndrepţi? a întrebat Emma, în timp ce chelnerii s-au întors şi au servit oaspeţii cu bomboane After Eight.

— În Berlinul de Est, la o întrunire a miniştrilor de externe, a replicat fratele ei.

— Crezi că au de gând să spargă zidul acela barbar? a întrebat Grace.

— Nu atâta timp cât caraghiosul ăla de Ulbricht este la putere şi continuă să îndeplinească ordinele stăpânilor lui de la Kremlin.

— Şi mai aproape de casă, a zis Emma, când crezi că vor fi următoarele alegeri generale?

— Harold vrea să fie în mai, când este sigur că putem câştiga.

— Sunt convinsă că vei rămâne reprezentantul pentru Bristol, a spus Emma, doar dacă nu survine vreun accident. Dar eu cred că tot conservatorii vor câştiga cu o mică majoritate.

— Şi tu vei rămâne leală partidului laburist? a întrebat Giles, întorcându-se spre sora lui.

— Desigur, a spus Grace.

— Şi tu, Emma?

— Nicio şansă.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

18

Gwyneth a mormăit când a sunat deşteptătorul şi nu s-a deranjat să se uite cât era ceasul. Perfecţionase arta de a adormi la câteva minute după ce Giles ieşea din cameră. El făcea întotdeauna un duş înainte şi îşi înşira hainele de care avea nevoie în camera lui ca să nu aprindă lumina şi s-o deranjeze.

S-a uitat pe fereastra care dădea în Smith Square. Maşina lui era deja parcată în faţa porţii. Nu-i plăcea să se gândească la ce oră trebuia să se scoale şoferul pentru a fi sigur că nu întârzia.

După ce s-a bărbierit şi s-a îmbrăcat, a coborât în bucătărie, şi-a făcut o cafea neagră şi a devorat un vas cu fulgi de cereale şi fructe. După cinci minute şi-a luat mapa şi s-a îndreptat spre uşa din faţă. Gwyneth îi punea o singură întrebare când pleca: câte zile? Două, îi spusese de data aceasta, iar ea îi făcuse bagajele corespunzător. Nu mai trebuia să verifice înainte de a despacheta la Berlin pentru că ştia că toate lucrurile de care va avea nevoie vor fi acolo.

Prima sa soţie fusese o târfă, iar a doua se dovedise a fi o fecioară. Giles încerca să nu recunoască, nici măcar în sinea sa, că i-ar fi plăcut o combinaţie subtilă a celor două modele. Virginia în pat şi Gwyneth oriunde în altă parte. Se întrebase adesea dacă şi alţi bărbaţi au aceleaşi fantezii. Desigur nu Harry, care era şi mai îndrăgostit de Emma decât fusese în ziua nunţii. Giles le invidia relaţia, cu toate că era ceva ce n-ar fi recunoscut niciodată, nici chiar în faţa celui mai bun prieten al său.

— Bună dimineaţa, Alf, a spus Giles când s-a urcat pe bancheta din spate a maşinii.

— Bună dimineaţa, domnule ministru, a răspuns şoferul, vesel.

Alf fusese şoferul lui Giles de când acesta devenise ministru şi era adesea o sursă mai bună de informaţii despre ce se întâmpla în lumea reală decât majoritatea colegilor săi din Cabinet.

— Şi astăzi unde mergem, sir?

— În Berlinul de Est.

— Mai bine dumneavoastră decât mine.

— Ştiu cum te simţi. Şi acum, ce ai pentru mine?

— Alegerile vor fi în iunie, probabil pe optsprezece.

— Dar presa încă prezice luna mai. De unde ai luat informaţia?

— Clarence, şoferul prim-ministrului, nu?

— Atunci trebuie să-l informez imediat pe Griff. Altceva?

— Ministrul de externe va anunţa în dimineaţa aceasta că se va retrage din Cabinet după alegeri, oricare ar fi rezultatul.

Giles nu a răspuns în timp ce cugeta la bomba aruncată calm de Alf. Dacă ar fi reuşit să rămână la docurile Bristol şi dacă laburiştii vor câştiga alegerile generale, va avea o şansă de a primi Foreign Office. Singura problemă: doi de „dacă". A zâmbit strâmb.

— Nu e rău, Alf, nu e rău deloc, a adăugat el, deschizând cutia roşie şi uitându-se la hârtii.

Întotdeauna îi plăcuse să ia legătura cu ceilalţi miniştri din Europa, să schimbe impresii prin coridoare, lifturi şi baruri, acolo unde se desfăşura realpolitik şi nu în întrunirile nesfârşite pentru care slujbaşii civili deja îşi întocmiseră minutele cu mult înainte de începerea conferinţelor.

Alf s-a strecurat pe o intrare nemarcată pe pista trei de la Heathrow şi s-a oprit la scările de îmbarcare în avion. Dacă Giles nu-şi păstra locul în Cabinet după alegeri, îi vor lipsi toate acestea. Înapoi la cozile de bagaje, verificările de securitate, drumurile lungi până la poartă şi apoi

aşteptarea nesfârşită după care ţi se spunea că ai voie să te îmbarci în avion.

Alf a deschis portiera din spate şi Giles a urcat treptele până la avionul care aştepta. Nu te obişnui cu asta, îl avertizase odată Harold Wilson. Doar regina îşi poate permite aşa ceva.

Giles a fost ultimul pasager care s-a urcat şi uşa s-a închis în urma lui când se aşeza în rândul din faţă, lângă secretarul lui permanent.

— Bună dimineaţa, domnule ministru, a zis el. Nu era genul de om care să discute lejer. Deşi, după cum am impresia, a continuat, conferinţa nu pare promiţătoare, există însă câteva avantaje de care putem profita.

— Cum ar fi?

— Prim-ministrul trebuie să afle dacă Ulbricht va fi înlocuit din funcţia de secretar general. Dacă este, vor trimite semnale de fum şi trebuie să aflăm cine a fost ales să-l înlocuiască.

— Va fi vreo diferenţă? a întrebat Giles. Oricine i-ar lua locul tot va telefona cu taxă inversă la Moscova înainte de a lua vreo decizie.

— În timp ce ministrul de externe, a continuat secretarul, ignorându-i remarca, doreşte mult să descoperiţi dacă acesta va fi momentul potrivit ca UK să solicite iar să între în CEE.

— A murit cumva De Gaulle când nu eram atent?

— Nu, dar influenţa lui a scăzut de la pensionarea sa de anul trecut şi Pompidou ar putea simţi că a venit momentul să-şi arate muşchii.

Cei doi şi-au petrecut restul zborului analizând agenda oficială şi ceea ce spera guvernul Maiestăţii Sale să obţină de la această conferinţă: un ghiont aici, o recunoaştere colo, ori de câte ori se va ajunge la o înţelegere.

Când avionul a aterizat pe aeroportul din Berlin, Tegel, ambasadorul britanic îi aştepta în josul treptelor. Cu ajutorul unei escorte a poliţiei, Rolls Royce-ul i-a dus prin Berlinul de Vest, dar s-a oprit

brusc la Checkpoint Charlie, cum denumiseră Aliaţii punctul de trecere prin faimosul zid.

Giles s-a uitat la zidul urât, acoperit cu grafitti, cu sârmă ghimpată deasupra. Zidul Berlinului fusese ridicat în 1961, aproape peste noapte, ca să oprească fluxul populaţiei care emigra din Est în Vest. Berlinul de Est era acum o închisoare uriaşă, ceea ce nu era o reclamă bună pentru comunism. Dacă ar fi fost în realitate utopia declarată de comunişti, s-a gândit Giles, Germania de Vest ar fi trebuit să ridice un zid ca să-şi împiedice nefericiţii cetăţeni să evadeze în Est.

— Dacă aş avea un ciocan… a spus el.

— Ar trebui să te opresc, a zis ambasadorul. Doar dacă, bineînţeles, n-ai vrea să cauzezi un incident diplomatic.

— Ar fi necesar mai mult de un incident diplomatic ca să-mi oprească cumnatul să lupte pentru cauzele în care crede, a spus Giles.

După ce li s-au verificat paşapoartele, au reuşit să părăsească sectorul vestic şi şoferul a reuşit să mai avanseze cam două sute de metri înainte de a se opri în zona neutră. Giles s-a uitat la gărzile înarmate aflate pe turele şi care îi priveau supăraţi pe oaspeţii britanici.

Au rămas între cele două frontiere cât timp Roll-Royce-ul a fost verificat de la antişocurile din faţă până la portbagaj, de parcă ar fi fost un tanc Sherman, înainte de a fi se permite în cele din urmă intrarea în Berlinul de Est. Dar fără escorta poliţiei, le-a mai luat o oră până ce au ajuns la hotelul lor aflat în cealaltă parte a oraşului.

După ce s-au cazat şi au primit cheile, regula de aur era ca ministrul să schimbe camera cu secretarul său permanent, astfel încât să nu fie deranjat de call-girls sau să fie atent la orice cuvânt rostea deoarece camera lui era în mod sigur plină cu microfoane. Dar Stasi se prinsese de acest şiretlic şi acum pur şi simplu punea microfoane în ambele camere.

— Dacă vrei o conversaţie particulară, a spus ambasadorul, singura soluţie este baia, cu robinetele curgând.

Giles a despachetat, a făcut duş şi a coborât iar la parter pentru a se alătura unor colegi olandezi şi suedezi pentru un mic-dejun întârziat. Cu toate că erau prieteni vechi, asta nu i-a oprit să se tragă de limbă unul pe celălalt.

— Spune-mi, Giles, laburiştii vor câştiga alegerile? a întrebat Stellen Christerson, ministrul de externe suedez.

— Oficial, nu putem pierde. Neoficial, e prea devreme ca să-mi dau seama.

— Şi în cazul în care câştigaţi, domnul Harold Wilson te va face ministru de externe?

— Neoficial, ar trebui să am o şansă.

— Şi oficial? a întrebat Jan Hilbert, ministrul olandez.

— Voi servi guvernul Maiestăţii Sale în oricare funcţie va considera prim-ministrul că merit.

— Iar eu am de gând să câştig următorul raliu Monte Carlo, a zis Hilbert.

— Iar eu mă voi întoarce în apartamentul meu să-mi verific documentele, a spus Giles, conştient că doar începătorii stăteau prin jur, bând, doar ca să-şi petreacă următoarea zi căscând. Trebuia să fii complet treaz dacă doreai să prinzi vreo revelaţie neaşteptată care transforma uneori orele de negocieri în ceva demn de interes.

*

Conferinţa s-a deschis a doua zi dimineaţa cu un discurs al secretarului general al Germaniei de Est, Walter Ulbricht, care le-a urat bun-venit oaspeţilor. Era clar că discursul fusese scris la Moscova, iar cuvintele erau livrate de marioneta sovietică din Berlinul de Est.

Giles s-a lăsat pe spate, şi-a închis ochii şi a pretins că ascultă traducerea unui discurs pe care-l

auzise de multe ori mai înainte, dar mintea a început în curând să-i rătăcească. A auzit brusc o voce neliniştită întrebându-l:

— Sper că traducerea mea nu are nimic greşit, sir Giles?

Giles s-a uitat împrejur. Foreign Office-ul îi explicase clar că, deşi fiecare ministru venea cu interpretul său, primea un altul de la gazde. Majoritatea acestora lucrau pentru Stasi şi orice observaţie nefericită sau comportament nepotrivit urma să fie, fără îndoială, raportat şefilor lor din Politburo-ul din Germania de Est.

Ceea ce l-a surprins pe Giles nu a fost atât întrebarea discretă a tinerei, cât faptul că a sesizat în ea un uşor accent vestic.

— Traducerea e foarte bună, a zis el, privind-o mai atent. Doar că am auzit acest discurs sau o uşoară variaţie a lui, de multe ori până acum.

Ea era îmbrăcată cu o rochie prost croită care parcă fusese luată de pe raftul unei cooperative cu haine muncitoreşti. Dar avea ceva ce nu găseai nici la Harrods, un păr luxuriant care fusese împletit într-un coc sever pentru a ascunde orice sugestie de feminitate. Era de parcă n-ar fi vrut s-o observe nimeni. Dar ochii ei mari şi căprui şi zâmbetul atrăgător i-ar fi făcut pe majoritatea bărbaţilor, inclusiv pe Giles, să privească mai atent. Parcă era dintr-un film cu răţuşca cea urâtă care ştii că se va transforma în ultima scenă într-o lebădă.

Mirosea a capcană. Giles a presupus imediat că lucra pentru Stasi şi s-a întrebat dacă ar putea s-o prindă.

— Ai puţin accent vestic, dacă nu mă înşel, a şoptit el.

Ea a încuviinţat şi a zâmbit ia fel de dezarmant.

— Tata s-a născut în Truro.

— Atunci ce cauţi aici?

— M-am născut în Berlinul de Est. Tata a întâlnit-o pe mama când era staţionat aici cu armata britanică în 1947.

— Asta nu cred că a încântat prea multă lume, a sugerat Giles.

— El a trebuit să-şi dea demisia şi pe urmă s-a angajat în Germania ca să fie împreună cu ea.

— Un adevărat romantic.

— Dar mi-e teamă că povestea nu are un sfârşit romantic. Mai mult John Galsworthy decât Charlotte Brontë, pentru că la ridicarea zidului în 1961, tata era în Cornwall în vizită la părinţii lui şi de atunci nu l-am mai văzut.

Giles a rămas precaut.

— Asta nu are niciun sens, pentru că, dacă tatăl tău este cetăţean britanic tu şi mama ta puteţi face o cerere să vizitaţi Marea Britanie oricând.

— Am făcut treizeci şi patru de cereri în ultimii nouă ani şi toate au venit cu aceeaşi ştampilă roşie pe ele – respinse.

— Îmi pare rău, a zis Giles. Apoi s-a întors, şi-a reglat căştile şi a ascultat restul discursului de întâmpinare.

Când secretarul general s-a aşezat în sfârşit la loc după o oră şi douăsprezece minute, Giles era unul dintre puţinii oameni din sală încă treaz.

A plecat din sala de conferinţe şi s-a alăturat unui subcomitet care discuta posibila ridicare a unor sancţiuni între cele două ţări. A fost informat pe scurt, ca şi omologul lui, dar, în timpul întrunirii, a avut impresia clară că interpreta lui includea unele observaţii care proveneau direct de la Stasi şi nu de la ministru. A rămas sceptic şi precaut faţă de ea, cu toate că atunci când a căutat-o în notiţele de informare a văzut că numele ei era Karin Pengelly. Deci cel puţin spusese adevărul despre familia ei.

Giles s-a obişnuit repede să fie urmărit de Karin când trecea de la o întrunire la alta. Ea continua să-i traducă ceea ce spuneau ceilalţi, fără ca expresia de pe figura ei să se modifice. Dar răspunsurile lui Giles erau frazate întotdeauna cu grijă pentru că nu era încă sigur de partea cui era ea.

La sfârşitul primei zile, Giles a simţit că acea conferinţă adusese unele rezultate pozitive şi datorită interpretei. Sau ea spunea pur şi simplu ceea ce dorea el să audă?

La dineul oficial ţinut la Palast der Republik, Karin a stat chiar în spatele lui, traducând fiecare cuvânt din interminabilele discursuri, până când Giles, în cele din urmă, s-a lăsat mai moale.

— Dacă-i scrii o scrisoare tatălui tău, o voi pune la poştă când mă voi întoarce în Anglia şi, de asemenea, voi discuta cu un coleg de la Biroul de imigrări.

— Vă mulţumesc, sir Giles.

Giles şi-a îndreptat atenţia înspre ministrul italian, care stătea în dreapta lui şi care-şi împingea mâncarea în farfurie, mormăind că unii trebuie să servească trei prim-miniştri în acelaşi an.

— De ce nu te oferi tu pentru slujba asta, Umberto? i-a sugerat Giles.

— Nici prin minte nu-mi trece, a răspuns acesta. Nu vreau să ies mai devreme la pensie.

*

Giles a fost încântat când s-a adus ultimul fel al meniului nesfârşit şi oaspeţilor li s-a permis să plece. A spus noapte bună unor alţi delegaţi în timp ce ieşea din sală şi apoi i s-a alăturat ambasadorului în drumul spre hotel.

Şi-a scos cheia şi a intrat în apartament chiar după unsprezece. Dormea deja de o oră când cineva a bătut la uşă. Cineva care ignorase intenţionat semnul *Nu deranjaţi.* Dar nu a fost surprins pentru că Foreign Office emisese o notă de informare care acoperea şi această posibilitate. Deci ştia la ce să se aştepte şi, mai important, cum să abordeze problema.

A coborât agasat din pat, şi-a tras halatul şi s-a dus la uşă, fiind deja avertizat că vor încerca să-i

aducă pe cineva asemănător soţiei sale, dar cu douăzeci de ani mai tânără.

Când a deschis uşa, a rămas pe moment împietrit. Înaintea sa stătea cea mai frumoasă blondă, cu pometii înalţi, ochi albaştri adânci şi cu cea mai scurtă fustă din piele pe care o văzuse vreodată.

— Aţi greşit soţia, a spus Giles după ce şi-a revenit, cu toate că-şi amintise de ce se îndrăgostise de Virginia cu atâţia ani înainte. Dar mulţumesc, doamnă, a zis el, luând sticla de şampanie. A citit eticheta. „Veuve Cliquot 1947." Vă rog să oferiţi mulţumiri cui o fi. O recoltă excelentă, a mai zis el, înainte de a închide uşa.

A zâmbit când s-a urcat la loc în pat. Harry ar fi fost mândru de el.

*

A doua zi a conferinţei a devenit din ce în ce mai agitată pe măsură ce delegaţii încercau să încheie înţelegeri ca să nu se întoarcă acasă cu mâna goală. Giles s-a simţit destul de mulţumit când Germania de Est a acceptat să elimine tarifele de import pe medicamentele britanice şi încântat, deşi încerca să n-o arate când omologul său francez a sugerat că, dacă guvernul britanic va emite o invitaţie de vizitare a Britaniei pentru preşedintele francez în anul următor, aceasta va fi luată serios în consideraţie. A scris cuvintele „serios în consideraţie" ca să nu apară neînţelegeri.

Cum se întâmplă întotdeauna în aceste ocazii, întrunirile au început să fie mai lungi şi continuau şi seara, aşa că Giles a sfârşit prin a programa una înainte de cină cu ministrul est-german al comerţului, alta cu omologul său olandez şi, la urmă, una cu Walter Scheel, ministrul de externe german. I-a cerut lui Karin să-l însoţească la cină, hotărându-se că, dacă ea lucra pentru Stasi, era o

actriţă mai bună decât Peggy Ashcroft. Şi dacă ea era de acord, spera că-şi va lăsa părul liber.

Karin i-a amintit că ministrul olandez vorbea fluent engleză şi a sugerat că poate ar prefera să cineze singuri. Dar Giles se gândea că ar fi util ca ea să se afle acolo, în caz că se pierdea ceva prin traducere.

Nu se putea opri să se întrebe dacă vreunul dintre colegii săi delegaţi observaseră cât de des se întorsese în timpul cinei cu ministrul comerţului ca să se uite la interpretă, prefăcându-se că-i ascultă traducerea în timp ce el aştepta de fapt să fie răsplătit cu un surâs. Dar când ea apăruse la cină purtând o rochie minunată, roşie, din mătase, care nu fusese cumpărată evident de la un magazin cooperatist, cu părul roşcat lăsat liber peste umerii dezveliţi, Giles n-a mai putut să-şi ia ochii de la ea, cu toate că ea se prefăcea în continuare că nu observă.

Când s-a întors din apartamentul său pentru ultima întrunire a serii, Scheel n-a mai pierdut timpul ca să susţină cauza guvernului său.

— Taxele dumneavoastră de import pe BMW, Volkswagen şi Mercedes lovesc puternic industria noastră automobilistică. Dacă nu puteţi să le eliminaţi, aţi putea cel puţin să le scădeţi?

— Mi-e teamă că nu este posibil, Walter, pentru că mai avem doar câteva săptămâni până la alegerile generale şi laburiştii speră să primească donaţii mari de la Ford, BMC şi Vauxhall.

— Nu veţi avea de ales când veţi deveni membri în CEE, a spus neamţul, zâmbind.

— Amin, a zis Giles.

— Cel puţin sunt recunoscător pentru răspunsul tău sincer.

Cei doi au dat mâna şi, când Scheel se întorcea să plece, Giles şi-a pus degetul ia buze şi l-a urmat afară din cameră. S-a uitat în susul şi în josul coridorului înainte să întrebe:

— Cine-l va înlocui pe Ulbricht ca secretar general?

— Sovieticii îl susţin pe Honecker, a zis Scheel şi, cinstit vorbind, nu văd pe altcineva în stare să-l învingă.

— Dar e un om slab şi supus care n-a avut o idee originală în viaţa lui, a spus Giles, şi va sfârşi prin a fi o marionetă, exact ca Ulbricht.

— Şi tocmai de aceea Politburo-ul îl susţine.

Giles şi-a ridicat mâinile, exasperat. Scheel a zâmbit strâmb.

— Ne vedem la Londra, după alegeri, a zis el, înainte de a se îndrepta spre lift.

— Să sperăm, a murmurat Giles. Când s-a întors în cameră, a fost încântat s-o vadă pe Karin tot acolo. Ea şi-a deschis geanta, a scos un plic şi i l-a dat.

— Mulţumesc, sir Giles.

Giles s-a uitat la numele şi la adresa de pe plic, l-a pus într-un buzunar interior şi i-a spus:

— Îl voi trimite tatălui tău de îndată ce mă întorc la Londra.

— Mama vă va fi foarte recunoscătoare.

— Este cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face, a spus Giles ducându-se spre masa laterală, luând o sticlă de şampanie şi dându-i-o. Un mic semn de recunoştinţă pentru munca ta. Sper că tu şi mama ta o veţi aprecia.

— Sunteţi foarte amabil, sir Giles, a şoptit ea, dându-i sticla înapoi, dar n-aş ajunge nici până la uşa din faţă înainte de a mi-o lua cei de la Stasi, a adăugat, arătând spre candelabru.

— Atunci să bem un pahar împreună.

— Sunteţi sigur că este bine, sir Giles, având în vedere..

— Acum, când suntem doar noi doi, cred că-mi poţi spune Giles, i-a zis el, deschizând sticla şi turnând două pahare. L-a ridicat pe al lui. Să sperăm că nu va mai dura mult înainte de a te reîntâlni cu tatăl tău.

Karin a luat o înghiţitură şi apoi a pus paharul pe masă.

— Trebuie să plec, a zis ea, întinzându-i mâna.

Giles i-a luat-o şi a tras-o uşor spre el. Ea l-a împins înapoi.

— Asta nu trebuie să se întâmple, sir Giles, pentru că atunci vă veţi gândi că…

El a început s-o sărute înainte ca ea să mai zică un cuvânt. În timp ce se sărutau, i-a desfăcut fermoarul din spate al rochiei şi când rochia a căzut pe jos, el s-a dat un pas înapoi, dorind să-i vadă fiecare parte a corpului deodată. A luat-o iar în braţe şi, în timp ce o săruta, buzele ei s-au desfăcut când amândoi căzdeau pe pat. El s-a uitat în ochii ei căprui şi a şoptit:

— Dacă eşti angajată la Stasi spune-mi doar după ce voi fi făcut dragoste cu tine.

19

Giles stătea pe banca din faţă din Camera Comunelor ascultându-l pe ministrul de externe făcând o declaraţie referitoare la decizia Camerei pentru anularea turneului în Africa de Sud a Consiliului de crichet când a primit o notă de la chestorul-şef: *Aş putea discuta cu dumneavoastră după declaraţie?*

Lui Giles i se păruse întotdeauna că o solicitare a chestorului-şef era ca o chemare în biroul directorului şcolii: mai probabil să aducă o pedeapsă decât laude. Deşi chestorul-şef nu stă în Cabinet, puterea lui este disproporţionată faţă de rangul pe care-l are. El era sergentul major al companiei care se afla acolo pentru a se asigura că soldaţii stăteau aliniaţi pentru ca viaţa ofiţerilor să fie mai uşoară.

De îndată ce ministrul de externe a răspuns ultimei întrebări de la membrul din Louth în legătură cu asprirea sancţiunilor guvernului împotriva regimului de apartheid din Africa de Sud, Giles s-a strecurat în hol şi s-a dus în biroul chestorului-şef.

Secretarul chestorului îl aştepta şi a fost invitat imediat în camera interioară.

De îndată ce Giles a intrat în birou, şi-a dat seama după figura chestorului-şef că urma să fie o pedeapsă, nu laude.

— Mi-e teamă că nu sunt veşti bune, a spus Bob Mellish, scoţând un plic mare de culoarea pieii din birou şi înmânându-i-l lui Giles.

Giles a deschis plicul cu mâini tremurătoare şi a scos un set de fotografii alb şi negru. Le-a studiat o vreme înainte de a spune:

— Asta n-are niciun sens.

— Nu sunt sigur că te înţeleg.

— Chiar nu-mi vine să cred că Karin lucra pentru Stasi.

— Atunci cine să fi fost? a spus chestorul-şef. Chiar dacă nu era pe statul lor de plată, cine ştie la ce presiuni au supus-o.

— Trebuie să mă crezi, Bob, Karin nu era aşa. Îmi dau seama că m-am făcut de râs, pe mine, guvernul şi familia. Dar sunt sigur de un lucru: nu e vina lui Karin.

— Trebuie să recunosc că e prima oară când Stasi a folosit fotografii. Până acum ne-au trimis doar benzi. Trebuie să informez imediat Foreign Office.

— Pot să te asigur că n-am discutat probleme guvernamentale, a spus Giles. Şi oricum, ea era mai speriată decât mine.

Chestorul-şef a ridicat o sprânceană.

— Cu toate acestea, trebuie să lămurim această problemă aici şi acum. Presupun că aceste fotografii au ajuns deja în labele tabloidelor, aşa că mai pregăteşte-te pentru nişte telefoane neplăcute. Şi mai am un sfat, Giles – spune-i lui Gwyneth înainte să afle din tabloide.

— Trebuie să-mi dau demisia? a spus Giles, prinzându-se de marginea biroului ca să-şi împiedice mâinile să-i tremure.

— Asta n-o decid eu. Dar nu face nimic nechibzuit. Aşteaptă cel puţin până ce te vezi cu prim-ministrul. Şi anunţă-mă când presa ia legătura cu tine.

Giles s-a mai uitat o dată la unele dintre fotografiile lui şi ale lui Karin şi tot nu i-a venit să creadă.

*

— Cum ai putut, Giles? Să te laşi atras într-o astfel de capcană evidentă, a zis Gwyneth. Mai ales după ce ţi-a spus Harry ce a păţit la Moscova.

— Ştiu, ştiu. Am fost stupid. Îmi pare rău că te-am supărat.

— Te-ai gândit măcar un moment la mine sau la familia mea când te-a sedus paraşuta aceea?

— Nu era o paraşută, a spus Giles încet.

Gwyneth a tăcut o clipă înainte de a-l întreba:

— Vrei să spui că o cunoşteai pe femeia aceea dinainte?

— Era interpreta mea.

— Înţeleg că tu ai sedus-o, nu invers?

Giles n-a încercat s-o contrazică. Ar fi însemnat o minciună în plus.

— Dacă ţi s-ar fi întins o capcană sau ai fi fost beat sau doar te-ai fi făcut de râs, Giles, aş fi rezistat. Dar este evident că te-ai gândit dinainte… S-a oprit în mijlocul propoziţiei şi s-a ridicat. Plec în Ţara Galilor în seara asta. Te rog să nu încerci să iei legătura cu mine.

Giles a rămas singur când amurgul se aşternea peste Smith Square şi s-a gândit la consecinţele faptului că-i spusese lui Gwyneth adevărul. Nu conta dacă fusese Karin o curvă de la Stasi. Cât de uşor ar fi fost dacă i-ar fi spus soţiei că acea Karin fusese doar o paraşută, o aventură de o noapte şi că nici măcar nu-i ştia numele? Şi de ce n-o făcuse? Pentru că adevărul era că nu mai întâlnise pe cineva ca ea în toată viaţa lui. Amabilă, cu simţul umorului, pasionată, dulce şi sclipitoare. Oh, cât de sclipitoare. Şi dacă ea n-avea aceleaşi sentimente pentru el, de ce-i adormise în braţe? Şi de ce făcuse iar dragoste cu el când se treziseră dimineaţa, pentru că ar fi putut uşor să dispară peste noapte, după ce-şi terminase treaba? În loc de asta, alesese să rişte la fel de mult ca el şi probabil acum suferea consecinţele la fel ca el.

*

Ori de câte ori suna telefonul, Giles presupunea că era vreun ziarist la celălalt capăt al liniei – *Avem nişte fotografii, sir Giles, şi ne întrebăm dacă aţi dori să comentaţi…*

Telefonul a sunat şi el a ridicat supărat receptorul.

— Vă caută un domn Pengelly, a zis secretara lui.

Pengelly. Trebuia să fie tatăl lui Karin. Oare era şi el implicat în capcană?

— Fă-mi legătura, a spus Giles.

— Bună ziua, sir Giles. Numele meu este John Pengelly. Vă sun pentru că aţi fost atât de amabil şi aţi ajutat-o pe fiica mea când aţi fost în Berlinul de Est. Acelaşi accent îngroşat din vest. Tocmai am citit scrisoarea lui Karin pe care mi-aţi trimis-o cu atâta amabilitate. Este prima scrisoare de la ea pe care am primit-o de mai multe luni. Aproape îmi pierdusem speranţa.

Giles n-a dorit să-i spună de ce acea speranţă nu va avea viaţă lungă.

— Le scriu lui Karin şi mamei sale în fiecare săptămână, dar nu ştiu câte scrisori au primit. Acum, că aţi întâlnit-o, mă simt mai încrezător şi voi contacta Home Office din nou.

— Am discutat deja cu departamentul Home Office responsabil cu imigrările. Totuşi…

— Sunteţi foarte amabil, sir Giles. Familia mea şi cu mine vă suntem datori şi dumneavoastră nu sunteţi nici măcar reprezentantul meu în parlament.

— Pot să vă pun o întrebare personală, domnule Pengelly?

— Da, desigur, sir Giles.

— Credeţi că e posibil ca fiica dumneavoastră să lucreze pentru Stasi?

— Nu, nici gând. Ea îi detestă chiar mai mult decât mine. De fapt o tot avertizez că faptul că nu doreşte să coopereze cu autorităţile ar putea fi motivul pentru care nu primeşte viza.

— Dar i-au dat o slujbă ca interpret la o conferinţă internaţională.

— Doar pentru că erau disperaţi. Karin mi-a scris că au fost mai mult de şaptezeci de delegaţi

din douăzeci de ţări şi s-a simţit foarte norocoasă că v-a fost alocată dumneavoastră.

— Nu chiar atât de norocoasă pentru că trebuie să vă avertizez că presa ar putea deţine nişte fotografii cu noi doi împreună, ceea ce s-ar putea considera în cel mai bun caz o nefericire şi în cel mai rău…

— Nu-mi vine să cred, a reuşit domnul Pengelly să spună în cele din urmă. Karin este de obicei foarte precaută şi nu-şi asumă niciodată riscuri. Ce a apucat-o?

— Nu este vina ei, domnule Pengelly, a zis Giles. A fost doar greşeala mea şi trebuie să-mi cer scuze personal de la dumneavoastră pentru că dacă presa află că sunteţi tatăl lui Karin, vă vor transforma viaţa într-un iad.

— Au mai făcut-o şi când m-am însurat cu mama ei, a spus Pengelly şi n-am regretat-o niciodată.

A fost rândul lui Giles să rămână tăcut, gândindu-se ce să-i răspundă.

— Adevărul este destul de simplu, domnule Pengelly şi n-am fost în stare nici măcar să-l împărtăşesc soţiei mele. S-a oprit din nou. M-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră. Dacă aş fi putut să evit, aş fi făcut-o şi, daţi-mi voie să vă spun, sunt gata să suport aceleaşi suferinţe prin care aţi trecut doar ca să fiu cu ea. Dar ce e mai rău, nu ştiu ce părere are ea despre mine.

— Eu ştiu, a spus Pengelly.

*

Apelul a sosit într-o sâmbătă după-masă, chiar după ora patru. A devenit clar că *Sunday People* obţinuse exclusivitatea, cu toate că Giles şi-a dat seama că până la miezul nopţii toţi editorii îşi vor modifica prima pagină.

— Presupun că aţi văzut fotografiile care se află în posesia noastră, domnule ministru?

— Da, le-am văzut.

— Doriţi să faceţi o declaraţie?

— Nu, nu doresc.

— Veţi demisiona din guvern?

— Fără comentarii.

— Cum a reacţionat soţia dumneavoastră la aceste ştiri? Înţelegem că s-a întors să stea cu părinţii în Ţara Galilor.

— Fără comentarii.

— Este adevărat că divorţaţi?

Giles a trântit telefonul. Nu se putea opri să nu tremure când se uita la numărul de acasă al chestorului şef.

— Bob, sunt Giles. Povestea va apărea mâine în *Sunday People.*

— Îmi pare rău, Giles. După mine, ai fost un ministru al naibii de bun şi ţi se va simţi mult lipsa.

Giles a lăsat receptorul în furcă, cu două cuvinte rezonându-i în urechi: *ai fost.* Ai fost un ministru al naibii de bun. A luat o foaie de hârtie cu antetul Camerei Comunelor din raftul de scrisori din faţă şi a început să scrie:

Stimate domnule prim-ministru,
Cu mare regret…

*

Giles a intrat în biroul Consiliului Privat la Whitehall astfel încât să poată evita haita de jurnalişti din Fleet Street care-l aşteptau în Downing Street sau cei puţin de cei care nu ştiau de intrarea din spate la numărul 10.

Una dintre amintirile cu care-şi va amuza nepoţii va fi că atunci când a intrat în camera Cabinetului, Harold Wilson încerca fără succes să-şi reaprindă pipa.

— Giles, ce bine că ai venit având în vedere prin ce treci. Dar crede-mă, şi vorbesc din experienţă, toate vor trece.

— Se poate, domnule prim-ministru. Dar tot e sfârşitul carierei mele de politician serios şi aceasta a fost singura meserie care m-a atras.

— Nu cred că sunt de acord cu tine, a spus Wilson. Doar gândeşte-te o clipă. Dacă ai rămâne la docurile Bristol la următoarele alegeri sunt sigur că vei reuşi. Electoratul îşi va exprima părerile în boxa de balotaj şi cine sunt eu să nu fiu de acord cu părerea lor? Şi dacă aş reveni în Downing Street, n-aş ezita să-ţi cer să te alături iar Cabinetului.

— Doi de „dacă", domnule prim-ministru.

— Tu mă ajuţi cu unul, Giles, iar eu voi vedea ce pot face cu celălalt.

— Dar, domnule prim-ministru, după titlurile acelea din ziare…

— Sunt de acord, nu sunt edificatoare. A fost poate o nefericire că erai ministru pentru afaceri externe. Giles a zâmbit pentru prima oară după câteva zile. Dar mai multe comentarii, a continuat Wilson, precum şi câţiva lideri, au subliniat că ai fost un ministru extraordinar. *Telegraph,* dintre toate ziarele, a amintit cititorilor că ai câştigat o MC la Tobruk. Ai supravieţuit cumva acelei bătălii înfiorătoare aşa că de ce n-ai crede că vei supravieţui şi acum?

— Pentru că am impresia că Gwyneth va divorţa de mine şi, cinstit vorbind, chiar are motive s-o facă.

— Îmi pare rău, a zis Wilson, încercând iar să-şi aprindă pipa. Dar tot cred că ar fi bine să mergi la Bristol să vezi cum stau ploile. Asigură-te că eşti atent la ce-ţi va spune Griff Haskins pentru că atunci când l-am chemat azi-dimineaţă, nu mi-a lăsat nicio îndoială că doreşte să fii candidat.

*

— Felicitări, domnule maior, a zis Virginia. Aţi fost singurul responsabil pentru distrugerea lui

Giles Barrington.

— Păi tocmai asta e ironia, că n-am fost. Nu fata noastră şi-a petrecut noaptea cu el.

— Cum adică?

— Am zburat la Berlin cum m-aţi instruit şi nu mi-a fost greu să găsesc o agenţie pentru fete de escortă cu birouri pe ambele părţi ale zidului. Mi s-a recomandat o fată anume. Era bine plătită şi i s-a promis un bonus dacă aducea fotografii cu ei doi în pat.

— Şi iat-o, a spus Virginia, arătând câteva ziare de dimineaţă care, de obicei, n-ar fi fost aduse în Cadogan Gardens.

— Dar nu este ea. Ea a sunat a doua zi dimineaţa şi mi-a spus că Barrington i-a luat sticla de şampanie şi pe urmă i-a trântit uşa în nas.

— Atunci cine e?

— Habar n-am. Agenţia spune că n-o cunoaşte şi presupune că lucra pentru Stasi. Ei au avut echipament de supraveghere în toate apartamentele hotelului pe durata conferinţei.

— Dar de ce a respins-o pe fata noastră şi apoi şi-a permis să cadă în mrejele ăsteia?

— Asta nu-mi pot explica, a zis Fisher. Dar sunt sigur că fostul dumneavoastră soţ nu este terminat de tot.

— Dar şi-a dat demisia azi-dimineaţă. A fost editorialul de bază în toate ziarele dimineţii.

— Ca ministru, da, dar nu ca membru în parlament. Şi dacă îşi păstrează locul până la următoarele alegeri…

— Atunci trebuie să ne asigurăm că n-o va face.

— Şi cum putem obţine asta?

— Mă bucur că m-ai întrebat, domnule maior.

*

— Mă tem că n-am de ales decât să-mi dau demisia ca membru în parlament, a spus Giles.

— Doar pentru că v-aţi culcat cu o paraşută? a zis Griff.

— Nu era o paraşută, a replicat Giles, aşa cum le spunea tuturor care făceau această presupunere.

— Dacă-ţi dai demisia, am putea ceda locul conservatorilor. Prim-ministrul nu-ţi va mulţumi pentru asta.

— Dar dacă este să credem sondajele, conservatorii vor câştiga oricum locul.

— Am mai sfidat sondajele şi înainte, a spus Griff. Şi conservatorii nici nu şi-au ales încă vreun candidat.

— Nimic nu mă va convinge să-mi schimb părerea, a spus Giles.

— Dar eşti singurul care poate câştiga locul, a spus Griff pe când telefonul de pe biroul lui a început să sune. A ridicat receptorul. Oricine ar fi, spune-le să se ducă naibii.

— Este editorul de la *Bristol Evening News,* a spus secretara lui.

— Acelaşi lucru i se aplică şi lui.

— Dar spune că are nişte noutăţi pe care veţi dori să le auziţi imediat. Este editorialul de mâine.

— Dă-mi-l la telefon. Griff a ascultat o vreme înainte de a trânti receptorul în furcă. Asta e exact ce-mi mai lipsea.

— Deci care sunt noutăţile care nu mai puteau aştepta?

— Conservatorii şi-au anunţat candidatul.

— Cineva pe care-l cunoaştem?

— Maiorul Alex Fisher.

Giles a izbucnit în râs.

— Nu-mi vine să cred, Griff, până unde poţi merge ca să te asiguri că voi rămâne în parlament.

20

Bună dimineaţa, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol la alegerile generale de joi, optsprezece iunie. Votaţi-i pe laburişti. Votaţi-l pe Barrington pe optsprezece iunie. Bună dimineaţa, numele meu este…

Giles candidase în şapte alegeri în ultimii douăzeci şi cinci de ani şi câştigase de toate cele şapte ori, crescându-şi treptat majoritatea la 2.166. Ultimele două duseseră la intrarea Partidului Laburist în Parlament, atunci când conservatorii nu se aşteptaseră să câştige electoratul din docurile Bristol şi liberalii ştiau că nu sunt în stare.

Ultima oară când Giles solicitase renumărarea voturilor s-a produs când oponentul său fusese maiorul Alex Fisher şi, cu acea ocazie Giles câştigase doar cu patru voturi şi doar după trei renumărări. Fusese o campanie personală murdară de la început până la sfârşit, cu fosta soţie a lui Giles amestecându-se în bâlci atunci când venise la Bristol pentru a-l susţine pe maior pe care ea îl prezentase ca pe un „om cinstit şi decent”.

Acum, după cincisprezece ani, Giles se înfrunta cu o reluare a luptei împotriva aceluiaşi candidat şi în faţa unui alt divorţ. Gwyneth, slavă cerurilor, îl lămurise că nu va umple ziarele cu problemele ei decât după alegeri şi, cu toate că nu avea nicio intenţie să viziteze circumscripţia electorală, nu va sugera ca lumea să-l voteze pe Fisher.

— Slavă Domnului pentru micile favoruri, a zis Griff Haskins. Nu a mai adus deloc vorba despre acest subiect

Când prim-ministrul i-a solicitat reginei să dizolve parlamentul pe 29 mai 1970, Giles s-a întors în următoarea zi la Bristol pentru a începe campania de alegeri de trei săptămâni. Când a început să colinde străzile, a fost plăcut surprins de

felul în care a fost întâmpinat şi de cât de puţini oameni aduceau vorba de Berlin sau întrebau unde este soţia lui. Britanicii nu sunt prea bârfitori, a observat Griff, cu toate că Giles nu-i spusese agentului său că acea Karin era adesea în mintea lui. Îi scria în fiecare noapte, chiar înainte de a se culca şi, ca un şcolar, verifica în fiecare dimineaţă poşta. Dar nu a apărut niciodată un plic cu o stampilă din Germania de Est.

Emma, Harry şi Seb, plus redutabila partizană laburistă, domnişoara Parish, care-şi luase trei săptămâni concediu cum făcea ori de câte ori erau alegeri generale, îl însoţeau pe Giles în fiecare plimbare. Emma se ocupa de femeile care se îndoiau de Giles din cauza demisiei sale din cabinet, în timp ce Seb se concentra pe adolescenţii de optsprezece ani care urmau să voteze pentru prima oară.

Dar surpriza a fost Harry, care s-a dovedit popular pe mai multe niveluri. Erau votanţi care doreau să ştie cum mergea campania sa de eliberare a lui Babakov, iar alţii care întrebau cu ce se va mai ocupa inspectorul Warwick în continuare. Când era întrebat cu cine va vota, Harry răspundea întotdeauna:

— Ca toţi cei cu bun-simţ din Bristol, voi vota cu cumnatul meu

— Nu, nu, a protestat Griff, ferm. Cumnat nu apare pe buletinele de vot.

Mai era un al treilea grup care considera că Harry era un fel de Cary Grant din Bristol şi care spuneau că-l vor vota pe el dacă ar candida.

— Mai bine aş merge desculţ pe cărbuni încinşi răspundea Harry, ridicându-şi oripilat mâinile.

— Eşti geloasă, mamă?

— Sigur că nu, a zis Emma. Majoritatea sunt matroane de vârstă mijlocie care pur şi simplu vor să-l dădăcească.

— Atâta timp cât îi votează pe laburişti, a comentat Griff, nu mă interesează ce vor să-i facă.

*

Bună dimineaţa, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol la alegerile generale de joi, optsprezece iunie. Votaţi-i pe laburişti…

În fiecare dimineaţă începeau cu „întrunirea de război" din biroul lui Griff, astfel încât agentul să-şi ţină la curent candidatul şi activiştii de bază, înainte de a le aloca sarcinile pentru ziua respectivă.

În prima luni, Griff a deschis întrunirea neţinând seama de una dintre regulile lui de aur.

— Cred că ar trebui să-l provoci pe Fisher la o dezbatere.

— Dar înainte ai spus întotdeauna că un membru cu loc în parlament n-ar trebui să recunoască existenţa oponenţilor, deoarece asta le-ar oferi o platformă în care să-şi prezinte opiniile şi să apară ca nişte candidaţi credibili.

— Fisher este un candidat credibil, a spus Griff. Conduce cu trei la sută în sondaje şi noi avem o nevoie disperată să-i luăm locul.

— Dar va folosi ocazia ca să lanseze un atac personal împotriva mea şi să prezinte amănunţit editorialele din presă.

— Să sperăm, a spus Griff, pentru că sondajele noastre arată că ceea ce s-a întâmplat în Berlin nu este o prioritate pentru votanţii noştri şi scrisorile zilnice o confirmă. Publicul este mai interesat de asigurările de sănătate, şomaj, pensii şi imigrări. De fapt, majoritatea votanţilor se plâng despre mult prea zeloşii gardieni ai parcărilor de pe Broad decât despre obiceiurile tale nocturne când nu eşti acasă. Dacă vrei vreo dovadă, a zis el, scoţând câteva scrisori dintr-un vraf de pe biroul său, ascultă asta: *Stimate sir Giles, dacă fiecare care s-ar culca cu o paraşută sau ar avea o relaţie*

extraconjugală ar vota pentru dumneavoastră, v-aţi dubla voturile. Mult noroc.

— Da, acum înţeleg, a spus Giles. Votaţi pentru Barrington dacă aveţi relaţii extraconjugale.

Emma s-a uitat urât la fratele ei, dezaprobând clar atitudinea nepăsătoare a lui Griff fată de comportamentul lui Giles.

— Şi uitaţi încă una, a spus Griff, ignorând comentariul lui Giles. *Stimate sir Giles, eu n-am mai votat cu laburiştii până acum, dar aş prefera să votez un păcătos decât pe cineva ca Alex Fisher care face pe sfântul. Al dumneavoastră cu nehotărâre, etc. Dar asta e preferata mea. Stimate sir Giles, trebuie să spun că vă admir gustul în ceea ce priveşte femeile. Plec la Berlin săptămâna viitoare şi mă întreb dacă aţi putea să-mi daţi numărul ei de telefon.*

Aş vrea eu să-i ştiu numărul de telefon, s-a gândit Giles.

*

— A făcut prima greşeală, a zis Griff, întorcând ziarul, astfel încât toţi să poată vedea titlul de pe prima pagină.

FISHER RENUNŢĂ LA PROVOCAREA LA DEZBATERE

— Dar el este cel care conduce cu trei la sută în sondaje, a spus Giles. Asta nu e o greşeală, e doar bun-simţ.

— Sunt de acord, a comentat Griff, dar motivul pentru care renunţă la dezbatere este greşeala. Citez: „N-aş vrea să fiu văzut în aceeaşi cameră cu acel om." O eroare prostească. Oamenilor nu le plac atacurile la persoană, aşa că trebuie să profităm. Explică-le clar că tu te vei prezenta şi dacă el nu apare, electoratul poate trage singur concluziile. Griff a continuat să citească articolul

şi nu a durat mult până ce a zâmbit a doua oară. Nu se întâmplă prea des ca liberalii să vină în ajutorul nostru, dar Simon Fletcher a declarat în News că va fi fericit să participe la dezbatere. Oricum, el n-are nimic de pierdut. Voi da imediat un comunicat în presă. Între timp, voi întoarceţi-vă la treburile voastre. Nu o să câştigaţi voturi învârtindu-vă prin birou.

*

Bună dimineaţa, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol la alegerile generale de joi, optsprezece iunie…

Tocmai când Giles începea să se simtă mai încrezător în rezultatul alegerilor, un sondaj Gallup din *Daily Mail* a prezis pentru întâia oară că Edward Heath şi conservatorii vor câştiga alegerile cu o majoritate de treizeci de locuri.

— Suntem pe locul treizeci şi cinci pe lista de locuri necesare conservatorilor dacă vor să obţină o majoritate absolută, a spus Giles.

— Citeşte printre rânduri, a răspuns Griff. Acelaşi sondaj afirmă că nu se poate cunoaşte încă rezultatul pentru docurile Bristol. Şi apropo, aţi văzut *Evening News* de azi? A dat prima ediţie candidatului său.

Giles admira destul de mult poziţia neutră luată de *News* în timpul campaniei electorale, susţinând un anume candidat doar cu o zi înainte de alegeri şi, în trecut, nu-l susţinuse întotdeauna. Dar astăzi nu respectase regula şi emisese o opinie cu două săptămâni înainte. În editorial, ziarul îşi exprima clar poziţia, chiar sub titlul:

OARE DE CE SE TEME?

Continua prin a scrie că dacă maiorul Fisher nu apărea la dezbaterile din joia următoare,

recomanda cititorilor să-i voteze pe laburişti şi să-l aducă înapoi pe Giles Barrington la Westminster.

— Să ne rugăm să nu apară, a zis Griff, pentru că dacă n-o face, va pierde alegerile. Următoarea problemă este să vedem cum îl vom manevra când o va face.

— Dar Fisher ar trebui să fie îngrijorat, a zis Emma. La urma-urmei, Giles este un participant la dezbateri mai experimentat, cu mai mult de douăzeci de ani de experienţă parlamentară.

— Asta nu va conta nici cât o ceapă degerată în seara aceea, a spus domnişoara Parish, dacă nu vom găsi o metodă de a ne descurca cu oaia neagră.

Griff a încuviinţat.

— Poate ar trebui să utilizăm arma noastră secretă.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat Giles.

— La Harry. Îl vom pune în primul rând, cu faţa spre public şi-i vom cere să citească primul capitol din următorul său roman Atunci nimeni nu va fi atent la ce se va întâmpla pe scenă.

Toţi au râs, cu excepţia lui Harry.

— Ce vrei să spui? a întrebat el.

*

Bună dimineaţa, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol la alegerile generale de…

VOI FI ACOLO, ţipau editorialele de pe prima pagină din Bristol Evening News în ziua următoare.

Giles a citit articolul care urma şi a fost de acord că dezbaterea ar putea să hotărască cine va fi următorul membru în parlament pentru docurile Bristol.

Griff a fost de acord şi a sugerat că ar trebui să-şi ia liber să se pregătească ca şi cum ar fi examinat de Robin Day, analistul politic de la

BBC. I-a cerut lui Seb să joace rolul lui Alex Fisher.

— Credeţi că un om lipsit de simţul moralei ca dumneavoastră ar trebui să candideze pentru parlament?

— De partea cui eşti, Seb?

— E de partea ta, a zis Griff, şi ar fi bine să ai un răspuns la întrebarea asta până joi seara.

— Aş putea întreba de ce nu v-am văzut soţia în circumscripţie în timpul alegerilor?

— Îşi vizitează părinţii în Tara Galilor.

— Asta înseamnă cel puţin o mie de voturi duse pe apa Sâmbetei, a spus Griff.

— Spuneţi-mi, sir Giles, plănuiţi vreo altă excursie în Berlin în viitorul apropiat?

— Asta-i o lovitură sub centură, Seb.

— Care este exact locul înspre care Fisher îşi va îndrepta cele mai multe lovituri, a zis Griff. Aşa că asigură-te că ţii garda sus.

— Are dreptate, Seb. Dă-i înainte cu pumnii.

*

Bună dimineaţa, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol…

— Au schimbat locul dezbaterii, a spus Griff la întrunirea de război de dimineaţă.

— De ce? a întrebat Giles.

— A fost o cerere atât de mare de bilete încât a fost mutată de la Guildhall la Hippodrome Theatre.

— Dar la Hippo încap două mii de oameni, a zis Giles.

— Aş vrea să încapă zece mii, a spus Griff. Nu vei avea o şansă mai bună de a te adresa direct votanţilor.

— Şi de a-l demasca în acelaşi timp şi pe Fisher, a spus Seb.

— Câte locuri ne-au fost alocate? a întrebat Griff, întorcându-se spre domnişoara Parish.

— Fiecare candidat are dreptul la trei sute.

— Vreo problemă cu ocuparea locurilor noastre cu cei leali nouă?

— Niciuna, telefonul a sunat întruna săptămâna trecută. Parcă ar fi un concert Rolling Stones. De fapt, am luat legătura cu agentul de la Partidul Liberal să văd dacă mai au bilete libere.

— Doar nu sunt atât de proşti încât să ţi le dea ţie.

— N-are nicio legătură cu prostia, a zis domnişoara Parish. Cred că e vorba de altceva.

— Ce anume? a întrebat Griff.

— Habar n-am, dar voi afla până joia viitoare.

— Şi biletele rămase? a zis Griff. Cine le primeşte pe acelea?

— Primul venit, primul servit, a spus domnişoara Parish. O sută de oameni de-ai noştri vor sta la coadă cu o oră înainte de ridicarea cortinei.

— Aşa vor face şi liberalii, a zis Griff. Mai bine două sute, cu două ore înainte.

*

Bună dimineaţa, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist…

În următoarea săptămână, Giles a muncit continuu, chiar şi în weekend. A umblat, a vizitat cârciumi, a ţinut întruniri de seară şi a participat la orice adunare la care era posibil să apară mai mult de o jumătate de duzină de persoane.

Sâmbătă şi-a pus cravata comitatului şi s-a dus să vadă meciul dintre Gloucestershire şi Middlesex la Nevil Road, dar a rămas acolo doar o oră. După ce s-a plimbat agale în jurul perimetrului de margine, ca să se asigure că toţi cei cinci mii de spectatori l-au văzut, s-a întors la cartierul general al circumscripţiei, pe Park Street.

Duminică a participat la slujbele de dimineaţă, la comuniuni şi rugăciuni la trei biserici diferite,

dar în timpul fiecărei predici, gândurile lui se îndreptau către dezbatere, verificând argumentele, frazele, chiar şi pauzele…

— În numele Tatălui…

Până miercuri, sondajul lui Griff arăta că Giles era doar cu câteva puncte în urmă, dar Seb i-a reamintit că aşa fusese şi cazul lui Kennedy înainte de dezbaterea sa cu Nixon.

Fiecare detaliu al întâlnirii a fost îndelung analizat. Ce ar trebui să poarte, când ar trebui să se tundă, să nu se bărbierească o oră înainte de a ieşi pe scenă şi, dacă se putea, să vorbească ultimul.

— Cine conduce dezbaterea? a întrebat Seb.

— Andy Nash, editorul de *Evening News.* Noi vrem să câştigăm voturi, el vrea să vândă ziare. Fiecare cu problema lui, a spus Griff.

— Şi vezi să fii în pat până la miezul nopţii, a spus Emma. Vei avea nevoie de un somn bun.

Giles s-a urcat în pat înainte de miezul nopţii, dar nu a dormit pentru că îşi tot revedea discursul iar şi iar, repetând răspunsurile la întrebările lui Seb. Nu reuşea să se concentreze mai bine nici din cauza lui Karin, care-i apărea tot timpul în minte. S-a dat jos din pat la şase şi a ajuns la staţia Temple Meads după o jumătate de oră, iar cu megafonul în mână, gata să înfrunte problemele dimineţii.

Bună dimineaţa, numele meu este Giles Barrington…

— Să aveţi noroc diseară, sir Giles, voi fi acolo să vă susţin.

— Cum staţi cu vânzarea?

— Cred că le voi da şi liberalilor o şansă de data asta.

— Ai vreun chiştoc, şefu'?

Bună dimineaţa…

21

Griff l-a luat pe Giles de la Barrington Hall înainte de ora şase. Aceasta era o întrunire la care nu-şi permitea să întârzie.

Giles purta un costum gri-cărbune simplu, o cămaşa crem şi o cravată de la liceul din Bristol. Bănuia că Fisher va purta costumul lui albastru dungat la două rânduri, o cămaşă albă cu guler apretat şi cravata regimentului.

Giles era atât de nervos încât abia a scos o vorbă pe drumul spre Hippodrome, iar Griff a tăcut şi el. Ştia că Giles îşi repeta în tăcere discursul.

După o jumătate de oră, au tras în faţa intrării scenei unde Giles se învârtise odată după un matineu cu *Brief Encountered* să obţină un autograf de la Celia Johnson. Griff şi-a însoţit candidatul în culise unde l-au întâlnit pe Andy Nash, care urma să conducă dezbaterea. Acesta a părut uşurat când i-a văzut.

Giles s-a învârtit de colo-colo prin culise, aşteptând ridicarea cortinei. Cu toate că mai erau treizeci de minute înainte ca preşedintele să lovească ciocănelul şi să ceară linişte, Giles auzea deja zumzetul spectatorilor nerăbdători care-l făcea să se simtă ca un atlet bine antrenat aşteptând să fie chemat la linia de start.

După câteva minute, Alex Fisher a dat buzna, înconjurat de anturajul său, toţi vorbind în gura mare. Nervozitatea, s-a gândit Giles, se vede în mai multe feluri. Fisher a trecut chiar pe lângă el, fără să încerce măcar să discute şi ignorându-i mâna întinsă.

Apoi Simon Fletcher, candidatul liberal, a intrat şi el. Ce uşor e să fii relaxat când n-ai nimic de pierdut. A dat mâna imediat cu Giles şi i-a spus:

— Voiam să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce? a întrebat Giles, sincer nedumerit.

— Pentru că nu le-ai amintit întruna tuturor că nu sunt căsătorit, spre deosebire de Fisher, care nu pierde nicio ocazie.

— Bine, domnilor, a spus Nash. Vă rog să vă strângeţi aici pentru că vom stabili în ce ordine veţi lua cuvântul.

A întins pumnul în care avea trei paie de diferite lungimi. Fisher l-a tras pe cel mai scurt, iar Fletcher pe cel mai lung.

— Alegeţi primul, domnule Fletcher, a spus preşedintele.

Candidatul liberal şi-a aplecat capul într-o parte şi i-a şoptit lui Giles:

— Al câtelea vreţi să fiu?

— Al doilea, a răspuns Giles.

— Voi fi al doilea, a spus Fletcher. Fisher a părut uimit.

— Şi dumneavoastră, sir Giles? Primul sau ultimul?

— Ultimul, mulţumesc, domnule preşedinte.

— Bine, atunci s-a aranjat. Domnule maior Fisher, veţi fi primul care va lua cuvântul. Hai să ne scoatem capetele din tranşee.

I-a condus pe cei trei candidaţi pe scenă şi atunci a fost singura dată în acea seară când a aplaudat întreaga audienţă. Giles s-a uitat spre sală unde, spre deosebire de piesele de teatru, luminile nu se vor stinge în timpul spectacolului. Două mii de lei aşteptau cu răbdare să apară creştinii.

Şi-ar fi dorit să fi rămas acasă şi să fi luat cina pe o tavă în faţa televizorului; oriunde, numai aici nu. Dar aşa se simţea întotdeauna, chiar dacă se adresa celei mai mici adunări. S-a uitat la Fisher şi a văzut cum îi apare o perlă de transpiraţie pe frunte, pe care a şters-o repede cu batista din buzunarul de sus. S-a uitat la spectatori şi i-a văzut pe Emma şi pe Harry în rândul al doilea, zâmbindu-i.

— Buna seara, doamnelor şi domnilor, numele meu este Andy Nash şi sunt editorul ziarului

Bristol Evening News. Am privilegiul de a conduce întrunirea din această seară, singura ocazie în care toţi cei trei candidaţi vor apărea în acelaşi loc. Şi acum, permiteţi-mi să vă explic cum se va desfăşura dezbaterea. Fiecare candidat va ţine un discurs de deschidere de treizeci de minute. Acesta va fi urmat de treizeci de minute de întrebări ale audienţei. Seara se va termina cu toţi trei candidaţii făcând fiecare câte un rezumat de două minute. Îl chem acum pe candidatul conservator, maiorul Alex Fisher, să ni se adreseze.

Fisher s-a îndreptat plin de importanţă spre scenă şi a fost întâmpinat cu aplauze călduroase dintr-o parte a audienţei. Şi-a pus discursul pe pupitru şi a început imediat să citească, cuvânt cu cuvânt, ridicând capul doar ocazional.

Giles s-a aşezat nervos la locul lui, ascultând cu atenţie pentru că aştepta un comentariu sarcastic, o implicaţie ghimpată, dar aceasta n-a apărut. Fisher s-a concentrat pe felul în care legislaţia va fi tratată ca prioritară în cazul în care conservatorii vor forma următorul guvern. La fel de bine ar fi putut citi lista de cumpărături, presărată cu „Este timpul pentru o schimbare”. Nu a adus niciodată vorba de contracandidaţii lui. Atunci Giles şi-a dat seama ce urmărea Fisher. Nu voia să se implice chiar el în atacuri la persoană; asta urma să cadă în sarcina locotenenţilor săi, împrăştiaţi printre spectatori. Când Fisher s-a aşezat la loc, n-a fost greu să observe unde se aflau aceştia, după modul entuziast în care aplaudau.

Candidatul liberal şi-a început discursul mulţumind audienţei pentru că renunţaseră la *Coronation Street* şi veniseră să-l asculte, fiind întâmpinat cu râsete şi aplauze călduroase. Şi-a petrecut următoarele şase minute discutând problemele locale, de la gropile din drumuri până la preţul biletelor la autobuz. Când s-a întors la locul lui, altă parte a audienţei a fost la fel de leală şi încurajatoare.

După ce Fletcher s-a aşezat, Giles s-a îndreptat spre centrul scenei, cu toate că nu era atât de relaxat pe cât se străduia să pară. A pus pe pupitru o foaie pe care erau tipărite şapte titluri: Educaţie, Şomaj, Sindicate, Sistemul Naţional de Sănătate, Europa, Apărare şi Bristol.

Nu s-a prea uitat la hârtie în timp ce aborda fiecare subiect cu încredere şi autoritate, privindu-i direct pe spectatori. Când a revenit la locul lui, suporterii săi s-au ridicat în picioare şi o parte dintre membrii nehotărâţi ai audienţei i-au urmat. Dacă dezbaterea s-ar fi sfârşit atunci, ar fi existat un câştigător clar, dar nici nu s-a aşezat bine Giles că preşedintele a solicitat întrebări, adăugând:

— Sper ca toate contribuţiile să fie valoroase pentru o dezbatere de o asemenea importanţă şi că nimeni nu va recurge la comentarii personale sperând să obţină un articol în ziarul de mâine, pentru că vă asigur, ca editor, că nu-l va obţine.

Această declaraţie a condus la nişte aplauze atât de călduroase încât Giles a început să se relaxeze pentru prima oară în acea seară.

— Da, doamnă. Doamna din rândul patru.

— Cum populaţia îmbătrâneşte şi mai tare, ar putea candidaţii să ne explice care sunt planurile lor pe termen lung pentru pensiile de la stat?

Giles s-a ridicat în picioare înainte ca preşedintele să aibă timp să se decidă care candidat ar trebui să răspundă primul la întrebare.

— Pensia de stat a crescut în fiecare an în care Partidul Laburist a fost la conducere, a spus el, pentru că acest guvern consideră că o societate civilizată este aceea care are grijă la fel şi de tineri şi de bătrâni.

Fisher a oferit apoi linia partidului său aşa cum era prezentată de Biroul Central, după care candidatul liberal a vorbit despre mama lui care se afla într-un cămin de bătrâni.

— Urmaţi dumneavoastră, domnule, a spus Nash arătând spre un bărbat aflat în mijlocul sălii

şi care a fost nevoit să aştepte o vreme până ce microfonul a ajuns la el.

— Toţi candidaţii sunt de părere că Regatul Unit ar trebui să se alăture Pieţei Comune?

Fisher era bine pregătit pentru această întrebare şi a reamintit audienţei de implicarea de durată a lui Ted Heath în Europa, adăugând că, dacă vor fi aleşi conservatorii, vor face tot ce le stă în putere să se asigure că Marea Britanie va deveni membră a CEE.

Simon Fletcher a amintit audienţei că partidul său ceruse pentru prima oară intrarea în Piaţa Comună şi a spus cât de bucuros era că celelalte două partide li se alăturau acum.

Giles s-a ridicat să înfrunte audienţa. Ce mult le-ar fi plăcut să spună că, atunci când a fost în Berlin, discutase cu prim-ministrul francez, specificând că acesta ar întâmpina cu plăcere deschiderea unui dialog între cele două ţări. Dar orice menţionare a Berlinului ar fi fost steguleţul roşu pe care-l aştepta audienţa. Aşa că a spus pur şi simplu:

— Când e vorba de aderarea la Piaţa Comună, cred că putem spune doar că toate cele trei partide sunt în general de acord, aşa că bănuiesc că va fi vorba doar de care prim-ministrul va semna în cele din urmă Tratatul de la Roma.

Au urmat mai multe întrebări referitoare la probleme locale, naţionale sau străine, fără nicio lovitură sub centură şi Giles începuse să spere că va scăpa nejumulit.

— Încă două întrebări, a zis Nash, uitându-se la ceas. Da, doamnă. Doamna care stă în spate. Giles a recunoscut-o imediat.

— Pot cei trei candidaţi să ne prezinte situaţia lor matrimonială şi să ne spună dacă soţiile lor sunt cu ei acum? O întrebare bine repetată, pusă de o doamnă în vârstă, cu aspect nevinovat şi pe care Giles şi-o amintea prea bine din zilele ei de consilier conservator.

De data aceasta, Fisher a fost primul în picioare şi a dat un răspuns pregătit dinainte.

— Din păcate sunt divorţat de câţiva ani, dar asta nu m-a împiedicat să sper că într-o bună zi îmi voi găsi partenera potrivită. Dar, oricare ar fi situaţia mea matrimonială, daţi-mi voie să vă asigur că nu mi-aş permite niciodată să mă implic într-o aventură de o zi.

Din sală s-au auzit oftaturi şi o parte a audienţei a aplaudat cu îndârjire.

Candidatul liberal a spus:

— Îmi este la fel de greu să-mi găsesc o iubită cât mi-este de greu să găsesc oameni care să voteze pentru mine, dar, ca şi domnul maior, încă n-am renunţat. Această replică a fost întâmpinată cu râsete şi aplauze.

Giles s-a simţit trist că Fletcher nu era în stare să discute deschis despre problema sa şi de abia aştepta ziua în care va recunoaşte că partenera lui se afla în primul rând şi că trăiau împreună de mulţi ani fericiţi.

Când Giles s-a dus pe scenă, s-a aşezat într-o parte a pupitrului, s-a uitat direct la spectatori şi a zâmbit.

— Nu sunt un sfânt.

— Aşa e! a strigat un suporter conservator, dar a fost întâmpinat doar de o tăcere stânjenită.

— Recunosc că am călcat strâmb şi, după cum ştiţi cu toţii, acesta este motivul pentru care soţia mea, Gwyneth, nu a venit cu mine, ceea ce regret sincer. Ea a fost o soţie leală şi credincioasă, care a jucat un rol important în circumscripţie. A făcut o scurtă pauză, după care a adăugat: Dar când va veni timpul să votaţi, sper că veţi pune în balanţă cei douăzeci şi cinci de ani în serviciul poporului acestui mare oraş şi o scurtă eroare de judecată, deoarece mi-ar plăcea să am onoarea şi privilegiul de a vă servi pe toţi în anii care vin.

Giles şi-a ascuns un zâmbet când audienţa a început să aplaude şi era gata să se întoarcă la loc

când cineva a strigat:

— Nu credeţi că este timpul să ne spuneţi mai multe despre Berlin?

În sală au izbucnit comentarii în gura mare şi preşedintele a sărit imediat în picioare, dar Giles se întorsese deja la pupitru. S-a prins de margini ca nimeni să nu poată vedea cât era de nervos. Două mii de oameni îl priveau nerăbdători pe când îşi înfrunta inchizitorul care era încă în picioare. Giles a aşteptat să se facă linişte.

— Sunt foarte încântat s-o fac, domnule. Berlinul mi s-a părut un oraş tragic, divizat de un zid de beton de patru metri, având în vârf sârmă ghimpată. Nu a fost construit ca să-i ţină pe cei din Germania de Vest afară, ci pentru ca să-i ţină pe cei din Germania de Est înăuntru, creând cea mai mare închisoare de pe pământ. Cu greu un argument în favoarea comunismului. Dar mă rog să trăiesc până ce voi vedea acest zid ras până la sol. Sper că e ceva cu care suntem amândoi de acord, domnule.

Bărbatul s-a aşezat, iar Giles s-a dus la locul lui, cu aplauzele tumultuoase răsunându-i în urechi.

Ultima întrebare s-a referit la puterea sindicatelor şi atât răspunsul lui Giles, cât şi al lui Fisher au fost neconvingătoare; al lui Giles, pentru că nu se mai concentra, în timp ce Fisher nu-şi revenise din cauza felului în care demonul lui personal fusese doborât.

Giles a reuşit să-şi revină până la concluzii şi a durat o vreme până ce a reuşit să părăsească sala pentru că a trebuit să strângă prea multe mâini întinse. Dar Griff a fost cel care a rezumat cel mai bine seara.

— Ne-am întors în cursă.

22

Bristol Evening News a încercat cu vitejie să prezinte în mod nepărtinitor dezbaterile care avuseseră loc la teatrul Hippodrome cu o seară înainte, dar nu era nevoie să citeşti printre rânduri ca să înţelegi cine era câştigătorul. Cu toate că avea unele rezerve, ziarul le recomanda cititorilor să-l trimită înapoi pe sir Giles Barrington în Camera Comunelor.

— N-am câştigat încă, a spus Griff, punând ziarul în coşul de gunoi. Aşa că haideţi înapoi la treabă. Mai sunt şase zile, nouă ore şi paisprezece minute înainte de închiderea votării din joia viitoare.

Toţi şi-au luat în primire sarcinile atribuite, fie că era vorba de rezultatul întrunirilor, pregătirea buletinelor pentru ziua de votare, dubla verificare a celor care trebuiau să fie duşi la secţia de votare, răspunsuri la întrebările adresate de public, distribuirea ultimelor pancarte sau asigurarea că Giles era hrănit şi adăpat.

— Preferabil în mişcare, a spus Griff, care s-a întors în biroul lui şi a continuat să lucreze la mesajele cu rezultatele sondajelor care urmau să fie puse în cutia de scrisori a fiecărui suporter laburist înregistrat în noaptea de dinaintea alegerilor.

*

La 5:45, în ziua alegerilor, Giles stătea din nou în staţia Temple Meads, amintindu-le tuturor celor cu care dăduse mâna „Votaţi-l pe Barrington – azi!”

Griff întocmise un program care acoperea fiecare minut al zilei alegerilor până la închiderea urnelor, la ora 10:00 p.m. Îi lăsase lui Giles zece minute să mănânce o plăcintă cu carne de porc, un

sandviş cu brânză şi o jumătate de halbă de cidru în cea mai populară cârciumă din circumscripţie.

La 6:30 p.m., s-a uitat în sus şi a înjurat când a început să plouă. Oare zeii nu ştiau că între opt şi zece dimineaţa şi între cinci şi şapte seara erau orele de vârf de votare în Londra? Conservatorii votau de obicei între zece şi cinci. De la şapte seara până la zece, când se închideau urnele, nu se ştia exact cine vota. Zeii probabil că l-au auzit pentru că ploaia a durat doar vreo douăzeci de minute.

Giles a sfârşit ziua de şaisprezece ore stând în faţa porţilor docurilor, asigurându-se că cei din schimbul de noapte votaseră deja. Dacă nu, îi trimitea la secţia de votare de vizavi.

— Dar voi ponta cu întârziere.

— Îl cunosc pe preşedinte, a spus Giles. Celor care ieşeau de la muncă şi se îndreptau spre cârciumă, Giles le spunea:

— Aveţi grijă să votaţi înainte de a bea prima halbă.

Griff şi echipa sa verificau întruna rezultatele sondajelor astfel încât să-i scarmene pe cei care nu votaseră încă şi să le reamintească că secţiile de votare nu se închideau până la zece.

La zece şi un minut, Giles a dat mâna cu ultima persoană şi, disperat să bea ceva, a traversat drumul ca să se alăture docherilor la Lord Nelson.

— Dă-mi o halbă întreagă, a zis el, rezemându-se de bar.

— Îmi pare rău, sir Giles, e trecut de zece şi nu am chef să-mi pierd licenţa.

Doi bărbaţi care stăteau la bar au înşfăcat un pahar gol şi l-au umplut din halbele lor.

— Mulţumesc, a spus Giles, ridicându-şi paharul.

— Amândoi ne simţim puţin vinovaţi, a recunoscut unul dintre ei. Am luat-o la fugă în timpul ploii, aşa că n-am votat.

Giles le-ar fi aruncat cu mare plăcere berea în cap.

Uitându-se prin cârciumă, s-a întrebat câte voturi pierduse în timp ce ploua.

Harry a intrat în Lord Nelson după câteva minute.

— Îmi pare rău că te iau de aici, a zis el, dar Griff mi-a ordonat să te duc acasă.

— Nu e un om care să nu poată fi luat în seamă, a spus Giles, golindu-şi halba.

— Şi acum ce se va mai întâmpla? a întrebat Harry când s-au urcat în maşina lui ca să se întoarcă la Barrington Hall.

— Nimic nou. Poliţiştii locali vor strânge urnele cu voturi şi le vor duce la primărie. Sigiliile vor fi rupte în prezenţa domnului Hardy, secretarul primăriei şi, după ce buletinele de vot vor fi verificate, va începe numărătoarea. Aşa că nu e nevoie să mergem încă la primărie pentru că nu prea avem ce aştepta înainte de trei a.m. Griff mă va lua de aici pe la miezul nopţii.

*

Giles moţăia în baie când a sunat clopoţelul de la intrare. A ieşit încet, şi-a tras halatul, a deschis fereastra băii şi l-a văzut pe Griff stând pe treptele de jos.

— Îmi pare rău, Griff, cred că am aţipit în baie. Intră şi bea ceva. Cobor cât de repede pot.

Giles şi-a pus acelaşi costum şi aceeaşi cravată pe care le purta la fiecare numărătoare, cu toate că trebuia să admită că nu se mai putea încheia la nasturele din talie al hainei. A coborât după un sfert de oră.

— Nu mă întreba, că nu ştiu, a spus Griff ieşind pe poartă. Tot ce pot să-ţi spun este că, dacă sondajele de la ieşirea de la vot pot fi crezute, conservatorii au câştigat cu aproape patruzeci de locuri.

— Atunci ne întoarcem în opoziţie, a spus Giles.

— Asta în cazul în care câştigi şi rezultatele din sondajele noastre arată o diferenţă foarte mică. Parcă e iar 1951. Griff n-a mai zis nimic până ce n-au intrat în parcarea primăriei, când trei săptămâni de frustrări înăbuşite şi lipsa de somn au izbucnit brusc.

— Nu gândul că voi pierde nu-l pot înghiţi, a zis Giles. Este gândul că va câştiga maiorul Fisher.

Griff uita uneori cât de pasionat era Giles pentru cauza lui şi cât de norocos era ca el să-i fie agent.

— Bine, a zis Griff, acum că ne-am lămurit, hai să ne prezentăm la datorie. A coborât din maşină, şi-a aranjat cravata şi s-a îndreptat spre primărie. În timp ce urcau treptele împreună, Griff s-a întors către Giles şi i-a spus:

— Încearcă să pari ca şi cum te-ai aştepta să câştigi.

— Şi dacă n-am câştigat?

— Atunci vei ţine un discurs pe care nu l-ai mai ţinut până acum, ceea ce va fi o experienţă nouă pentru tine.

Giles a râs când au intrat în sala aglomerată, zgomotoasă, în care se făcea numărătoarea.

O duzină de mese lungi de trestie umpleau camera, cu reprezentanţii aleşi ai partidelor şi oficialii consiliului aşezaţi de ambele părţi, numărând cu furie sau observând. De fiecare dată când o urnă neagră de votare era golită pe masă, o pădure de mâini se întindeau şi sortau rapid numele candidaţilor în trei vrafuri separate, înainte de a începe numărarea. Vrafurile mici deveneau vrafuri de o sută, în care moment o bandă roşie, albastră sau galbenă era pusă în jurul lor şi erau aliniate ca infanteriştii la capătul mesei.

Griff a urmărit cu atenţie procesul. O greşeală simplă ar fi făcut ca o sută de voturi să ajungă în mormanul greşit.

— Ce vrei să facem? a întrebat Seb, când el şi domnişoara Parish li s-au alăturat.

— Luaţi fiecare câte o masă şi anunţaţi-mă dacă vi se pare ceva nelalocul lui.

— Şi tu? a întrebat Giles.

— Eu voi face ceea ce am făcut întotdeauna, a zis Griff, voi urmări voturile din Woodbine Estate şi Arcadia Avenue. După ce voi verifica rezultatele de acolo vă voi putea spune cine va câştiga.

Echipa lui Giles a luat o masă şi, cu toate că procesul era lent, mergea bine. O dată Giles a ocolit sala, evitându-l cu îndemânare pe Fisher, după care i s-a alăturat lui Griff.

— Ai mai puţin cu două sute de voturi în Arcadia Avenue şi cu două sute mai mult în Woodbine Estate, aşa că încă nu avem cum să ştim.

După ce Giles a mai dat o tură prin sală, un singur lucru era clar: Simon Fletcher va fi pe locul al treilea.

După câteva minute, domnul Hardy a lovit microfonul din centrul podiumului. În sală s-a făcut linişte şi toţi s-au întors cu faţa către secretarul primăriei.

— Îi rog pe candidaţi să se apropie pentru a verifica buletinele de vot anulate. O ceremonie care-l amuza întotdeauna pe Griff.

După ce candidaţii şi agenţii lor au studiat patruzeci şi două de voturi anulate, toţi au fost de acord că douăzeci şi două erau totuşi valide: 10 pentru Giles, 9 pentru Fisher şi 3 pentru Fletcher.

— Să sperăm că este un semn bun, a spus Griff, pentru că, după cum a spus Churchill odată, *unul este destul.*

— Surprize? a întrebat Seb, când s-au întors de pe podium.

— Nu, a zis Griff, dar mi-a plăcut cel respins de secretar: *Iubita ta din Berlinul de Est votează prin poştă?* Giles a reuşit să zâmbească. Înapoi la lucru. Nu ne putem permite nicio singură greşeală şi nu uitaţi 1951 când Seb a fost eroul zilei.

Au început să se ridice mâini prin toată camera pentru a arăta că s-a terminat numărarea la acea masă. Un oficial a reverificat cifrele înainte de-a le da secretarului care le-a pus în maşina de adunat. Giles îşi mai amintea zilele în care răposatul domn Wainwright scria fiecare cifră într-un dosar, apoi trei dintre deputaţii săi verificau şi reverificau fiecare intrare înainte ca el să declare rezultatul.

La 2:49 a.m., secretarul primăriei s-a întors la microfon şi a bătut iar în el. Liniştea a fost întreruptă doar de un creion care a căzut, apoi s-a rostogolit pe jos. Domnul Hardy a aşteptat să fie luat.

— Eu, Leonard Derek Hardy, ofiţerul circumscripţiei din docurile Bristol, declar că numărul de voturi dat pentru fiecare dintre candidaţi este următorul:

Sir Giles Barrington	18.971
Domnul Simon Fletcher	3.586
Maior Alexander Fisher	18…

De îndată ce Giles a auzit cifra optsprezece şi nu nouăsprezece, a fost sigur că va câştiga: …994.

Tabăra conservatorilor a izbucnit imediat. Griff, încercând să se facă auzit peste zgomot, i-a cerut domnului Hardy o renumărare, care i-a fost acordată. Procesul a fost reluat, cu fiecare masă verificând şi reverificând cifrele, înainte de a raporta iar secretarului primăriei.

La 3:27, acesta a cerut iar linişte.

— Eu, Leonard Derek Hardy, ofiţerul circumscripţiei… Capetele s-au aplecat, ochii s-au închis, iar unii dintre cei prezenţi s-au întors, nefiind în stare nici măcar să stea cu faţa la podium în timp ce-şi încrucişau degetele şi aşteptau citirea numerelor… pentru fiecare candidat, după cum urmează:

Sir Giles Barrington	18.971
Domnul Simon Fletcher	3.586
Maior Alexander Fisher	18.993

Giles îşi dădea seama că, după un rezultat atât de strâns, ar fi trebuit să insiste să se facă o renumărare, dar n-a făcut-o. În loc de asta, a dat din cap, semn că este de acord cu rezultatul anunţat de secretar.

— Prin urmare, declar că maiorul Alexander Fisher este membrul în parlament corect ales pentru circumscripţia docurile Bristol.

În jumătate din sală au izbucnit ţipete şi aplauze pe când noul membru a fost ridicat pe umerii colegilor săi de partid şi plimbat prin sală. Giles s-a dus şi a dat mâna cu Fisher pentru prima oară de când începuse campania.

După terminarea discursurilor, Fisher, triumfător în victoria sa, Simon Fletcher declarând că a obţinut cel mai mare număr de voturi de până acum, noul membru ales şi suporterii săi s-au dus să celebreze toată noaptea, iar învinşii au plecat câte doi, câte trei, iar Griff şi Giles au fost printre ultimii care au ieşit.

— Am fi reuşit dacă balanţa naţională n-ar fi fost împotriva noastră, a spus Griff, în timp ce-şi conducea fostul membru acasă.

— Doar douăzeci şi unu de voturi, a zis Giles.

— Unsprezece, a spus Griff.

— Unsprezece? a repetat Giles.

— Dacă unsprezece votanţi şi-ar fi schimbat părerile.

— Şi dacă n-ar fi plouat douăzeci de minute la şase şi treizeci.

— Acesta a fost un an plin de dacă.

23

Giles s-a urcat în cele din urmă în pat chiar înainte de 5 a.m. A stins lumina, şi-a pus capul pe pernă şi a închis ochii exact când a pornit alarma de la ceas. A mormăit şi a aprins iar lumina. Nu mai era nevoie să stea în staţia Temple Meads la ora 6 a.m. ca să-i salute pe trecătorii matinali.

Numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul dumneavoastră laburist la alegerile de ieri… A oprit alarma şi a căzut într-un somn adânc din care s-a trezit abia la unsprezece în acea dimineaţă.

După un mic-dejun întârziat, a făcut duş, s-a îmbrăcat, şi-a împachetat o valiză mică şi a ieşit la prânz din Barrington Hall. Nu se grăbea, pentru că avionul lui decola de la Heathrow abia la 4:15 p.m.

Dacă, alt dacă, Giles ar fi stat acasă doar câteva minute în plus, ar fi primit apelul de la Harold Wilson care compila lista de demisii. Noul lider al opoziţiei voia să-i ofere lui Giles ocazia de a intra în Camera Lorzilor şi să stea pe banca opoziţiei ca purtător de cuvânt pentru afacerile externe.

Domnul Wilson a încercat iar în acea seară, dar atunci Giles aterizase deja în Berlin.

*

Doar cu câteva luni înainte, Rt. Hon. sir Giles Barrington, MP, fusese condus pe pista de la Heathrow şi avionul nu decolase până ce el nu-şi pusese centura în locul său de la clasa întâi.

Acum, înghesuit între o femeie care trăncănea întruna cu prietena ei, aflată pe celălalt rând şi un bărbat care se amuza împiedicându-l să întoarcă paginile din *The Times,* Giles se gândea la ce-i lipsea. Zborul de două ore şi jumătate a părut interminabil şi când au aterizat, a fost obligat să fugă ca să ajungă la terminal.

Cu toate că a coborât primul din avion, Giles a fost ultimul care şi-a luat bagajele. Uitase cât de mult dura până ce bagajele apăreau acolo. Până când şi-a recuperat valiza, a trecut de vamă şi a ajuns la coadă la taxiuri, era deja extenuat.

— Checkpoint Charlie, a fost tot ce-a spus când s-a urcat în taxi.

Şoferul s-a uitat la el a doua oară, s-a decis că nu era nebun, dar l-a lăsat la vreo sută de metri de graniţă. Încă ploua.

Când Giles a început să fugă spre clădirea vămii, ţinându-şi valiza cu o mână şi ziarul deasupra capului cu cealaltă, nu s-a putut opri să nu-şi amintească ultima sa vizită la Berlin.

Când a intrat în vamă, s-a alăturat unei cozi scurte, dar tot a durat mult până ce a ajuns în faţă.

— Bună seara, domnule, a spus un compatriot când Giles i-a dat paşaportul şi viza.

— Bună seara, a zis Giles.

— Aş putea să întreb de ce doriţi să vizitaţi sectorul estic, sir Giles? s-a interesat vameşul politicos în timp ce-i cerceta documentele.

— Mă întâlnesc cu o prietenă.

— Şi cât timp plănuiţi să staţi în sectorul estic?

— Şapte zile.

— Perioada maximă permisă de viza dumneavoastră, i-a amintit ofiţerul.

Giles a încuviinţat, sperând că în şapte zile toate întrebările sale vor primi un răspuns şi el va şti cel puţin dacă şi Karin simţea la fel ca el. Ofiţerul a zâmbit şi i-a spus „Noroc”, de parcă i-ar fi dorit cu adevărat acest lucru.

Cel puţin ploaia se oprise până ce Giles a ieşit din clădire. A pornit pe drumul lung prin teritoriul neutru dintre cele două graniţe, nu în Rolls-Royce-ul ambasadei, ci ca un cetăţean oarecare care nu se reprezenta decât pe sine însuşi.

Când a văzut gardianul staţionat la frontiera Berlinului de Est, nu i-a fost greu să-şi amintească faptul că ei nu-i priveau pe turişti cu ochi buni. A

intrat în altă clădire care nu mai fusese tencuită de la construirea zidului şi unde nimeni nu se gândise la vizitatorii bătrâni, obosiţi sau infirmi care, poate, ar fi dorit să se aşeze. Altă coadă, altă aşteptare, de data aceasta mai lungă, până când a reuşit să-i dea paşaportul unui ofiţer tânăr care nu i-a zis: „Bună seara, domnule” în nicio limbă.

Ofiţerul a întors încet fiecare pagină a paşaportului, clar nedumerit de câte ţări vizitase acest străin în ultimii patru ani. După ce a întors ultima pagină şi-a ridicat palma dreaptă în sus, ca un poliţist care dirijează traficul şi a spus: „Staţi”, evident singurul cuvânt în engleză pe care-l ştia. Apoi s-a retras în spatele camerei, a bătut la o uşă pe care scria KOMMANDANT şi a dispărut înăuntru.

A durat o vreme până ce uşa s-a deschis iar şi a ieşit un omuleţ chel. Părea cam de aceeaşi vârstă cu Giles, dar nu se putea şti sigur deoarece costumul său lucios, la două rânduri, era atât de demodat încât putea să-i fi aparţinut tatălui său. Cămaşa lui, care devenise gri, era şifonată la guler şi mâneci, iar cravata roşie arăta de parcă fusese călcată prea mult.

— Poate ar fi bine să veniţi cu mine, domnule Barrington, i-a spus el.

„Poate” s-a dovedit a fi un ordin, deoarece imediat a făcut stânga-mprejur şi s-a îndreptat spre biroul lui fără să se uite înapoi. Tânărul ofiţer a ridicat bariera ca Giles să-l poată urma.

Oficialul s-a aşezat în spatele biroului, dacă o masă cu un singur sertar putea fi numită birou. Giles s-a aşezat în faţa lui pe un taburet tare din lemn, evident un produs al aceleiaşi fabrici.

— Care este scopul vizitei dumneavoastră în Berlinul de Est, domnule Barrington?

— Vizitez o prietenă.

— Şi cum o cheamă pe această prietenă?

Giles a ezitat, iar bărbatul a continuat să se uite fix la el.

— Karin Pengelly.

— Vă este rudă?

— Nu, după cum am spus, e o prietenă.

— Şi cât intenţionaţi să rămâneţi în Berlinul de Est?

— După cum vedeţi, viza mea este pentru o săptămână.

Oficialul a analizat viza o vreme, de parcă spera să găsească ceva în neregulă, dar documentul lui Giles fusese verificat de un prieten de la Foreign Office care-i confirmase că fiecare căsuţă fusese completată corect.

— Care este profesiunea dumneavoastră? a întrebat funcţionarul.

— Sunt politician.

— Ce înseamnă asta?

— Am fost membru al parlamentului şi ministru al Foreign Office şi de aceea am călătorit atât de mult în ultimii ani.

— Dar acum nu mai sunteţi ministru şi nici măcar membru în parlament.

— Nu, nu sunt.

— Un moment, vă rog. Oficialul a ridicat receptorul telefonului, a format trei cifre şi a aşteptat. Când i-a răspuns cineva, a început o convorbire încâlcită din care Giles n-a înţeles un cuvânt, dar din tonul politicos al omului, nu s-a îndoit că se adresa cuiva mai mare în grad decât el. Dacă ar fi fost Karin cu el, ar fi avut pe cineva care să-i traducă.

Oficialul a început să-şi ia notiţe pe agenda din faţa lui, urmate adesea de cuvântul *Ja*, apoi a închis telefonul.

— Înainte de a vă ştampila viza, domnule Barrington, mai sunt câteva întrebări la care trebuie să răspundeţi.

Giles a zâmbit slab în timp ce omul se uita în jos, la agendă.

— Sunteţi rudă cu Harry Clifton?

— Da, sunt. Este cumnatul meu.

— Şi susţineţi campania lui de eliberare a criminalului Anatoli Babakov din închisoare?

Giles ştia că dacă va răspunde cinstit la întrebare, viza lui va fi anulată. Nu putea omul ăsta să înţeleagă că în ultimele luni numărase orele până ce o va revedea pe Karin? Era sigur că Harry ar fi apreciat dilema în care se afla.

— Repet, domnule Barrington, susţineţi campania de eliberare a criminalului Anatoli Babakov?

— Da, o susţin, a spus Giles. Harry Clifton este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit şi susţin campania sa de eliberare a scriitorului Anatoli Babakov.

Oficialul i-a înapoiat paşaportul lui Giles, a deschis sertarul biroului său şi a pus viza înăuntru.

Giles s-a ridicat şi, fără să mai spună nimic, s-a întors şi a ieşit din clădire unde a descoperit că începuse iar ploaia. A început lungul drum spre vest, întrebându-se dacă o va mai vedea pe Karin vreodată.

SEBASTIAN CLIFTON
1970

24

— Te-ai făcut vreodată de râs în halul ăsta când erai de vârsta mea? a întrebat Sebastian când stăteau şi beau pe verandă.

— Nu mai mult de o dată pe săptămână, dacă-mi amintesc bine, a spus Ross Buchanan. Ştii, am ajuns mai bun în ultimii ani, dar nu cu mult.

— Dar ai făcut vreodată o greşeală atât de uriaşă încât s-o regreţi pentru tot restul vieţii? a întrebat Seb, fără să-şi atingă coniacul aflat lângă el.

Ross n-a răspuns imediat, pentru că ştia foarte bine la ce se referea Seb.

— Nimic din ce n-am putut repara. A luat o înghiţitură de whisky înainte de a adăuga: Eşti absolut convins că n-o poţi recâştiga?

— I-am scris de mai multe ori, dar nu mi-a răspuns niciodată. M-am decis până la urmă că trebuie să merg în America să aflu dacă are de gând să-mi dea o a doua şansă.

— Şi n-a mai existat altcineva? a spus Ross.

— Nu aşa, a zis Sebastian. Un flirt ocazional, prea multe nopţi cu o damă de companie, dar, cinstit vorbind, Sam a fost singura femeie pe care am iubit-o. Ei nu-i păsa dacă n-aveam niciun ban. Mie, prostul, îmi păsa. Ai avut o asemenea problemă, Ross?

— Nu pot afirma că am avut. Când m-am însurat cu Jean, aveam douăzeci şi şapte de lire, doi şilingi şi patru penny în contul meu personal, dar atunci nu ţi se permitea să-l depăşeşti nici măcar dacă lucrai pentru Aberdeen Shipping Company. Aşa că în mod sigur Jean nu s-a măritat cu mine pentru bani.

— Norocosule. De ce n-am învăţat nimic de la Cedric Hardcastle? O strângere de mână ar trebui să fie suficientă ca să închei o afacere.

— Ah, cred că acum vorbim de Maurice Swann.

— Îl ştii pe domnul Swann?

— Doar din ce mi-a spus Cedric. Era convins că dacă închei afacerea de la ferma Shifnal, trebuie să respecţi înţelegerea. Deci mă gândesc că n-ai făcut-o?

Seb şi-a aplecat capul.

— De aceea m-a părăsit Sam. Am pierdut-o pentru că voiam să trăiesc în Chelsea şi nu mi-am dat seama că ei puţin îi păsa unde locuiam, atâta timp cât eram împreună.

— Niciodată nu e prea târziu să recunoşti că te-ai înşelat, a spus Ross. Roagă-te doar ca domnul Swann să mai fie în viaţă. Dacă este, poţi să fii sigur că e încă disperat să-şi construiască teatrul. Şi la Kaufman's eşti mulţumit? a zis Ross, schimbând subiectul.

— Cum adică sunt mulţumit? a întrebat Seb, luându-şi coniacul.

— Eşti cel mai ambiţios tânăr pe care l-am întâlnit şi nu sunt convins că vei fi mulţumit până ce nu vei ajunge preşedinte al băncii.

— Care bancă?

Ross a râs.

— Întotdeauna mi s-a părut că ţi-ai pus ochii pe Farthings.

— Ai dreptate şi n-am stat degeaba. La sfatul lui Bob Bingham, am cumpărat acţiuni în ultimii cinci ani, investind cincizeci la sută din comisionul câştigat la orice afacere. Am deja trei la sută din stocul Farthings. De îndată ce voi avea şase la sută, ceea ce nu va mai dura mult, intenţionez să ocup un loc în consiliu şi să creez haos.

— Nu m-aş încrede prea mult în asta, pentru că poţi fi sigur că Adrian Sloane e cu radarul orientat pe tine şi, ca un submarin, va ataca când te aştepţi cel mai puţin.

— Şi ce-ar putea face ca să mă oprească? Statutul băncii specifică faptul că orice companie sau persoană particulară care deţine şase la sută din stoc are automat dreptul să deţină un loc în consiliu.

— De îndată ce vei avea cele şase la sută, va rescrie pur şi simplu statutul.

— Poate s-o facă?

— De ce nu? S-a numit singur preşedinte în timp ce noi toţi eram la funeraliile lui Cedric, aşa că de ce n-ar modifica şi statutul băncii dacă asta înseamnă că va scăpa de tine din consiliu? Doar pentru că este imoral, nu înseamnă că e şi prost. Dar sincer vorbind, Seb, cred că ai o problemă mai mare pe frontul de acasă.

— La Kaufman's?

— Nu, la Barrington's. Am avertizat-o pe mama ta că dacă îi va permite lui Desmond Mellor să devină director, totul se va termina jalnic. A fost patru ani în consiliu şi cred că ştii că acum vrea să fie director adjunct.

— Da, n-ar putea s-o arate mai clar, a zis Seb. Dar atât timp cât mama este preşedinte, poate să-şi ia gândul de la asta.

— Sunt de acord, atât timp cât mama ta este preşedinte. Dar cred că ai observat şi tu că el deja şi-a parcat tancurile pe pajiştea din faţa voastră?

— Ce vrei să zici?

— Dacă ai fi citit *Financial Times* de azi-dimineaţă, ai fi observat că Adrian Sloane l-a invitat pe Mellor să devină vicepreşedinte la Farthings. Acum spune-mi, ce au astea două lucruri în comun?

Aceste cuvinte l-au adus pe Seb la tăcere pentru prima oară.

— O ură intensă pentru familia ta. Dar nu dispera, a continuat Ross, mai ai o carte în manşetă pe care o va anula greu.

— Şi care e aceea?

— Nu care, cine. Beryl Hardcastle şi stocul ei de cinzeci şi unu la sută din acţiunile Farthings. Beryl nu va mai semna alte documente trimise de Sloane care n-au fost verificate bine mai întâi de fiul ei.

— Deci ce mă sfătuieşti?

— De îndată ce vei avea şase la sută din stocul băncii, îţi poţi parcă tancul pe pajiştea din faţă a lui Sloane şi să creezi haos.

— Dar dacă aş avea cele cincizeci şi unu la sută din acţiunile lui Beryl Hardcastle, aş putea aduce o întreagă armată pe pajiştea din faţă a lui Sloane şi lui nu-i va mai rămâne decât să bată repede în retragere.

— Drăguţă idee, dacă ştii pe cineva cu vreo douăzeci de milioane de prisos.

— Bob Bingham? a spus Seb.

— Bob este bogat, dar cred că vei observa că este prea mult chiar şi pentru el.

— Sal Kaufman?

— În starea lui prezentă de sănătate, bănuiesc că preferă să vândă, nu să cumpere.

Seb a părut dezamăgit.

— Încearcă să nu te mai gândeşti acum la tancuri, Seb. Încearcă să devii director şi să-i transformi viaţa lui Sloane într-un iad.

Seb a încuviinţat.

— Mă voi duce la el de îndată ce revin din Statele Unite.

— Cred că mai e cineva pe care ar trebui să-l vizitezi înainte de a pleca în America.

*

— Trebuie să ţii seama, Sarah, că deşi Macbeth este un bărbat ambiţios, lady Macbeth este cea care-i pune coroana în mână. Era o vreme când femeile nu aveau drepturi şi singura ei speranţă de a căpăta o influenţă reală în Scoţia era să-l convingă pe bietul ei soţ slab şi aiurit că ar trebui să-l omoare pe rege atunci când era oaspete în casa lor. Deci vreau să repeţi scena, Sarah. Încearcă să-ţi aminteşti că eşti o persoană rea care se pricepe la comploturi şi care încearcă să-şi convingă soţul să comită o crimă. Acum, ai grijă să mă convingi pe

mine pentru că dacă o faci, vei convinge şi spectatorii.

Sebastian stătea în spatele sălii şi urmărea un grup de elevi entuziaşti repetând sub ochii atenţi ai domnului Swann. Era păcat că scena era atât de mică şi aglomerată.

— Mult mai bine, a zis Swann când au terminat actul. Ajunge pentru azi. Mâine, vreau să începem cu scena fantomei lui Banquo. Rick, trebuie să-ţi aminteşti că Macbeth este singura persoană din cameră care poate vedea fantoma. Invitaţii de la dineu nu ştiu ce te tulbură şi sunt speriaţi, iar unii chiar cred că ţi-ai pierdut minţile. Şi, Sarah, tu trebuie să încerci să-i convingi pe acei oaspeţi că totul e bine şi, în ciuda purtării ciudate a soţului tău, nu au motive să se îngrijoreze. Şi, orice ai face, nu te uita la fantomă, pentru că dacă o faci, chiar o singură dată, vraja va fi ruptă. Ne vedem mâine la aceeaşi oră şi aveţi grijă să vă învăţaţi replicile până atunci. După ziua de luni, renunţăm la cititul din scenariu.

S-a auzit un mormăit dinspre actorii care plecau de pe scenă şi deveneau iar elevi, luându-şi ghiozdanele şi cărţile şi croindu-şi drum pe coridor. Pe Seb l-a amuzat când a văzut-o pe lady Macbeth strângând mâna lui Banquo. Nu era de mirare că domnul Swann îi atrăsese atenţia lui Sarah să nu se uite la el în timpul scenei fantomei.

Domnul Swann nu a stins luminile scenei până ce nu a aranjat toate recuzitele la locul lor pentru scena banchetului. Şi-a luat apoi scenariul terfelit, l-a pus în geanta Gladstone şi s-a îndreptat încet către uşă. La început n-a observat că cineva stătea în spatele camerei şi nu şi-a putut ascunde surpriza când a văzut cine era.

— Anul ăsta nu montăm *Othello,* a zis el. Dar dacă am face-o, n-ar trebui să caut prea mult ca să-mi găsesc un Iago.

— Nu, domnule Swann, acesta este prinţul Hal, căzut în genunchi în faţa regelui pentru a-i cere

iertare după ce a făcut o greşeală groaznică din care nu şi-ar putea reveni niciodată.

Bătrânul a stat nemişcat în timp ce Sebastian îşi scotea portmoneul, scotea un cec din el şi i-l înmâna.

— Dar asta este mult mai mult decât suma pentru care ne-am înţeles, a zis fostul director, bâlbâindu-se.

— Nu şi dacă doriţi acele cabine noi, o cortină adevărată şi costume care să nu fie de anul trecut.

— Ca să nu mai vorbim de cabine separate pentru fetele din Shifnal High, a zis Swann. Dar pot să ştiu ce aţi vrut să spuneţi, domnule Clifton, când aţi menţionat acea îngrozitoare greşeală pe care nu o veţi putea repara niciodată?

— Este o poveste lungă, a zis Seb şi nu vreau să vă plictisesc…

— Sunt un om bătrân şi am o groază de timp liber, a zis Swann, aşezându-se în faţa lui Seb.

Sebastian i-a spus lui Swann cum se întâlnise prima oară cu Samantha la ceremonia de absolvire a lui Jessica şi fusese lăsat mut de admiraţie.

— Nu-mi imaginez că vi se întâmplă prea des, a spus domnul Swann, zâmbind.

— Când am întâlnit-o a doua oară, mi-am revenit suficient ca s-o invit la cină. Nu mult după aceea, mi-am dat seama că vreau să-mi petrec restul vieţii cu ea. Bătrânul ştia când să tacă. Dar când a aflat că eu n-am intenţia să-mi onorez promisiunea pe care v-am făcut-o, m-a părăsit şi s-a întors în America. A făcut o pauză. N-am mai văzut-o de atunci.

— Atunci mă voi ruga să nu faci aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu când eram de vârsta ta.

— Aţi făcut aceeaşi greşeală?

— Într-un fel, a fost mai rea. Când eram un tânăr absolvent de facultate, mi s-a oferit să predau engleza la un liceu în Wochestershire. N-am fost niciodată mai fericit până când m-am îndrăgostit

de fiica cea mai mare a directorului, dar n-am avut curajul să i-o spun.

— De ce nu?

— Eram foarte timid, mai ales cu femeile şi, oricum, mi-era teamă că directorul nu va fi de acord. Acum poate sună aiurea, dar pe atunci era o altă lume. M-am mutat la o altă şcoală şi mai târziu am aflat că ea nu s-a măritat niciodată. Aş fi fost în stare să suport asta dacă anul trecut, când am asistat la înmormântarea ei, sora ei mai mică nu mi-ar fi spus că eu am fost cea dintâi şi ultima ei dragoste, dar tatăl ei o sfătuise să nu facă nimic până ce eu nu-mi declaram iubirea. Ce prost am fost. Un moment pierdut, urmat de o viaţă plină de regrete. Tinere, vezi să nu faci aceeaşi greşeală. Inimile slabe niciodată nu cuceresc o femeie.

— Robert Burns? a întrebat Seb.

— Ei, mai există speranţă pentru tine, a zis Swann. Cu ajutorul bastonului, bătrânul s-a ridicat în picioare şi l-a luat pe Seb de braţ. Mulţumesc pentru generozitate. De abia aştept s-o cunosc pe domnişoara Sullivan. S-a întors cu faţa la Seb. Ai vrea să fii amabil s-o întrebi, domnule Clifton, dacă ar dori să deschidă teatrul Samantha Sullivan?

25

— Bună ziua, stimate părinte. Mă gândeam să plec în America cu nişte afaceri şi mă întrebam dacă…

— Ai putea merge cu *Buckingham?* Da, desigur, dar nu uita regula lui Bob Bingham că membrii familiei trebuie să-şi plătească întotdeauna drumul. Dacă vrei să mergi săptămâna viitoare, ţi-ai putea însoţi tatăl. Pleacă la New York să se întâlnească cu editorul lui.

Sebastian a întors o pagină în jurnal.

— Va trebui să rearanjez nişte întruniri, dar da, e bine aşa.

— Şi ce te-a apucat să te duci în Statele Unite?

— O oportunitate de afacere pe care domnul Kaufman vrea s-o analizez.

În momentul în care Seb a pus receptorul în furcă, s-a simţit vinovat că nu-i spusese mamei sale adevăratul motiv al excursiei sale pentru că se temea că s-ar fi făcut de râs – din nou.

Dar habar n-avea unde locuia Sam sau cum ar putea afla. Se gândea la această problemă când Vic Kaufman a intrat în biroul lui şi l-a luat prin surprindere.

— Ai observat că tata se tot repetă în ultima vreme?

— Nu, nu pot spune că am observat, a zis Seb. Saul mai uită din când în când, dar cred că are peste şaptezeci de ani.

— Când a fugit din Polonia, nu şi-a luat certificatul de naştere cu el, dar odată i-a scăpat că-şi putea aminti funeraliile reginei Victoria, deci trebuie să aibă spre optzeci de ani. Trebuie să recunosc că sunt puţin îngrijorat, pentru că, dacă bătrânul păţeşte ceva, tu nu eşti gata încă să preiei banca, iar eu nu sunt suficient de bun.

Lui Seb nu-i trecuse prin cap că Saul Kaufman nu va continua să fie preşedinte întotdeauna şi

desigur nu se gândise să devină preşedinte al băncii înainte ca Vic să aducă acest subiect în discuţie.

Seb avea acum paisprezece angajaţi în subordinea lui, majoritatea mai în vârstă decât el, iar departamentul lui era al treilea furnizor de profituri, nu departe de schimburi valutare şi afaceri imobiliare.

— Nu te îngrijora, Vic, a spus Seb, încercând să-l liniştească. Sunt sigur că tatăl tău mai are mult de trăit.

Totuşi, la întâlnirea săptămânală a lui Seb cu preşedintele, domnul Kaufman a întrebat de trei ori, cu diverse ocazii, numele clientului pe care-l reprezentau într-o afacere de dezvoltare a proprietăţii, cu toate că Seb ştia că făcuse afaceri cu acesta de cel puţin două ori în trecut.

Seb îşi petrecuse atâta timp întrebându-se ce se întâmpla la cealaltă bancă, aflată la doar câteva străzi depărtare, că nu-i trecuse prin cap că viitorul lui la Kaufman nu era sigur. A încercat să nu se gândească la cel mai rău scenariu posibil: bătrânul, obligat să se retragă din cauza sănătăţii, Farthings făcând o licitaţie de preluare pentru Kaufman's şi Seb obligat să scrie altă demisie noului preşedinte al celor două bănci unite.

S-a gândit chiar să-şi anuleze excursia în America, dar ştia că, dacă nu va pleca la ultimul flux de vineri seara, nu va mai avea curajul să treacă prin toate acestea.

*

Seb s-a bucurat de tovărăşia tatălui său în călătoria de cinci zile până la New York şi nu numai pentru că, spre deosebire de mama lui, Harry nu şi-a pierdut timpul punând întrebări peste întrebări la care Seb nu voia să răspundă.

Întotdeauna mâncau seara împreună şi uneori şi la prânz. În timpul zilei, tatăl lui se închidea în

cabina lui, cu semnul *Nu deranjaţi* pe uşă. Lucra întruna la varianta finală a ultimului său manuscris pe care-l va da lui Harold Guinzburg la o oră după sosirea vasului.

Aşa că atunci când Seb se plimba pe puntea superioară a vasului într-o dimineaţă, a fost uimit văzându-şi tatăl într-un şezlong, citind din autorul său preferat.

— Asta înseamnă că ai terminat cartea? l-a întrebat, aşezându-se în şezlongul alăturat.

— Da, a zis Harry, lăsând deoparte *Beware of Pity.* Acum trebuie doar să-i dau manuscrisul lui Harold şi să-i aştept părerea.

— N-o vrei şi pe a mea?

— Pentru cartea mea? Nu, dar pentru alta, da.

— Despre ce carte vorbeşti?

— *Unchiul Joe,* a zis Harry. Harold i-a oferit doamnei Babakova o sută de mii de dolari avans din cei cincisprezece la sută drepturi de autor şi nu ştiu cum s-o sfătuiesc.

— Dar e vreo şansă să găsească cineva vreun exemplar al cărţii?

— Credeam că nu, dar Harold mi-a spus că doamna Babakova ştie unde se poate găsi unul. Singura problemă e că se află în Uniunea Sovietică.

— I-a spus unde anume în Uniunea Sovietică?

— Nu. A zis că-mi va spune doar mie şi de aceea plec la Pittsburgh după ce mă întâlnesc cu Harold în New York.

Harry a fost surprins de următoarea întrebare a fiului său.

— O sută de mii de dolari este o sumă mare pentru doamna Babakova sau se descurcă bine?

— A fugit din Rusia fără un ban aşa că-i va schimba viaţa.

— Atunci, dacă oferta domnului Guinzburg ţi se pare corectă, sfatul meu ar fi să accepte. Ori de câte ori vreau să închei o afacere încerc să aflu cât de multă nevoie de bani are cealaltă parte,

deoarece asta influenţează felul în care acţionez. Dacă sunt disperaţi să pună mâna pe bani, eu conduc, dacă nu…

Harry a încuviinţat.

— Totuşi e o opreliştе în acest caz. Pentru că tu eşti singura persoană căreia ea vrea să-i spună unde este ascunsă cartea poţi să fii sigur că speră că tu vei fi acela care se va duce s-o ia.

— Dar este în Uniunea Sovietică.

— Unde tot mai eşti persona non grata. Deci, orice ai spune, nu face promisiuni.

— N-aş vrea s-o dezamăgesc.

— Tată, ştiu că e nostim să cucereşti de unul singur Imperiul Sovietic, dar numai James Bond reuşeşte întotdeauna să înfrângă KGB-ul. Aşa că ne putem întoarce în lumea reală, deoarece şi eu am nevoie de un sfat.

— Al meu?

— Nu, al inspectorului William Warwick.

— De ce, plănuieşti să asasinezi pe cineva?

— Nu, caut o persoană dispărută.

— Şi de aceea mergi în Statele Unite.

— Da. Dar nu ştiu unde stă acea persoană sau cum să aflu.

— Cred că vei afla că au o înregistrare a adresei ei de acasă la bordul acestei nave.

— Cum se poate?

— Pentru că a fost cu noi în prima călătorie şi trebuie să o fi dat comisarului de bord. Deci e sigur că el are adresa ei în fişier. Ar putea fi o încercare în van, pentru că au trecut mai mulţi ani, dar cel puţin vei afla de unde să începi. În cazuri normale, bănuiesc că nu va dori să ofere informaţii personale despre alt pasager, dar cum eşti director al companiei şi ea a fost invitata ta în excursie, cred că nu va fi o problemă.

— De unde ştiai că e vorba de Samantha?

— Mi-a spus mama ta.

— Dar eu nu i-am spus.

— Nu în aşa de multe cuvinte. Dar am învăţat în decursul anilor să nu o subestimez niciodată pe soţia mea. Dar ai grijă, când e vorba de ceva personal, chiar şi ea poate greşi.

— Cum a fost cu Desmond Mellor?

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că înlocuitorul lui Alex Fisher să se dovedească a fi tot o problemă.

— Şi e o mare diferenţa între Mellor şi Fisher, a spus Seb. Mellor este inteligent, deci este mult mai periculos.

— Crezi că are vreo şansă să ajungă preşedinte adjunct?

— Nu avea, până ce Ross Buchanan nu m-a convins că se poate.

— Poate de aceea Emma ia în considerare o abordare nucleară şi vrea să-l forţeze pe Mellor să-şi pună cărţile pe masă.

— Pe care masă?

— Pe masa consiliului de administraţie. Îl va lăsa să candideze ca adjunct, dar i se va opune şi-şi va pune candidatul ei. Dacă pierde el, nu va avea de ales decât să-şi dea demisia.

— Şi dacă pierde ea?

— Va învăţa să se descurce cu el.

— Cine e candidatul ei?

— Mă gândeam că tu.

— Nicio şansă. Consiliul îl va susţine pe Mellor împotriva mea, nu numai din cauza vârstei şi asta înseamnă că mama va sfârşi prin a demisiona. Ceea ce, dacă te gândeşti, ar putea fi chiar o parte a planului pe termen lung al lui Mellor. Va trebui s-o conving să nu facă asta. Şi nu este singura ei problemă acum.

— Dacă te referi la lady Virginia şi la procesul ei de calomnie, nu cred că mai constituie o problemă.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Nu sunt, dar n-am mai auzit nimic de pe frontul acela în ultima vreme. După douăsprezece

luni, mama ta poate face un apel la tribunal să elimine procesul de pe listă, dar eu am sfătuit-o să se abţină.

— De ce?

— Când dai peste un şarpe adormit, nu-l înţepa cu un băţ ascuţit sperând că va pleca, pentru că este mai probabil să se trezească şi să te muşte.

— Şi muşcătura femeii aceleia este veninoasă, a zis Seb. Şi eu nici măcar nu ştiu de ce a dat-o pe mama în judecată.

— O să-ţi spun la cină.

*

Comisarul de bord l-a ajutat cât a putut. I-a dat lui Sebastian adresa domnişoarei Sullivan: 2043, Cable Street, Georgetown, Washington DC, cu toate că nu ştia dacă ea mai locuieşte acolo pentru că nu mai călătorise cu nava de la primul drum. Seb spera că 2043 era un apartament mic în care ea stătea singură sau cu o colegă.

I-a mulţumit comisarului, a coborât câteva etaje până la Grill Room şi s-a alăturat tatălui său la masă. Abia după ce chelnerul a luat felul principal de mâncare, Seb a adus în discuţie problema Virginiei.

— A fost ceva destul de dramatic sau cel puţin aşa am crezut noi atunci, a zis Harry, aprinzându-şi o havană pe care n-ar fi putut s-o cumpere pe un vas american. Mama ta se adresa adunării generale şi, în timp ce se puneau întrebări din public, Virginia a întrebat dacă unul dintre directorii de la Barrington’s şi-a vândut toate acţiunile cu intenţia de a distruge compania.

— Şi cum s-a descurcat mama cu întrebarea?

— A întors-o în avantajul ei întrebând dacă Virginia se referea la cele trei ocazii în care Alex Fisher, reprezentantul ei în consiliu, vânduse şi apoi cumpărase înapoi propriile ei acţiuni, câştigând un profit frumos din asta.

— Dar ăsta era adevărul, a zis Seb, aşa că nu e nicio calomnie.

— De acord, dar mama ta n-a rezistat să nu împungă şarpele adormit cu un băţ ascuţit adăugând… Harry şi-a lăsat trabucul jos, s-a aplecat pe spate şi a închis ochii… Dacă doreaţi să distrugeţi compania, lady Virginia, înseamnă că aţi eşuat lamentabil pentru că aţi fost învinsă de oamenii obişnuiţi, decenţi, care doresc ca această companie să aibă succes… nu, nu, a spus Harry, corectându-se, cuvintele ei exacte au fost: să fie un succes. Audienţa a ovaţionat şi Virginia s-a năpustit afară din cameră, strigând: „Veţi mai auzi de avocatul meu" şi chiar am auzit. Dar asta a fost demult aşa că să sperăm că a fost sfătuită să renunţe la caz şi să se strecoare în pământ.

— Dacă a făcut-o, înseamnă că stă ghemuită şi aşteaptă să atace iar.

*

În ultima dimineaţă a drumului, Seb a luat micul dejun cu tatăl său, dar Harry n-a prea vorbit. Aşa era întotdeauna înainte de a preda un manuscris editorilor. Cele mai lungi trei zile din viaţa mea, îi spusese el odată lui Seb, au fost când am aşteptat părerea lui Guinzburg asupra ultimului meu roman.

— Dar cum poţi fi sigur că este complet cinstit cu tine când vorbeşte despre roman când ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă ar fi să te piardă ca autor?

— Nu ascult nicio vorbă despre carte, a recunoscut Harry. Mă interesează doar numărul de exemplare cartonate pe care le va tipări prima oară. Aici nu poate bluffa. Pentru că dacă sunt mai mult de o sută de mii de data aceasta, înseamnă că el e sigur că va ajunge un bestseller.

— Şi sub o sută de mii? a întrebat Seb.

— Atunci nu e prea sigur.

Tatăl şi fiul au coborât împreună de pe vas după o oră. Unul dintre ei se agăţa de un manuscris şi mergea la editura din Manhattan, iar celălalt a luat un taxi spre gara Penn, înarmat doar cu o adresă din Georgetown.

26

Sebastian stătea de cealaltă parte a drumului, strângând în mână un buchet mare de trandafiri roşii. Se uita la uşa din faţă a unei clădiri mici din cărămidă roşie, cu un singur etaj. În faţă era un pătrat mic de iarbă care părea tunsă cu foarfecile şi înconjurat de begonii. O cărare măturată ducea la uşa proaspăt vopsită din faţă, pe care era un ciocănel din aramă care strălucea în soarele dimineţii târzii. Atât de ordonat, atât de curat şi atât de asemănător Samanthei.

De ce era atât de curajos când se înfrunta cu Adrian Sloane sau încrucişa sabia cu cineva pentru o afacere de un milion de lire, când îl umplea de teamă să bată în uşa care putea nici măcar să nu fie a Samanthei? A respirat adânc, a traversat strada şi a bătut uşor în uşă. Când s-a deschis, prima sa reacţie a fost să se întoarcă şi să fugă. Probabil că era soţul Samanthei.

— Pot să vă ajut? a întrebat bărbatul, uitându-se suspicios la trandafiri.

— Samantha este acasă? a întrebat Seb, gândindu-se dacă suspiciunea nu se va transforma repede în mânie.

— Nu mai locuieşte aici de mai mult de un an.

— Ştiţi cumva unde s-a mutat?

— N-am idee. Îmi pare rău.

— Dar trebuie să fi lăsat vreo adresă, a spus Seb, disperat.

— La Smithsonian, acolo lucrează.

— Mulţumesc, a zis Seb, dar uşa se închisese deja.

Această întâlnire l-a făcut să se simtă puţin mai încrezător, aşa că s-a întors repede spre stradă şi a chemat primul taxi pe care l-a văzut. În timpul drumului spre Smithsonian şi-a repetat de vreo mie de ori să nu mai fie atât de laş şi să-şi vadă de

treabă. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face ea ar fi…

Când a coborât din taxi, s-a trezit în faţa unei porţi complet diferite: un panou masiv din sticlă care nu părea să rămână închisă mai mult decât câteva secunde odată. A intrat în hol. Trei tinere în uniforma elegantă, albastră, a muzeului, stăteau la biroul de recepţie, răspunzând întrebărilor vizitatorilor.

Seb s-a apropiat de una dintre ele, care a zâmbit când a văzut trandafirii.

— Cu ce vă pot ajuta?

— O caut pe Samantha Sullivan.

— Îmi pare rău, nu cunosc acest nume, dar am început abia săptămâna aceasta, a zis ea, întorcându-se spre o colegă care tocmai închisese telefonul.

— Samantha Sullivan? a repetat aceasta. Tocmai aţi pierdut-o. A plecat să-şi ia fiica de la şcoală. Se va întoarce mâine la zece.

Fiică, fiică, fiică. Cuvântul a răsunat în urechile lui Seb ca un glonţ. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi…

— Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu, mulţumesc, a spus el, întorcându-se spre uşă.

— Mai puteţi s-o prindeţi la Jefferson Elementary, a zis o voce din spatele lui. Programul se termină abia la patru.

— Mulţumesc, a repetat Seb, continuându-şi drumul spre uşă fără să se uite înapoi. A ieşit din clădire şi a plecat să caute alt taxi. Unul a tras imediat lângă el. S-a urcat şi era gata să spună Union Station, dar cuvintele s-au transformat în:

— Scoala Jefferson Elementary.

Şoferul a intrat în traficul după-amiezii şi s-a aliniat într-un şir lung de maşini.

— Îţi voi da dublu faţă de ce apare pe aparatul de taxat dacă ajungem acolo înainte de patru.

Şoferul a schimbat banda, a trecut de următorul semafor şi a luat viraje atât de brusc, încât Seb a

fost nevoit să închidă ochii. Au ajuns în faţa unei clădiri masive din cărămidă în stil neo-georgian cu patru minute înainte. Seb s-a uitat la aparat şi i-a dat şoferului o bancnotă de zece dolari. A coborât din taxi şi a dispărut în spatele mai multor mame clevetitoare care-şi aşteptau copiii. Ascuns după un copac, s-a uitat pe rând la mame, căutând o faţă cunoscută. Dar nu a văzut-o.

La ora patru, a sunat clopoţelul eliberând o ceată de fetiţe gălăgioase îmbrăcate în cămăşi albe, jachete roşii şi fuste gri în carouri, cu ghiozdanele atârnându-le pe umeri. Au coborât treptele în fugă şi s-au îndreptat spre mamele lor, ca atrase de un magnet.

Seb s-a uitat atent la fetiţe. Aveau cam cinci ani, dar cum era posibil când Sam fusese în Anglia cu mai puţin de şase ani în urmă? Şi pe urmă şi-a văzut surioara fugind pe scări. Acelaşi ciuf de păr negru, ondulat, aceiaşi ochi căprui, acelaşi zâmbet pe care nu era în stare să-l uite. A vrut să fugă ia ea şi s-o ia în braţe, dar a rămas îngheţat pe loc. Fetiţa a zâmbit fericită şi a fugit spre mama ei.

Seb s-a uitat la femeia care, când o întâlnise prima oară, îl amuţise. A vrut iar să strige, dar n-a făcut-o. A stat doar şi s-a uitat când cele două s-au urcat într-o maşină şi, la fel ca celelalte mame şi copii, au pornit spre casă! După un moment au dispărut.

Seb a rămas pe loc, ameţit. De ce nu vorbise cu ea? Nu se simţise niciodată în viaţa lui mai trist sau mai fericit. Trebuia să câştige inimile amândurora pentru că ar sacrifica orice, totul, ca să fie cu ele.

Mulţimea s-a împrăştiat după ce ultimii copii au ajuns la mamele lor, iar Seb a rămas singur, strângând încă în mână buchetul de trandafiri. A traversat altă stradă şi a intrat pe altă uşă sperând să-i spună cineva unde locuiau cele două.

A mers în lungul unui coridor, pe lângă săli de clasă decorate cu desene şi picturi ale copiilor.

Chiar înainte să ajungă la o uşă pe care scria *Dr. Rosemary Wolfe, Directoare,* s-a oprit să admire portretul pe care îl făcuse un copil mamei ei. Putea să fi fost făcut de Jessica cu douăzeci de ani în urmă. Aceleaşi trăsături viguroase de pensulă, aceeaşi originalitate. Pictura ei era de o categorie superioară celorlalte afişate. Şi-a amintit cum mergea pe alt coridor când avea zece ani, experimentând aceleaşi emoţii – admiraţie şi dorinţa de a cunoaşte artistul.

— Vă pot ajuta? s-a auzit o voce severă.

Seb s-a întors şi a văzut o femeie înaltă, îmbrăcată elegant, îndreptându-se spre el. I-a amintit de mătuşa lui, Grace.

— Admiram picturile, a spus el încet, sperând că accentul lui englez exagerat o va ameţi. Cu toate că nu părea genul de femeie care poate fi uşor ameţită.

— Iar asta, a zis Seb, arătând spre *Mămica mea* este excepţională.

— Aşa este, a spus ea: dar Jessica are un talent deosebit… vă simţiţi bine? a întrebat ea când obrajii lui Seb s-au albit brusc, iar el s-a împleticit înapoi, proptindu-se de perete.

— Sunt bine, sunt bine, a spus el, revenindu-şi. Aţi spus Jessica?

— Da, Jessica Brewer. Este cea mai mare artistă de la Jefferson Elementary pe care am văzut-o de când sunt directoare, iar ea nici măcar nu-şi dă seama cât de talentată este.

— La fel ca Jessica.

— Sunteţi un prieten de familie?

— Nu, am cunoscut-o pe mama ei când lucra în Anglia.

— Dacă-mi spuneţi numele, o voi anunţa că…

— Prefer să nu, doamnă directoare, dar am o rugăminte mai deosebită. Privirea severă a reapărut. Aş vrea să cumpăr această pictură şi s-o iau cu mine în Anglia ca să-mi amintească atât de mamă cât şi de fată.

— Îmi pare rău, dar nu este de vânzare, a spus dr. Wolfe, hotărâtă. Dar sunt sigură că, dacă veţi discuta cu doamna Brewer…

— Nu se poate, a zis Seb, aplecându-şi capul.

Expresia directoarei s-a îmblânzit şi s-a uitat mai atentă la străin.

— Mai bine plec, altfel pierd trenul, a spus Seb. Ar fi vrut să fugă, dar picioarele îi erau atât de nesigure încât de abia se putea mişca. Când s-a întors să-şi ia rămas-bun, a văzut că directoarea încă se uita fix la el.

— Sunteţi tatăl lui Jessica.

Seb a încuviinţat în timp ce plângea fără să se poată opri. Dr. Wolfe a venit lângă el, a luat pictura de pe zid şi i-a dat-o străinului.

— Vă rog să nu le spuneţi că am fost pe aici, s-a rugat el. E mai bine aşa.

— Nu voi spune un cuvânt, a zis dr. Wolfe, dându-i mâna.

Cedric Hardcastle ar fi fost capabil să facă afaceri cu această femeie; era cineva care nu avea nevoie să semneze un contract ca să se ţină de cuvânt.

— Mulţumesc, a spus Seb, oferindu-i florile.

A plecat repede, strângând pictura sub braţ. De îndată ce a ajuns afară a mers şi a tot mers. Cât de prost fusese s-o piardă. Prost de-a binelea. Ca un cowboy rău într-un film de categoria B, care ştia că trebuie să plece din oraş cât mai repede. Doar şeriful şi-ar fi dat seama că fusese pe acolo.

— Union Station, a zis el când s-a urcat în alt taxi. Nu putea să se oprească să nu privească fix *Mămica mea* şi ar fi ratat semnul de neon dacă nu s-ar fi uitat o clipă în sus.

— Stop! a strigat el. Şoferul a tras pe dreapta.

— Credeam că aţi spus Union Station. Mai sunt zece cvartale până acolo.

— Îmi pare rău, m-am răzgândit. A plătit şoferul, a coborât pe trotuar şi s-a uitat iar la semn. De data aceasta nu a ezitat să intre în clădire şi să

se îndrepte spre birou, rugându-se ca bănuiala lui să fie corectă.

— Ce departament doriţi, domnule? a întrebat femeia de acolo.

— Vreau să cumpăr o fotografie de la o nuntă de care sunt sigur că s-a ocupat ziarul dumneavoastră.

— Departamentul fotografic este la etajul al doilea, a zis ea, arătând spre o scară, dar mai bine grăbiţi-vă. Vor închide în câteva minute.

Seb a sărit treptele câte trei deodată şi s-a năpustit prin nişte uşi batante pe care era scris FOTOGRAFII pe sticla jivrată. Aici, un tânăr care se uita la ceas, stătea în spatele ghişeului. Seb nu l-a aşteptat să spună ceva.

— Ziarul vostru s-a ocupat de nunta dintre Brewer şi Sullivan?

— Nu ştiu, n-am auzit de aşa ceva, dar o să verific.

Seb s-a învârtit prin faţa ghişeului, sperând, rugându-se. În cele din urmă, tânărul a apărut cu un dosar gros.

— Se pare că da, a spus el, trântind dosarul pe ghişeu.

Seb a deschis coperta cartonată şi a văzut o duzină de fotografii şi mai multe articole din presă amintind fericita ocazie: mirele şi mireasa, Jessica, rudele, domnişoarele de onoare, chiar şi un episcop, toţi aflaţi la o nuntă la care el ar fi trebuit să fie mirele.

— Dacă doriţi să alegeţi o fotografie anume, a spus tânărul, costă cinci dolari bucata şi le puteţi lua peste vreo două zile.

— Şi dacă aş vrea să le cumpăr pe toate, cam cât ar costa?

Tânărul le-a numărat încet.

— Două sute şi zece dolari, a zis el până la urmă.

Seb şi-a scos portmoneul, a luat trei sute de dolari şi i-a pus pe ghişeu.

— Aş vrea să iau dosarul chiar acum.

— Mi-e teamă că nu se poate, domnule. Dar, după cum v-am zis, dacă reveniţi peste două zile…

Seb a mai scos o bancnotă de o sută de dolari şi a văzut privirea exasperată de pe fata tânărului. Şi-a dat seama că târgul nu era încheiat. Era vorba doar de sumă.

— Dar nu am voie… a şoptit tânărul.

Înainte de a-şi termina propoziţia, Seb a mai pus o bancnotă de o sută de dolari peste celelalte patru. Tânărul s-a uitat prin cameră şi a văzut că majoritatea colegilor lui se pregăteau să plece. A luat repede cele cinci bancnote, le-a îndesat în buzunar şi i-a zâmbit slab lui Seb.

Seb a luat dosarul, a ieşit din departamentul fotografic, a coborât repede scările şi a ieşit din clădire prin uşile batante. Se simţea ca un hoţ de magazine şi a continuat să fugă până ce a fost sigur că a scăpat. A încetinit, şi-a tras răsuflarea şi a început să urmeze semnele până la Union Station, cu pictura sub un braţ şi dosarul sub celălalt. A cumpărat un bilet la expresul Amway spre New York şi după câteva minute s-a urcat în tren.

Sebastian nu a deschis dosarul până ce trenul nu a plecat din gară. Până ce a ajuns la Penn Station, nu s-a putut opri să nu se întrebe dacă, la fel ca domnul Swann, nu va regreta tot restul vieţii că nu vorbise cu Sam, pentru că doamna Brewer nu era măritată decât de trei luni.

27

Harold Guinzburg a pus manuscrisul pe biroul din faţa lui. Harry stătea în faţa lui şi-i aştepta verdictul.

Guinzburg s-a încruntat când secretara a intrat în cameră şi a pus două cafele fierbinţi şi un platou cu fursecuri în faţa lor şi n-a zis nimic cât era ea în cameră. Se amuza să-l lase pe Harry să mai sufere câteva minute de tortură. Când a închis în cele din urmă uşa în urma ei, Harry se gândea că o să explodeze.

Umbra unui zâmbet a apărut pe figura lui Guinzburg.

— Fără îndoială că te întrebi ce părere am despre ultimul tău roman, a zis el, răsucind şi mai mult şurubul.

Harry l-ar fi strâns cu plăcere de gât pe omul acela afurisit.

— Să începem prin a-i da inspectorului Warwick un indiciu?

Şi apoi l-a zăpăcit.

— O sută şi douăzeci de mii de exemplare. După mine, este cel mai bun roman pe care l-ai scris şi sunt mândru că sunt editorul tău.

Harry a fost atât de şocat încât a izbucnit în lacrimi şi, cum niciunul n-avea o batistă, au început să râdă. După ce şi-au revenit, Guinzburg i-a explicat o vreme de ce îi plăcuse atât de mult *Warwick şi bomba cu ceas.* Harry a uitat repede că-şi petrecuse ultimele două zile plimbându-se întruna pe străzile din New York, întrebându-se cu groază care va fi reacţia editorului. A luat o înghiţitură de cafea, dar aceasta se răcise deja.

— Acum aş dori să-mi îndrept atenţia asupra altui autor, a zis Guinzburg, şi anume asupra lui Anatoli Babakov şi a biografiei lui Iosif Stalin.

Harry a pus ceşcuţa înapoi pe farfurioară.

— Doamna Babakova mi-a spus că a ascuns cartea soţului ei într-un loc în care n-ar putea-o găsi nimeni. Ceva demn de un roman cu William Warwick, a adăugat el. Dar, după cum ştii, în afară de faptul că mi-a confirmat că este undeva în Uniunea Sovietică, tu eşti singura persoană căreia vrea să-i comunice locul exact. Harry nu l-a întrerupt. Părerea mea, a continuat Guinzburg, este că tu n-ar trebui să te implici, având în vedere faptul că sovieticii nu te consideră o comoară naţională. Aşa că, dacă afli unde este ascunsă, poate altcineva ar putea să meargă s-o recupereze.

— Dacă nu sunt gata să risc eu, a spus Harry, atunci care este rostul tuturor anilor în care m-am luptat să-l eliberez pe Babakov? Dar înainte de a decide, dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă aş fi în stare să pun mâna pe un exemplar din *Unchiul Joe,* câte exemplare va avea prima ediţie?

— Un milion de exemplare, a zis Guinzburg.

— Şi tu eşti de părere că eu sunt cel care va risca?

— Nu uita că romanul Svetlanei Stalin, *Douăzeci de scrisori către un prieten,* a fost pe lista de bestselleruri mai mult de un an şi, spre deosebire de Babakov, ea n-a fost niciodată la Kremlin în timpul domniei tatălui ei. Guinzburg a deschis un sertar al biroului şi a scos un cec de 100.000 $ pe numele doamnei Elena Babakova. I l-a dat lui Harry. Dacă vei găsi într-adevăr cartea, va trăi în lux tot restul vieţii.

— Şi dacă nu sau nu este unde spune ea? Vei fi cheltuit o sută de mii de dolari degeaba.

— Este un risc pe care vreau să mi-l asum, a zis Guinzburg. Şi orice editor este un jucător de noroc în sufletul său. Iar acum să discutăm despre probleme mai agreabile. Iubita mea Emma, de exemplu şi Sebastian. Ca să nu mai zic nimic de lady Virginia Fenwick. De abia aştept să aflu ce pune la cale.

*

Dejunul cu editorul său durase prea mult şi Harry de abia a ajuns în Penn Station la timp ca să prindă expresul de Pennsylvania. În timpul primei părţi a drumului către Pittsburgh, a revăzut toate întrebările la care Guinzburg dorea răspuns înainte de a se despărţi de cei 100.000 $.

Mai târziu, în timp ce moţăia, Harry şi-a amintit ultima conversaţie cu Sebastian. Spera că fiul său o va putea recâştiga pe Samantha şi nu numai pentru că-i plăcuse întotdeauna. Era de părere că fiul său se maturizase în sfârşit şi că Sam va redescoperi bărbatul de care se îndrăgostise.

Când trenul a ajuns în Union Station, Harry şi-a amintit că mai era ceva ce voise să facă întotdeauna dacă va ajunge în Pittsburgh. Poate va avea timp să viziteze Carnegie Museum of Art, unde Jessica îi spusese odată că se află unele dintre cele mai frumoase Cassat din America.

S-a urcat într-un taxi galben şi i-a cerut şoferului să-l ducă la Brunswick Mansions, în partea de nord. Adresa avea un aer de clasă de mijloc, dar când au ajuns, după douăzeci de minute, Harry a descoperit că în realitate era o mahala dărăpănată. Taxiul a dispărut de îndată ce Harry a plătit şoferul.

Harry s-a urcat pe treptele tocite ale clădirii acoperite cu graffiti. Semnul „Defect” atârnat de uşa liftului avea un aer de permanenţă. A urcat încet scările până la etajul opt şi s-a dus să caute apartamentul 86 care era în partea îndepărtată a blocului. Vecinii îl priveau din uşi, bănuitori faţă de omul elegant care era cu siguranţă un funcţionar al guvernului.

Bătăii lui uşoare la uşă i s-a răspuns atât de repede încât fusese probabil aşteptat. Harry i-a zâmbit unei doamne în vârstă cu ochi trişti şi obosiţi şi cu o faţă plină de riduri. Îşi putea imagina cât de dureroasă fusese lunga ei despărţire

de soţul său pentru că, deşi erau cam de aceeaşi vârstă, ea părea mai bătrână cu douăzeci de ani decât el.

— Bună ziua, domnule Clifton, a spus ea, într-o engleză fără accent. Vă rog să intraţi. Şi-a condus oaspetele pe un coridor îngust, fără covor, în camera de zi, ornamentată doar cu o fotografie a soţului său, atârnată deasupra unul raft de cărţi uzate, pe pereţii lipsiţi de orice alt ornament.

— Vă rog să luaţi loc, a zis ea, făcându-i semn spre unul din cele două scaune care erau singurele piese de mobilă din cameră. Aţi fost foarte amabil să veniţi un drum atât de lung ca să mă vedeţi. Şi trebuie să vă mulţumesc pentru eforturile curajoase depuse pentru eliberarea dragului meu Anatoli. V-aţi dovedit un aliat neobosit al lui.

Doamna Babakova vorbea despre soţul ei de parcă acesta ar fi întârziat la serviciu şi urma să apară dintr-un moment într-altul şi nu ca şi cum acesta era închis pe douăzeci de ani la mai mult de zece mii de kilometri depărtare.

— Cum l-aţi întâlnit prima oară pe Anatoli? a întrebat-o el.

— Eram amândoi studenţi la Institutul de Limbi Străine din Moscova. Eu am ajuns profesoară la o şcoală locală de stat, iar Anatoli s-a dus la Kremlin după ce a câştigat medalia Lenin pentru că a fost şef de promoţie în acel an. După ce ne-am căsătorit, credeam că aveam de toate, că eram probabil binecuvântaţi pentru că eram aşa de norocoşi şi, după standardele oamenilor din Rusia, chiar eram. Dar toate astea s-au schimbat peste noapte când Anatoli a fost ales să traducă discursurile preşedintelui, astfel încât acestea să poată fi folosite ca propagandă în vest.

După aceea, interpretul oficial al preşedintelui s-a îmbolnăvit, iar Anatoli i-a luat locul. I-au spus că e ceva temporar şi cum ar fi vrut să fie adevărat. Dar el dorea să-l impresioneze pe conducătorul ţării şi cred că a reuşit pentru că a devenit repede

interpretul principal al lui Stalin. Aţi fi înţeles de ce, dacă l-aţi fi întâlnit.

— Timp greşit, a zis Harry. Vreţi să spuneţi când îl voi întâlni.

Ea a zâmbit.

— Când îl veţi întâlni. Atunci au început problemele lui, a continuat ea. S-a apropiat prea mult de Stalin şi, cu toate că era doar un aparatcic a fost martorul unor lucruri care l-au făcut să-şi dea seama ce monstru era Stalin. Imaginea prezentată poporului, a unui om amabil, unchiul preferat al tuturor, nu putea să fi fost mai departe de adevăr. Anatoli îmi spunea cele mai înfricoşătoare istorisiri când venea de la serviciu, dar n-o făcea niciodată în faţa altora, nici măcar a celor mai apropiaţi prieteni. Dacă ar fi spus ceva, nu ar fi fost dat afară, ci ar fi dispărut pur şi simplu ca multe alte mii de oameni. Da, mii, dacă aceştia ridicau măcar o sprânceană în semn de protest.

Singura lui consolare era scrisul şi ştia că nu va putea publica nimic până la moartea lui Stalin şi poate nici după propria lui moarte. Dar Anatoli dorea ca lumea să ştie că Stalin era la fel de rău ca Hitler. Singura diferenţă fiind că el scăpase basma curată. Pe urmă, Stalin a murit.

Anatoli a devenit neliniştit pentru că voia ca oamenii să afle ceea ce ştia el. Ar fi trebuit să aştepte mai mult, dar a găsit un editor care-i împărtăşea ideile şi nu a putut rezista. În ziua publicării, chiar înainte ca *Unchiul Joe* să ajungă în librării, toate exemplarele au fost distruse. Atât de mare era teama KGB-ului că cineva va descoperi adevărul încât chiar şi presele pe care cuvintele lui Anatoli au fost tipărite au fost sparte în bucăţi. În ziua următoare a fost arestat şi după o săptămână a fost judecat şi condamnat la douăzeci de ani de muncă grea în gulag pentru că scrisese o carte care nu fusese citită de nimeni. Dacă ar fi fost un american care ar fi scris o biografie a lui Roosevelt sau Churchill, ar fi apărut la toate

emisiunile de talk show, iar cartea lui ar fi ajuns bestseller.

— Dar dumneavoastră aţi reuşit să scăpaţi.

— Da, Anatoli şi-a dat seama ce urma să se întâmple. La câteva săptămâni după publicare m-a trimis la mama, în Leningrad şi mi-a dat toate rublele pe care le economisise şi manuscrisul cărţii. Am reuşit să trec graniţa în Polonia, dar nu înainte de a mitui un paznic cu majoritatea economiilor lui Anatoli. Am ajuns în America fără un ban.

— Şi aţi adus şi cartea cu dumneavoastră?

— Nu, nu puteam risca. Dacă aş fi fost prinsă şi ar fi fost confiscată, întreaga viaţă a lui Anatoli n-ar fi avut niciun rost. Am lăsat-o undeva unde n-o vor găsi niciodată.

*

Cei trei bărbaţi care o aşteptau s-au ridicat când lady Virginia a intrat în cameră.

Desmond Mellor stătea în faţa ei îmbrăcat cu un costum maro cadrilat, care ar fi fost mai potrivit la o cursă de ogari. La stânga se afla maiorul Fisher, îmbrăcat în costumul lui la două rânduri, albastru-închis, de firmă; la urma-urmei, acum era membru al parlamentului. În faţa lor stătea bărbatul care-i adusese pe cei patru împreună.

— Am strâns această adunare foarte repede, a zis Adrian Sloane, pentru că a apărut ceva care ne-ar putea deranja planul nostru pe termen lung. Nu l-a întrerupt nimeni. Vinerea trecută, după-masă, chiar înainte ca Sebastian Clifton să plece la New York pe *Buckingham,* a mai cumpărat douăzeci şi cinci de mii de acţiuni ale băncii, ajungând per total la mai mult de cinci la sută. După cum v-am avertizat acum câtva timp, oricine are mai mult de şase la sută din stocul de acţiuni are dreptul automat la un loc în consiliul băncii şi dacă s-ar întâmpla asta, nu va mai dura mult până ca el să

descopere ce am pus noi la cale în ultimele şase luni.

— Cât timp crezi că mai avem? a întrebat lady Virginia.

— Poate să fie o zi, o lună, un an, cine ştie? a zis Sloane. Tot ce ştim sigur este că mai are nevoie doar de un procent ca să solicite un loc în consiliu, aşa că putem presupune că mai curând decât mai târziu.

— Cât de aproape suntem de a pune mâna pe acţiunile bătrânei doamne? s-a interesat maiorul. Asta ne-ar rezolva toate problemele.

— Am o întâlnire cu fiul ei, Arnold, joia viitoare, a spus Des Mellor. Oficial, ca să-i cer sfatul într-o problemă juridică, dar nu-i voi spune adevăratul meu scop până ce nu va semna un acord de nedivulgare.

— De ce nu-i faci lui oferta? a întrebat Virginia, întorcându-se către Sloane. La urma-urmei, tu eşti preşedintele băncii.

— El n-ar fi de acord niciodată să facă afaceri cu mine, a zis Sloane, nu după ce am făcut-o pe doamna Hardcastle să renunţe la drepturile ei la vot în ziua funeraliilor soţului ei. Dar cu Desmond nu s-a mai întâlnit până acum.

— Şi de îndată ce va semna acordul, a zis Mellor, îi voi face o ofertă de trei lire şi nouă şilingi pe acţiune pentru stocul mamei lui – adică treizeci la sută peste valoarea de piaţă.

— Dar nu va fi bănuitor? La urma-urmei ştie că eşti unul dintre directorii băncii.

— Aşa este, a spus Sloane, dar ca unic împuternicit al averii tatălui său, este responsabilitatea lui să obţină afacerea cea mai profitabilă pentru mama sa, iar acum ea trăieşte din dividendele pe care le-am ţinut la o valoare minimă în ultimii doi ani.

— După ce-i voi aminti asta, a zis Mellor, îi voi da lovitura de graţie, spunându-i că primul lucru

pe care-l voi face va fi să-l înlătur pe Adrian de la conducerea băncii.

— Asta ar trebui să meargă, a comentat maiorul.

— Dar ce-l va opri să ia legătura cu Clifton şi să-i ceară pur şi simplu un preţ mai mare?

— Asta-i frumuseţea acordului. Nu poate discuta oferta decât cu mama lui, doar dacă nu doreşte să fie adus în faţa Consiliului avocaţilor. Nu este un risc pe care şi-l va asuma uşor.

— Iar celălalt cumpărător al nostru mai există? a întrebat maiorul.

— Domnul Bishara nu numai că există, a zis Sloane, ci şi-a confirmat în scris oferta de cinci lire acţiunea şi a depus două milioane de lire pentru a dovedi că este serios.

— De ce vrea să plătească aşa de mult? a întrebat lady Virginia.

— Pentru că Banca Angliei i-a respins de curând cererea pentru o licenţă de comerţ ca bancher în City şi este atât de disperat să pună mâna pe o bancă engleză încât nu-i pasă cât plăteşte pentru Farthings.

— Dar Banca Angliei nu va obiecta la această preluare evidentă? a întrebat Fisher.

— Nu dacă menţine acelaşi consiliu doi ani, iar eu rămân doar ca preşedinte. Şi de aceea este important ca Clifton să nu afle ce punem la cale.

— Dar dacă Clifton obţine cele şase la sută procente?

— Îi voi oferi şi lui trei lire şi nouă şilingi pe acţiune, a spus Sloane şi am impresia că nu va putea rezista tentaţiei.

— Nu sunt atât de sigur, a spus Mellor. Recent, am observat o schimbare în atitudinea lui. Pare să lucreze după complet altă agendă.

— Atunci va trebui să-i rescriu agenda de lucru.

*

— Cartea este acolo unde trebuie să fie, a spus doamna Babakova.

— Într-o librărie? a încercat Harry.

Doamna Babakova a zâmbit.

— Nu într-o librărie obişnuită.

— Dacă aţi vrea să păstraţi acest secret, aş înţelege, mai ales dacă descoperirea ei poate aduce o pedeapsă şi mai mare pe capul soţului dumneavoastră.

— Ce pedeapsă mai mare ar putea fi? Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus când mi-a dat cartea au fost: „Mi-am riscat viaţa pentru asta şi aş muri fericit dacă aş şti că a fost publicată astfel încât lumea şi mai ales poporul rus, să afle în sfârşit adevărul.” Deci mai am un singur scop în viaţă, domnule Clifton şi anume să văd cartea lui Anatoli publicată, oricare ar fi consecinţele. În caz contrar, toate sacrificiile pe care le-a făcut vor fi fost zadarnice. I-a strâns mâna. O veţi găsi într-un anticariat specializat în traduceri la colţul dintre Nevski Prospekt şi strada Bolşaia Morskaya în Leningrad, a zis ea, continuând să strângă mâna lui Harry ca o văduvă singură care se agaţă de unicul ei fiu. Este pe raftul de sus din colţul cel mai îndepărtat, între *Război şi pace* în spaniolă şi *Tess d’Ubervilles* în franceză. Dar nu căutaţi *Unchiul Joe,* pentru că am ascuns coperta sub *Povestea celor două oraşe* tradusă în portugheză. Nu cred că prea mulţi portughezi vizitează magazinul acela.

Harry a zâmbit.

— Şi dacă este încă acolo şi reuşesc s-o aduc înapoi, sunteţi mulţumită dacă domnul Guinzburg o va publica?

— Anatoli ar fi mândru să… s-a oprit, a zâmbit şi a spus, Anatoli *va fi* mândru să fie publicat de acelaşi editor ca Harry Clifton.

Harry a scos plicul din buzunarul interior al hainei şi i l-a dat. Ea l-a deschis încet şi a scos cecul. Harry a urmărit să-i vadă reacţia, dar ea a pus cecul înapoi în plic şi i l-a returnat.

— Dar sigur că Anatoli ar fi dorit ca dumneavoastră şi…

— Da, ar fi dorit, a zis ea, liniştită. Dar nu este ceea ce vreau eu. Vă puteţi imagina ce dureri suferă în fiecare zi? Deci, până ce nu va fi eliberat, nu îmi pasă de niciun fel de confort. Pe măsură ce se întuneca, Harry s-a lămurit că în casă nu era lumină. Ea era hotărâtă să împărtăşească viaţa soţului ei din închisoare. Dădea dovadă de o asemenea demnitate, încât Harry s-a simţit stânjenit. În cele din urmă, doamna Babakova s-a ridicat.

— V-am reţinut mult prea mult, domnule Clifton. Am să înţeleg dacă nu vă veţi întoarce în Rusia pentru că aveţi prea multe de pierdut. Şi dacă nu vă veţi întoarce, vă rog un singur lucru: nu spuneţi nimic până nu găsesc pe cineva doritor să-şi asume sarcina.

— Doamnă Babakova, a spus Harry, în cazul în care cartea mai este acolo, o voi găsi. O voi aduce înapoi şi va fi publicată.

Ea l-a îmbrăţişat şi i-a spus:

— Voi înţelege, desigur, dacă vă veţi răzgândi.

Harry se simţea atât trist, cât şi încântat în timp ce cobora cele opt etaje spre trotuarul acum pustiu. Mai trebuia să meargă câteva cvartale înainte de a putea chema un taxi, aşa că n-a observat bărbatul care-l urmărea, intrând şi ieşind din umbre şi fotografiindu-l din când în când.

— La naiba, a murmurat Harry când trenul a plecat din Union Station şi şi-a început drumul înapoi spre New York. Fusese atât de preocupat de întâlnirea cu doamna Babakova încât uitase să viziteze Carnegie. Jessica l-ar certa. Timp greşit. Jessica l-ar fi certat.

LADY VIRGINIA FENWICK
1970

28

— Aş vrea să deschid această întrunire, a spus Adrian Sloane, felicitându-l din inimă pe maiorul Fisher pentru că a fost ales ca membru în parlament.

— Aşa e, aşa e, a spus Desmond Mellor, bătându-l pe noul membru în parlament pe spate.

— Vă mulţumesc, a spus Fisher. Şi pot spune că a fost un bonus special faptul că l-am învins pe Giles Barrington.

— Şi dacă e după mine, a spus Sloane, nu va fi singurul Barrington care va suferi o înfrângere. Dar mai întâi îl voi ruga pe Desmond să ne spună cum a mers întâlnirea lui cu Arnold Hardcastle.

— La început nu prea bine, pentru că nu era interesat deloc să vândă acţiunile mamei lui, chiar la preţul umflat de trei lire şi nouă şilingi. Dar apoi, când i-am spus că prima mea măsură ca acţionar majoritar va fi să-l concediez pe Adrian Sloane şi să-l scot din consiliu, atitudinea lui s-a schimbat.

— A muşcat momeala? a spus Fisher.

— Sigur că da, a răspuns Sloane. Mă urăşte la fel de mult cum o urâţi voi pe Emma Clifton şi pe Giles Barrington şi poate chiar mai mult.

— Asta nu e posibil, a comentat lady Virginia.

— Dar capcana, a continuat Mellor, s-a închis când i-am spus pe cine vreau să numesc ca preşedinte la Farthings în locul lui Adrian. Mellor n-a rezistat să facă o pauză atât de lungă cât i-ar fi plăcut şi a spus: pe Ross Buchanan.

— Dar e suficient un singur telefon la Buchanan şi va şti…

— Aţi uitat, domnule maior, că Hardcastle a semnat un acord de confidenţialitate, aşa că nu va telefona nimănui. Şi mi-ar plăcea să-l văd figura când va afla că vom schimba numele acestei bănci din Farthings în Sloane’s.

— S-ar putea răzgândi dacă cineva îi va face o ofertă mai bună pentru acţiuni? a întrebat lady Virginia.

— E prea târziu, a spus Mellor. A semnat deja certificatele de transfer, aşa că, atâta timp cât îi voi plăti în douăzeci şi una de zile, stocul este al meu.

— Şi vei rămâne fără bani doar pentru un scurt timp, a zis Sloane, înainte ca Hakim Bashara să cumpere acţiunile şi să câştigi un profit frumuşel.

— Dar în cazul în care Bashara nu plăteşte, vom fi toţi săraci, le-a reamintit Virginia.

— A sunat de două ori pe zi cerând veşti despre ce se mai petrece. A amânat chiar şi o vizită la Beirut unde trebuia să se întâlnească cu preşedintele libanez. De fapt mă gândesc să cresc preţul de la cinci lire la şase, dar abia în ultimul moment.

— Nu e riscant? a întrebat Fisher.

— Credeţi-mă, e aşa de disperat să pună mâna pe Farthings, încât va fi de acord cu aproape orice. Deci să trecem la a doua parte a planului, care vă implică pe dumneavoastră şi pe lady Virginia şi la momentul procesului, care este crucial

— Emma Clifton va fi îngropată în citaţii săptămâna viitoare şi avocaţii mei presupun că procesul va începe cândva, în noiembrie.

— Este cât se poate de bine, a spus Mellor, verificându-şi agenda, pentru că următoarea întrunire a consiliului Barrington’s este peste trei săptămâni şi insist ca doamna Clifton să demisioneze din funcţia de preşedinte, pentru binele companiei, cel puţin până la terminarea procesului.

— Şi se ştie cine-i va lua locul în acest timp, a zis Sloane.

— De îndată ce voi sta în scaunul preşedintelui, a spus Mellor, voi considera că este datoria mea fiduciară să le comunic acţionarilor ce s-a întâmplat în realitate în prima noapte a călătoriei navei *Buckingham.*

— Dar asta a fost învăluită în mister până acum, a zis Fisher, părând nelalocul lui.

— Nu va mai fi aşa pentru mult timp. Când m-am alăturat prima oară consiliului Barrington's, Jim Knowles mi-a dat de înţeles că nu a mers totul bine în acea călătorie, dar oricât am insistat, n-a vrut să spună mai mult. Desigur că am verificat minuta întrunirii consiliului care s-a ţinut pe vas mai târziu în acea dimineaţă, dar tot ce am găsit au fost scuzele căpitanului pentru o explozie care a avut loc mai devreme la exerciţiile Marinei Militare, care susţinea că a desfăşurat antrenamente de noapte în Atlanticul de Nord. Dar dintr-o singură privire în documentele Amiralităţii se descoperă repede că Marina Militară era ancorată atunci în Gibraltar.

— Deci ce s-a întâmplat? a întrebat Fisher. Pentru că şi eu am încercat să aflu adevărul de la Knowles şi chiar după ce a băut ceva a rămas cu buzele cusute.

— Singurul lucru pe l-am aflat, a spus Mellor, a fost că ceilalţi membri ai consiliului au semnat un acord de confidenţialitate a întrunirii consiliului. Am crezut că nu mai pot afla nimic până la consiliul de luna trecută când doamna Clifton a luat o decizie pripită fără să-şi dea seama de implicaţii.

Nimeni n-a pus întrebarea esenţială.

— Căpitanul navei *Buckingham* a raportat consiliului că la ultima călătorie, al treilea ofiţer, un domn Jessel, a fost găsit beat în timp ce era de serviciu pe punte şi a fost trimis în cuşeta sa pentru tot restul voiajului. Amiralul Summers a cerut ca Jessel să fie concediat imediat fără plată anticipată şi fără referinţe. Eu l-am susţinut pentru că, la fel ca alţi membri ai consiliului, amiralul uitase că Jessel era semnalizator secund în prima noapte din prima călătorie şi fusese martor la tot ce se întâmplase.

Fisher şi-a şters fruntea cu o batistă.

— Nu mi-a fost greu, a continuat Mellor, să-l urmăresc pe Jessel, care nu este numai şomer, ci este şi dator cu chiria pe trei luni, să-l duc la o cârciumă locală şi n-a durat mult până am aflat că era încă supărat pentru că fusese concediat. Mi-a spus în continuare că ştia lucruri care ar putea distruge compania. După câteva pahare de rom a început să-mi explice care erau acelea, presupunând că am fost trimis să văd dacă-şi ţinea gura închisă, ceea ce l-a făcut să-mi spună şi mai multe. Mi-a povestit că i-a văzut pe Harry Clifton şi Giles Barrington cărând un vas mare cu flori dintr-una din cabinele de la clasa întâi pe puntea superioară. Au reuşit să-l arunce peste bord cu câteva momente înainte de a exploda. În dimineaţa următoare, trei irlandezi au fost arestaţi, iar căpitanul le-a oferit scuze pasagerilor, spunându-le povestea cu Marina Militară, deşi în realitate fuseseră la doar câteva secunde de un dezastru major care ar fi putut omorî cine ştie câţi oameni şi ar fi distrus compania fără să lase vreo urmă.

— Dar de ce nu a anunţat IRA ce s-a întâmplat în realitate? a întrebat Fisher, nervos.

— Jessel mi-a spus că cei trei irlandezi arestaţi în acea dimineaţă au fost duşi înapoi la Belfast pe o navă a Marinei Regale pentru a fi băgaţi la închisoare sub alte acuzaţii. Au fost eliberaţi de curând şi una dintre condiţiile eliberării condiţionate a fost că, dacă vor spune ceva despre *Buckingham,* vor ajunge în carceră în aceeaşi zi. Şi, hai s-o spunem p-a dreaptă, IRA nu se laudă cu eşecurile.

— Dar dacă IRA nu poate confirma evenimentele şi singurul tău martor este un beţivan concediat, de ce s-ar interesa cineva de toate astea după şase ani? a întrebat Fisher. Şi cât de des, a continuat el, am avut editoriale pretinzând că IRA planifica să bombardeze Buckingham Palace, Banca Angliei sau Camera Comunelor?

— Sunt de acord, domnule maior, a spus Mellor, dar presa poate lua o altă atitudine când eu, ca nou preşedinte la Barrington's, voi decide să divulg raportul la câteva săptămâni înainte de lansarea vasului *Balmoral* şi de anunţarea primei sale călătorii.

— Dar preţul acţiunilor va scădea peste noapte.

— Iar noi le vom culege pe toate pe aproape nimic cu profitul pe care-l vom face prin înţelegerea cu banca. Cu un alt consiliu şi o schimbare a numelui, compania îşi va reveni repede la statutul iniţial.

— O schimbare de nume? s-a interesat lady Virginia.

Desmond a surâs.

— Mellor Shipping; Adrian capătă banca şi eu voi avea o nouă linie maritimă.

— Şi eu ce primesc? a zis Virginia.

— Exact ce-ai vrut întotdeauna, Virginia, plăcerea de a îngenunchea în sfârşit familia Barrington. Şi mai ai încă un rol vital. Altă informaţie pe care am reuşit s-o obţin la ultima întrunire a consiliului a fost că Harry şi Emma Clifton vor vizita New Yorkul luna viitoare ceea ce, ca preşedinte, ea o face în fiecare an. Acesta va fi momentul perfect să-ţi anunţi prietenii din presă că se pot aştepta la un proces. Este important să-ţi pregăteşti povestea în timp ce ea este prin mijlocul Atlanticului. Aşa că, atunci când doamna Clifton se va întoarce, va fi nevoită să se apere pe două fronturi: acţionarii vor dori să ştie motivul pentru care ea, ca preşedinte al unei companii publice, nu i-a anunţat ce s-a petrecut cu adevărat în acea noapte şi, în acelaşi timp, va avea de-a face cu procesul de defăimare intentat de Virginia. Presupun că nu va mai dura mult până ce nu-şi va întâlni tatăl într-o notă de subsol a istoriei.

— E o problemă, a zis Virginia. Avocaţii mei îmi dau doar cincizeci la sută şanse să câştig procesul.

— Până ce va începe procesul, a zis Sloane, Emma Clifton îşi va fi pierdut orice credibilitate rămasă. Juriul va fi de partea ta din momentul în care te vei urca în boxa martorilor.

— Dar dacă nu câştig, voi rămâne cu o notă de plată groasă, a insistat Virginia.

— După ce doamna Clifton îşi dă demisia din funcţia de preşedinte la Barrington's, chiar nu văd cum ai putea pierde cazul. Dar în această eventualitate improbabilă, banca îţi va acoperi cu plăcere costurile de judecată. Câţiva bănuţi aruncaţi pentru planul cel mare.

— Asta nu rezolvă problema lui Sebastian Clifton şi a celor şase la sută de procente ale sale, a intervenit Fisher. Pentru că, dacă ajunge în consiliu, va afla tot ce am…

— M-am ocupat şi de asta, a spus Sloane. Îl voi suna pe Clifton şi îi voi propune o întrevedere.

— Poate va refuza să te vadă.

— Nu va putea să reziste dacă-i ofer cinci lire pe acţiune pentru stocul lui, dându-i un profit de sută la sută. Din câte îmi amintesc despre acest băiat, uită alte angajamente dacă poate să scoată un ban.

— Dar dacă-ţi va refuza totuşi oferta? a zis Fisher.

— Atunci trecem la planul B, a spus Sloane. Nu-mi pasă pe care-l folosim.

*

— După cum v-am explicat când ne-am întâlnit prima oară, lady Virginia, şansele de a câştiga acest caz sunt cam cincizeci la sută, aşa că ar fi mai bine să renunţăm la proces.

— Vă mulţumesc pentru sfat, sir Edward, dar este un risc pe care sunt gata să mi-l asum.

— Aşa să fie, a zis consilierul ei. Dar am simţit necesar să-mi exprim părerea pentru ca să nu existe neînţelegeri mai târziu.

— V-aţi exprimat poziţia cât se poate de clar, sir Edward.

— Atunci să începem prin a analiza faptele cât de obiectiv putem. Aţi vândut şi aţi răscumpărat sau nu mai multe acţiuni Barrington's cu singurul scop de a cauza prejudicii companiei?

— De ce aş fi vrut să prejudiciez compania?

— De ce, într-adevăr. Ar trebui să menţionez în acest punct că va fi responsabilitatea celeilalte părţi să dovedească că aţi făcut-o şi nu a noastră că n-aţi făcut-o. Cu toate acestea, de trei ori, atunci când compania a trebuit să anunţe veşti proaste, aţi vândut acţiunile la preţ mare şi, după zece zile, când preţul scăzuse, aţi revenit pe piaţă şi le-aţi răscumpărat. Este aceasta o evaluare corectă?

— Da. Dar am făcut aşa ceva doar la sfatul maiorului Fisher.

— Cred că ar trebui să vă abţineţi să-l menţionaţi pe maiorul Fisher când vă aflaţi în boxa martorilor.

— Dar este membru în parlament.

— Poate acesta este timpul să vă reamintesc, lady Virginia, că în opinia majorităţii juraţilor, avocaţii, agenţii imobiliari şi membrii parlamentului se află în urma celor care strâng impozite…

— Dar de ce n-ar trebui s-o spun dacă este adevărat?

— Pentru că maiorul Fisher era director la Barrington's când aţi vândut şi răscumpărat acţiunile şi, cum era reprezentantul dumneavoastră în consiliu, juraţii nu vor avea nicio îndoială de unde aţi obţinut informaţiile. Ţinând seama de asta, vă sfătuiesc să nu-l chemaţi în boxă pe maiorul Fisher, cu toate că ar fi bine să-l atenţionaţi că s-ar putea să-l cheme cealaltă parte. Dacă aş fi în locul lor, eu i-aş trimite o citaţie.

Virginia a părut speriată pentru prima oară.

— Apoi, mai târziu, a continuat sir Edward, aţi cumpărat o mare parte din acţiunile Barrington's,

pentru a vă asigura un loc în consiliu atunci când compania alegea un alt preşedinte.

— Da. Alegerea mea a fost ca maiorul Fisher să fie preşedintele consiliului.

— Mai trebuie să vă atenţionez să nu spuneţi şi asta în boxa martorilor.

— Dar de ce? Credeam că maiorul Fisher ar fi fost mai bun.

— Posibil, dar un juriu format din doisprezece cetăţeni obişnuiţi aleşi aleatoriu ar putea crede că urmăreaţi o vendetă împotriva doamnei Clifton, ceea ce ar sugera că scopul dumneavoastră iniţial în cumpărarea şi vinderea acţiunilor a fost într-adevăr producerea de daune ei şi companiei.

— Am cerut doar ca persoana cea mai bine calificată să ajungă preşedinte. Nu cred nici acum că o femeie ar fi potrivită pentru această sarcină.

— Lady Virginia, încercaţi să vă amintiţi că e posibil ca jumătate din juriu să fie format din femei şi o astfel de observaţie nu vă va atrage simpatia lor.

— Începe să semene mai mult cu un concurs de frumuseţe decât cu un proces.

— Dacă gândiţi aşa, lady Virginia, nu greşiţi prea mult. Şi acum trebuie să presupunem că cealaltă parte îl va chema pe fostul dumneavoastră soţ, sir Giles Barrington, ca martor.

— De ce? Nu a fost implicat în asta deloc.

— Cu excepţia faptului că toate aceste tranzacţii au avut loc după divorţ şi noul preşedinte solicitat de dumneavoastră s-a întâmplat să fie bărbatul care a candidat împotriva lui de două ori la alegerile generale, ceea ce juriul ar considera că este o coincidenţă cam trasă de păr.

— Şi chiar dacă l-ar chema pe Giles, cum ar putea el să-i ajute? Este un fost soţ şi un fost membru al parlamentului şi un fost ministru. Nu are prea multe lucruri în favoarea lui.

— Toate acestea s-ar putea să fie adevărate, a spus sir Edward, dar am impresia că tot vor

impresiona juriul.

— Pentru care motiv?

— El are o experienţă mare ca orator în public şi loja din parlament antrenează bine pe cineva pentru boxa martorilor. Deci nu ne putem permite să-l subestimăm.

— Dar omul e un ratat, a spus Virginia, incapabilă să-şi mai controleze reacţiile.

— Trebuie să subliniez faptul că orice atac personal împotriva celeilalte părţi va fi un serviciu adus lor şi vă va face să vă pierdeţi atuurile. Sunteţi partea vătămată, cineva care nu înţelege jocurile din City şi care nu are habar cum să distrugă o companie.

— Dar asta mă va face să par slabă.

— Nu, a zis sir Edward hotărât, asta vă va face să păreţi vulnerabilă ceea ce va fi în favoarea dumneavoastră când juriul va vedea că vă înfruntaţi cu o femeie de afaceri vicleană şi dură.

— De partea cui sunteţi?

— Sunt de partea dumneavoastră, lady Virginia, dar este responsabilitatea mea să mă asigur că ştiţi cu ce vă înfruntaţi. Ţinând seama de toate acestea, trebuie să vă întreb din nou dacă sunteţi sigură că vreţi să continuaţi procesul?

— Da, sigur că da, pentru că mai există o dovadă de care nu v-am spus încă, sir Edward şi, de îndată ce va deveni publică, nu cred că acest caz va mai ajunge la tribunal.

29

— Domnul Sloane v-a căutat când eraţi la masă, a spus Rachel.

— A zis ce voia? a întrebat Seb.

— Nu, doar că era o problemă personală.

— Sigur că da. Şi-a dat seama că am aproape şase la sută din acţiunile Farthings, aşa că a devenit brusc foarte personal.

— A sugerat să vă întâlniţi în biroul lui mâine, la ora unsprezece. Aveţi loc în agendă.

— Las-o baltă. Dacă vrea să mă vadă, poate naibii să vină aici.

— Voi suna să văd dacă îi convine.

— Cred că da, pentru că acum eu conduc. Rachel n-a comentat şi s-a întors să plece din cameră. Nu eşti convinsă, nu-i aşa, Rachel? a zis Seb înainte ca ea să ajungă la uşă. Rachel s-a întors, dar înainte de a-şi putea spune părerea, el a întrebat: Ce ar fi făcut Cedric?

— I-ar fi dat lui Sloane impresia că era de acord cu el, astfel încât să lase garda jos.

— Oare? a zis Seb. Atunci spune-i lui Sloane să mă aştepte mâine la unsprezece dimineaţa şi explică-i cât de mult aştept să-l văd.

— Nu, asta ar fi o exagerare. Dar nu întârziaţi.

— De ce nu?

— I-ar oferi un avantaj.

*

Giles nu se grăbea să se întoarcă în Camera Comunelor pentru prima oară de când îşi pierduse locul. Poliţistul de la intrarea St Stephen l-a salutat.

— Mă bucur să vă văd, domnule. Sper că nu va dura mult până ce veţi reveni aici.

— Mulţumesc, a zis Giles, intrând în clădire, dincolo de Westminster Hall şi în lungul

coridorului în care publicul aştepta cu răbdare, sperând să li se ofere un loc în galeria vizitatorilor astfel încât să poată urmări şedinţa din ziua aceea. Giles a trecut de ei şi a ajuns în holul central, mergând repede, astfel încât să nu fie abordat de foştii colegi care să-i spună cât le părea de rău şi să adauge alte platitudini inutile.

După ce a trecut de alt poliţist a păşit pe covorul verde, gros, pe care călcase atâţia ani. S-a uitat la telegraful care-i ţinea la curent pe membri cu ce se întâmpla prin lume, dar nu s-a oprit să se uite la ultimul editorial. A trecut repede de librăria membrilor, nedorind să se întâlnească cu un anumit membru pe care nu dorea să-l vadă. A luat-o la stânga şi a ajuns la biroul şefului Camerei şi s-a oprit în faţa unui birou în care nu mai intrase de mulţi ani. A bătut la uşa şefului opoziţiei şi a intrat găsind aşezaţi la birouri aceiaşi doi secretari care lucraseră şi cu fostul prim-ministru când el mai era în Downing Street.

— Mă bucur să vă revăd, sir Giles. Puteţi intra, domnul Wilson vă aşteaptă.

O altă bătaie la altă uşă unde a intrat, văzând figura familiară a bărbatului care încerca să-şi aprindă pipa. A renunţat când l-a văzut pe Giles.

— Giles, de abia am aşteptat această zi. Mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur să te văd, Harold, a răspuns Giles, fără să dea mâna cu colegul său din palatul Westminster, respectând o tradiţie seculară.

— Ce ghinion să pierzi cu doar douăzeci şi unu de voturi, a zis Wilson. Nu pot pretinde că-mi place prea mult succesorul tău.

— Acest loc o să-i vină de hac. Întotdeauna o face.

— Şi cum te descurci cu melancolia post-electorală?

— Nu prea bine. Trebuie să admit că-mi lipseşte acest loc.

— Mi-a părut rău să aud de tine şi de Gwyneth. Sper că veţi reuşi să rămâneţi prieteni.

— Şi eu sper pentru că este din vina mea. Mi-e teama că am început să ne îndepărtăm unul de altul de mai mult timp.

— Locul ăsta nu te ajută, a spus Harold. Cum te descurci să fii iar şeful opoziţiei?

— Ca tine, nu aşa de grozav. Spune-mi, cum este în lumea adevărată?

— Nu prea-mi place şi n-o să spun altceva. Când ai fost în politică un sfert de secol, nu prea eşti calificat să mai faci altceva.

— Atunci ar trebui să facem ceva în direcţia asta, a zis Wilson, reuşind în cele din urmă să-şi aprindă pipa. Am nevoie de un purtător de cuvânt pentru afaceri externe în Camera Lorzilor şi cred că tu ai fi cel mai potrivit.

— Sunt flatat, Harold şi mă gândeam eu că de aia vrei să mă vezi. M-am gândit mult şi mă întreb dacă ai putea să-mi răspunzi la o întrebare înainte să mă decid.

— Desigur.

— Nu cred că Ted Heath e mai bun în guvern decât a fost în opoziţie. Votanţii îl consideră un necioplit, ceea ce explică multe. Şi, mai important, sunt convins că avem o şansă excelentă să câştigăm alegerile viitoare.

— După cum ar spune prietenul meu evreu, de pe buzele tale direct în urechea Domnului.

— Şi dacă am dreptate, nu va mai dura mult până ce vei reveni la numărul 10.

— Amin.

— Şi amândoi ştim că adevărata putere o are Camera Comunelor, nu Camera Lorzilor. Cinstit vorbind, aceasta este un azil de lux pentru bătrâni, o răsplată acordată de partid pentru un serviciu lung şi comportare corectă.

— Cu posibila excepţie a celor care stau în banca întâi şi revizuiesc legislaţia, a sugerat Wilson.

— Dar am doar cincizeci de ani, Harold şi nu sunt sigur că vreau să-mi petrec restul vieţii aşteptând să fiu chemat într-un loc şi mai înalt.

— Te voi pune la lucru şi vei avea un loc în cabinetul fantomă.

— Nu sunt sigur că e destul, Harold. Aşa că vreau să te întreb, dacă voi candida pentru docurile Bristol la alegerile viitoare, după cum asociaţia locală mă presează s-o fac, iar tu vei forma noul guvern, aş avea vreo şansă să devin ministru de externe?

Wilson a pufăit din pipă câteva momente, obiceiul lui când avea nevoie de timp de gândire.

— Nu, nu imediat, Giles. N-ar fi corect faţă de Denis, care, după cum ştii, urmăreşte postul acum. Dar îţi pot garanta că ţi se va oferi un post important în Cabinet şi, dacă te vei descurca bine, vei fi printre primii luaţi în considerare dacă postul devine vacant. Dar dacă îmi accepţi oferta, cel puţin vei reveni în parlament. Şi dacă ai dreptate şi vom câştiga alegerile, nu e niciun secret că îmi voi căuta un şef pentru Camera Lorzilor.

— Eu fac parte din Camera Comunelor, Harold şi nu cred că sunt gata încă să fiu trecut în rezervă. Deci e un risc pe care vreau să mi-l asum.

— Îţi apreciez hotărârea, a spus Wilson. Acum este rândul meu să-ţi mulţumesc pentru că sunt sigur că nu ţi-ai asuma acest risc decât dacă ai crede că-ţi poţi recâştiga locul şi bănuiesc că ai mari şanse să revii la numărul zece. Totuşi, dacă te răzgândeşti, te rog să mă anunţi şi atunci, ca bunicul tău, vei sta pe băncile roşii ca lord Barrington de la…

— Docurile Bristol, l-a completat Giles.

*

Sebastian a intrat în banca Farthings pentru prima oară de când îşi dăduse demisia cu cinci ani

înainte. S-a dus la biroul de recepţie şi i-a spus funcţionarului de serviciu numele său.

— Ah, da, domnul Clifton, a spus omul, verificându-şi lista. Preşedintele vă aşteaptă.

Când a spus „preşedintele”, Seb s-a gândit mai întâi la Cedric Hardcastle şi nu la uzurpatorul care fusese motivul pentru care-şi dăduse demisia.

— Vreţi vă rog să semnaţi în registrul vizitatorilor?

Seb şi-a scos un stilou din buzunarul interior al hainei şi i-a deşurubat încet capacul, oferindu-şi timp să studieze lista celor care-l vizitaseră de curând pe preşedinte. Ochii lui au parcurs repede cele două coloane de nume, dintre care majoritatea nu însemnau nimic pentru el. Dar două dintre ele ar fi putut avea semne de neon alături: Desmond Mellor, despre care Seb ştia că fusese numit de curând preşedinte adjunct, aşa că nu a fost surprins, dar ce motiv ar fi avut Alex Fisher MP să viziteze Farthings? Un lucru era sigur, Sloane nu-i va spune. Alt nume care i-a atrase atenţia a fost Hakim Bishara. Era sigur că citise ceva de curând despre domnul Bishara în *Financial Times,* dar nu mai ţinea minte ce anume.

— Preşedintele vă aşteaptă imediat, domnule. Biroul lui este…

— La etajul de sus, a zis Seb. Mulţumesc.

Când Seb a coborât din lift la etajul executivilor, s-a îndreptat încet înspre biroul care fusese al lui Cedric. Nu a recunoscut pe nimeni şi nimeni nu l-a recunoscut, dar ştia prea bine că Sloane nu întârziase să scape de toţi vechii locotenenţi ai lui Cedric de la Farthings.

Nu a fost nevoit să bată la uşa lui Sloane pentru că aceasta s-a deschis când era la câţiva paşi depărtare.

— Mă bucur să te văd, Seb, a spus Sloane. A trecut mult timp, a mai zis el înainte de a-l invita înăuntru fără să rişte să-i ofere mâna.

Primul lucru care l-a izbit pe Seb când a intrat în biroul preşedintelui a fost că nu mai exista niciun semn al lui Cedric. Nicio diplomă pentru cei treizeci de ani de conducere a băncii. Niciun portret, nicio fotografie, nicio plachetă care să amintească generaţiei următoare realizările sale. Sloane nu numai că-i luase locul, ci îi şi anulase existenţa, ca a unui politician sovietic căzut în dizgraţie.

— Ia loc, a zis Sloane, de parcă ar fi vorbit cu unul dintre tinerii angajaţi ai băncii.

Seb s-a uitat mai bine la adversarul lui. Se mai îngrăşase de la ultima lor întâlnire, dar faptul acesta era mascat de un costum la două rânduri, bine croit. Ce nu se schimbase era zâmbetul nesincer al bărbatului cu care majoritatea celor din City refuzau să facă afaceri.

Sloane s-a aşezat în fotoliul preşedintelui şi nu şi-a pierdut timpul cu banalităţi.

— Seb, cineva atât de inteligent ca tine şi-ar fi dat seama până acum de ce vreau să-l văd.

— M-am gândit că vrei să-mi oferi un loc în consiliul de la Farthings.

— Nu este chiar la ce mă gândeam. A urmat râsul cel fals care însoţea surâsul nesincer. Totuşi, este clar de ceva vreme că ai cumpărat acţiuni ale băncii pe piaţa liberă şi acum mai ai nevoie doar de încă douăzeci de mii de acţiuni ca să depăşeşti pragul care-ţi va oferi automat un loc în consiliu sau să numeşti pe cineva care să te reprezinte.

— Fii sigur că mă voi reprezenta chiar eu.

— Şi de aceea am vrut să discut cu tine. Nu e niciun secret că nu ne-am înţeles prea bine când ai lucrat sub conducerea mea…

— Şi de aceea mi-am dat demisia.

— Este, de asemenea, motivul pentru care mi se pare nepotrivit ca tu să fii implicat în conducerea de zi cu zi a băncii.

— Nu mă interesează conducerea de zi cu zi a băncii. Presupun că ai un personal capabil să se

ocupe de asta. Nu aceasta a fost intenţia mea.

— Şi care a fost intenţia ta? s-a interesat Sloane, care-şi ascundea iritarea cu greu.

— Să mă asigur că această bancă va reveni la standardele ridicate de care se bucura sub conducerea predecesorului tău şi că acţionarii sunt informaţi despre deciziile care se iau în numele lor. Seb s-a hotărât să rostogolească o mică grenadă de mână pe masă ca să vadă dacă va exploda când va ajunge în partea cealaltă. Pentru că îmi este clar, după ce am citit minutele ultimei întruniri a consiliului că nu le spui acţionarilor toată povestea.

— Şi ce vrei să zici cu asta? a întrebat Sloane, puţin prea repede.

— Cred că ştii foarte bine ce.

— Poate reuşim să facem o afacere. La urma-urmei, întotdeauna ai fost un afacerist strălucit.

De la mânie la amabilitate cu niciun minut pauză între cele două. Maurice Swann ar fi putut să-i ofere lui Sloane rolul lui Richard III şi acesta ar fi putut juca chiar fără scenariu.

— La ce fel de afacere te gândeşti? a întrebat Seb.

— În ultimii cinci ani cred că ai plătit o medie de două lire şi zece şilingi pe acţiune. Sunt gata să dublez suma şi să-ţi ofer cinci lire pe acţiune, ceea ce sunt sigur că ţi se pare o ofertă generoasă.

Mult prea generoasă, s-a gândit Seb. Trei lire ar fi fost punctul de pornire a ofertei şi patru închiderea. Oare de ce voia cu atâta ardoare Sloane să-l ţină departe de consiliu?

— Mai mult decât generoasă, a răspuns Seb. Dar eu tot vreau să-mi ocup locul în consiliu. Vezi, pentru mine e ceva personal.

— Atunci voi fi nevoit să depun o reclamaţie la Banca Angliei în care să explic că nu ai niciun interes în susţinerea scopurilor pe termen lung ale băncii.

— Cinstit vorbind, vreau doar să aflu care sunt scopurile pe termen lung ale băncii Farthings. Şi de aceea am vizitat Banca Angliei săptămâna trecută şi am avut o discuţie lungă cu domnul Craig, comisarul-şef. A fost atât de amabil încât să verifice statutul băncii şi mi-a confirmat în scris că atâta timp cât am un stoc de acţiuni de şase la sută, am dreptul la un loc în consiliu. Dar poţi să-l suni.

Dacă Sloane ar fi fost un dragon, i-ar fi ieşit flăcări pe nări.

— Şi dacă-ţi ofer zece lire pe acţiune?

Sloane îşi pierduse evident cumpătul, aşa că Seb s-a decis să lanseze a doua grenadă.

— Atunci voi începe să cred că zvonurile sunt adevărate.

— Ce zvonuri? a întrebat Sloane.

Să rişte să mai lanseze o bombă?

— De ce nu-i întrebi pe Desmond Mellor şi pe Alex Fisher cu ce se ocupă pe la spatele dumneavoastră?

— De unde ştiai…

Grenada de mână explodase chiar în faţa lui Sloane, dar Seb n-a rezistat să nu mai lanseze una.

— Ai mulţi duşmani în Square Mile, domnule Sloane şi chiar unul sau doi în propriul birou.

— Cred că e timpul să pleci, Clifton.

— Da, sunt sigur că ai dreptate. Dar de abia aştept să te văd pe tine şi pe ceilalţi colegi la următoarea întrunire a consiliului băncii. Am foarte multe întrebări pentru ei, mai ales pentru domnul Mellor, care pare foarte fericit să joace în ambele tabere.

Sloane nu s-a mişcat, dar roşeaţa din obrajii lui indica limpede că o altă grenadă explodase.

— Mă tem că nu ne vom mai vedea o vreme, Sebastian.

— De ce nu? a întrebat Seb, întorcându-se.

— Pentru că la ultima întrunire a consiliului am dat o rezoluţie care stabileşte că, în viitor, orice

străin doritor să se alăture consiliului va trebui să deţină zece la sută din stocul companiei.

— Nu poţi face asta, a zis Seb, sfidător.

— Pot şi am făcut-o, a spus Sloane şi sunt sigur că vei fi mulţumit să afli că domnul Craig, comisarul-şef al Băncii Angliei, ne-a aprobat rezoluţia. Aşa că ne vom vedea peste cinci ani. Dar nu-ţi ţine respiraţia, Seb, pentru că, dacă vei obţine zece la sută, vom fi obligaţi să dăm altă rezoluţie.

30

— Cât timp crezi că vei sta în Rusia? l-a întrebat Giles pe Harry când se ridica de la masă şi-şi conducea musafirii în salon la cafea.

— Câteva ore, cel mult până la miezul nopţii.

— De ce te întorci acolo? Nimeni nu vizitează locul acela a doua oară fără un motiv al naibii de bun.

— Mă duc la cumpărături.

— Paris, Roma, New York… a zis Giles, dar nimeni nu se duce la cumpărături în Rusia, decât localnicii.

— Doar dacă în Rusia nu există ceva ce nu poţi cumpăra în Paris, Roma sau New York? a sugerat Emma, turnându-i fratelui ei cafeaua.

— Ah, ce tont sunt. Ar fi trebuit să-mi amintesc că Harry s-a întors din Statele Unite şi Harold Guinzburg nu e singura persoană pe care a vizitat-o. Ăsta e un indiciu pe care inspectorul Warwick nu l-ar fi ratat.

— Ar trebui să amân excursia după ce se termină procesul Emmei, a spus Harry, ignorând deducţia lui Giles, dar viza mea expiră în două săptămâni şi Ambasada Rusă m-a avertizat că va mai dura şase luni până ce voi primi una nouă.

— Fii atent, a zis Giles. S-ar putea ca ruşii să aibă şi ei un inspector Warwick care te-ar putea aştepta. După propria sa experienţă în Berlinul de Est, Giles se îndoia că Harry va trece de vamă, dar a acceptat faptul că nu avea cum să-şi convingă cumnatul odată ce acesta se hotărâse.

— Voi intra şi voi ieşi înainte ca ei să-şi dea seama, a spus Harry, aşa că n-ai de ce să fii stresat. De fapt, sunt mai îngrijorat de problemele cu care se confruntă Emma.

— Care anume? a întrebat Giles, dându-i lui Harry coniacul.

— Desmond Mellor candidează la funcţia de preşedinte adjunct la următoarea întâlnire a consiliului, a zis Emma.

— Vrei să zici că şarlatanul ăla a găsit doi directori care sunt gata să-l propună şi să-l susţină? a zis Giles.

— Da, vechiul lui prieten, Jim Knowles, asistat de un prieten şi mai vechi, Clive Anscott.

— Dar dacă nu este ales, a comentat Giles, e sigur că toţi cei trei vor fi obligaţi să demisioneze? Deci asta s-ar putea dovedi a fi o binecuvântare deghizată.

— N-o să prea fie o binecuvântare dacă este ales, a spus Harry.

— De ce? Ce rele ar putea face Mellor chiar dacă este ales? a întrebat Giles.

— Ar putea sugera să mă retrag până la terminarea procesului, a spus Emma, pentru binele companiei.

— Şi atunci preşedintele adjunct va deveni preşedinte activ.

— Doar pentru câteva săptămâni, a zis Harry. Te vei întoarce la terminarea procesului.

— Nu-ţi poţi permite să-i oferi lui Mellor atâta libertate, a spus Giles. De îndată ce nu vei mai participa la întrunirile consiliului, va găsi o metodă de a transforma temporarul în permanent, puteţi să mă credeţi.

— Dar tu ai putea refuza să te retragi, Emma, chiar dacă el este preşedinte adjunct, a sugerat Harry.

— Nu voi prea avea de ales dacă voi fi nevoită să-mi petrec aproape o lună în tribunal, apărându-mă.

— Dar după ce vei câştiga… a zis Giles.

— Dacă voi câştiga.

— De abia aştept să intru în boxa martorilor şi să spun juriului câteva adevăruri domestice despre Virginia.

— Nu te vom chema, Giles, a zis Emma, liniştită.

— Dar ştiu mai multe despre Virginia decât…

— Exact din cauza asta este îngrijorat avocatul meu pledant. După câteva cuvinte bine alese din partea fostului ei soţ, juriului ar putea ajunge să-i pară rău pentru ea şi domnul Trelford, avocatul meu, spune că sir Edward Makepiece, avocatul ei, nu se va teme să ridice subiectul celui de-al doilea divorţ al tău şi al cauzei sale.

— Deci pe cine vei chema?

— Pe maiorul Alex Fisher MP.

— Dar el nu va fi martorul apărării?

— Domnul Trelford crede că nu. Fisher ar putea fi la fel de periculos pentru ei cum ai fi tu pentru noi.

— Atunci poate mă va chema cealaltă parte? a spus Giles, plin de speranţă.

— Să sperăm că nu.

— Aş plăti bine să-l văd pe Fisher în boxa martorilor, a zis Giles, ignorând sarcasmul surorii lui. Aminteşte-i lui Trelford că Fisher îşi iese repede din ţâţâni, mai ales dacă nu e tratat cu respectul pe care simte că-l merită şi lucrul ăsta era adevărat chiar dinainte să ajungă membru în parlament.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Virginia, a zis Harry. Nu va rezista să nu le amintească tuturor că este fiica unui conte. Şi nu vor fi prea mulţi nobili printre juraţi.

— Totuşi, a zis Giles, ar fi la fel de nebuneşte să-l subestimăm pe sir Edward. Ca să-l citez pe Trollope când a descris un alt avocat, este „la fel de strălucit ca un diamant, la fel de tăios şi, de asemenea, la fel de dur.”

— Şi eu s-ar putea să am nevoie de aceleaşi calităţi la următoarea întrunire a consiliului de luna viitoare, când voi intra în ring cu Mellor.

— Am impresia că Mellor şi Virginia lucrează împreună, a zis Giles. Programarea e prea

convenabilă pentru ei.

— Ca să nu mai vorbim de Fisher, a spus Harry.

— Te-ai decis dacă-l vei înfrunta la alegerile viitoare? a întrebat Emma.

— Poate e momentul să vă spun că Harold Wilson mi-a oferit un loc în Camera Lorzilor.

— Felicitări! a zis Emma, sărind de pe scaun şi îmbrăţişându-şi fratele. În sfârşit, veşti bune.

— Iar eu l-am refuzat.

— Ce-ai făcut?

— L-am refuzat. I-am spus că mai vreau să încerc o luptă pentru docurile Bristol.

— Şi încă o luptă cu Fisher, desigur, a zis Harry.

— Şi acesta e un motiv, a recunoscut Giles. Dar dacă mă bate iar, renunţ.

— Cred că ai înnebunit, a spus Emma.

— Exact aşa ai spus când ţi-am zis prima oară, acum douăzeci şi cinci de ani, că vreau să candidez pentru parlament.

— Ca socialist, i-a amintit Emma.

— Dacă te face să te simţi mai bine, a spus Giles, Sebastian e de aceeaşi părere cu tine.

— Asta înseamnă că l-ai văzut de când s-a întors din New York? a întrebat Harry.

— Da, şi înainte să întrebi, n-a spus nimic din momentul în care am deschis subiectul.

— Ce păcat, a zis Harry. O fată remarcabilă.

— Dar ceea ce pot să vă spun este că atunci când am intrat în biroul lui ca să-l iau la prânz, am văzut pe perete, în spatele biroului, o pictură făcută de un copil pe care n-am mai văzut-o până acum. Se numea *Mămica mea* şi aş fi putut jura că era de mâna lui Jessica.

— Un portret al meu? a întrebat Emma.

— Nu, asta e ciudat, a zis Giles. Era un portret al Samanthei.

*

— Sloane ţi-a oferit zece lire pe acţiune? a zis Ross Buchanan. Dar nu are niciun sens. Acţiunile Farthings se vindeau cu două lire şi opt şilingi azi-dimineaţă.

— Cred că încerca să afle care este limita mea, a spus Seb. Dar de îndată ce şi-a dat seama că nu mă interesează, a aruncat prosopul şi s-a enervat.

— Asta n-ar fi o surpriză. Dar de ce e atât de disperat să pună mâna pe cele şase la sută ale tale?

— Şi unde intervin Mellor şi Fisher?

— O alianţă păcătoasă care nu pune nimic bun la cale, poţi să fii sigur.

— Mai era un nume în registrul vizitatorilor care ne-ar putea oferi răspunsul. Ai auzit vreodată de cineva numit Hakim Bishara?

— Nu l-am întâlnit, a zis Ross. Dar am ascultat o conferinţă pe care a ţinut-o la London School of Economics şi am fost foarte impresionat. Este turc, dar a fost educat în Beirut. A fost primul la admitere la Oxford, dar nu i-au oferit un loc.

— De ce?

— S-a presupus că a trişat. La urma-urmei, cum ar fi putut un băiat, fiul unui negustor de covoare din Turcia şi al unei prostituate, să bată crema sistemului şcolar public britanic? Aşa că s-a dus la Yale şi, după ce a absolvit, a câştigat o bursă la Harvard Business School unde este acum profesor asociat.

— Deci e profesor?

— Departe de asta. Bishara practică ceea ce predică. La douăzeci şi nouă de ani, a lansat o lovitură îndrăzneaţă pentru preluarea *Beirut Commerce and Trading*. Aceasta e acum una dintre cele mai respectate instituţii financiare din Orientul Mijlociu.

— Şi ce caută în Anglia?

— De un timp încearcă să convingă Banca Angliei să-i acorde o licenţă de deschidere a unei sucursale a BC & T în Londra, dar până acum l-au tot refuzat.

— De ce?

— Banca Angliei nu trebuie să ofere un motiv şi nu uita, comitetul ei este format din acelaşi tip de oameni care l-au împiedicat pe Bishara să meargă la Oxford. Dar nu e el omul care să renunţe aşa uşor. Am citit de curând în *Telegraph* că încearcă acum să ocolească comitetul şi să preia o bancă englezească. Şi care bancă ar fi mai coaptă pentru preluare decât Farthings?

— Adevărul mă privea în faţă şi eu nu l-am văzut, a bombănit Seb.

— Când aduni doi şi cu doi, de obicei suma e patru, a spus Ross. Dar pentru mine tot nu prea are sens, pentru că Bishara e însurat şi fericit, un musulman credincios care şi-a petrecut ani de zile clădindu-şi o reputaţie de onestitate şi corectitudine, cam ca Cedric. Aşa că de ce ar vrea să facă afaceri cu Sloane, care are reputaţia de a fi necinstit, lipsit de scrupule şi mai e şi trişor?

— Există un singur mod de a afla, a zis Seb şi anume să-l întâlnesc. Ai vreo idee?

— Nu, dacă nu eşti un jucător de table de clasă mondială, pentru că ăsta e hobby-ul lui.

— Ştiu ce să fac cu un şase şi un unu la prima mână, dar nu mai mult.

— Ei bine, ori de câte ori este în Londra joacă la Clermont Club. Este o parte a „elitei Clermont” – Goldsmith, Aspinall, Lucan. Străini ca şi el care nu se adaptează prea bine în societatea londoneză. Dar nu juca cu el, Seb, dacă nu vrei să-ţi pierzi şi cămaşa de pe spate. Cinstit vorbind, când e vorba de Bishara, nu există prea multe lucruri în favoarea ta.

— Ba da, a zis Seb. Avem ceva în comun.

*

— Dacă aş fi un om care pariază, doamnă Clifton, răspunsul la întrebarea dumneavoastră ar fi o sumă de bani egală pentru fiecare parte, dar ce

nu se ştie la niciun proces este cum se vor comporta oamenii când ajung în boxa martorilor.

— Să se comporte? Dar n-ar trebui să fie ei înşişi şi să spună adevărul?

— Da, desigur, a zis domnul Trelford. Totuşi, nu vreau ca juraţii să simtă că ar fi membrii unui comitet condus de dumneavoastră.

— Dar asta e ceea ce fac, a spus Emma.

— Nu şi când sunteţi în boxa martorilor. Vreau ca toţi bărbaţii din juriu să se îndrăgostească de dumneavoastră şi, dacă este posibil şi judecătorul.

— Şi femeile?

— Trebuie să simtă că aţi fost nevoită să luptaţi ca să obţineţi uimitorul dumneavoastră succes.

— Ei, cel puţin asta e adevărat. Credeţi că sir Edward îi va da Virginiei acelaşi sfat?

— Fără îndoială. Va dori s-o prezinte ca pe o domniţă la ananghie, pierdută în lumea crudă a comerţului şi finanţelor şi oropsită de o femeie tiranică, obişnuită să se facă totul aşa cum vrea ea.

— Posibil, dar asta e cât se poate de departe de adevăr.

— Cred că va trebui să-i lăsăm pe cei doisprezece juraţi să decidă care este adevărul, doamnă Clifton. Dar acum hai să analizăm faptele în lumina rece a zilei. Vom folosi ca justificare prima parte a răspunsului dumneavoastră la întrebarea lui lady Virginia la o întrunire publică cu o audienţă mare, aşa cum este înregistrată în minutele companiei. Vom arăta că maiorul Fisher era nu numai reprezentantul ales de lady Virginia în bordul companiei, ci şi că ceea ce ştia din interior ca director i-a permis ei să cumpere şi să vândă acţiunile în avantajul propriu. Lui sir Edward i se va părea greu să respingă aceste fapte şi va trece peste ele cât va putea de repede şi se va concentra asupra celor spuse de dumneavoastră când aţi ieşit din sală: „Dacă aţi intenţionat să distrugeţi compania, lady Virginia, atunci aţi eşuat lamentabil pentru că aţi fost învinsă de oameni

obişnuiţi şi decenţi care doresc ca această companie să fie un succes.” „Oameni obişnuiţi şi decenţi” va fi problema dumneavoastră pentru că aşa se consideră juraţii, iar sir Edward va pretinde nu numai că lady Virginia, clienta lui este o persoană obişnuită şi decentă, ci şi că motivul pentru care a continuat să cumpere acţiuni Barrington’s este că avea încredere în companie şi ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost s-o distrugă.

— Dar de fiecare dată când Virginia şi-a vândut acţiunile a obţinut un profit uriaş şi a pus în pericol stabilitatea companiei.

— Într-adevăr, s-ar putea să fie aşa şi sper că lady Virginia va încerca să se prezinte ca o necunoscătoare în afaceri şi va încerca să convingă juriul că tot timpul s-a bazat pe expertiza consilierului ei profesional, maiorul Alex Fisher.

— Dar au lucrat împreună ca să distrugă compania.

— Foarte posibil, dar când ea va fi în boxa martorilor, sir Edward îi va pune lui lady Virginia acea întrebare la care aţi evitat să răspundeţi. „La cine vă refereaţi, lady Virginia, când aţi spus” – domnul Trelford şi-a împins ochelarii în formă de semilună în susul nasului şi a verificat cuvintele exacte – „este adevărat că unul dintre directorii dumneavoastră şi-a vândut tot stocul de acţiuni în weekend încercând să distrugă compania?”

— Dar Cedric Hardcastle nu încerca să distrugă compania. Dimpotrivă, încerca s-o salveze, după cum ar fi explicat chiar el dacă ar fi putut sta în boxa martorilor.

— Vă voi explica asta cât pot de delicat având în vedere circumstanţele, doamnă Clifton, dar îmi convine că cealaltă parte nu-l poate chema pe domnul Hardcastle în boxa martorilor, pentru că, în mod sigur, noi n-am fi făcut-o.

— Dar de ce nu, când era un om decent şi cinstit?

— Nu mă îndoiesc. Dar sir Edward va sublinia faptul că domnul Hardcastle a făcut exact fapta de care o acuzaţi pe lady Virginia.

— Cu intenţia de a salva compania, nu de a o îngenunchea.

— Posibil, dar atunci veţi fi pierdut atât disputa, cât şi procesul.

— Tot mi-aş dori să mai trăiască şi astăzi, a zis Emma.

— Acum aş dori să vă amintiţi modul în care aţi spus acele cuvinte, doamnă Clifton, pentru că aşa vreau ca juriul să se gândească la dumneavoastră când va da verdictul.

— Nu prea îmi convine, a recunoscut Emma.

— Atunci poate ar fi mai bine să renunţaţi la judecată.

— De ce aş face asta?

— Pentru a evita un proces intens mediatizat cu toată publicitatea aferentă şi pentru a reveni la viaţa dumneavoastră obişnuită.

— Dar asta ar însemna că recunosc că ea are dreptate.

— Declaraţia dumneavoastră va fi rostită exact aşa – „în febra acţiunii, posibil puţin agitată în acel moment şi ne oferim scuzele noastre sincere”.

— Şi implicaţiile financiare?

— Va trebui să-i plătiţi costurile de judecată, taxele mele şi să faceţi o donaţie către o acţiune caritabilă aleasă de ea.

— Credeţi-mă, a zis Emma, dacă vom merge pe acest drum, Virginia îl va considera un semn de slăbiciune şi va fi chiar şi mai hotărâtă să continue acţiunea. Ea nu doreşte ca procesul să dispară în tăcere, ea vrea să fie răzbunată la tribunal, precum şi în presă, preferabil cu editoriale care mă vor umili în fiecare zi.

— Posibil, dar va fi responsabilitatea lui sir Edward să-l explice alternativa: că, în cazul în care pierde, va sfârşi prin a plăti atât costurile

dumneavoastră de judecată cât şi ale lui şi pot să vă asigur că sir Edward Makepiece nu este ieftin.

— Îi va ignora sfatul. Virginia nu crede că este posibil să piardă şi v-o pot dovedi.

Domnul Trelford s-a lăsat pe spate şi şi-a ascultat cu atenţie clienta. După ce a terminat, a crezut pentru prima oară că ar putea avea o şansă.

31

Sebastian a coborât din maşină şi i-a dat portarului cheile şi o bancnotă de un dolar. Pe când urca treptele spre intrarea de la Clermont, uşa i-a fost deschisă şi el s-a oprit o clipă.

— Sunteţi membru, domnule? a întrebat un bărbat îmbrăcat elegant care stătea în spatele biroului.

— Nu, a spus Sebastian, oferindu-i de data aceasta o bancnotă de cinci lire omului.

— Semnaţi aici, domnule, a zis acesta, dându-i un formular.

Seb a semnat unde se oprise degetul bărbatului şi a primit o legitimaţie temporară de membru.

A urcat apoi scara din marmură, admirând candelabrul splendid, picturile în ulei şi carpeta groasă din catifea. Milionarii probabil se simţeau ca acasă, s-a gândit el, altfel n-ar fi renunţat la banii lor. A intrat în camera de jocuri, dar nu s-a uitat în jur, pentru că dorea ca privitorii să creadă că acesta era habitatul lui obişnuit. S-a dus la bar şi s-a urcat pe un taburet îmbrăcat în piele.

— Cu ce vă pot servi, domnule? a întrebat barmanul.

— Campari cu sifon, a zis Seb, pentru că acesta clar nu era un club în care se servea bere.

Când băutura i-a fost pusă în faţă, şi-a scos portmoneul şi a pus o liră pe bar.

— E gratis, domnule.

Stabilimentele care ofereau gratis băuturi îşi recuperau altfel banii, s-a gândit Seb, lăsând bancnota unde era.

— Mulţumesc, domnule, i-a zis barmanul, în timp ce Seb se rotea încet, analizând „celelalte metode de recuperare”.

Două mese de ruletă se aflau una lângă cealaltă în partea mai îndepărtată a camerei şi, din mormanul mare de fise aflate în faţa fiecărui

jucător şi chipurile lor lipsite de expresie, Seb a presupus că erau clienţi obişnuiţi. Oare nu le explicase nimeni că plăteau pentru scara din marmură, picturile în ulei şi băuturile gratuite? Ochii lui s-au mutat apoi la mesele de 14–21. Aici şansele erau ceva mai bune, deoarece dacă puteai număra cărţile de pe masă era chiar posibil să baţi casa – dar o singură dată, pentru că după aceea, nu ţi se mai permitea intrarea în club. Cazinourilor le plac câştigătorii, dar nu cei permanenţi.

Privirea lui s-a îndreptat spre cei doi bărbaţi care jucau table. Unul sorbea dintr-o cană de cafea neagră, celălalt bea coniac. Seb s-a întors spre barman.

— Acela care joacă table nu e cumva Hakim Bishara?

Barmanul s-a uitat în sus.

— Da, el este, domnule.

Seb s-a uitat mai atent la bărbatul scund, dolofan, cu obrajii roşii care părea o persoană care mergea regulat la croitor. Era chel şi bărbia sa dublă sugera un interes mai mare pentru mâncare şi băutură decât pentru exerciţii fizice. O blondă înaltă şi subţire stătea lângă el, cu o mână pusă pe umărul lui. Seb a bănuit că era atrasă mai puţin de ridurile de pe fruntea lui decât de grosimea portofelului din buzunar. N-a fost surprins că omul era respins întruna de Banca Angliei. Mai tânărul său adversar semăna cu un miel pe punctul de a fi devorat de un piton.

Seb s-a întors către barman.

— Cum aş putea să joc cu Bishara?

— Nu e greu dacă ai o sută de lire de aruncat.

— Joacă pentru bani?

— Nu, ca să se amuze.

— Dar suta de lire?

— Este taxa pe care trebuie s-o donaţi asociaţiei sale de caritate preferate.

— Vreun indiciu?

— Da, domnule, mai bine mi-aţi da mie cincizeci de lire şi aţi pleca acasă.

— Dar dacă-l bat?

— Atunci vă dau eu cincizeci de lire şi mă duc acasă. Dar vă va amuza compania lui în cele câteva minute cât va dura jocul. Şi dacă veţi câştiga, el va dona o mie de lire asociaţiei dumneavoastră de caritate preferate. Este un adevărat domn.

În ciuda aparenţelor, s-a gândit Seb, în timp ce comanda o a doua băutură. S-a uitat din când în când la masa de table, dar a mai durat douăzeci de minute până ce barmanul i-a şoptit:

— E liber acum, domnule, îşi aşteaptă următoarea victimă.

Seb s-a întors şi l-a văzut pe bărbatul dolofan ridicându-se de pe scaun şi plecând cu femeia la braţ.

— Dar am crezut… S-a uitat mai atent la mielul care devorase pitonul. Îl putea auzi pe Cedric spunându-i: „Ce ai învăţat din asta, tinere?” Bishara părea să aibă cam patruzeci de ani, dar bronzul şi aspectul său atletic sugera că nu trebuia să-şi golească întruna portofelul ca să atragă o tânără frumoasă. Avea un păr alb şi ondulat şi ochi negri, pătrunzători. Dacă n-ar fi avut bani, ai fi putut bănui că e un actor şomer.

Seb a coborât de pe taburet şi s-a îndreptat încet către el, sperând că părea relaxat şi stăpân pe sine, ceea ce nu era.

— Bună seara, domnule Bishara, mă întrebam dacă sunteţi liber pentru un joc?

— Nu liber, a spus omul, zâmbindu-i cald lui Seb. De fapt, e cam scump.

— Da, barmanul m-a avertizat despre condiţiile dumneavoastră. Dar tot vreau să joc.

— Bun, atunci luaţi loc. Bishara a rostogolit un zar pe tablă.

Seb a fost dureros de conştient după o jumătate de duzină de mişcări că omul era de altă clasă

decât el. A durat doar câteva minute până ce Bishara a început să-i ia piesele de pe tablă.

— Spuneţi-mi, domnule…

— Clifton Sebastian Clifton.

Bishara a rearanjat tabla.

— Cum nu sunteţi nici măcar un jucător respectabil de cârciumă, cred că aţi avut un motiv întemeiat ca să doriţi să pierdeţi o sută de lire.

— Da, am avut, a zis Seb, scoţându-şi carnetul de cecuri. Aveam nevoie de o scuză ca să vă întâlnesc.

— Şi de ce, dacă pot să întreb?

— Pentru că avem mai multe lucruri în comun, mai ales unul.

— Şi acesta nu este clar jocul de table.

— Adevărat, a zis Seb. Pe ce nume să scriu cecul?

— Societatea Polio. Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Mă gândeam că am putea face schimb de informaţii.

— Şi ce vă face să credeţi că deţin informaţii care v-ar putea interesa?

— Pentru că v-am văzut numele în registrul vizitatorilor şi m-am gândit că aţi dori să ştiţi că deţin şase la sută din Farthings.

Seb nu şi-a putut da seama de nimic după expresia feţei lui Bishara.

— Cât aţi plătit pentru acţiunile dumneavoastră, domnule Clifton?

— Am cumpărat regulat acţiuni Farthings în ultimii cinci ani şi preţul mediu e cam două lire.

— Atunci s-a dovedit a fi o investiţie rentabilă, domnule Clifton. Ar trebui să presupun că doriţi să vindeţi acţiunile?

— Nu. Domnul Sloane mi-a oferit deja cinci lire pe acţiune şi l-am refuzat.

— Dar aţi fi obţinut un profit frumuşel.

— Doar pe termen scurt.

— Şi dacă eu v-aş oferi mai mult?

— Tot nu m-ar interesa. Vreau un loc în consiliu.

— De ce?

— Pentru că am început să lucrez la Farthings ca asistentul personal al lui Cedric Hardcastle. După moartea lui mi-am dat demisia şi am plecat la Kaufman's.

— Un nemernic isteţ, Saul Kaufman şi un operator bancar inteligent. De ce aţi plecat de la Farthings?

— Să spunem că a existat o diferenţă de opinie referitoare la cine trebuia să participe la funeralii.

— Deci Sloane n-ar fi fericit dacă veţi intra în consiliu?

— Dacă asasinarea ar fi legală, aş fi deja mort.

Bishara şi-a luat carnetul de cecuri şi a întrebat:

— Care este societatea caritabilă pe care o preferaţi?

Aceasta era o întrebare pentru care Seb nu era pregătit.

— Cercetaşii.

— Da, e credibil, a zis Bishara, zâmbind pe când scria un cec, nu pentru o sută, ci pentru o mie de lire. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, domnule Clifton, a continuat el, dându-i cecul. Am presentimentul că ne vom mai întâlni.

Seb a strâns mâna întinsă şi era gata să plece când Bishara a adăugat:

— Şi care este acel lucru particular pe care-l mai avem în comun?

— Cea mai veche meserie din lume. Doar că în cazul meu, a fost bunica, nu mama.

*

— Care crede sir Edward că sunt şansele tale de a câştiga procesul? a întrebat maiorul în timp ce Virginia îi turna al doilea gin tonic.

— Este sută la sută sigur că nu putem pierde, „caz deschis-închis" au fost cuvintele lui şi este

convins că juriul va acorda daune substanţiale, poate chiar cincizeci de mii.

— Astea sunt ştiri bune, a zis Fisher. Mă va chema ca martor?

— Nu, a spus că nu are nevoie de tine, deşi e de părere că te-ar putea chema cealaltă parte. Dar este improbabil.

— Ar putea fi stânjenitor.

— Nu şi dacă rămâi la ideea simplă că erai consilierul meu profesional în ceea ce priveşte stocurile şi acţiunile şi că mie nu-mi prea păsa de detalii pentru că aveam încredere în judecata ta.

— Dar dacă aş face asta, cineva ar putea sugera că eu eram cel care încercam să distrug compania.

— Dacă ar fi atât de proşti încât să încerce aşa ceva, sir Edward va reaminti juriului că nu tu eşti judecat şi, pentru că eşti membru al parlamentului, domnul Trelford se va retrage rapid.

— Şi spui că sir Edward e sigur că nu putem pierde? a întrebat Fisher, fără să pară convins.

— Cât timp vom cânta partitura noastră, zice că vom fi în siguranţă.

— Şi nu crede că este probabil să mă cheme pe mine?

— Aş fi surprinsă dacă ar face-o. Dar cred că, a continuat Virginia, dacă aşa cum a sugerat sir Edward, voi primi cam cincizeci de mii, ar trebui să le împărţim pe din două. Le-am cerut avocaţilor mei să scrie un acord în sensul ăsta.

— Eşti foarte generoasă, Virginia.

— Nu mai mult decât meriţi, Alex.

32

Sebastian stătea în baie când a sunat telefonul. Doar o singură persoană ar fi putut să-l sune la patru dimineaţa. Să sară din baie şi să fugă în hol, lăsând o dâră de aburi în urma lui sau să se spele în continuare pentru că mama lui îl va suna desigur peste alte câteva minute? A rămas liniştit unde era.

Avea dreptate, telefonul a început iar să sune când era la mijlocul bărbieritului. De data aceasta s-a dus în hol şi a ridicat receptorul.

— Bună dimineaţa, mamă, a zis el înainte ca ea să poată spune ceva.

— Îmi pare rău că te sun aşa devreme, Seb, dar am nevoie de sfatul tău. Cum crezi că ar trebui să votez când Desmond Mellor va candida ca preşedinte adjunct?

— Nu m-am răzgândit de când am discutat seara trecută, mamă. Dacă votezi împotriva lui Mellor şi el câştigă, asta-ţi va submina poziţia. Dacă te abţii şi se ajunge la balotaj, tot ţie îţi rămâne votul hotărâtor. Dar dacă votezi în favoarea lui…

— N-aş face niciodată asta.

— Atunci ai două alegeri. Eu aş vota împotrivă, astfel încât dacă pierde să fie obligat să demisioneze. Apropo, Ross Buchanan nu e de acord cu mine. Crede că ar trebui să te abţii şi să-ţi laşi loc de mişcare. Dar nu trebuie să-ţi reamintesc ce s-a întâmplat când ai făcut ultima oară asta, iar Fisher a candidat la preşedinţie.

— Acum e altceva. Mellor mi-a dat cuvântul că nu va vota pentru el însuşi.

— În scris?

— Nu, a admis Emma.

— Nu mă pot baza pe cuvântul omului ăsta.

— Da, dar dacă eu…

— Mamă, dacă nu termin bărbieritul n-o să te pot vota nici eu.

— Da, îmi pare rău. Mă voi gândi la ce-ai spus. Ne vedem la întrunirea consiliului.

Seb a zâmbit când a lăsat receptorul jos. Ce pierdere de timp, când ştia deja că ea se hotărâse să se abţină. Şi-a verificat ceasul. Suficient timp să mănânce un bol de müsli şi să-şi fiarbă un ou.

*

— Ce-a zis? a întrebat Harry, dându-i soţiei sale o cană cu ceai.

— A spus că ar trebui să votez împotrivă, dar că Ross crede că ar trebui să mă abţin. Aşa că am rămas tot unde eram.

— Dar noaptea trecută mi-ai zis că erai sigură că vei învinge.

— Cu şase voturi la patru, chiar dacă m-aş abţine. De ce?

— Pentru că sunt de acord cu Ross. Dacă votezi împotriva lui Mellor şi pierzi te va face să-ţi pierzi poziţia. Totuşi, încep să cred că ar trebui să-mi amân excursia la Leningrad până ce aflăm rezultatele.

— Dar dacă nu pleci azi, a spus Emma, va trebui să mai aştepţi încă şase luni ca să obţii o altă viză. Dacă pleci acum, te vei întoarce la timp pentru proces.

— Dar dacă vei pierde azi…

— Nu voi pierde, Harry. Şase dintre directori mi-au dat cuvântul, aşa că nu avem de ce să ne îngrijorăm. Şi tu i-ai dat cuvântul doamnei Babakova, aşa că trebuie să-l respecţi. În orice caz, va fi un triumf personal când vei reveni acasă cu un exemplar din *Unchiul Joe* la subraţ. Aşa că începe să împachetezi.

*

Sebastian îşi punea haina şi se îndrepta către uşă când telefonul a sunat a treia oară. S-a uitat la ceas,

7:56 şi s-a gândit să-l ignore, dar s-a întors, a înşfăcat receptorul şi a spus:

— Mamă, n-am timp.

— Nu sunt mama dumneavoastră, a zis Rachel. Mă gândeam că ar fi bine să ştiţi că am primit un telefon chiar după ce aţi plecat din birou noaptea trecută şi nu v-aş fi deranjat dacă ea n-ar fi zis că era urgent. Am mai sunat de două ori azi-dimineaţă, dar telefonul era ocupat.

— Ea? a spus Seb.

— O doamnă pe nume dr. Rosemary Wolfe care suna din Statele Unite. A zis că ştiţi cine este.

— Sigur că ştiu. A lăsat un mesaj?

— Nu, doar un număr, 202 555 0319. Dar nu uitaţi, ei sunt cu cinci ore în urma noastră, aşa că este abia trei dimineaţa în Washington.

— Mersi, Rachel. Trebuie să fug sau voi întârzia la întrunirea de consiliu de la Barrington's.

*

Jim Knowles i s-a alăturat lui Desmond Mellor la micul dejun la Avon Gorge Hotel.

— Va fi pe muchie de cuţit, a zis Knowles aşezându-se în faţa lui Mellor, care a tăcut în timp ce o chelneriţă îi turna cafeaua. După ultimele mele calcule sunt câte cinci voturi fiecare.

— Cine s-a răzgândit de ieri? a întrebat Mellor.

— Carrick. L-am convins de importanţa existenţei unui preşedinte adjunct în timp ce doamna Clifton e ocupată cu un proces care ar putea dura o lună, poate chiar mai mult.

— Votul ei este inclus în cele cinci?

— Nu, pentru că sunt aproape sigur că se va abţine.

— Eu n-aş face-o, dacă aş fi în locul ei. Şi în cazul în care câştigăm primul vot, ce se va întâmpla la al doilea?

— Al doilea ar trebui să fie mai uşor atâta timp cât insişti că nu va fi decât pentru o lună. Chiar şi

cei care se abţin ar trebui să fie de acord cu asta.

— O lună ar trebui să fie suficient ca să ne asigurăm că nu va mai reveni niciodată.

— Dar dacă pierde procesul, se va schimba totul, pentru că va fi nevoită să demisioneze. Oricum, aş paria că vei ajunge preşedinte de azi într-o lună.

— În care caz, Jim, tu vei fi adjunctul meu.

— Ai veşti de la Virginia şi de la felul în care va formula cazul? a întrebat Knowles.

— M-a sunat ieri-seară. Se pare că avocatul ei este convins că nu va putea pierde.

— N-am mai auzit un avocat spunând aşa ceva până acum, a zis Knowles, mai ales dacă Alex Fisher ar putea fi chemat ca martor, pentru că-ţi pot spune din experienţă că nu e bun în luptă.

— Virginia mi-a zis că sir Edward nu-l va chema.

— Ceea ce dovedeşte că am dreptate. Dar după ce va fi câştigat cazul, toate ar trebui să meargă bine. Asta presupunând că i-ai plătit lui Arnold Hardcastle acţiunile mamei lui.

— Asta nu. N-am intenţia să-i dau banii până în ultimul moment. Nici măcar eu nu-mi pot permite să dau atâţia bani.

— De ce nu-i ceri lui Sloane să-ţi dea un împrumut pe termen scurt ca să-i dai banii?

— Aş fi vrut să pot, dar e împotriva legii ca o bancă să ofere un împrumut pentru a-şi cumpăra propriile acţiuni. Nu, îmi voi recupera toţi banii cu un profit frumos de îndată ce Bishara îşi va încheia afacerea cu noi. Dacă Sloane a calculat bine momentul, va fi un truc dublu pentru că el va fi şi preşedinte al băncii şi noul director de la Barrington’s.

— Asta presupunând că vom câştiga azi, a spus Knowles.

*

De îndată ce Sebastian a scăpat de aglomeraţia orei de vârf şi a virat pe A40, s-a uitat la ceasul de pe bord. Mai avea două ore libere, dar nu mai erau şi alte ambuteiaje. Atunci lumina roşie de pe panoul de bord s-a aprins şi indicatorul de benzină a început să clipească, ceea ce însemna că ajunsese la ultimul galon. Un indicator rutier l-a informat că următoarea benzinărie era la 15 km distanţă. Ştia el că mai avusese ceva de făcut noaptea trecută.

A trecut pe banda de margine şi a rămas la patruzeci de km pe oră ca să poată profita de fiecare picătură de benzină rămasă în rezervor. A început să se roage. Doar zeii nu erau de partea lui Mellor?

*

— Pe cine suni? a întrebat Harry închizându-şi valiza.

— Pe Giles. Aş vrea să ştiu dacă e de acord cu Ross sau cu Seb. La urma-urmei, este încă cel mai mare acţionar din companie.

Harry s-a întrebat dacă ar trebui să despacheteze.

— Şi nu-ţi uita paltonul, a zis Emma.

— Biroul lui sir Giles Barrington.

— Bună dimineaţa, Polly. Sunt Emma Clifton. Aş putea vorbi cu fratele meu?

— Mi-e teamă că nu, doamnă Clifton. Acum e în străinătate.

— Undeva exotic, sper?

— Nu chiar, a zis Polly. Berlinul de Est.

*

Seb a început să se relaxeze când a ieşit de pe drum şi a intrat în benzinărie. După ce a umplut rezervorul şi-a dat seama cât de aproape fusese. A dat o bancnotă de zece lire pentru douăsprezece galoane şi a aşteptat restul.

A revenit pe autostradă la nouă şi treizeci şi şase. Pe primul indicator rutier scria Bristol, 30 km, aşa că era sigur că va ajunge la timp.

A trecut pe banda din mijloc, încântat să vadă drumul care se întindea liber în faţa lui. S-a gândit la dr. Wolfe şi la ce putea fi atât de urgent pentru ca ea să-i dea telefon, la mama lui şi la cum va vota, la Desmond Mellor şi la ultimele trucuri la care va recurge acesta, apoi din nou la Samantha. Era oare posibil…

Când a auzit sirena, a presupus că era o ambulanţă şi a trecut repede pe banda de margine, dar când s-a uitat în oglinda retrovizoare a văzut o maşină de poliţie cu luminile aprinse, îndreptându-se spre el. A încetinit, dorind s-o lase să treacă, dar aceasta a venit lângă el şi şoferul i-a făcut semn să se oprească pe refugiu. Deşi nu-i prea convenea, s-a conformat.

Maşina de poliţie a tras în faţa lui şi doi poliţişti au coborât şi s-au îndreptat încet spre el. Primul ducea o agendă groasă din piele, al doilea, ceva care semăna cu o valiză. Seb a coborât parbrizul şi le-a zâmbit.

— Bună dimineaţa, domnilor ofiţeri.

— Bună dimineaţa, domnule. Vă daţi seama că aţi circulat cu o viteză de aproape şaptezeci de km pe oră?

— Nu, a recunoscut Seb. Îmi pare rău.

— Aş putea să văd permisul dumneavoastră, domnule?

Seb a deschis compartimentul de mănuşi, şi-a scos permisul şi i l-a dat poliţistului care l-a studiat o vreme înainte de a-i spune:

— Vă rog să fiţi amabil să coborâţi din maşină, domnule.

Seb a coborât, iar celălalt poliţist şi-a deschis valiza şi a scos o pungă ca un balon mare şi galben, ataşată la un tub.

— Acesta este un alcooltest, domnule şi trebuie să vă întreb dacă doriţi să fiţi testat pentru a se

vedea dacă aţi depăşit limita legală sub influenţa alcoolului.

— La zece dimineaţa?

— Aceasta este procedura normală pentru depăşirea limitei legale de viteză. Dacă nu doriţi, va trebui să vă cer să mă însoţiţi la secţia de poliţie cea mai apropiată.

— Nu va fi necesar, domnule ofiţer. Doresc să dau testul acum.

A respectat cuvânt cu cuvânt instrucţiunile, conştient că băuse doar două pahare de Campari cu sifon noaptea trecută. După ce a suflat de două ori în tub – evident că prima oară n-a suflat suficient de tare – cei doi ofiţeri s-au uitat la indicatorul portocaliu un timp, înainte ca unul dintre ei să spună:

— Nicio problemă, domnule, sunteţi mult sub limită.

— Slavă Domnului pentru asta, a zis Seb, urcându-se iar în maşină.

— Doar un moment, domnule, nu am terminat. Mai trebuie să completăm nişte formulare. Numele dumneavoastră, vă rog?

— Dar mă grăbesc, a protestat Seb, regretându-şi cuvintele din momentul în care le-a rostit.

— Am înţeles asta, domnule.

— Sebastian Clifton.

— Adresa de acasă?

Când ofiţerul a terminat în cele din urmă să completeze răspunsul la ultima întrebare, i-a dat lui Seb o amendă pentru depăşirea vitezei, l-a salutat şi i-a zis:

— O zi bună, domnule şi vă rog să conduceţi mai atent în viitor.

Sebastian s-a uitat disperat la micul ceas de pe panoul de bord, dar acesta arăta ora exactă. Peste patruzeci de minute, mama lui va începe întrunirea consiliului şi el nu se putea opri să nu-şi amintească că alegerea unui preşedinte adjunct era primul reper pe agenda zilei.

*

Lady Virginia i-a povestit pe îndelete lui sir Edward ce se petrecuse în realitate în prima dimineaţă a primei călătorii a navei *Buckingham.*

— Fascinant, a zis el. Dar nu ne poate oferi nicio dovadă.

— De ce nu? Doamna Clifton nu va fi capabilă să nege şi atunci va trebui să demisioneze din funcţia de preşedinte al firmei Barrington's şi noi n-am mai putea pierde cazul.

— Poate nu, dar judecătorul va respinge dovada ca inadmisibilă. Şi acesta nu este singurul motiv pentru care n-o putem folosi.

— Dar ce ne-ar mai trebui? a întrebat Virginia.

— Un martor care să nu fie respins pentru că era beat în post şi care clar îi poartă pică companiei şi un director dornic să stea în boxa martorilor şi să presteze mărturie sub jurământ.

— Dar acesta este adevărul.

— Ar putea să fie, dar spuneţi-mi, lady Virginia, aţi citit ultimul roman al lui Harry Clifton?

— Sigur că nu.

— Atunci fiţi mulţumită că eu l-am citit pentru că în *Inspectorul Warwick şi bomba cu ceas* veţi găsi aproape cuvânt cu cuvânt povestea pe care mi-aţi spus-o. Şi puteţi fi sigură că cel puţin unul sau doi dintre juraţi l-au citit, de asemenea.

— Dar aceasta nu va întări cazul nostru?

— Mai curând ne va face de râs în faţa tribunalului.

*

Emma s-a uitat încet în jurul mesei. Toţi directorii erau la locurile lor, cu excepţia lui Sebastian. Dar niciodată în cei unsprezece ani ca preşedinte la Barrington's ea nu întârziase începerea unei întruniri.

Philip Webster, secretarul companiei, a deschis procedurile citind minutele întrunirii anterioare. Mult prea repede după opinia Emmei.

— Există probleme apărute din cauza minutelor? a întrebat ea, plină de speranţă. Nu erau.

— Deci să continuăm şi să trecem la primul articol, alegerea unui preşedinte adjunct. Desmond Mellor a fost propus de Jim Knowles şi secundat de Clive Anscott. Înainte de a vă cere să votaţi, are cineva întrebări?

Mellor a dat din cap şi Knowles n-a spus nimic, amândoi fiind conştienţi că Sebastian Clifton ar putea apărea în orice moment. Emma s-a uitat plină de speranţă la amiral, dar acesta părea că adormise.

— Cred că toţi am avut suficient timp să ne analizăm poziţia, a zis Anscott.

— Sunt de acord, a spus Knowles. Haideţi să votăm.

— Înainte de asta, a spus Emma, poate domnul Mellor ar dori să explice consiliului de ce crede că este omul potrivit pentru a fi preşedinte adjunct la Barrington’s.

— Nu cred că este necesar, a zis Mellor, care-şi petrecuse un timp considerabil pregătindu-şi discursul pe care nu avea nicio intenţie să-l ţină acum. Las dovezile din CV-ul meu să vorbească pentru mine.

Cum Emma nu mai avea alte tactici de întârziere, nu a avut ce face decât să ceară secretarului companiei şi înceapă strigarea prezenţei.

Webster s-a ridicat de ia locul lui şi a început să solicite votul fiecărui director, începând cu preşedinta.

— Doamna Clifton.

— Mă abţin, a spus Emma.

— Domnul Maynard?

— Pentru.

— Domnul Dixon?

— Împotrivă.

— Domnul Anscott?

— Pentru.

— Domnul Dobbs?

— Împotrivă.

Şi el se ţinuse de cuvânt. Emma a început să se uite la uşi.

— Domnul Carrick?

— Pentru.

Emma a părut surprinsă. Ultima oară când discutaseră, Carrick o asigurase că nu-l va susţine pe Mellor. Oare cine stătuse ultima oară de vorbă cu el?

— Amiralul Summers.

— Împotrivă.

Nu era omul care să-şi părăsească prietenii.

— Domnul Clifton?

Webster s-a uitat în jurul mesei şi, mulţumit că Sebastian nu era acolo, a scris *Absent* lângă numele acestuia.

— Domnul Bingham?

— Împotrivă.

Nicio surpriză. Îi displăcea Mellor la fel de mult ca ei. Emma a zâmbit. Patru în total. Ca preşedinte nu va ezita să-şi folosească votul decisiv pentru a-l opri pe Mellor să devină director adjunct.

— Şi, în cele din urmă, domnul Mellor?

— Pentru, a zis acesta ferm.

Emma a rămas împietrită un moment. Dar, întorcându-se spre Mellor, a reuşit în cele din urmă să-i spună:

— Chiar ieri mi-aţi spus că vă veţi abţine şi de aceea m-am abţinut şi eu. Dacă aş fi ştiut că vă veţi schimba aşa părerea…

— De când am vorbit cu dumneavoastră ieri-seara, a zis Mellor, unul sau doi dintre colegii mei mi-au explicat că statutul companiei permite unui membru al consiliului să se voteze singur când candidează pentru un post. Cu multă neplăcere, le-

am permis să mă convingă că ar trebui să procedez în consecinţă.

— Dar mi-aţi dat cuvântul.

— V-am sunat acasă de câteva ori azi-dimineaţă, doamnă preşedinte, dar suna întruna ocupat.

Emma nu l-a putut contrazice. S-a lăsat pe spate în scaun.

Domnul Webster a verificat iar cu atenţie lista, dar Emma ştia deja rezultatul şi consecinţele.

— Cu cinci la patru, domnul Mellor este ales preşedinte adjunct al companiei.

Unii dintre cei aflaţi la masă au zâmbit şi au spus:

— Aşa e, aşa e. Ceilalţi au tăcut.

Seb avusese dreptate. Ar fi trebuit să voteze împotriva lui Mellor de la început şi apoi l-ar fi învins cu votul decisiv de preşedinte. Dar unde era Seb, al cărui vot ar fi făcut toate astea inutile? Cum de o lăsase de izbelişte când avusese cel mai mult nevoie de el? Apoi a îngheţat şi a încetat să mai fie preşedinte al unei companii publice şi a redevenit mamă. Oare fiul ei fusese implicat într-un alt accident cumplit? Emma nu suporta gândul de a trece iar prin toate astea. Mai curând prefera să piardă votul decât…

— Articolul doi, a spus secretarul companiei. Alegerea datei de lansare a MV *Balmoral* şi începerea perioadei de rezervare a biletelor pentru prima sa călătorie la New York.

— Înainte de a trece la articolul doi, a zis Mellor, ridicându-se pentru a ţine discursul pe care-l pregătise, consider că este de datoria mea să amintesc consiliului că doamna Clifton este pe cale să apară într-un proces foarte neplăcut care a atras deja foarte mult atenţia mediei. Desigur că sperăm cu toţii şi ne aşteptăm ca preşedinta noastră să fie capabilă să anuleze acuzaţiile foarte serioase ridicate împotriva ei. Totuşi, dacă lady Virginia Fenwick va câştiga, este evident că doamna Clifton va trebui să-şi reconsidere poziţia. Ţinând

seama de asta, ar fi prudent pentru ea ca temporar şi subliniez cuvântul temporar, să renunţe la poziţia de preşedinte până la terminarea procesului. S-a oprit un moment şi s-a uitat la toţi ceilalţi directori, înainte de a adăuga: Sper că nu va fi necesar să cer să se voteze acest lucru.

Emma putea simţi că, dacă s-ar vota, consiliul va fi, cu una sau două excepţii, de acord cu propunerea noului preşedinte adjunct. Şi-a strâns lucrurile şi a ieşit liniştită din încăpere.

Mellor era gata să se aşeze în locul ei, când amiralul Summers s-a ridicat de la locul lui şi l-a fixat cu privirea unui comandant de submarin german înainte de a spune:

— Acesta nu este consiliul căruia m-am alăturat acum douăzeci de ani şi nu mai doresc să fac parte din el.

Când a ieşit din sală, Bob Bingham şi David Dixon i s-au alăturat.

Când uşa s-a închis în urma lor, Mellor s-a întors spre Knowles şi a spus:

— Acesta este un bonus la care nu mă aşteptam.

SEBASTIAN CLIFTON
1970

33

— Ce-i spun tatălui tău când va suna să mă întrebe cum s-a desfăşurat întrunirea?

— Adevărul. Nu se aşteaptă la altceva.

— Dar dacă o fac, se va întoarce direct acasă.

— De ce? Unde este?

— La Heathrow, aşteptând să se urce într-un avion către Leningrad.

— Este foarte ciudat din partea lui să plece când…

— E greşeala mea. I-am spus că n-am cum să pierd votul şi el m-a crezut.

— Şi ai fi făcut-o dacă aş fi ajuns la timp.

— Adevărat. Poate ar fi fost mai bine să vii aici cu o noapte înainte, a spus Emma.

— Şi dacă m-ai fi ascultat, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Amândoi au tăcut o vreme.

— Cât de importantă este călătoria lui tata la Leningrad?

— La fel de importantă cum a fost votul de dimineaţă pentru mine. O pregăteşte de săptămâni întregi şi, dacă n-ar fi plecat acum, n-ar mai fi avut altă şansă pentru multă vreme, poate niciodată. Oricum, va lipsi doar două zile. S-a uitat la fiul ei. Poate ar fi mai bine să răspunzi tu când sună.

— Şi ce să-i spun? a întrebat Seb. Dacă mă întreabă cum a mers întrunirea, va trebui să-i spun adevărul, altfel nu va mai avea niciodată încredere în mine. A oprit maşina în faţă la Manor House. Pe la ce oră a zis că o să sune?

— Zborul lui e la patru, aşa că presupun că în jur de ora trei

Seb s-a uitat la ceas.

— Nu te îngrijora. Mă gândesc eu la ceva până atunci.

*

Harry nu avea nevoie să-şi verifice bagajele pentru că-şi adusese doar valiza de noapte. Ştia exact ce are de făcut din momentul în care va ateriza şi va avea mai mult timp să-şi finiseze planul în zborul lung de-a lungul continentului. Dacă s-ar fi întâmplat imposibilul şi Emma ar fi pierdut votul, atunci n-ar mai fi contat oricum, pentru că ar fi luat următorul tren înapoi către Bristol.

— Acesta este primul apel pentru pasagerii cursei BOAC 726 spre Leningrad. Vă rugăm să vă îndreptaţi spre poarta numărul trei unde se face acum îmbarcarea.

Harry s-a îndreptat spre cea mai apropiată cabină telefonică, strângând în pumn o mână de monede. A format numărul de acasă şi a pus suficienţi bani ca să-i permită trei minute de conversaţie.

— Bristol 4313, a zis o voce pe care a recunoscut-o imediat.

— Salut, Seb. Ce cauţi acasă?

— O ajut pe mama să sărbătorească. Mă duc acum s-o aduc ca să-ţi spună veştile bune chiar ea.

— Acesta este al doilea apel pentru pasagerii cursei BOAC 726…

— Bună, dragă, a zis Emma. Îmi pare atât de bine că ai sunat pentru că… Linia s-a întrerupt.

— Emma, eşti acolo? N-a răspuns nimeni. Emma? a mai încercat el, dar tot n-a răspuns nimeni şi nu mai avea suficiente monede ca să încerce din nou.

— Acesta este al treilea şi ultimul apel pentru pasagerii cursei BOAC 726 spre Leningrad.

Harry a pus receptorul în furcă încercând să-şi amintească vorbele exacte ale lui Seb: „O ajut pe mama să sărbătorească. Mă duc acum s-o aduc ca să-ţi spună veştile bune chiar ea.” Când Emma a venit la telefon părea neaşteptat de veselă. Probabil

câştigase votul, şi-a zis Harry. Totuşi a ezitat un moment.

— Ar dori domnul Harry Clifton să se îndrepte spre poarta numărul trei pentru că aceasta este pe punctul de a se închide.

*

— Ce sărbătorim? a întrebat Emma.

— Nu ştiu, a zis Seb, dar cred că până ce se va întoarce tata din Rusia, mă voi gândi la ceva. Dar acum trebuie să ne concentrăm pe problemele imediate.

— Nu prea avem ce face până la sfârşitul procesului.

— Mamă, nu te mai gândi ca o fetiţă de liceu şi gândeşte-te ca Mellor şi Knowles.

— Şi la ce se gândesc ei acum?

— Că nu ar fi putut merge mai bine nici dacă ar fi plănuit asta. Nu numai că au scăpat de tine, ci au scăpat şi de trei dintre cei mai de încredere directori în acelaşi timp.

— Trei oameni de onoare, a zis Emma.

— Ca Brutus şi uite cum s-a sfârşit atunci.

— Aş fi vrut să fiu în consiliu când amiralul Summers…

— Iar te-ai îmbrăcat în uniforma de liceu, mamă. Acum ieşi din ea şi ascultă-mă cu atenţie. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i suni pe amiralul Summers, pe Bob Bingham şi pe domnul Dixon şi să le spui că în nicio împrejurare n-au voie să-şi dea demisia din consiliu.

— Dar au plecat, Seb. Lui Mellor şi Knowles puţin le pasă.

— Dar mie îmi pasă pentru că mă interesează cele trei voturi pe care le sacrificăm din cauza unui gest stupid. Dacă rămân în consiliu, cu votul meu, al tău şi al lui Dobbs, vom avea şase voturi la cinci.

— Dar nu voi putea să stau în scaunul de preşedinte până la terminarea procesului. Ai uitat că m-am retras?

— Nu, nu te-ai retras. Ai părăsit doar întrunirea. Aşa că poţi merge iar acolo, pentru că dacă n-o faci, nu vei mai fi preşedinte după proces, fie dacă-l câştigi, fie dacă-l pierzi.

— Eşti un tip şmecher, Sebastian Clifton.

— Şi atâta timp cât Mellor şi Knowles nu-şi dau seama, mai avem o şansă. Dar mai întâi, ai de dat trei telefoane. Pentru că poţi să mă crezi, mamă, Mellor şi Knowles vor accepta înfrângerea doar în cazul în care câştigăm fiecare vot.

— Poate tu ar trebui să fii preşedinte, a zis Emma.

— Toate la timpul lor, mamă. Dar acum vreau să te duci direct la telefon să-l suni pe amiralul Summers, deoarece el şi-a scris probabil deja scrisoarea de demisie. Să sperăm că nu a pus-o la poştă.

Emma a ridicat receptorul şi a început să răsfoiască prin agendă la S.

— Şi dacă mai ai nevoie de ceva, sunt în bibliotecă pentru un apel internaţional, a spus Seb.

*

Adrian Sloane stătea în holul de intrare de la banca Farthings la unsprezece fără cinci. Nimeni nu-şi amintea până atunci ca un preşedinte să fi coborât să-şi întâmpine un oaspete.

Bentley-ul domnului Bishara a tras în faţa băncii după patru minute şi un portar s-a repezit să deschidă portiera din spate a maşinii. Când Bishara şi cei doi colegi ai săi au intrat în clădire, Sloane a înaintat ca să-i întâmpine.

— Bună dimineaţa, domnule Bishara, a spus el când îşi strângeau mâinile. Bine aţi venit la bancă.

— Vă mulţumesc, domnule Sloane. Sunt sigur că vi-l amintiţi pe domnul Moreland, consilierul

meu juridic şi pe domnul Pirie, contabilul meu şef.

— Desigur, a spus Sloane dând mâna cu amândoi. Şi-a condus apoi oaspeţii către un lift care aştepta în timp ce personalul a izbucnit în aplauze bine repetate pentru a-şi întâmpina noul preşedinte.

Bishara s-a înclinat uşor şi le-a zâmbit celor trei bărbaţi care stăteau în spatele biroului de recepţie.

— Aici mi-am început cariera în bancă, i-a spus el lui Sloane când intra în lift.

— Şi acum sunteţi pe punctul de a deveni proprietarul uneia dintre cele mai respectate instituţii financiare din City.

— O zi pe care o aşteptam de mulţi ani, a recunoscut Bishara. Această declaraţie l-a făcut pe Sloane şi mai încrezător în faptul că putea continua cu planul său modificat.

— Când vom ajunge la etajul executiv, vom merge direct în sala de şedinţe unde sunt documentele de ofertă pregătite şi aşteaptă semnătura dumneavoastră.

— Mulţumesc, a spus Bishara, ieşind în coridor. Când a intrat în sala de şedinţe, cei opt directori ai băncii s-au ridicat toţi odată şi l-au aşteptat să ia loc în capul mesei înainte de a se aşeza şi ei. Un valet l-a servit pe Bishara cu o ceaşcă din cafeaua sa preferată, neagră şi foarte fierbinte şi două fursecuri McVitie's, care erau, de asemenea, preferatele lui. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Sloane s-a aşezat la celălalt capăt al mesei.

— Din partea consiliului, domnule Bishara, permiteţi-mi să vă urez bun-venit la banca Farthings. Cu permisiunea dumneavoastră, vă voi explica procedura de schimbare a proprietăţii.

Bishara şi-a scos stiloul şi l-a pus pe masă.

— În faţa dumneavoastră se află trei copii ale documentului de ofertare, aprobate de avocaţii dumneavoastră. Ambele părţi au făcut mici

amendamente, dar nimic important. Domnul Moreland a încuviinţat.

— Mi s-a părut că ar fi util, a continuat Sloane, dacă voi sublinia cele mai importante probleme cu care am căzut de acord. Veţi deveni preşedinte al băncii Farthings şi puteţi numi trei directori care vă vor reprezenta în consiliu, dintre care unul va fi preşedinte adjunct.

Bishara a zâmbit. Nu le va plăcea persoana pe care dorea s-o pună preşedinte adjunct.

— Eu voi rămâne preşedinte cinci ani şi celor opt membri ai consiliului prezenţi azi li se vor reînnoi contractele pentru încă cinci ani. Şi, în cele din urmă, suma pentru care am convenit pentru preluare este de douăzeci de milioane şi opt sute de mii de lire, la valoarea de cinci şilingi acţiunea.

Bishara s-a întors spre avocatul lui care i-a dat un cec pentru întreaga sumă. L-a pus în faţa lui. Imaginea acestuia era aproape să-l facă pe Sloane să se răzgândească.

— Totuşi, a spus Sloane, în ultimele douăzeci şi patru de ore a survenit ceva care va face necesară o reajustare a contractului.

Bishara ar fi putut să joace table la Clermont după expresia de pe faţa lui.

— Ieri-dimineaţă, a continuat Sloane, am fost sunaţi de o instituţie renumită din City care ne-a oferit şase lire pe acţiune. Pentru a-şi dovedi credibilitatea, au plasat toată suma în aşteptare la consilierii lor juridici. Această ofertă ne-a pus pe mine şi consiliul într-o poziţie neplăcută, deoarece nu suntem decât slujitorii acţionarilor noştri. Însă am ţinut mai devreme azi-dimineaţă o întrunire a consiliului la care s-a aprobat în unanimitate că, dacă veţi oferi şi dumneavoastră şase lire pe acţiune, nu vom ţine seama de oferta rivală şi vom onora acordul iniţial. Avem aici deci, documentul de ofertă care prezintă această schimbare în care am introdus noua valoare de treizeci şi cinci de milioane, şapte sute şaizeci de mii de lire. Sloane

i-a zâmbit lui Bishara şi a adăugat: Având în vedere împrejurările, sper că veţi considera că aceasta este o soluţie acceptabilă.

Bishara a zâmbit.

— Mai întâi, domnule Sloane, permiteţi-mi să vă mulţumesc pentru că mi-aţi dat posibilitatea de a egala contra-oferta făcută de o terţă parte. Sloane a zâmbit şi el. Totuşi, trebuie să vă amintesc că am căzut de acord la suma de cinci lire pe acţiune cu aproape o lună înainte şi, cum de bună-credinţă, am depus banii la consilierii mei chiar atunci, acest fapt este o surpriză.

— Da, trebuie să-mi cer scuze pentru asta, a zis Sloane. Dar veţi înţelege dilema cu care m-am confruntat, amintindu-mi că avem o datorie fiduciară faţă de acţionarii noştri.

— Nu ştiu ce meserie a avut tatăl dumneavoastră, domnule Sloane, a spus Bishara, dar al meu era negustor de covoare în Istanbul şi unul dintre multele lucruri care m-a învăţat pe când eram tânăr a fost că, odată ce s-a stabilit un preţ şi s-a băut cafeaua, aţi stat apoi la o discuţie prefăcându-vă că vă simpatizaţi; echivalentul unei strângeri de mână în Anglia urmată de un prânz la club. Deci oferta mea de cinci lire rămâne încă valabilă şi, dacă vă hotărâţi s-o acceptaţi, voi semna acordul.

Toţi cei opt membri ai consiliului s-au întors şi s-au uitat la preşedinte, dorind ca acesta să accepte oferta lui Bishara. Dar Sloane doar a surâs, convins că fiul negustorului de covoare blufa.

— Dacă aceasta este oferta dumneavoastră finală, domnule Bishara, mă tem că voi fi obligat să accept contra-oferta şi sper că ne vom despărţi ca prieteni.

Cei opt directori şi-au întors atenţia spre celălalt capăt al mesei. Unul dintre ei transpira.

— În mod clar etica bancherilor din City nu este cea pe care am învăţat-o stând lângă tatăl meu în bazarurile din Istanbul. Prin urmare, domnule

Sloane, nu-mi lăsaţi altă alegere decât să-mi retrag oferta.

Buzele lui Sloane au început să tremure când Bishara a înapoiat cecul consilierului său, s-a ridicat încet de la locul lui şi a spus:

— La revedere, domnilor. Vă urez o relaţie lungă şi încununată de succes cu următorul dumneavoastră proprietar, oricine ar fi acela.

Bishara a ieşit din sala de consiliu, flancat de cei doi consilieri ai săi. Nu a mai spus o vorbă până ce nu s-a aşezat pe bancheta din spate a Bentley-ului unde s-a aplecat şi i-a spus şoferului:

— Schimbare de plan, Fred, trebuie să sun la banca Kaufman's.

*

— Aş putea vorbi cu dr. Wolfe? a spus Seb.

— Cine o caută?

— Sebastian Clifton.

— Domnule Clifton, ce amabil sunteţi că m-aţi sunat. Aş vrea doar să fi fost în împrejurări mai fericite.

Picioarele lui Seb au cedat şi s-a prăbuşit în scaunul din spatele biroului tatălui său, disperat să afle dacă Samantha sau Jessica păţiseră ceva rău.

— Din păcate, a continuat dr. Wolfe, soţul Samanthei, Michael, a suferit de curând un accident vascular cerebral în timp ce se întorcea de la Chicago la Washington.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Până când l-au dus pe bietul om la spital, el intrase deja în comă. Cât de diferite ar fi putut să fie toate dacă s-ar fi întâmplat cu o oră mai devreme sau o oră mai târziu. Toate acestea s-au petrecut acum câteva săptămâni şi doctorii nu sunt optimişti în ceea ce priveşte şansele lui. De fapt, nu au cum să ştie cât de mult va rămâne în această stare. Dar nu de aceea v-am chemat.

— Bănuiesc că m-aţi sunat în legătură cu Jessica, nu cu tatăl ei vitreg.

— Aveţi dreptate. Adevărul e că în această ţară, facturile medicale sunt oribil de mari şi, cu toate că domnul Brewer avea un post excelent la Departamentul de Stat şi o asigurare medicală bună, cheltuielile neîntrerupte necesare condiţiei sale au dus la decizia Samanthei de a o retrage pe Jessica de la Jefferson Elementary la sfârşitul acestui semestru pentru că nu-şi mai permite taxele.

— Le voi plăti eu.

— Foarte generos din partea dumneavoastră, domnule Clifton. Totuşi, trebuie să vă spun că taxele noastre sunt de o mie cinci sute de dolari pe semestru şi activităţile extracurriculare ale lui Jessica din semestrul trecut au ajuns la încă trei sute doi dolari.

— Vă voi trimite prin telegraf două mii de dolari imediat şi apoi poate veţi fi suficient de amabilă să-mi trimiteţi facturile la sfârşitul fiecărui semestru. Totuşi, nici Samantha, nici Jessica nu trebuie să afle de acest aranjament.

— Am presupus că veţi spune asta, domnule Clifton şi cred că am găsit o strategie care vă va permite să vă protejaţi anonimatul. Dacă veţi oferi o bursă şcolară pentru arte de, să zicem, cinci mii de dolari, atunci va fi treaba mea să aleg elevul beneficiar al acesteia.

— O soluţie elegantă, a zis Seb.

— Sunt sigură că profesorul dumneavoastră de engleză ar fi acord cu utilizarea corectă a cuvântului „elegantă”.

— Tata, de fapt, a zis Seb. Ceea ce-mi aminteşte vremea când sora mea avea nevoie de pânze, vopsele, hârtie de desenat sau chiar de creioane, tatăl meu se asigura întotdeauna că erau de cea mai bună calitate. Spunea că nu trebuie să fie vina noastră dacă ea nu reuşea. Aş vrea acelaşi lucru şi pentru fiica mea. Deci, dacă cinci mii de dolari nu

sunt suficienţi, dr. Wolfe, nu ezitaţi să-i daţi tot ce doreşte şi eu voi acoperi costurile suplimentare. Dar vă repet, nici mama, nici fiica, nu trebuie să afle cine a făcut toate acestea posibile.

— Nu va fi singurul secret al dumneavoastră pe care l-am păstrat, domnule Clifton.

— Îmi cer scuze, a spus Seb şi la fel pentru următoarea întrebare. Când ieşiţi la pensie, dr. Wolfe?

— Nu mult după ce fiica dumneavoastră va fi câştigat Bursa privată Hunter la Colegiul American de Arte Frumoase, ceea ce va fi o premieră pentru Jefferson Elementary.

34

Harry îşi verifica cecurile de călătorie când stewardesa şi-a început ultima tură, asigurându-se că turiştii de la clasa întâi şi-au strâns centurile de siguranţă, în timp ce avionul începea să coboare spre Leningrad.

— Scuzaţi-mă, i-a zis Harry. Ştiţi cumva când este următorul zbor înapoi spre Londra?

— Avionul acesta are o oprire de patru ore şi este programat să se întoarcă la Londra la nouă şi zece în această seară.

— Este cam greu pentru dumneavoastră, nu?

— Nu, a spus ea, ascunzându-şi un zâmbet. Întotdeauna avem o pauză la Leningrad. Dar dacă doriţi să reveniţi cu zborul din această seară, veţi găsi un alt echipaj.

— Mulţumesc, i-a spus Harry. E bine de ştiut. S-a uitat pe hublou şi a văzut oraşul preferat al lui Tolstoi crescând tot mai mare în fiecare secundă, deşi bănuia că marele scriitor ar fi fost impresionat neplăcut de schimbarea numelui. Când a auzit sistemul hidraulic coborând roţile s-a întrebat dacă va avea timp să-şi termine cumpărăturile şi să se întoarcă la bord înainte de închiderea uşilor cabinei.

Când roţile au atins solul, Harry a simţit valul de adrenalină pe care-l mai simţise doar când fusese în spatele liniilor inamice în timpul războiului. Uneori uita că aceasta se întâmplase cu vreo treizeci de ani în urmă, când avea mai puţine kilograme şi era mult mai iute de picior. Ei bine, de data aceasta nu se aştepta să se înfrunte cu un regiment de germani.

După ce plecase de la doamna Babakova, memorase tot ce-i spusese ea. Nu scrisese nimic, de teamă ca cineva să nu descopere ce plănuise. Nu-i spusese decât Emmel motivul real pentru care

vizita Leningradul, deşi Giles bănuia că plecase să ia cartea – iar „să ia” nu era verbul potrivit.

Când avionul rula pe pista plină cu gropi, a estimat că va mai dura o oră înainte de a trece de vamă şi a converti câteva lire în valuta locală. De fapt, a durat o oră şi paisprezece minute, cu toate că nu avea la el decât valiza de noapte şi a schimbat zece lire în douăzeci şi cinci de ruble. Apoi s-a alăturat unei cozi lungi care aştepta taxiuri pentru că ruşii nu prea înţelegeau încă termenul de „întreprindere liberă”.

— Colţul dintre Nevski Prospekt şi strada Bolshaia Morskaia, i-a spus el şoferului în limba lui maternă, sperând că acesta ştia unde era. Petrecuse multe ore în care învăţase ruseşte când în realitate va avea nevoie doar de câteva fraze bine alese, pentru că dorea să se întoarcă în Anglia peste câteva ore, cu misiunea îndeplinită, după cum ar fi spus fostul lui comandant.

În timpul drumului prin oraş, s-au oprit la palatul Iusupov, unde gândurile lui Harry s-au îndreptat către Rasputin. Marele manipulator ar fi putut aprecia subterfugiul lui Harry spera doar că nu va sfârşi otrăvit, învelit într-un covor şi apoi aruncat printr-o gaură în gheaţa de pe râul Malala Nevska. Şi-a dat seama că dacă voia să ajungă la aeroport la timp ca să prindă avionul de 21:10 spre Heathrow nu avea decât douăzeci sau treizeci de minute de pierdut.

Şoferul s-a oprit lângă un anticariat şi a arătat înspre aparatul de taxat. Harry a scos o bancnotă de cinci ruble şi i-a dat-o.

— Nu voi sta mult, vreţi să fiţi atât de amabil încât să mă aşteptaţi?

Şoferul a luat bancnota şi a încuviinţat scurt.

În momentul în care Harry a intrat în anticariat şi-a dat seama de ce doamna Babakova alesese acest magazin anume pentru a-şi ascunde comoara. Era de parcă anticarul n-ar fi vrut să vândă nimic. O femeie mai în vârstă stătea la tejghea, citind.

Harry i-a zâmbit, dar ea nu se uitase în sus nici măcar când sunase clopoţelul de la intrare.

A luat două cărţi de pe un raft din apropiere şi s-a prefăcut că le răsfoieşte în timp ce se îndrepta încet către spatele magazinului, cu inima bătându-i mai tare la fiecare pas pe care-l făcea. Oare va mai fi acolo? Poate o cumpărase altcineva şi descoperise acasă că luase altă carte? Oare un alt cumpărător căpătase premiul, apoi distrusese *Unchiul Joe* de frică că ar fi putut să fie prins cu ea? Se putea gândi la o duzină de motive pentru care drumul de trei mii de mile ar fi putut să se dovedească o pierdere de timp. Dar, pentru moment, speranţa încă triumfa.

Când a ajuns în cele din urmă la rafturile pe care doamna Babakova îi spusese că ascunsese cartea soţului ei, a închis ochii şi s-a rugat. A deschis iar ochii şi a văzut că *Tess d'Ubervilles* nu mai era la locul ei; doar un spaţiu gol acoperea locul dintre *Povestea a două oraşe* şi *Daniel Deronda.* Doamna Babakova nu pomenise de *Daniel Deronda.*

S-a uitat înapoi spre tejghea şi a văzut-o pe bătrână întorcând o pagină. Stând pe vârfuri, s-a întins şi a tras *Povestea a două oraşe* de pe raftul de sus, acoperindu-se cu praf. Când a deschis-o, a crezut că va avea un atac de inimă, pentru că nu era cartea lui Dickens, ci volumul subţire de Anatoli Babakov.

Fără să dorească să atragă atenţia asupra premiului, a mai luat două romane de pe acelaşi raft. *Greenmantle* de John Buchan şi *Hanul Jamaica* de Daphne du Maurier şi s-a făcut că le răsfoieşte în timp ce mergea încet spre tejghea. Aproape că s-a simţit vinovat când a întrerupt-o pe bătrână punând cele trei cărţi în faţa ei.

Ea le-a deschis pe toate pe rând şi a verificat preţurile. Doamna Babakova trecuse chiar şi preţul. Dacă anticara ar mai fi întors o pagină, ar fi

fost prins. Dar ea n-a făcut-o. Folosindu-şi degetele ca pe o maşină de calculat, i-a spus:

— Opt ruble.

Harry i-a dat două bancnote de cinci ruble, fiind avertizat când era în Moscova pentru conferinţă că oricine ar fi încercat să cumpere bunuri cu valută străină trebuia să fie raportat, banii trebuiau confiscaţi şi vânzarea trebuia anulată. Până a ieşit din magazin, ea mai întorsese o pagină.

— Înapoi la aeroport, a zis Harry, urcându-se în taxiul care-l aşteptase. Şoferul a părut surprins, dar s-a întors ascultător şi a pornit pe drumul de întoarcere.

Harry a deschis cartea din nou pentru a se asigura că nu fusese o iluzie. Excitaţia vânătorii era înlocuită acum cu un sentiment de triumf. A întors prima pagină şi a început să citească. Toate acele ore pe care şi le petrecuse învăţând ruseşte îşi arătau acum valoarea. A întors pagina.

Un ambuteiaj în traficul de după-masă însemna că drumul înapoi la aeroport va dura mai mult decât se aşteptase. A început să se uite întruna la ceas, speriat că ar putea pierde avionul. Când taxiul l-a lăsat la aeroport, ajunsese la capitolul al şaptelea şi la moartea celei de-a doua soţii a lui Stalin. A mai dat cinci ruble şoferului, n-a aşteptat restul, a intrat în aeroport în fugă şi a urmat semnele spre ghişeul BOAC.

— Pot să ajung la avionul de nouă şi zece spre Londra?

— Clasa întâi sau turist? a întrebat funcţionara de la rezervări.

— Clasa întâi.

— La fereastră sau pe interval?

— La fereastră, vă rog.

Harry s-a amuzat că se va întoarce pe acelaşi loc pe care-l ocupase la venire.

— Aveţi bagaje pentru verificat, domnule?

— Nu, doar asta, a zis el, dându-i valijoara.

— Avionul va decola în curând, domnule, aşa că ar fi mai bine să treceţi prin vamă.

Harry s-a întrebat de câte ori pe zi spunea ea aceeaşi propoziţie. A fost fericit să o asculte şi, când a trecut pe lângă un şir de telefoane, s-a gândit la Emma şi la doamna Babakova, dar era nevoit să aştepte să se întoarcă la Londra pentru a le spune noutăţile.

Mai avea doi paşi până la controlul paşapoartelor când a simţit o mână fermă pe umăr. S-a întors şi a văzut doi miliţieni solizi stând de o parte şi cealaltă a lui.

— Vă rugăm să veniţi cu noi, a zis unul dintre ofiţeri, sigur că Harry ştia ruseşte.

— De ce? a întrebat Harry.

— Dorim să vă verificăm bagajele. Dacă nu e nimic în neregulă, veţi avea timp să prindeţi avionul.

Harry s-a rugat ca ei să caute droguri, bani sau marfă de contrabandă, când l-au luat de braţ şi l-au dus de acolo. S-a gândit să o ia la fugă. Poate cu douăzeci de ani înainte…

Miliţienii s-au oprit în faţa unei uşi neinscripţionate, au descuiat-o şi l-au împins pe Harry înăuntru. El s-a uitat prin cameră. O măsuţă, două scaune şi nicio fereastră. Pe pereţi nu era decât o fotografie mare, în alb şi negru, a tovarăşului Brejnev, preşedintele partidului.

După câteva momente a auzit cheia răsucindu-se iar în broască. Harry avea deja jumătate din povestea pregătită despre excursia lui la St. Petersburg ca să viziteze Ermitajul. Uşa s-a deschis şi un ofiţer tânăr şi elegant l-a făcut pe Harry să se teamă pentru prima oară. Omul purta o uniformă verde-închis, cu trei steluţe aurii pe epoleţi şi prea multe medalii pe piept ca să sugereze că ar fi uşor de intimidat. Doi bărbaţi foarte diferiţi, al căror aspect părea să dezaprobe teoria evoluţiei a lui Darwin, îl urmau.

— Domnule Clifton, numele meu este colonelul Marinkin şi sunt ofiţerul responsabil cu investigaţia. Vă rog să vă deschideţi valiza. Harry a desfăcut fermoarul valizei şi s-a dat înapoi. Vă rog să-i puneţi întregul conţinut pe masă.

Harry a scos trusa de spălat, o pereche de pantaloni, o pereche de şosete, o cămaşă crem, necesare în cazul în care ar fi rămas peste noapte şi cele trei cărţi. Colonelul a părut interesat doar de cărţi pe care le-a studiat un moment înainte de a pune două dintre ele înapoi pe masă.

— Puteţi să vă împachetaţi valiza, domnule Clifton.

Harry a oftat punându-şi lucrurile înapoi în valiză. Cel puţin acest exerciţiu nu fusese o pierdere de timp. Ştia că acea carte există şi citise chiar şapte capitole pe care le va scrie în avion.

— Ştiţi ce este această carte? l-a întrebat colonelul, ridicând-o.

— *Povestea a două oraşe,* de Charles Dickens, a zis Harry, unul dintre romanele mele preferate, dar care nu este considerată capodopera lui Dickens.

— Nu vă jucaţi cu mine, a zis Marinkin. Nu suntem aşa de proşti cum ne credeţi voi, englezi aroganţi. Această carte, după cum bine ştiţi, este *Unchiul Joe,* de Anatoli Babakov, pe care încercaţi să puneţi mâna de câţiva ani. Astăzi aproape aţi reuşit. Aţi planificat totul până în cel mai mic detaliu. Mai întâi aţi vizitat-o pe doamna Babakova în Pittsburgh ca să aflaţi unde a ascuns cartea. La întoarcerea în Bristol, v-aţi periat limba rusă, impresionându-vă chiar profesorul cu talentul dumneavoastră. Aţi zburat apoi la Leningrad cu câteva zile înainte de expirarea vizei. Aţi intrat în ţară doar cu o valiză de noapte, al cărei conţinut nu sugerează că urmaţi să rămâneţi peste noapte şi aţi schimbat zece lire în ruble. Aţi cerut unui taximetrist să vă ducă la un anticariat obscur din centrul oraşului. Aţi cumpărat trei cărţi, dintre care două le-aţi fi putut cumpăra din orice librărie din

Anglia. I-aţi cerut şoferului să vă ducă înapoi la aeroport şi v-aţi făcut rezervarea pentru următorul zbor spre casă, chiar pe acelaşi loc. Pe cine vă imaginaţi că păcăliţi? Nu, domnule Clifton, norocul dumneavoastră s-a sfârşit şi vă arestez.

— Şi care e acuzaţia? a întrebat Harry. Că am cumpărat o carte?

— Lăsaţi astea pentru proces, domnule Clifton.

— Dar pasagerii care vor călători la Londra cu avionul BOAC numărul…

*

— Vă caută domnul Bishara pe linia trei, a zis Rachel. Să vă dau legătura?

— Da, a zis Seb, apoi a pus o mână pe receptor şi şi-a întrebat cei doi colegi dacă ar putea să-l lase singur câteva minute.

— Domnule Clifton. Cred că e timpul să mai facem un joc de table.

— Nu sunt sigur dacă-mi permit.

— În schimbul lecţiei nu vă voi cere decât informaţii.

— Ce doriţi să ştiţi?

— V-aţi întâlnit vreodată cu un om numit Desmond Mellor?

— Da, m-am întâlnit.

— Şi ce părere aveţi despre el?

— Pe o scară de la unu la zece? Unu.

— Înţeleg. Dar domnul maior Alex Fisher MP?

— Minus unu.

— Mai aveţi cei şase la sută la banca Farthings?

— Şapte la sută şi acţiunile nu sunt de vânzare.

— Nu de aceea am întrebat. Vreţi să ne întâlnim, să zicem, mâine seară la ora zece la Clermont?

— Nu se poate puţin mai târziu? O duc pe mătuşa mea, Grace să vadă *Moartea unui negustor de* Aldwych, aşa că ne-am putea întâlni pe la unsprezece.

— Sunt încântat să îi cedez locul mătuşii dumneavoastră, domnule Clifton. De-abia aştept să vă văd la Clermont – unde putem discuta despre *Moartea unui negustor.*

35

— Aroganţa şi lăcomia este răspunsul la întrebarea ta, s-a răstit Desmond Mellor. Ai avut un cec, bani peşin, dar tot nu ai fost mulţumit. Ai vrut mai mult şi din cauza prostiei tale eu mă confrunt acum cu falimentul.

— Nu sunt sigur că e aşa de rău, Desmond. La urma-urmei, mai ai încă cincizeci şi unu la sută procente din Farthings, fără să mai vorbim şi de celelalte proprietăţi.

— Dă-mi voie să-ţi spun limpede, Sloane, ca să nu ai iluzii cu privire la faptele cu care mă confrunt şi, mai important, ceea ce vreau să faci. Am cumpărat, la sfatul tău, cincizeci şi unu la sută din stocul băncii de la Arnold Hardcastle la preţul de trei lire şi nouă şilingi acţiunea, ceea ce m-a costat mai mult de douăzeci de milioane de lire. Pentru a obţine această sumă, am fost obligat să împrumut unsprezece milioane de franci de la banca mea, folosind toate acţiunile şi toate bunurile mele, inclusiv cele două case şi am semnat şi o garanţie personală. Acţiunile Farthings valorau pe piaţă în această dimineaţă două lire şi unsprezece şilingi, ceea ce înseamnă o pierdere mai mare de cinci milioane de lire pentru o afacere la care spuneai că nu putem să pierdem. Este posibil să pot evita falimentul, dar voi fi distrus dacă ar trebui să pun acum acţiunile pe piaţă. Ceea ce se datorează, îţi repet, aroganţei şi lăcomiei tale.

— Nu e drept, a spus Sloane. La întrunirea consiliului din lunea trecută am fost toţi de acord, inclusiv tu, să ridicăm preţul la şase lire.

— Adevărat, dar fiul negustorului de covoare te-a prins cu mâţa’n sac. Era gata să plătească cinci lire pe acţiune, ceea ce m-ar fi scos din necazuri şi ne-ar fi oferit un profit frumos. Deci cel mai mic lucru pe care-l poţi face acum este să-mi cumperi

acţiunile la trei lire şi nouă şilingi şi să mă scoţi dintr-o situaţie pentru care eşti responsabil.

— Dar după cum ţi-am explicat, Desmond, oricât aş vrea să te ajut, ceea ce sugerezi ar însemna o încălcare a legii.

— Asta n-a părut să te îngrijoreze când i-ai spus lui Bishara că aveai o ofertă de şase lire pe masă de la „o instituţie renumită din City", când această terţă parte nu exista. Cred că vei afla că este ilegal.

— Repet, ne-am înţeles…

Telefonul de pe biroul lui Sloane a sunat. El a apăsat pe butonul interfonului şi s-a răstit:

— Ţi-am zis să nu mă întrerupi.

— Este lady Virginia Fenwick şi zice că e ceva urgent.

— De abia aştept să aud ce are de spus, a comentat Mellor.

— Bună dimineaţa, lady Virginia, a zis Sloane, încercând să nu pară nerăbdător. Mă bucur să vă aud.

— S-ar putea să nu te simţi la fel când vei afla ce am de zis, a spus Virginia. Tocmai am primit factura de dinaintea procesului de la avocaţii mei pentru douăzeci de mii de lire care trebuie achitată înainte de prima zi a începerii judecăţii. Îţi mai aminteşti, Adrian, că ţi-ai dat cuvântul că vei acoperi costurile procesului. Câţiva bănuţi în marele plan, după cum mi se pare că ai zis.

— Am spus asta, într-adevăr, lady Virginia. Dar vă mai amintiţi şi că această ofertă depindea de rezultatul negocierilor cu domnul Bishara şi mă tem că…

— Dar maiorul Fisher mi-a spus că doar tu eşti de vină pentru acea eroare de gândire. Poţi s-o iei cum doreşti, domnule Sloane, dar dacă nu-ţi ţii cuvântul şi nu-mi acoperi costurile de judecată, să ştii că nu sunt lipsită de influenţă în City…

— Mă ameninţaţi, lady Virginia?

— Precum am zis, domnule Sloane, ia-o cum doreşti.

*

Virginia a trântit telefonul şi s-a întors către Fisher.

— Îi voi da două zile ca să apară cu cele douăzeci de mii, altfel…

— Omul acesta nu se va despărţi de un penny dacă n-ai un acord în scris şi poate nici atunci. Aşa se poartă cu toată lumea. Mie mi-a promis un loc în consiliul de la Farthings, dar de când afacerea cu Bishara a căzut, n-am mai auzit o vorbă de la el.

— Ei bine, îţi promit eu că nu va mai lucra în City multă vreme dacă am vreo vorbă de zis. Dar îmi pare rău Alex şi sunt sigură că nu de aceea voiai să mă vezi.

— Da, aşa e. M-am gândit că ar fi bine să ştii că mi s-a trimis azi dimineaţă o citaţie de la avocaţii doamnei Clifton prin care sunt anunţat că intenţionează să mă cheme să depun mărturie la procesul tău.

*

— Îmi pare rău că am întârziat, a zis Seb, urcându-se pe taburet. Când am ieşit de la teatru ploua şi n-am reuşit să găsesc un taxi, aşa că a trebuit s-o conduc pe mătuşa mea la Paddington ca să mă asigur că nu pierde ultimul tren.

— O faptă demnă de un cercetaş, a spus Bishara.

— Bună seara, domnule, a zis barmanul. Campari cu sifon?

Seb a fost impresionat pentru că mai fusese doar o singură dată în acest club.

— Da, a răspuns el, mulţumesc.

— Şi ce face mătuşa dumneavoastră în Cambridge? l-a întrebat Bishara.

— Este *don* de engleză la Newnham, *ciorapul albastru* al familiei. Suntem foarte mândri de ea.

— Nu semeni cu ceilalţi englezi.

— De ce spuneţi asta? a întrebat Seb în timp ce i se punea băutura în faţă.

— Îi tratezi pe toţi ca egali, de la barman până la mătuşă şi nu îi iei de sus pe străinii ca mine. Foarte mulţi englezi ar fi spus „mătuşa mea predă engleza la universitatea Cambridge", dar tu ai fost sigur că ştiu ce este un *don,* că Newnham este unul dintre cele cinci colegii de femei de la Cambridge şi că un *ciorap albastru* este o femeie care urmează o carieră academică. Spre deosebire de idiotul îngâmfat de Sloane care, pentru că a fost la Harrow, crede că este bine educat.

— Am impresia că vă displace Sloane la fel de mult ca mie.

— Poate mai mult, după ultimul truc pe care l-a făcut când a încercat să-mi vândă banca.

— Dar nu e banca lui ca s-o poată vinde. Cel puţin nu atâta timp cât văduva lui Cedric Hardcastle încă posedă cincizeci şi unu la sută din acţiuni.

— Nu le mai are, i-a spus Bishara. Desmond Mellor i-a cumpărat de curând toate acţiunile.

— Nu este posibil, a zis Seb. Mellor este un om bogat, dar nu e de această categorie. Ar fi avut nevoie de douăzeci de milioane înainte de a pune mâna pe cele cincizeci şi unu de procente din stocul Farthings şi nu are atâţia bani.

— Oare acesta era motivul pentru care omul care transpira când eram în sala de consiliu de la Farthings vrea să mă vadă? a zis Bishara, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. Mellor s-a extins prea mult şi acum, că oferta mea nu mai este valabilă, vrea să scape de acţiuni?

— Ce ofertă? a întrebat Seb, fără să se atingă de băutură.

— Am fost de acord să plătesc cinci lire pe acţiune pentru ceea ce trebuie să fi fost stocul lui Arnold Hardcastle sau, mai exact, al mamei sale. Eram pe punctul de a semna contractul când

Sloane s-a decis să crească preţul la şase lire. Eu mi-am retras oferta, mi-am strâns cortul, am adunat cămilele şi m-am întors în deşert.

Seb a râs.

— Dar la cinci lire pe acţiune el şi Mellor ar fi câştigat o mică avere.

— Aceasta e şi impresia mea, domnule Clifton. Tu ai fi onorat contractul şi nu ai fi încercat să creşti preţul în ultimul moment. Dar Sloane se gândeşte la mine doar ca la un negustor de covoare de care poate profita. Dar dacă pot primi un răspuns înainte de a-l vedea pe Mellor, mâine aş putea totuşi să preiau Farthings şi, spre deosebire de Sloane, te-aş primi în consiliu.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Dacă domnul Mellor a cumpărat acţiunile doamnei Hardcastle şi, în cazul în care a făcut-o, cât a plătit pentru ele?

— O să-l sun pe Arnold Hardcastle mâine-dimineaţă la prima oră. Dar trebuie să vă avertizez că este de profesie avocat şi, cu toate că-l urăşte pe Sloane la fel de mult ca mine, nu va încălca niciodată confidenţialitatea faţă de un client. Dar asta nu mă va opri să încerc. Când vă întâlniţi cu Mellor?

— La amiază, la mine în birou.

— Vă voi suna de îndată ce voi discuta cu Arnold Hardcastle.

— Mulţumesc, a spus Bishara. Acum să trecem la probleme mai importante. Prima ta lecţie în dubioasa artă a jocului de table. Unul dintre singurele jocuri care n-a fost inventat de englezi. Cel mai important lucru care trebuie ţinut minte când e vorba de table este că în tot jocul e vorba de procente. Atâta timp cât poţi calcula şansele după fiecare aruncare a zarului, nu poţi fi învins de un adversar inferior. Norocul intervine în ecuaţie doar când cei doi jucători sunt egali.

— Ca la bănci, a zis Seb în timp ce se aşezau de o parte şi cealaltă a mesei de joc.

*

Când Harry a deschis ochii, avea o durere de cap atât de groaznică încât i-a luat o vreme ca să poată focaliza imaginea. A încercat să-şi ridice capul, dar nu avea putere. A rămas nemişcat, simţindu-se de parcă îşi revenea după o anestezie. A deschis iar ochii şi s-a uitat la tavan. Era din bloc de beton, puţin crăpat şi printr-o crăpătură curgea puţină apă, ca dintr-un robinet care nu fusese închis complet.

Şi-a întors încet capul spre stânga. Condensul de pe ziduri era atât de aproape încât l-ar fi putut atinge dacă n-ar fi fost prins cu cătuşe de pat. S-a întors încet în partea cealaltă şi a văzut o uşă cu o fereastră pătrată decupată în ea prin care ar fi putut să scape ca Alice, dacă n-ar fi existat cele trei bare din fier de-a lungul ei şi doi gardieni de partea cealaltă.

A încercat să-şi mişte picioarele, dar şi acestea erau prinse de pat. Ce rost aveau atâtea precauţii pentru un englez care fusese prins cu o carte interzisă? Cu toate că primele şapte capitole fuseseră fascinante, îşi dădea seama că nu descoperise încă motivul pentru care fiecare exemplar fusese distrus, ceea ce-l făcea să fie şi mai hotărât să citească restul de paisprezece capitole. În acelea poate era explicat motivul pentru care era tratat ca un agent dublu sau un criminal în serie.

Harry nu ştia de cât timp se afla în celulă. Ceasul îi fusese luat şi nu era sigur nici măcar dacă era noapte sau zi. A început să cânte „God save the Queen”, nu ca un act de patriotism sfidător, ci mai mult ca să-şi audă sunetul propriei voci. De fapt, dacă l-ai fi întrebat, Harry ar fi recunoscut că preferă imnul Rusiei.

Doi ochi l-au privit printre bare, dar i-a ignorat şi a continuat să cânte. Apoi a auzit pe cineva dând

un ordin şi, după câtva momente, colonelul Marinkin a reapărut, însoţit de cei doi rotweilleri.

— Domnule Clifton, trebuie să-mi cer scuze pentru celula în care aţi fost pus. Doar că nu voiam să afle nimeni unde sunteţi înainte de a vă elibera.

Cuvintele „a vă elibera” i s-au părut lui Harry că răsună ca trâmbiţa sfântului Gabriel.

— Pot să vă asigur că nu doresc să vă reţin mai mult decât este necesar. Mai avem nişte documente de completat şi o declaraţie pe care trebuie s-o semnaţi şi după aceea vă puteţi continua drumul.

— O declaraţie? Ce fel de declaraţie?

— Mai mult o mărturie, a recunoscut colonelul. Dar, după ce aţi semnat-o, veţi fi condus la aeroport şi vă veţi întoarce acasă.

— Şi dacă n-o voi semna?

— Ar fi ceva deosebit de stupid, domnule Clifton, pentru că atunci veţi înfrunta un proces pentru care acuzaţia, verdictul şi sentinţa au fost deja hotărâte. Aţi descris odată un proces într-unul dintre romanele dumneavoastră. Veţi putea să descrieţi unul mai amănunţit în viitoarea carte – a făcut o pauză – peste doisprezece ani.

— Dar juriul?

— Doisprezece membri de partid bine aleşi, al căror vocabular cuprinde doar cuvântul „vinovat”. Şi să ştiţi că celula în care staţi seamănă cu un hotel de cinci stele comparativ cu locul în care veţi fi dus. Acolo nu curge apă din tavan pentru că apa este îngheţată şi ziua şi noaptea.

— Nu veţi scăpa aşa de uşor.

— Cât de naiv sunteţi, domnule Clifton. Aici nu aveţi prieteni sus-puşi care să aibă grijă de dumneavoastră. Sunteţi un criminal de drept comun. Nu veţi avea niciun consilier care să vă sfătuiască şi niciun avocat pledant care să vă argumenteze cazul în faţa unui juriu nepărtinitor. Şi, spre deosebire de America, aici nu se face o selectare a juriului şi nici măcar nu trebuie să-l plătim pe judecător ca să obţinem verdictul care ne

convine. Vă las să vă gândiţi la opţiunile pe care le aveţi, dar, după mine, alegerea este simplă. Vă puteţi întoarce la Londra cu BOAC, la clasa întâi sau să luaţi un tren de transport vite spre Novaia Uda, care nu are decât clasa cu paie şi pe care mă tem că va trebui să-l împărţiţi cu alte animale. Şi simt că ar trebui să vă previn, veţi merge la o închisoare din care n-a evadat nimeni, niciodată.

Greşit, s-a gândit Harry, amintindu-şi capitolul trei din *Unchiul Joe* că era chiar închisoarea în care fusese trimis Stalin în 1902 şi din care acesta reuşise să evadeze.

36

— Ce mai faci, băiete?

— Bine, mulţumesc, Arnold. Dar tu?

— Niciodată n-am fost mai bine. Şi mama ta?

— Se pregăteşte pentru procesul de săptămâna viitoare.

— Nu e o experienţă plăcută mai ales când sunt atât de multe la mijloc. E greu de spus încă, dar şansele sunt în favoarea ei pentru că nimeni nu crede că lady Virginia va fi pe placul juriului. Sau îi va lua de sus sau îi va insulta.

— Eu cam speram că ambele.

— Şi acum, de ce m-ai sunat, Sebastian, pentru că de obicei eu taxez pe oră, nu că aş fi dat încă drumul la ceas.

Seb ar fi râs, dar bănuia că Arnold nu glumea.

— Se spune în City că ţi-ai vândut acţiunile de la banca Farthings.

— Mai exact, acţiunile mamei şi doar după ce mi s-a făcut o ofertă pe care aş fi fost un prost s-o refuz. Chiar şi atunci am fost de acord doar după ce mi s-a spus că Adrian Sloane va fi înlocuit din funcţia de preşedinte şi Ross Buchanan îi va lua locul.

— Dar asta nu se va întâmpla, a zis Seb. Reprezentantul lui Sloane te-a minţit şi ţi-o pot dovedi dacă-mi poţi răspunde la câteva întrebări.

— Doar dacă nu implică un client pe care-l reprezint.

— Desigur, a spus Seb, dar speram că-mi poţi spune cine a cumpărat acţiunile mamei tale şi cât a plătit pentru ele.

— Nu-ţi pot răspunde la asta pentru că ar însemna o încălcare a confidenţialităţii. Seb era gata să înjure când Arnold a continuat. Totuşi, dacă mi-ai sugera numele reprezentatului lui Sloane şi eu aş tăcea, ai putea să tragi singur concluziile.

Dar, Sebastian, doar un singur nume. Ăsta nu e un joc de cărţi.

— Desmond Mellor. Seb şi-a ţinut respiraţia câteva secunde, dar nu a auzit niciun răspuns. Şi e vreo şansă să-mi spui cât a plătit pentru acţiuni?

— În niciun caz, a zis Arnold, ferm. Şi acum trebuie să plec, Seb. Mă duc s-o văd pe mama în Yorkshire şi dacă nu plec imediat voi pierde trenul de 3:09 către Huddersfield. Transmite-i mamei tale salutări călduroase şi urează-i noroc la proces.

— Iar eu te rog să-i urezi numai bine doamnei Hardcastle, a zis Seb, dar telefonul fusese deja închis.

S-a uitat la ceas. Era puţin trecut de zece, ceea ce nu avea niciun sens. Seb a luat iar receptorul şi a sunat pe linia privată a lui Hakim Bishara.

— Bună dimineaţa, Sebastian. Ai reuşit să-l convingi pe distinsul avocat să răspundă la cele două întrebări ale mele?

— Da, aşa cred.

— Foarte curios.

— Mi-a confirmat că Desmond Mellor a cumpărat stocul şi cred că preţul a fost de trei lire şi nouă şilingi pe acţiune.

— De ce nu eşti sigur? Ori ţi-a spus preţul, ori nu.

— Nici una, nici alta. Dar mi-a spus că trebuie să plece imediat sau va pierde trenul de 3:09 spre Huddersfield şi cum este abia ora zece, iar Euston este doar la douăzeci de minute depărtare cu taxiul…

— Deştept om, acest domn Hardcastle, pentru că sunt sigur că nu va trebui să verificăm dacă există în realitate un tren la ora 3:09 spre Huddersfield. Felicitări. Cred că doar tu ai fi putut obţine această informaţie de la el. Deci, după cum se spune în ţara mea, îţi voi fi dator pe veci, adică până ce vei fi răsplătit complet.

— Ei bine, acum că mi-ai spus, Hakim, este ceva cu care m-ai putea ajuta.

Bishara a ascultat cu atenţie rugămintea lui Seb.

— Nu sunt sigur că şeful cercetaşilor ar fi de acord cu ce mi-ai sugerat. Voi vedea ce pot să fac, dar nu-ţi promit nimic.

*

— Bună dimineaţa, domnule Mellor. Cred că l-aţi întâlnit deja pe avocatul meu, Jason Moreland şi pe contabilul meu şef, Nick Pirie.

Mellor a dat mâna cu amândoi înainte de a fi se alătura la măsuţa ovală.

— Cum faceţi parte din consiliul de la Farthings, a spus Bishara, pot să presupun că aţi venit aici ca trimis al domnului Sloane.

— E o presupunere greşită, a zis Mellor. El e ultimul om pe care aş vrea să-l reprezint într-o negociere. Sloane s-a făcut de râs când v-a refuzat oferta.

— Dar mi-a zis că are pe masă o ofertă de şase lire de la o instituţie faimoasă din City.

— Şi dumneavoastră ştiţi că nu era adevărat şi de aceea v-aţi retras.

— Iar dumneavoastră sunteţi pe cale să vă întoarceţi pentru că de fapt, nu asta era ceea ce doreaţi dumneavoastră.

— Adevărul este, a zis Mellor, că a jucat ruleta rusească cu glonţul meu şi acesta s-a dovedit a fi un glonţ orb. Totuşi, sunt gata să vă vând cincizeci şi unu la sută din stocul băncii pentru cele cinci lire pe acţiune oferite iniţial de dumneavoastră.

— Oferite iniţial este corect spus, domnule Mellor. Dar această ofertă nu mai este valabilă. La urma-urmei, pot să cumpăr Farthings pe piaţa liberă la două lire şi unsprezece şilingi pe acţiune şi am procedat astfel în ultimele săptămâni.

— Dar nu cele cincizeci şi unu la sută de acţiuni din stoc pe care le-aţi fi dorit şi care v-ar fi oferit controlul băncii. Oricum, nu-mi pot permite să vând la acest preţ.

— Nu, a spus Bishara. Sunt sigur că nu puteţi. Dar vă puteţi permite să le vindeţi cu trei lire şi nouă şilingi acţiunea.

Mellor a rămas cu gura căscată şi n-a mai închis-o o vreme.

— Nu s-ar putea să fie patru lire?

— Nu, nu aş putea face aşa ceva, domnule Mellor. Trei lire şi nouă şilingi este oferta mea finală. Bishara s-a întors către contabilul lui care i-a dat un cec pentru 20.562.000 £.

L-a pus pe masă.

— M-aş putea înşela, domnule Mellor, dar simt că nu vă permiteţi să faceţi aceeaşi greşeală de două ori.

— Unde trebuie să semnez?

Domnul Moreland a deschis un dosar şi a pus trei contracte identice în faţa lui Mellor. După ce le-a semnat, a întins mâna şi a aşteptat să-i fie dată copia bancherului.

— Şi, ca domnul Sloane, a zis Bishara când şi-a deşurubat capacul stiloului, înainte de a semna contractul, solicit un mic amendament pe care i l-am promis unui prieten.

Mellor l-a privit sfidător.

— Şi care ar fi acesta?

Avocatul a luat un al doilea dosar, a scos o scrisoare şi i-a dat-o lui Mellor. Acesta a citit-o încet.

— Nu voi semna asta. Niciodată.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva, a spus Bishara, luând cecul şi dându-i-l înapoi contabilului său.

Mellor nu s-a mişcat, dar, când a început să transpire, Bishara a fost sigur că era doar o chestiune de timp.

— Bine, bine, a zis Mellor. Voi semna afurisita de scrisoare.

Avocatul a verificat iar semnătura înainte de a pune scrisoarea înapoi în dosar. Bishara a semnat şi el cele trei contracte, iar contabilul i-a dat lui Mellor o copie şi cecul de 20.562.000 £. Mellor a

ieşit fără să mai zică nimic. Nici nu i-a mulţumit lui Bishara, nici n-a dat mâna cu el.

— Dacă şi-ar fi dat seama că merg la cacealma, i-a spus Bishara avocatului după ce s-a închis uşa, ar fi trebuit să mă descurc fără să-l oblig să semneze scrisoarea.

*

Harry a studiat declaraţia pe care ar fi trebuit s-o citească la tribunal. Ar fi trebuit să mărturisească că era un agent britanic care lucra pentru MI5. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost eliberat imediat şi returnat în ţara lui natală fără a i se mai permită vreodată să se întoarcă în Uniunea Sovietică.

Desigur că familia şi prietenii săi ar fi considerat declaraţia o aiureală. Alţii ar fi crezut că nu avusese de ales. Dar majoritatea nu-l cunoştea. Ar fi presupus că era adevărată şi că lupta sa pentru Babakov nu fusese decât un ecran de fum care-i acoperise activităţile de spionaj. O singură semnătură şi ar fi fost liber, dar reputaţia lui ar fi fost distrusă şi, mai important, cauza lui Babakov s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Nu, nu avea de gând să-şi sacrifice reputaţia sau pe Anatoli Babakov chiar atât de uşor.

A rupt mărturia şi a aruncat bucăţelele de hârtie în aer, ca o ploaie de confeti care aşteptau mireasa.

Când colonelul s-a întors după o oră, înarmat doar cu un stilou, s-a uitat cu neîncredere la bucăţelele de hârtie presărate pe jos.

— Doar un englez ar putea să fie atât de prost, a remarcat el, înainte de a se întoarce şi a ieşi din celulă, trântind uşa în urma lui.

Are oarecum dreptate, s-a gândit Harry, apoi a închis ochii. Ştia exact cum avea să-şi petreacă orele libere. Va încerca să-şi amintească cât mai mult posibil din primele şapte capitole din *Unchiul Joe.* A început să se concentreze.

Capitolul unu…

Iosif Stalin s-a născut ca Iosif Vissarionovici Djughaşvili în Gori, Georgia, pe 18 decembrie 1878. Când era copil, i se spunea Soso, dar când a devenit un tânăr revoluţionar şi-a luat pseudonimul Koba, după un personaj fictiv din Robin Hood cu care dorea să fie comparat, cu toate că semăna mai mult cu Şeriful din Nottingham. Când s-a înălţat în grad în partid şi i-a crescut influenţa, şi-a schimbat numele în Stalin („Omul de otel"). Dar…

*

— Ei, în sfârşit şi nişte veşti bune, a spus Emma şi am vrut ca tu să fii primul care le află.

— Lady Virginia a căzut într-un concasor şi acum face parte din magazinul din Lambeth? a sugerat Seb.

— Nu chiar aşa de bune, dar pe-aproape.

— S-a întors tata acasă şi are exemplarul din *Unchiul Joe?*

— Nu, tot nu s-a întors cu toate că a promis că nu va lipsi mai mult de două zile.

— Mi-a zis că s-ar putea să viziteze Ermitajul şi să mai vadă câte ceva când e acolo, aşa că nu e nevoie să ne îngrijorăm. Dar spune, mamă, care sunt veştile?

— Desmond Mellor a demisionat din consiliul Barrington's.

— A dat vreun motiv?

— A fost cam neclar – a zis doar că o face din motive personale şi că dorea companiei numai succese în viitor. Chiar mi-a transmis urările sale de bine pentru proces.

— Cât de amabil din partea lui.

— De ce am impresia că nu eşti surprins de aceste veşti? a zis Emma.

*

— Domnule preşedinte, domnul Clifton a sosit. Să-l trimit înăuntru?

— Da, sigur. Sloane s-a lăsat pe spate în scaun, încântat că Seb ajunsese în sfârşit la sentimente mai bune. Dar tot intenţiona să-i facă zile fripte.

Câteva secunde mai târziu, secretara lui a deschis uşa şi s-a dat deoparte ca să-l lase pe Sebastian să intre în biroul preşedintelui.

— Lasă-mă să-ţi spun de la început, Clifton, că oferta mea de cinci lire pentru cele şase la sută acţiuni din stoc pe care le posezi nu mai este valabilă. Dar, ca un semn de bunăvoinţă, sunt gata să-ţi ofer trei lire pe acţiune, ceea ce este mult peste preţul de piaţă de azi-dimineaţă.

— Este, într-adevăr, dar acţiunile mele tot nu sunt de vânzare.

— Atunci de ce mă faci să-mi pierd timpul?

— Sper că nu vă fac să pierdeţi timpul, pentru că, fiind noul preşedinte adjunct la banca Farthings, sunt aici pentru a îndeplini primul meu act executiv.

— Despre ce naiba tot vorbeşti? a zis Sloane, sărind de la birou.

— La ora douăsprezece şi jumătate în această după-amiază, domnul Desmond Mellor şi-a vândut cele cincizeci şi una la sută din acţiuni domnului Hakim Bishara.

— Dar, Sebastian…

— Ceea ce a făcut posibil ca în sfârşit domnul Mellor să se ţină de cuvânt.

— Ce vrei să spui?

— Mellor i-a promis lui Arnold Hardcastle că veţi fi înlăturat din consiliu, iar Ross Buchanan va fi noul preşedinte la Farthings.

HARRY ŞI EMMA
1970

37

— Unde este Harry? a strigat unul dintre ziarişti când taxiul s-a oprit în faţa Curţii Supreme de Justiţie, iar Emma, Giles şi Sebastian au coborât.

Singurul lucru pentru care nu se pregătise Emma fuseseră cei douăzeci sau treizeci de fotografi aliniaţi în spatele celor două bariere improvizate de-o parte şi de cealaltă a intrării în tribunal, cu blitzurile funcţionând. Jurnaliştii ţipau tot felul de întrebări, cu toate că nu aşteptau răspunsuri. Cea mai des pusă era:

— Unde este Harry?

— Nu răspunde, i-a zis Giles ferm.

Ar fi bine dacă aş şti, ar fi vrut Emma să le spună în timp ce trecea printre ei, pentru că nu se mai gândise la altceva în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Seb a luat-o în faţa mamei lui şi i-a deschis uşa tribunalului, astfel încât să nu fie obligată să se oprească. Domnul Trelford, în roba lui lungă, neagră şi cu o perucă pudrată, o aştepta de partea cealaltă a uşii duble. Emma l-a prezentat pe fratele şi pe fiul ei distinsului avocat. Dacă Trelford a fost surprins că domnul Clifton nu-i însoţea, n-a arătat-o.

Avocatul i-a condus pe scara mare din marmură, povestindu-i Emmei ce se va întâmpla în prima zi de judecată.

— După ce juraţii vor depune jurământul, judecătoarea, onorabila doamnă Justice Lane, le va explica responsabilităţile şi, după ce va termina, mă va invita să fac declaraţia de început pentru dumneavoastră. După aceea, îmi voi chema martorii. Voi începe cu dumneavoastră. Prima impresie mita foarte importantă. Juraţii se decid de obicei în primele două zile ale procesului, aşa că, la fel ca un marcator, dacă obţinuţi o sută de

puncte, acesta va fi singurul lucru pe care şi-l vor aminti.

Când Trelford a deschis uşa sălii paisprezece, prima persoană pe care a văzut-o Emma în sala de judecată a fost lady Virginia cu avocatul ei, sir Edward Makepeace QC, într-un colţ, adânciţi în discuţie.

Trelford a condus-o pe Emma în cealaltă parte a sălii, unde s-au aşezat pe banca din faţă, iar Giles şi Seb în rândul al doilea, chiar în spatele lor.

— De ce nu e şi soţul ei cu ea? a întrebat Virginia.

— N-am idee, a răspuns sir Edward, dar pot să vă asigur că nu va influenţa procesul.

— N-aş fi prea sigură de asta, a zis Virginia când ceasul din spatele lor a bătut ora zece.

O uşă din stânga stemei regale s-a deschis şi a apărut o femeie elegant îmbrăcată cu o robă lungă, roşie şi o perucă bine aranjată, gata să domnească asupra regatului ei. Toată lumea din sală s-a ridicat imediat şi a făcut o plecăciune. Judecătoarea le-a întors salutul înainte de a se aşeza în scaunul înalt aflat în spatele unei mese pline cu documente juridice şi volume legate în piele, referitoare la acuzaţia de defăimare. După ce s-au aşezat toţi, doamna Elisabeth Lane şi-a îndreptat atenţia către juriu.

— Permiteţi-mi să încep, a zis ea, zâmbindu-le călduros, explicându-vă de la început că sunteţi persoanele cele mai importante din tribunal. Sunteţi dovada democraţiei noastre şi singurii arbitrii ai justiţiei pentru că doar dumneavoastră veţi decide rezultatul acestui proces. Dar permiteţi-mi să vă dau un sfat. Cred că aţi observat că există un interes mare al presei în acest caz, aşa că vă rog să ignoraţi povestirile din media. Contează doar părerea dumneavoastră. Ei au poate milioane de cititori, urmăritori şi ascultători, dar nu au niciun drept de vot în sala aceasta de judecată. Acelaşi lucru se aplică şi familiilor şi prietenilor

dumneavoastră, care s-ar putea să nu aibă opinii clare asupra acestui caz, dar care vor fi foarte fericiţi să vi le prezinte. Dar, spre deosebire de dumneavoastră, a continuat judecătoarea, fără ca ochii ei să scape juriul din priviri, ei nu vor auzi dovezile şi, prin urmare, nu vă vor putea oferi o părere clară şi obiectivă.

— Acum, înainte de a vă explica ce se va întâmpla în continuare, vreau să vă reamintesc definiţia cuvântului *calomnie* din Oxford English Dictionary: O *discreditare falsă, nemeritată a unei peroane sau a unei ţări.* În acest caz, va trebui să decideţi dacă lady Virginia Fenwick a suferit o astfel de defăimare. Domnul Trelford va începe procedurile dându-ne o declaraţie de deschidere din partea clientei sale, doamna Clifton şi, pe măsură ce va înainta procesul vă voi ţine pe scurt la curent. Dacă va apărea vreo problemă juridică, voi opri procedurile şi îi voi explica semnificaţia.

Doamna Elisabeth şi-a întors atenţia spre banca avocatului.

— Domnule Trelford, puteţi să vă prezentaţi declaraţia de deschidere.

— Vă mulţumesc, doamnă.

Trelford s-a ridicat, aplecându-se iar uşor spre ea. Ca şi judecătoarea, s-a întors cu faţa la juriu înainte de a începe declaraţia. A deschis un dosar mare şi negru din faţa lui, s-a lăsat pe spate, şi-a prins reverele robei şi le-a oferit celor şapte bărbaţi şi cinci femei din juriu un surâs şi mai cald decât judecătoarea.

— Membri ai juriului, a început el. Numele meu este Donald Trelford şi o reprezint pe acuzată, doamna Emma Clifton, în timp ce distinsul meu coleg, sir Edward Makepeace reprezintă partea vătămată, pe lady Virginia Fenwick. S-a înclinat în direcţia lor. Acesta, a continuat el, este atât un caz de defăimare, cât şi de calomnie. Defăimarea a apărut deoarece cuvintele din acuzare au fost spuse într-un context înfierbântat când acuzata era

hărţuită la adunarea generală anuală a Liniei Maritime Barrington, la care este preşedinte, iar calomnia survine deoarece cuvintele au fost înregistrate ulterior în minuta întrunirii.

Lady Virginia, acţionar al companiei, făcea parte în acea dimineaţă din audienţă şi când a survenit problema, a întrebat-o pe doamna Clifton: „Este adevărat că unul dintre directori şi-a vândut acţiunile în weekend în încercarea de a distruge compania?" Puţin după aceea, a pus o altă întrebare: „Dacă unul dintre directori a fost implicat într-o astfel de acţiune, n-ar trebui să-şi dea demisia din consiliu?" Doamna Clifton i-a răspuns: „Dacă te referi la domnul maior Fisher, i-am cerut demisia săptămâna trecută când a venit în biroul meu, după cum sunt sigură că ştii deja, Virginia." Lady Virginia a întrebat-o atunci: „Ce insinuezi?", iar doamna Clifton i-a răspuns: „Că în cele două ocazii când maiorul Fisher te-a reprezentat în consiliu, i-ai permis să-ţi vândă acţiunile în weekend şi apoi, după ce ai obţinut un profit frumos, le-ai răscumpărat în perioada comercială de trei săptămâni. Când preţul acţiunilor şi-a revenit iar la maxim, ai făcut acelaşi lucru a doua oară şi ai obţinut un profit şi mai mare. Dacă ai fi vrut să distrugi compania, lady Virginia, atunci… ai eşuat lamentabil pentru că ai fost învinsă de oamenii obişnuiţi, decenţi, care doresc ca această companie să aibă succes."

Şi acum, membri ai juriului, răspunsul doamnei Clifton este subiectul acestei acţiuni şi dumneavoastră trebuie să decideţi dacă lady Virginia a fost calomniată sau dacă vorbele clientei mele erau, după cum v-am explicat, nu mai mult decât un comentariu justificat. De exemplu, a continuat Trelford, uitându-se în continuare la juriu, dacă unul dintre dumneavoastră i-ar spune lui Jack Spintecătorul: „Eşti un criminal", acesta ar fi un comentariu drept, dar dacă Jack Spintecătorul i-ar spune unuia dintre juraţi „Eşti un criminal", iar

afirmaţia ar apărea în presă, aceasta ar constitui calomnie şi defăimare. În acest caz este totuşi nevoie de o judecată mai fină.

Aşa că haideţi să analizăm iar cuvintele relevante: „Dacă ai fi vrut să distrugi compania, lady Virginia, atunci… ai eşuat lamentabil pentru că ai fost învinsă de oamenii obişnuiţi, decenţi, care doresc ca această companie să aibă succes". Acum, ce a vrut doamna Clifton să spună prin aceste cuvinte? Este oare posibil ca lady Virginia să fi reacţionat exagerat la ele? Bănuiesc că, auzind doar aceste cuvinte spuse de mine, veţi simţi că nu sunteţi în stare să ajungeţi la o concluzie până ce nu veţi fi auzit toate mărturiile acestui caz şi nu veţi fi văzut atât acuzata cât şi reclamanta în boxa martorilor. Ţinând seama de acestea, doamnă, voi chema primul martor, pe doamna Emma Clifton.

*

Harry se obişnuise cu prezenţa continuă a celor doi gardieni cu uniformele lor verzi ca sticla staţionaţi în afara uşii celulei sale. Nu mai ştia de când fusese deschisă această uşă, dar ajunsese cu repetarea la capitolul trei şi la o povestire care încă îl făcea să râdă.

Iakov Bulgakov, maiorul de la Romanovskaia, s-a înfruntat cu o problemă potenţial periculoasă când s-a decis să construiască o statuie masivă în onoarea lui Stalin…

Era aşa de frig, încât Harry nu se putea opri din tremurat. A încercat să fure câteva momente de somn liniştitor, dar tocmai când era gata să aţipească, uşa celulei a fost deschisă brusc. Pentru o clipă nu şi-a dat seama dacă era adevărat sau încă mai dormea. Dar cei doi gardieni i-au scos

cătuşele de la mâini şi de la picioare, l-au ridicat de pe saltea şi l-au scos din celulă.

Când au ajuns la capătul unei scări lungi din piatră, Harry a încercat să o urce singur, dar picioarele îi erau atât de slăbite încât a renunţat cu mult înainte ca cei trei să fi ajuns sus. Gardienii au continuat să-l împingă într-un coridor întunecat până ce i-a venit să ţipe de durere, dar a refuzat să le ofere această satisfacţie.

La fiecare pas trecea de soldaţi înarmaţi. N-aveau altceva mai bun de făcut, s-a gândit Harry, decât să păzească un om de cincizeci de ani care abia se mai târâia? Au mers şi au tot mers până ce au ajuns la o uşă deschisă. A fost împins înăuntru, unde a aterizat neceremonios în genunchi.

După ce şi-a tras răsuflarea, Harry a încercat să se ridice în picioare. Ca un animal încolţit, s-a uitat într-o cameră care trebuie să fi fost, în vremuri mai bune, o sală de clasă: bănci din lemn, scăunele şi o estradă cu o masă mare şi trei scaune cu spătar înalt în spatele ei. Tabla de pe peretele din spate confirma scopul iniţial al camerei.

Şi-a strâns toată puterea şi a reuşit să se aşeze pe o bancă. Nu voia ca ei să-l creadă învins. A început să studieze mai amănunţit planul camerei. Pe partea stângă a platformei erau douăsprezece scaune, aşezate în două rânduri de câte şase. Un bărbat, care nu era în uniformă, dar era îmbrăcat într-un costum gri care nu-i venea bine şi pe care şi un vagabond l-ar fi aruncat, punea câte o foaie de hârtie pe fiecare scaun. După ce şi-a terminat treaba, s-a aşezat pe un scaun din lemn în faţa lui Harry, în locul în care el a presupus că ar fi banca juriului. Harry s-a uitat mai atent la om şi s-a întrebat dacă era grefierul tribunalului, dar acesta doar stătea liniştit, aşteptând să apară cineva.

Harry s-a întors şi a văzut mai mulţi bărbaţi în uniforme verzi, purtând paltoane groase, gri, stând în spatele camerei de parcă s-ar fi aşteptat ca prizonierul să încerce să evadeze. Dacă unul dintre

ei ar fi auzit de Sfântul Martin, i s-ar fi putut face milă de el şi şi-ar fi tăiat paltonul în două ca să-l împartă cu străinul îngheţat.

Când stătea acolo, aşteptând, aşteptând nu se ştie ce, gândurile lui Harry s-au îndreptat către Emma, aşa cum se întâmplase adesea între clipele furate de somn. Oare ar fi înţeles de ce nu semnase mărturia şi nu le permisese să bată alt cui în coşciugul lui Babakov? S-a întrebat cum mergea procesul ei şi s-a simţit vinovat că nu era cu ea.

Gândurile i-au fost întrerupte când o uşă din partea îndepărtată a camerei s-a deschis şi şapte femei şi cinci bărbaţi au intrat şi s-au aşezat pe scaunele alocate, dând impresia că nu făceau asta pentru prima oară.

Niciunul nu s-a uitat la el, ceea ce nu l-a oprit pe Harry să-i privească fix. Figurile lor inexpresive sugerau că aveau un singur lucru în comun: minţile lor fuseseră spălate de către stat şi nu se mai aştepta nimeni să aibă păreri proprii. Chiar în acel moment de întuneric, Harry s-a gândit ce viaţă privilegiată avusese. Era oare posibil ca printre aceste clone cu figuri inexpresive să existe un cântăreţ, un artist, un actor, un muzician, chiar şi un scriitor care să nu fi avut niciodată ocazia să-şi exprime talentul? Aceasta este loteria naşterii.

După câteva momente, doi alţi bărbaţi au intrat în cameră, s-au îndreptat spre prima bancă şi s-au aşezat, cu faţa la estradă şi cu spatele la el. Unul avea cam cincizeci de ani şi era mult mai bine îmbrăcat decât ceilalţi din cameră. Costumul lui era făcut pe măsură şi radia un aer de încredere care sugera că era genul de profesionist necesar chiar şi unui dictator pentru ca regimul lui să menţină bunul mers al lucrurilor.

Celălalt bărbat era mult mai tânăr şi se tot uita prin sală de parcă nu ştia unde se află. Dacă aceştia erau procurorul şi avocatul, nu-i era greu lui Harry să-şi dea seama cine-l reprezenta pe el.

În cele din urmă, uşa din spatele estradei s-a deschis lăsând să intre încă trei, o femeie şi doi bărbaţi, care s-au aşezat la masa lungă din mijlocul camerei.

Femeia, care avea cam şaizeci de ani, cu un păr grizonant prins într-un coc, putea să fi fost o directoare de şcoală pensionată. Harry s-a întrebat chiar dacă aceasta fusese clasa ei. Era clar cea mai importantă persoană din cameră pentru că toţi o priveau. Ea a deschis dosarul din faţă şi a început să citească cu glas tare. Harry i-a mulţumit în tăcere profesoarei lui de rusă pentru toate orele pe care şi le petrecuse obligându-l să citească scriitorii ruşi clasici înainte de a-l pune să traducă în engleză capitole întregi.

— Prizonierul, Harry a presupus că se referea la el, cu toate că nu dăduse semne că l-ar fi observat, a intrat de curând ilegal în Uniunea Sovietică – lui Harry i-ar fi plăcut să-şi ia notiţe, presupunând că i se va da ocazia să se apere, dar nu avea nici hârtie, nici creion, aşa că a fost nevoit să se bazeze pe memoria lui – cu singurul scop de a încălca legea. S-a întors spre juriu fără să le zâmbească. Dumneavoastră, tovarăşi, aţi fost aleşi să decideţi dacă acest om este vinovat sau nu. Martorii vă vor asista în acest proces.

— Domnule Kosanov, a spus ea, întorcându-se către avocat, puteţi prezenta acum acuzaţia.

Cel mai în vârstă dintre cei doi bărbaţi aşezaţi în prima bancă s-a ridicat încet în picioare.

— Tovarăşă comisar, acesta este un caz simplu care n-ar trebui să deranjeze juriul. Prizonierul este un bine-cunoscut inamic al statului şi aceasta nu este prima lui ofensă.

Harry n-a mai aşteptat să afle care fusese prima lui ofensă. Urma s-o afle imediat.

— Prizonierul a vizitat Moscova acum cinci ani ca oaspete al ţării noastre şi a profitat în mod cinic de statutul său privilegiat. S-a folosit de discursul de deschidere la o conferinţă internaţională pentru

a declanşa o campanie pentru eliberarea unui criminal care a mărturisit că este vinovat de mai multe ofense aduse statului. Anatoli Babakov vă este bine cunoscut, tovarăşă comisar, ca autor al unei cărţi despre iubitul nostru conducător, tovarăşul preşedinte Stalin, pentru care a fost acuzat de calomnie publică şi a fost condamnat la douăzeci de ani de muncă silnică.

— Prizonierul a repetat aceste calomnii în ciuda faptului că i s-a explicat de câteva ori că încălca legea – Harry nu-şi putea aminti asta, doar dacă femeia îmbrăcată sumar care-l vizitase în mijlocul nopţii era trimisă să transmită mesajul împreună cu sticla de şampanie – dar, pentru binele relaţiilor internaţionale şi pentru a ne demonstra mărinimia, i-am permis să revină în Vest, unde aceste calomnii şi bârfe fac parte din viaţa de zi cu zi. Ne întrebăm uneori dacă britanicii îşi amintesc că au fost aliaţii noştri în timpul ultimului război şi că pe vremea aceea ne conducea tovarăşul Stalin.

Mai devreme în decursul acestui an, prizonierul s-a dus în Statele Unite doar pentru a lua legătura cu soţia lui Babakov, care a fugit în Vest cu câteva zile înainte de arestarea soţului ei. Trădătoarea Elena Babakova i-a spus prizonierului unde ascunsese un exemplar din calomnioasa carte a soţului ei. Înarmat cu această informaţie, prizonierul a revenit în Uniunea Sovietică pentru a-şi îndeplini misiunea de localizare a cărţii, ducerea ei în Vest şi publicarea sa.

— Vă puteţi întreba, tovarăşă comisar, de ce prizonierul a vrut să se implice într-o astfel de aventură riscantă. Răspunsul este simplu. Lăcomia. Dorea să câştige o avere pentru el şi pentru doamna Babakova vânzând aceste calomnii oricui ar fi dorit să le publice, cu toate că ştia că acea carte este o pură invenţie de la început până la sfârşit, scrisă de un om care s-a întâlnit cu iubitul nostru conducător o singură dată, pe când era student.

Dar mulţumită activităţi de detectiv desfăşurată de colonelul Marinkin, prizonierul a fost arestat în timp ce încerca să fugă din Leningrad cu un exemplar al cărţi lui Babakov în valiză. Pentru ca tribunalul să înţeleagă mai bine până unde voia să meargă acest criminal pentru a submina statul, îl voi chema pe primul martor, tovarăşul colonel Vitali Marinkin.

38

Emma credea că-i vor ceda picioarele în timp ce parcurgea scurta distanţă până la boxa martorilor. Când grefierul i-a înmânat Biblia, toată lumea a observat că-i tremurau mâinile şi apoi şi-a auzit vocea:

— Jur pe Dumnezeu Atotputernicul că mărturia pe care o voi depune va fi adevărul, întregul adevăr şi numai adevărul, aşa să mă ajute Dumnezeu.

— Vă rog să vă spuneţi numele pentru înregistrare, a spus domnul Trelford.

— Emma Grace Clifton.

— Şi ocupaţia?

— Sunt preşedinte al Liniei Maritime Barrington.

— De cât timp aţi fost preşedintele acestei distinse companii?

— De unsprezece ani.

Emma a văzut capul domnului Trelford mişcându-se de la dreapta la stânga şi apoi şi-a amintit cuvintele lui: „Ascultă-mi cu atenţie întrebările, dar adresează întotdeauna răspunsul juraţilor.”

— Sunteţi căsătorită, doamnă Clifton?

— Da, a zis Emma, întorcându-se către juraţi, de aproape douăzeci şi cinci de ani.

Domnul Trelford ar fi vrut ca ea să adauge: „Soţul meu, Harry, fiul meu, Sebastian şi fratele meu Giles sunt prezenţi în sala de tribunal.” S-ar fi putut întoarce apoi spre ei şi juriul şi-ar fi dat seama că sunt o familie fericită şi unită. Dar Harry nu era acolo, de fapt Emma nici măcar nu ştia unde este, aşa că a continuat să privească juraţii. Domnul Trelford a continuat repede.

— Puteţi spune curţii când aţi întâlnit-o prima oară pe lady Virginia Fenwick?

— Da, a spus Emma, revenind la scenariu, fratele meu, Giles… De data aceasta s-a uitat la el şi, ca un vechi profesionist, el i-a zâmbit mai întâi surorii sale, apoi juriului. Fratele meu, Giles, a repetat ea, l-a invitat pe soţul meu Harry şi pe mine la cină ca s-o întâlnim pe doamna cu care se logodise.

— Şi ce părere v-a făcut la început lady Virginia?

— Uluitoare. Genul de frumuseţe asociat de obicei starurilor de cinema sau supermodelelor. Mi-a devenit repede clar că Giles era fermecat de ea.

— Şi aţi devenit prietene în timp?

— Nu, dar ca să fiu cinstită, nu părea probabil să devenim prietene la cataramă.

— De ce spuneţi asta, doamnă Clifton?

— Nu eram interesate de aceleaşi lucruri. Eu n-am făcut niciodată parte din cluburile de vânătoare, talere şi pescuit. Cinstit vorbind, provenim din medii diferite, iar lady Virginia făcea parte dintr-un cerc cu care nu m-aş fi întâlnit în mod normal.

— Eraţi geloasă pe ea?

— Doar pe frumuseţea ei, a zis Emma, râjind larg. Acest râjet a fost răsplătit cu mai multe zâmbete ale juraţilor.

— Dar, din păcate, căsătoria fratelui dumneavoastră şi a lui lady Virginia s-a terminat cu un divorţ.

— Ceea ce nu a fost o surpriză, cei puţin în familia noastră, a zis Emma.

— De ce, doamnă Clifton?

— Nu mi s-a părut niciodată că ea era persoana potrivită pentru Giles.

— Deci dumneavoastră şi lady Virginia nu aţi rămas prietene?

— N-am fost niciodată prietene, domnule Trelford.

— Cu toate acestea, ea a revenit în viaţa dumneavoastră după câţiva ani?

— Da, dar nu a fost alegerea mea. Virginia a început să cumpere multe acţiuni Barrington, ceea ce m-a surprins, pentru că niciodată n-o interesase compania. Nu m-am gândit prea mult la asta până ce secretarul companiei nu m-a informat că ea deţinea şapte virgulă cinci la sută din stoc.

— De ce era şapte virgulă cinci la sută un procent atât de important?

— Pentru că îi oferea un loc în consiliu.

— Şi a acceptat responsabilitatea?

— Nu, l-a numit pe maiorul Alex Fisher s-o reprezinte.

— V-a plăcut acest aranjament?

— Nu. Din prima zi. Maiorul Fisher ne-a demonstrat clar că era acolo doar la ordinele lui lady Virginia.

— Aţi putea explica mai limpede?

— Desigur. Maiorul Fisher vota împotriva oricărei propuneri pe care o supuneam consiliului şi venea adesea cu ideile sale proprii care nu ar fi făcut decât rău companiei

— Dar până la urmă, maiorul Fisher şi-a dat demisia.

— Dacă n-ar fi făcut-o, l-aş fi concediat eu.

Domnul Trelford s-a încruntat, nemulţumit că Emma se abătuse de la scenariu. Sir Edward a zâmbit şi şi-a scris o notiţă în agenda din faţa lui.

— As vrea acum să trecem la AGM ţinută la Colston Hall din Bristol, în dimineaţa zilei de douăzeci şi patru august. Eraţi la conducere atunci şi…

— Poate doamna Clifton ne-ar putea explica chiar ea, domnule Trelford, a sugerat judecătoarea. Fără să fie îndemnată întruna de dumneavoastră.

— După cum doriţi, doamnă.

— Mi-am prezentat raportul anual, a spus Emma, care mi s-a părut că a mers destul de bine

şi nu numai pentru că am putut anunţa data lansării primei noastre nave de lux, MV *Buckingham.*

— După câte îmi amintesc, a spus Trelford, ceremonia de lansare urma să fie făcută de Maiestatea Sa, regina mamă…

— Inteligent, domnule Trelford, dar vă rog să nu-mi puneţi răbdarea la încercare.

— Îmi cer scuze, doamnă, m-am gândit doar că…

— Ştiu exact la ce v-aţi gândit, domnule Trelford. Acum lăsaţi-o pe doamna Clifton să vorbească.

— La sfârşitul discursului dumneavoastră, a spus Trelford, aţi răspuns întrebărilor din sală?

— Da.

— Şi printre cei care v-au întrebat a fost şi lady Virginia Fenwick? Cum rezultatul acestui proces depinde de acest schimb de cuvinte, voi citi curţii, cu permisiunea dumneavoastră, doamnă judecătoare, cuvintele rostite de doamna Clifton şi care au fost cauza acestui proces. Răspunzând unei întrebări a lui lady Virginia, doamna Clifton a spus: „… ai eşuat lamentabil pentru că ai fost învinsă de oamenii obişnuiţi, decenţi, care doresc ca această companie să aibă succes.” Acum, dacă analizăm aceste cuvinte în lumina rece a zilei, doamnă Clifton, le regretaţi?

— Sigur că nu. Nu erau decât adevărul.

— Atunci nu aţi intenţionat deloc s-o defăimaţi pe lady Virginia?

— Departe de asta. Nu am dorit decât ca acţionarii să afle că maiorul Fisher, reprezentatul ei în consiliu a cumpărat şi a vândut acţiunile companiei fără să mă informeze pe mine sau pe un alt coleg.

— Chiar aşa. Mulţumesc, doamnă Clifton. Nu mai am întrebări, doamnă judecătoare.

— Doriţi să puneţi întrebări martorei, sir Edward? a întrebat doamna Justice Lane, ştiind care va fi răspunsul acestuia.

— Sigur că doresc, doamnă judecătoare, a spus sir Edward, ridicându-se şi aranjându-şi peruca cea veche. Şi-a verificat prima întrebare înainte de a se lăsa pe spate şi a oferi juraţilor cel mai părintesc zâmbet al lui, sperând că aceştia îl vor considera un respectat prieten al familiei de la care toată lumea aşteaptă sfaturi.

— Doamnă Clifton, a zis el, întorcându-se către boxa martorilor, să nu amestecăm ideile. Adevărul este că eraţi împotriva căsătoriei lui lady Virginia cu fratele dumneavoastră din momentul în care aţi întâlnit-o. De fapt, nu cumva v-aţi hotărât să n-o agreaţi chiar înainte de a o întâlni?

Trelford a fost surprins. Nu se gândise că Eddie va înfige pumnalul aşa de repede, cu toate că o avertizase pe Emma că examinarea lui nu va fi plăcută.

— După cum am spus, sir Edward, nu aparţineam aceluiaşi mediu.

— Dar nu aţi dorit chiar de la început s-o transformaţi într-o inamică?

— Nu aş merge chiar atât de departe.

— Aţi asistat la nunta fratelui dumneavoastră cu lady Virginia?

— Nu am fost invitată.

— Aţi fost surprinsă de acest lucru după felul în care aţi tratat-o?

— Mai curând am fost dezamăgită, nu surprinsă.

— Şi soţul dumneavoastră, a zis sir Edward, uitându-se prin sala de tribunal de parcă ar fi încercat să-l găsească, a fost invitat?

— Niciun membru al familiei mele nu a primit o invitaţie.

— Şi pentru care motiv credeţi că s-a întâmplat acest lucru?

— Pentru asta v-a trebui s-o întrebaţi pe clienta dumneavoastră, sir Edward.

— Chiar intenţionez s-o fac, doamnă Clifton. Putem acum să ne întoarcem la moartea mamei

dumneavoastră? Înţeleg că s-a ivit o dispută referitoare la testamentul ei?

— Care a fost rezolvată de Înalta Curte de Justiţie, sir Edward.

— Da, aşa a fost. Dar corectaţi-mă dacă greşesc, precum sunt sigur că o veţi face, doamnă Clifton, dumneavoastră şi sora dumneavoastră, Grace, aţi moştenit aproape întreaga avere, în timp ce fratele dumneavoastră, soţul lui lady Virginia, nu a primit nimic.

— Nu a fost alegerea mea, sir Edward. De fapt, am încercat s-o fac pe mama să se răzgândească.

— Nu avem decât cuvântul dumneavoastră care să sprijine această afirmaţie, doamnă Clifton.

Domnul Trelford s-a ridicat repede în picioare.

— Doamnă judecătoare, trebuie să protestez.

— Da, da, domnule Trelford, sunt de acord. Sir Edward, acesta a fost un comentariu inadecvat.

— Îmi cer scuze, doamnă judecătoare. Pot să vă întreb, doamnă Clifton, dacă sir Giles a fost şocat de hotărârea mamei dumneavoastră?

— Sir Edward, a spus judecătoarea, înainte chiar ca domnul Trelford să se ridice în picioare.

— Îmi cer scuze, doamnă judecătoare. Sunt doar un bătrân căutător al adevărului.

— A fost un şoc teribil pentru noi toţi, a zis Emma. Mama îl adora pe Giles.

— Dar, ca şi dumneavoastră, în mod evident nu o adora şi pe lady Virginia, altfel i-ar fi lăsat şi lui ceva prin testament.

Sir Edward a adăugat repede:

— Dar să trecem mai departe. Căsătoria fratelui dumneavoastră cu lady Virginia s-a terminat din păcate cu un divorţ cauzat de adulterul lui.

— După cum bine ştiţi, sir Edward, a spus Emma, încercând să se calmeze, în acele zile un bărbat mai petrecea o noapte într-un hotel din Brighton cu o damă de companie fără ca tribunalul să-i acorde divorţul. Giles a făcut-o la cererea Virginiei.

— Îmi pare rău, doamnă Clifton, dar în solicitarea de divorţ scrie doar adulter. Dar acum ştim cel puţin cum reacţionaţi când aveţi sentimente puternice fată de ceva.

O privire spre juriu a fost suficientă pentru a fi clar că sir Edward marcase un punct.

— O ultimă întrebare referitoare la divorţ, doamnă Clifton. A fost un motiv de sărbătorire pentru familia dumneavoastră?

— Doamnă judecătoare, a zis Trelford, sărind în picioare.

— Sir Edward, încă o dată aţi depăşit limitele.

— Voi încerca pe cât pot să mă abţin în viitor, doamnă judecătoare.

Dar când Trelford s-a uitat la juraţi şi-a dat seama că mustrarea îşi atinsese ţelul.

— Doamnă Clifton, să trecem acum la probleme mai importante şi anume ce aţi spus când clienta mea v-a pus o întrebare legitimă la adunarea generală anuală a Liniei Maritime Barrington. În interesul acurateţei, voi repeta întrebarea lui lady Virginia: „Este adevărat că unul dintre directori şi-a vândut stocul de acţiuni în weekend încercând să distrugă compania?" Dacă m-aş putea exprima aşa, doamnă Clifton, aţi evitat cu îndemânare şi strălucire răspunsul la această întrebare. Poate aţi dori să răspundeţi acum?

Emma s-a uitat la Trelford. El o sfătuise să nu răspundă la această întrebare, aşa că n-a zis nimic.

— Aş putea să sugerez că motivul pentru care n-aţi dorit să răspundeţi la această întrebare a fost că lady Virginia a continuat prin a întreba: „Dacă unul dintre directorii dumneavoastră s-a implicat într-o astfel de acţiune, n-ar trebui să demisioneze din consiliu?" Răspunsul dumneavoastră a fost: „Dacă vă referiţi la maiorul Fisher.." cu toate că nu era vorba despre el, după cum ştiţi prea bine. Vorbea despre colegul şi prietenul dumneavoastră apropiat, domnul Cedric Hardcastle, nu-i aşa?

— Unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit vreodată, a spus Emma.

— Oare aşa să fi fost? a zis sir Edward. Ei bine, să examinăm declaraţia mai amănunţit, nu-i aşa, pentru că mi se pare că aţi sugerat că prietenul dumneavoastră apropiat, unul dintre cei mai „buni oameni" pe care i-aţi cunoscut – şi-a vândut acţiunile peste noapte şi a făcut-o pentru a *ajuta* compania, dar când lady Virginia şi-a vândut acţiunile, a făcut-o pentru a *dăuna* companiei. Poate juriul simte că nu poate să fie şi aşa şi aşa, doamnă Clifton, doar dacă, bineînţeles, nu puteţi să găsiţi o slăbiciune în demonstraţia mea şi să explicaţi juriului distincţia subtilă între ce a făcut domnul Hardcastle în interesul companiei şi ce a făcut maiorul Fisher în interesul clientei mele?

Emma ştia că ar fi fost extrem de dificil de explicat juriului cu bună-credinţă ce făcuse Cedric şi motivul pentru care-şi vânduse acţiunile. Trelford o sfătuise ca, atunci când avea îndoieli, să nu răspundă, mai ales dacă răspunsul ar condamna-o.

Sir Edward a aşteptat o vreme înainte de a spune:

— Ei bine, cum nu păreţi să doriţi să răspundeţi la întrebare, poate ar trebui să trecem mai departe? „Dacă a fost intenţia ta să distrugi compania, lady Virginia, atunci… ai eşuat lamentabil pentru că ai fost învinsă de oamenii obişnuiţi, decenţi, care doresc ca această companie să aibă succes." Puteţi nega, doamnă Clifton, că aţi sugerat audienţei aflate la Colston Hall în Bristol în acea dimineaţă că lady Virginia nu era o persoană obişnuită şi decentă? A subliniat ultimele trei cuvinte.

— Sigur că nu este o persoană obişnuită.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Clifton, este extraordinară. Dar semnalez juriului sugestia că lady Virginia nu ar fi o persoană decentă şi că scopul ei de a distruge compania este o calomnie, doamnă Clifton. Sau acesta nu este,

după părerea dumneavoastră, nimic altceva decât adevărul?

— Am spus ceea ce am spus în mod serios, a replicat Emma.

— Şi eraţi atât de convinsă de dreptatea pe care o aveaţi încât aţi insistat ca vorbele dumneavoastră să fie înregistrate în minuta AGM.

— Da.

— Secretarul companiei s-a opus acestei acţiuni?

Emma a ezitat.

— Îl pot cita oricând pe domnul Webster să depună mărturie, a zis sir Edward.

— Cred că a spus aşa ceva.

— Oare de ce a făcut-o, mă întreb? a spus sir Edward, cu o voce sarcastică. Emma a continuat să-l privească fix, conştientă că nu aştepta răspunsul ei. Poate nu dorea ca dumneavoastră să adăugaţi defăimarea la calomnia comisă deja până atunci?

— Voiam ca vorbele mele să fie înregistrate, a spus Emma.

Trelford şi-a aplecat capul când sir Edward a spus:

— Chiar aşa? Deci am stabilit, nu-i aşa, doamnă Clifton, că n-aţi plăcut-o pe clienta mea din ziua în care aţi întâlnit-o, că această antipatie intensă a crescut când nu aţi fost invitată la nunta fratelui dumneavoastră şi că după câţiva ani, la adunarea generală anuală a companiei dumneavoastră, în faţa unei mulţimi de acţionari, v-aţi gândit s-o umiliţi pe lady Virginia sugerând că nu era o persoană obişnuită, decentă, ci o persoană care dorea să distrugă compania. Apoi aţi trecut peste indicaţia secretarului companiei pentru a vă asigura că vorbele dumneavoastră calomnioase au fost repetate în minutele AGM. Nu e adevărat, doamnă Clifton, că doreaţi doar să vă răzbunaţi pe o persoană obişnuită, decentă, care nu cere acum nimic altceva decât o retribuţie pentru cuvintele

dumneavoastră injurioase? Cred că Bardul a rezumat aceste cuvinte cel mai bine când a spus: *„Cel ce de numele meu cel bun mă jefuieşte, mă jefuieşte nu de ceea ce bogat îl face, ci de ceea ce sărac lipit mă lasă?”*[2].

Sir Edward a continuat să se uite fix la Emma, în timp ce se ţinea cu mâinile de reverele robei lui vechi şi uzate. Când i s-a părut că a obţinut efectul dorit, s-a întors către judecătoare şi i-a zis:

— Nu mai am întrebări, doamnă judecătoare.

Trelford s-a uitat spre juraţi şi i s-a părut că erau gata să aplaude. S-a hotărât să-şi asume un risc, unul cu care judecătoarea nu-l va lăsa să scape.

— Mai aveţi întrebări pentru clienta dumneavoastră, domnule Trelford? a întrebat doamna Justice Lane.

— Doar una, doamnă judecătoare, a zis Trelford. Doamnă Clifton, sir Edward a ridicat problema testamentului mamei dumneavoastră. Şi-a exprimat ea vreodată în faţa dumneavoastră părerea despre nora sa?

— Domnule Trelford, l-a întrerupt judecătoarea înainte ca Emma să răspundă, după cum ştiţi, aceste poveşti auzite nu sunt admisibile în faţa tribunalului.

— Dar mama şi-a înregistrat părerea despre lady Virginia în testamentul ei! a spus Emma, uitându-se la juriu.

— Nu cred că înţeleg, doamnă Clifton, a spus judecătoarea.

— În testamentul ei, ea a explicat motivele pentru care nu-i lăsa nimic fratelui meu.

Trelford a ridicat testamentul şi a spus:

— Aş putea citi pasajul relevant, doamnă judecătoare. Dacă sunteţi de părere că ne-ar ajuta, a adăugat el, încercând să pară un copil de cor nevinovat.

Sir Edward s-a ridicat repede în picioare.

— Aceasta nu este mai mult decât o altă calomnie, doamnă judecătoare, a spus el, ştiind

mult prea bine la ce se referea Emma.

— Dar este un document public, autorizat de un notar, a zis Trelford, fluturându-l sub nasul ziariştilor care stăteau în boxa presei.

— Poate ar fi mai bine să citesc despre ce este vorba înainte de a mă decide, a zis doamna Justice Lane.

— Desigur, doamnă judecătoare, a spus Trelford. I-a dat testamentul grefierului care, la rândul lui, l-a dat judecătoarei.

Cum Trelford subliniase doar câteva rânduri, doamna Justice Lane trebuie să le fi citit de mai multe ori înainte de a spune în sfârşit:

— Cred că în general, această dovadă este neadmisibilă la Curte pentru că poate fi scoasă din context. Totuşi, domnule Trelford, a mai spus ea, dacă doriţi să amân procesul astfel încât să vă schimbaţi pledoaria ca atare, voi fi fericită să eliberez sala pentru ca s-o puteţi face.

— Nu, mulţumesc, doamnă judecătoare. Sunt fericit să vă accept judecata, a zis Trelford, conştient că ziariştii, dintre care mulţi părăseau deja sala, vor tipări pasajul în cauză pe prima pagină a ziarelor de a doua zi.

— Atunci să continuăm, a spus judecătoarea. Poate doriţi să chemaţi următorul martor, domnule Trelford.

— Nu pot face asta, doamnă judecătoare, pentru că acesta participă la o dezbatere în Camera Comunelor. Totuşi, maiorul Fisher va putea să apară în faţa Curţii mâine-dimineaţă la ora zece.

39

Harry a urmărit de pe banca lui de lemn din rândul al treilea intrarea colonelului Marinkin în tribunalul improvizat. S-a ridicat în faţa procurorului statului, l-a salutat şi a rămas în picioare.

Marinkin era îmbrăcat într-o uniformă şi mai elegantă decât cea pe care şi-o amintea Harry de când fusese arestat; una pentru ocazii speciale, fără nicio îndoială. Cei şase butoni ai tunicii sclipeau, dunga de la pantaloni era brici şi ghetele erau atât de lustruite încât atunci când se uita în jos se vedea reflectat în ele. Cele cinci rânduri de medalii arătau tuturor că-si privise inamicul în faţă.

— Tovarăşe colonel, aţi putea să spuneţi Curţii când l-aţi cunoscut pe acuzat?

— Da, tovarăşă procuror. A venit la Moscova acum câţiva ani ca reprezentant al Marii Britanii la o conferinţă internaţională de carte şi a ţinut discursul introductiv în ziua deschiderii.

— Aţi auzit acel discurs?

— Da, l-am auzit şi mi-a fost clar că el credea că trădătorul Babakov a lucrat mai mulţi ani la Kremlin şi a fost un asociat apropiat al tovarăşului Stalin. De fapt, a fost atât de convingător în pledoaria sa încât atunci când s-a aşezat aproape toată lumea din sală credea acest lucru.

— Aţi încercat să luaţi contact cu acuzatul în timp ce era la Moscova?

— Nu, pentru că a plecat în Anglia a doua zi şi mărturisesc că, la fel ca multe alte campanii puse la cale de Vest, am crezut că va mai dura doar puţin timp până ce va apărea altceva care le va ocupa minţile nerăbdătoare.

— Dar această problemă n-a dispărut.

— Nu, acuzatul era convins că Babakov spusese adevărul şi, dacă romanul lui ar fi putut fi publicat, întreaga lume îl va crede. Mai devreme în cursul

acestui an, acuzatul s-a dus în Statele Unite cu un transatlantic de lux, deţinut de familia nevestei sale. La sosirea în New York, a vizitat un editor bine-cunoscut, fără îndoială pentru a discuta publicarea cărţii lui Babakov, deoarece a doua zi s-a urcat într-un tren spre Pittsburgh pentru a o întâlni pe fugara Elena Babakova, soţia trădătorului. Am în acest dosar mai multe fotografii făcute de unul dintre agenţii noştri în timpul acestei vizite.

Marinkin a înaintat dosarul grefierului, care l-a dat preşedintelui tribunalului. Cei trei judecători au studiat o vreme fotografiile, după care preşedintele a întrebat:

— Cât timp a petrecut acuzatul cu doamna Babakova?

— Mai mult de patru ore. După aceea, s-a întors în New York. În ziua următoare şi-a vizitat iar editorul şi, mai târziu în cursul aceleiaşi zile, s-a îmbarcat pe vasul care aparţinea familiei soţiei sale şi s-a întors în Anglia.

— După ce s-a întors, aţi continuat să-l supravegheaţi?

— Da. Unul dintre agenţii noştri de teren seniori i-a monitorizat activităţile zilnice şi a raportat că acuzatul s-a înscris la un curs de limbă rusă la Universitatea Bristol, nu departe de locul în care stă. Unul dintre agenţi a participat şi el o vreme la acel curs şi a raportat că acuzatul era un student conştiincios, care învăţa mai mult decât colegii săi. Puţin după ce a terminat cursul, a zburat la Leningrad, cu câteva săptămâni înainte să-i expire viza.

— De ce nu l-aţi arestat imediat când a aterizat la Leningrad şi nu l-aţi pus în avionul care se întorcea la Londra?

— Pentru că am dorit să aflu dacă are asociaţi în Rusia.

— Şi avea?

— Nu, omul este un singuratic, un romantic, cineva care s-ar fi simţit mai bine în trecut când, ca Iason, ar fi plecat să caute Lâna de Aur, care este echivalentă pentru el în secolul XX cu egal de fabuloasa carte a lui Babakov.

— Şi a avut succes?

— Da, a avut. Este evident că soţia lui Babakov i-a spus exact unde poate găsi un exemplar al cărţii soţului ei, pentru că, de îndată ce a ajuns în Leningrad, a luat un taxi până la anticariatul Puşkin de la periferia oraşului. În câteva minute a găsit cartea pe care o căuta, care era ascunsă într-o copertă cu alt titlu şi trebuie să fi fost exact în locul în care-i spusese doamna Babakova că se află. A plătit pentru acea carte şi încă alte două, apoi i-a cerut şoferului care-l aştepta să-l ducă direct la aeroport.

— Unde l-aţi arestat?

— Da, dar nu imediat, pentru că am vrut să văd dacă are un complice la aeroport căruia să-i dea cartea. Dar el doar a cumpărat un bilet la acelaşi avion cu care venise.

— Şi unde e cartea acum? a întrebat preşedintele tribunalului.

— A fost distrusă, tovarăşe preşedinte, dar am reţinut pagina de titlu pentru arhivă. Tribunalul ar putea să fie interesat să afle că pare a fi probă de tipografie, aşa că probabil este singura carte care mai există.

— Când l-aţi arestat pe acuzat, cum a reacţionat acesta? a întrebat procurorul.

— Era clar că nu şi-a dat seama de severitatea crimei comise pentru că întreba întruna sub ce acuzaţie este reţinut.

— L-aţi interogat şi pe şoferul taxiului şi pe femeia în vârstă care lucra la anticariat să aflaţi dacă erau de conivenţă cu acuzatul? a întrebat procurorul.

— Da. Amândoi s-au dovedit a fi membri conştiincioşi de partid şi ne-a fost clar că nu aveau

niciun fel de înţelegere anterioară cu acuzatul. I-am eliberat după un scurt interogatoriu, deoarece, cu cât ştiau mai puţine despre anchetă, cu atât mai bine.

— Mulţumesc, domnule colonel. Nu mai am întrebări, a zis procurorul, dar colegul meu s-ar putea să aibă, a mai zis el, înainte de a se aşeza.

Preşedinta s-a uitat spre tânărul care stătea la celălalt capăt al băncii. Acesta s-a ridicat şi s-a uitat la judecătoarea şefă, dar n-a zis nimic.

— Doriţi să-l examinaţi pe acuzat? a întrebat ea.

— Nu este necesar, tovarăşă preşedinte. Sunt satisfăcut de dovezile prezentate de şeful miliţiei. S-a aşezat la loc.

Preşedinta şi-a întors atenţia spre colonel.

— Vă felicit, tovarăşe colonel, pentru această activitate de detectiv, bine făcută. Aţi mai vrea să spuneţi ceva care ne-ar putea ajuta la judecată?

— Da, tovarăşă. Sunt sigur că prizonierul este doar un idealist naiv şi credul care este convins că Babakov a lucrat în realitate la Kremlin. După părerea mea, ar trebui să i se ofere ocazia să semneze o mărturie. Dacă o face, eu personal voi supraveghea deportarea lui.

— Mulţumesc, tovarăşe colonel, voi ţine seama de acest lucru. Puteţi reveni acum la datoriile dumneavoastră importante.

Colonelul a salutat. Când s-a întors să iasă din sală, s-a uitat scurt la Harry. După o clipă, dispăruse.

În acel moment, Harry şi-a dat seama că acesta era un proces-spectacol cu o singură diferenţă. Singurul scop al său fusese să-l convingă că Babakov era un păcălici, aşa că, atunci când revenea în Anglia, să poată spune tuturor adevărul, aşa cum fusese prezentat în această sală de tribunal. Dar şarada bine orchestrată îi mai cerea şi să semneze o mărturie şi s-a întrebat până unde vor merge ca să-şi atingă scopul.

— Tovarăşe procuror, a zis preşedinta tribunalului, puteţi acum să chemaţi următorul martor.

— Mulţumesc, a zis acesta înainte de a se ridica iar. Îl chem pe Anatoli Babakov.

40

Giles s-a aşezat să mănânce micul dejun şi a început să frunzărească ziarele de dimineaţă. Era la a doua ceaşcă de cafea când Sebastian i s-a alăturat.

— Ce mai scrie?

— Cred că un critic de teatru ar descrie ziua ca având veşti mixte.

— Poate e bine atunci, a zis Seb, că judecătoarea a instruit juriul să nu le prezinte.

— Le-au aflat ei, poţi să mă crezi, a spus Giles. Mai ales după ce judecătoarea nu l-a lăsat pe Trelford să le spună ce a scris mama în testament despre Virginia. Toarnă-ţi nişte cafea şi-ţi voi citi eu. Giles a luat *Daily Mail* şi a aşteptat ca Seb să se întoarcă la masă după care şi-a pus ochelarii şi a început să citească. „Restul averii mele le este lăsat dragelor mele fiice, Emma şi Grace pentru a dispune de el cum cred de cuviinţă, cu excepţia pisicii mele siameze, Cleopatra, pe care o las lui lady Virginia Fenwick pentru că au atât de multe în comun. Amândouă sunt creaturi frumoase, bine îngrijite, încrezute, îndrăzneţe şi manipulatoare care presupun că toată lumea există pe pământ doar pentru a le servi pe ele, inclusiv aiuritul meu fiu pentru care mă rog doar să rupă vraja pe care a aruncat-o asupra lui înainte de a fi prea târziu.”

— Bravo, a zis Seb, când unchiul lui a lăsat ziarul jos. Ce doamnă formidabilă. Ar fi fost bine să fie şi ea în boxa martorilor. Dar celelalte ziare mari ce spun?

— *Telegraph* lansează pariuri, cu toate că îl laudă pe Makepeace pentru examinarea sa juridică şi analitică a Emmei. *Times* speculează despre motivele pentru care apărarea şi nu acuzarea l-a chemat pe Fisher. Vei vedea sub titlu denumirea „Martor ostil”, a spus Giles, dându-i *Times* peste masă.

— Am impresia că despre Fisher nu vor apărea comentarii mixte.

— Ai grijă să te uiţi fix la el când se va afla în boxa martorilor. Nu îi place.

— Nostim, a zis Seb, dar una dintre doamnele din juriu se uită fix la mine.

— Asta-i bine, a zis Giles. Ai grijă să-i zâmbeşti din când în când, dar nu prea des, ca să nu observe judecătoarea, a continuat el când Emma a intrat în cameră.

— Cum sunt? a întrebat ea, uitându-se la ziare.

— La fel de bine pe cât ne-am fi aşteptat, a spus Giles. *Mail* a transformat testamentul mamei în folclor, iar ziariştii serioşi vor să ştie de ce Fisher este chemat de noi şi nu de ei.

— Vor afla cât de curând, a zis Emma, aşezându-se la masă. Cu care ar trebui să încep?

— Poate cu *The Times,* a spus Giles, dar nu te supăra când vei citi *Telegraph.*

— N-ar fi pentru prima oară, a spus Emma, luând *Telegraph,* când mi-aş dori să citesc ziarele de mâine.

*

— Bună dimineaţa, a zis doamna Justice Lane după ce juriul s-a aşezat. Astăzi, procedurile vor începe cu o întâmplare mai ieşită din comun. Următorul martor al domnului Trelford, maiorul Alexander Fisher MP, nu va depune mărturie azi, evident la alegerea lui, decât în urma unei citaţii a apărării. Când domnul Trelford a solicitat o citaţie, am fost obligată să decid dacă dovezile erau admisibile. Până la urmă, am conchis că domnul Trelford are dreptul să-l citeze pe maiorul Fisher, întrucât numele lui este menţionat în schimbul de cuvinte dintre doamna Clifton şi lady Virginia care este miezul procesului, aşa că ne-ar putea oferi lămuriri suplimentare. Nu trebuie totuşi, a subliniat

ea, să deduceţi nimic din faptul că maiorul Fisher nu a fost inclus în lista cu martori ai acuzării.

— Dar o vor face, i-a şoptit Giles Emmei.

Judecătoarea s-a uitat la grefier.

— A sosit maiorul Fisher?

— Da, doamnă judecătoare.

— Atunci vă rog să-l chemaţi.

— Este chemat maiorul Alexander Fisher MP, a strigat grefierul.

Uşile duble din spatele sălii s-au deschis şi maiorul Fisher a intrat ţanţoş, surprinzându-l pe Giles. Era clar că, ajungând membru în parlament nu făcuse altceva decât să adauge mult îngâmfării sale.

A luat Biblia în mâna dreaptă şi a depus jurământul, fără să se uite măcar o dată la cartonul pe care grefierul îl ţinea în faţa lui. Când domnul Trelford s-a ridicat de la locul lui, Fisher i-a privit de parcă-şi reperase inamicul.

— Bună dimineaţa, domnule maior Fisher, a spus Trelford, dar n-a primit niciun răspuns. Vreţi să fiţi amabil şi să vă declaraţi numele şi ocupaţia pentru înregistrarea tribunalului?

— Numele meu este Alexander Fisher şi sunt membru în parlament pentru docurile Bristol, a zis el, privindu-l direct pe Giles.

— În momentul în care s-a ţinut adunarea generală anuală a Liniei Maritime Barington eraţi director al acestei companii?

— Da, eram.

— Doamna Clifton a fost cea care v-a invitat să faceţi parte din consiliu?

— Nu, nu ea.

— Deci cine v-a solicitat să faceţi parte din consiliu ca director?

— Lady Virginia Fenwick.

— Şi de ce, dacă aş putea să întreb? Eraţi prieteni sau era doar o legătură profesională?

— Aş vrea să cred că amândouă, a spus Fisher, uitându-se la lady Virginia, care a încuviinţat şi i-a

zâmbit.

— Şi ce expertiză anume îi puteaţi oferi lui lady Virginia?

— Am fost broker la Bursă înainte de a deveni MP.

— Înţeleg, a zis Trelford. Deci aţi putut să-i oferiţi sfaturi lui lady Virginia asupra portofoliului ei de acţionar şi, datorită sfaturilor dumneavoastră înţelepte, ea v-a invitat s-o reprezentaţi în consiliul Barrington's.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine, a zis Fisher, zâmbind şmecher.

— Dar sunteţi sigur că acesta a fost singurul motiv pentru care lady Virginia v-a ales, domnule maior?

— Da, sunt sigur, s-a răstit Fisher, fără să mai zâmbească.

— Sunt puţin nedumerit, domnule maior, asupra modului în care un broker din Bristol ar putea deveni consilierul profesional al unei doamne din Londra, care avea acces la mulţi brokeri renumiţi din Citv. Aşa că poate ar fi bine să întreb cum v-aţi întâlnit prima oară.

— Lady Virginia m-a susţinut când am candidat prima oară la alegerile pentru parlament din partea conservatorilor, pentru docurile Bristol.

— Şi cine era candidatul laburist la acele alegeri?

— Sir Giles Barrington.

— Fostul soţ al lui lady Virginia şi fratele doamnei Clifton?

— Da.

— Deci acum ştim motivul pentru care lady Virginia v-a ales ca reprezentant în consiliu.

— Ce insinuaţi? s-a răstit Fisher.

— E destul de simplu de înţeles că dacă aţi fi participat la alegerile parlamentare pentru altă circumscripţie, nu v-aţi fi întâlnit niciodată cu lady Virginia. Domnul Trelford s-a uitat la juriu în timp ce aştepta răspunsul lui Fisher pentru că era sigur

că nu va primi niciunul. Acum, dacă am stabilit legătura dumneavoastră cu reclamanta, să analizăm valoarea şi importanţa sfaturilor dumneavoastră profesionale. Vă mai amintiţi, domnule maior, că mai devreme v-am întrebat dacă i-aţi oferit sfaturi lui lady Virginia referitoare la administrarea portofoliului ei de acţiuni şi mi-aţi confirmat că aţi făcut-o.

— Aşa este.

— Atunci poate le puteţi explica juraţilor asupra căror acţiuni, cu excepţia celor de la Linia Barrington, aţi consiliat-o pe lady Virginia? Bănuiesc că răspunsul este asupra niciuneia şi că singurul ei interes în dumneavoastră a fost că, din interiorul consiliului, o puteaţi anunţa ce se întâmplă la Barrington's, astfel încât amândoi să puteţi profita de oricare informaţie privată pe care aţi fi deţinut-o ca membru în consiliu.

— Acesta este un ultraj, a spus Fisher privind-o pe judecătoare. Însă aceasta a rămas impasibilă.

— Dacă aşa stau lucrurile, domnule maior, aţi putea nega că de trei ori aţi sfătuit-o pe lady Virginia să-şi vândă acţiunile la Barrington's – am datele, timpul şi cantităţile în faţa mea – şi, de fiecare dată, doar după două zile, compania a dat veşti proaste.

— Pentru asta sunt consilierii, domnule Trelford.

— Apoi, după trei săptămâni aţi răscumpărat acţiunile, ceea ce sugerez că s-a întâmplat pentru două motive. Primul, pentru a obţine un profit rapid şi al doilea, pentru a vă asigura că ea îşi păstra cele şapte virgulă cinci la sută din stocul companiei, pentru ca să nu vă pierdeţi locul în consiliu. În caz contrar, n-aţi mai fi obţinut informaţii private, nu?

— Aceasta este o sugestie nefondată referitoare la reputaţia mea profesională, s-a răstit Fisher.

— Oare? a zis Trelford, ridicând o foaie de hârtie, astfel încât s-o poată vedea toţi, înainte de a

citi numerele de pe ea. În cele trei tranzacţii despre care am vorbit, lady Virginia a obţinut profituri de 17.400 £, 29.320 £, respectiv 70.100 £.

— Nu este o crimă să obţii un profit pentru client, domnule Trelford.

— Nu, sigur că nu este, domnule maior, dar de ce aţi folosit un broker din Hong Kong pentru aceste tranzacţii, un anume domn Benny Driscoll?

— Benny este un fost prieten al meu care lucra în oraş, iar eu sunt leal prietenilor mei, domnule Trelford.

— Sunt sigur că da, domnule maior, dar ştiaţi că în momentul în care efectuaţi tranzacţiile *Irish Garda* avea un mandat de arestare pe numele domnului Benny Driscoll pentru fraudă şi manipularea acţiunilor?

Sir Edward s-a ridicat repede în picioare.

— Da, da, sir Edward, a zis doamna Justice Lane. Sper, domnule Trelford, că nu vreţi să sugeraţi că maiorul Fisher avea cunoştinţă de acest mandat însă continua să facă afaceri cu domnul Driscoll?

— Asta ar fi fost următoarea mea întrebare, doamnă judecătoare, a spus Trelford, expresia de băiat de cor revenindu-i pe faţă.

— Nu, nu ştiam, a protestat Fisher şi dacă aş fi ştiut, desigur că n-aş fi continuat să fac afaceri cu el.

— Asta e o uşurare, a spus Trelford. A deschis un dosar mare şi negru din faţa lui şi a scos o singură foaie de hârtie, acoperită cu cifre. Când aţi cumpărat acţiunile în numele lui lady Virginia, cum aţi fost plătit?

— Cu un comision. Unu la sută din preţul de vânzare sau cumpărare, aşa cum este procedeul standard.

— Foarte bine şi corect, a zis Trelford, punând hârtia înapoi în dosar. A scos apoi o a doua foaie pe care a studiat-o cu un interes egal. Spuneţi-mi, domnule maior, aţi fost conştient că, ori de câte ori

după ce i-aţi cerut prietenului dumneavoastră leal, domnul Driscoll, să efectueze aceste tranzacţii pentru lady Virginia, el a mai cumpărat şi vândut acţiuni Barrington's pentru el însuşi, ceea ce era ilegal?

— Nu ştiam că făcea aşa ceva şi l-aş fi raportat la bursă dacă aş fi ştiut.

— Chiar aşa? Deci nu ştiaţi că el a câştigat mai multe mii de lire călărind pe spinarea tranzacţiilor dumneavoastră?

— Nu, nu ştiam.

— Şi că el a fost suspendat recent de bursa din Hong Kong pentru conduită neprofesională?

— Nu ştiam asta, dar n-am mai lucrat cu el de mai mulţi ani.

— N-aţi lucrat? a zis Trelford, lăsând a doua hârtie şi scoţând o a treia. Şi-a aranjat ochelarii şi a studiat o coloană de cifre din faţa lui înainte de a-i spune: Nu aţi cumpărat şi vândut şi dumneavoastră, de trei ori, acţiuni pentru uz propriu, obţinând un profit frumuşel de fiecare dată?

Trelford a continuat să se uite fix la foaia de hârtie pe care o ţinea în mână, conştient că tot ceea ce trebuia să spună Fisher era „Nu, n-am făcut-o" şi cacealmaua sa ar fi fost demascată. Totuşi, maiorul a ezitat doar o clipă ceea ce i-a permis lui Trelford să spună în timpul scurtei tăceri:

— Trebuie să vă reamintesc, domnule maior Fisher că sunteţi membru în parlament şi vă aflaţi sub un jurământ a cărui încălcare ar însemna sperjur? Trelford a continuat să studieze coloana de cifre din faţa lui.

— Dar la a treia tranzacţie n-am obţinut niciun profit, a izbucnit Fisher. De fapt, am pierdut.

În sală s-a auzit un icnet, urmat de o izbucnire de comentarii. Trelford a aşteptat să se facă linişte înainte de a continua.

— Deci aţi obţinut un profit la primele două tranzacţii, domnule maior, dar aţi pierdut la a

treia?

Fisher s-a foit neliniştit în boxă, dar nu a încercat să răspundă.

— Domnule maior Fisher, aţi declarat mai devreme în faţa tribunalului că nu este o crimă să obţii un profit pentru client, a zis Trelford, uitându-se la agenda în care scrisese cuvintele exacte ale maiorului.

— Da, aşa am zis, a spus Fisher, încercând să-şi revină.

— Dar, ca un broker calificat, trebuie să ştiţi că era o infracţiune să tranzacţionaţi afaceri ale unei companii în consiliul căreia vă aflaţi, a continuat Trelford, luând un alt volum legat în piele roşie din faţă şi deschizându-l la o pagină însemnată. Trelford a citit apoi cuvintele exacte: *doar dacă aţi informat preşedintele companiei şi aţi cerut asistenţă juridică.* Aţi informat-o pe doamna Clifton sau aţi cerut asistenţă juridică?

Fisher s-a prins de marginile boxei martorilor pentru a-şi opri tremuratul mâinilor.

— Puteţi să spuneţi tribunalului ce profit aţi obţinut când aţi vândut şi aţi cumpărat acţiunile Barrington's? a întrebat Trelford, continuând să se uite la o chitanţă de hotel din excursia sa recentă la Hong Kong. A aşteptat o vreme înainte de a pune chitanţa înapoi în dosar, s-a uitat la judecătoare şi a spus:

— Doamnă judecătoare, cum domnul maior Fisher nu pare să dorească să răspundă la alte întrebări ale mele, nu văd rostul continuării acestui interogatoriu. S-a aşezat şi i-a zâmbit Emmei.

— Sir Edward, a zis doamna Justice Lane, doriţi să examinaţi martorul?

— Doar câteva întrebări, dacă se poate, a spus sir Edward, părând învins.

— Domnule maior Fisher, există vreo bănuială că lady Virginia Fenwick ştia că dumneavoastră tranzacţionaţi acţiuni Barrington's pentru dumneavoastră înşivă?

— Nu, domnule.

— Corectaţi-mă dacă mă înşel, dar dumneavoastră eraţi doar consilierul şi toate tranzacţiile desfăşurate în numele ei au fost conduse conform rigorilor legii?

— Este adevărat, sir Edward.

— Vă mulţumesc pentru această clarificare. Nu mai am întrebări, doamnă judecătoare.

Judecătoarea scria repede în timp ce Fisher stătea nemişcat în boxa martorilor, arătând ca un iepure prins în lumina farurilor. În cele din urmă, ea a lăsat stiloul jos şi a spus:

— Înainte de a părăsi tribunalul, domnule maior Fisher, trebuie să vă comunic că am intenţia să trimit o transcriere a mărturiei dumneavoastră la Departamentul Procurorului Public, astfel încât să se poată lua o decizie cu privire la alte acţiuni juridice care vor trebui să fie întreprinse.

Când maiorul a coborât din boxa martorilor şi s-a îndreptat spre ieşire, membrii presei au sărit de la locurile lor ca o haită de copoi urmărind o vulpe rănită.

Giles s-a aplecat în faţă, l-a bătut pe Trelford pe spate şi a spus:

— Foarte bine făcut, domnule. L-aţi crucificat.

— Pe el, da, însă nu şi pe ea. Mulţumită întrebărilor puse de sir Edward, lady Virginia a supravieţuit să mai lupte o altă zi.

41

Ceva nu era în regulă. Desigur că acesta nu putea fi Anatoli Babakov. Harry s-a uitat fix la bărbatul ca un schelet care înainta târşâit prin sală şi s-a prăbuşit pe scaunul din faţa procurorului.

Babakov era îmbrăcat într-un costum cu o cămaşă care atârnau pe el de parcă ar fi fost un umeraş. Toate erau cu câteva măsuri prea mari pentru el şi primul gând al lui Harry a fost că le împrumutase în acea dimineaţă de la un străin. Apoi şi-a dat seama că erau chiar hainele lui Babakov; nu le mai purtase din ziua în care fusese trimis la închisoare cu atâţia ani înainte. Părul i se subţiase şi cele câteva şuviţe rămase erau grizonante. Ochii, tot gri, i se afundaseră în orbite şi pielea lui era uscată şi ridată nu de la căldura soarelui, ci de la expunerea la vânturile îngheţate ale Siberiei. Babakov părea de şaptezeci sau optzeci de ani, cu toate că Harry ştia că erau aproape de aceeaşi vârstă, deci avea cam cincizeci de ani.

Procurorul statului s-a ridicat; sicofantul urmat de tartor. S-a uitat prin Babakov şi i s-a adresat cu o aroganţă rece, diferită de manierele permise în faţa tovarăşului colonel când acesta era în boxa martorilor.

— Spuneţi-vă tribunalului numele şi numărul, a cerut el.

— Babakov, şapte-patru-unu-şase-doi, tovarăşe procuror.

— Vă rog să nu vă mai adresaţi cu acest termen.

Prizonierul şi-a aplecat capul.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Înainte de a fi condamnat, Babakov, care vă era ocupaţia?

— Eram profesor la o şcoală din districtul şapte din Moscova.

— Cât timp aţi predat la acea şcoală?

— Treisprezece ani, domnule.

— Şi ce subiect aţi predat?

— Engleza, domnule.

— Care erau calificativele deţinute?

— Am absolvit Institutul de Limbi Străine din Moscova în 1941.

— Deci, după ce aţi absolvit, prima slujbă avută a fost de profesor de şcoală şi nu aţi lucrat nicăieri altundeva?

— Nu, domnule, nu am lucrat.

— În timpul acestor treisprezece ani ca profesor de şcoală aţi vizitat vreodată Kremlinul?

— Nu, domnule. Niciodată.

Vehemenţa cu care Babakov a spus „Niciodată” a fost pentru Harry o indicaţie clară ca această imitaţie de proces era ridicolă. Toţi copiii sovietici vizitau Kremlinul la un moment dat pentru a vedea mausoleul lui Lenin. Dacă Babakov fusese profesor, trebuie să fi condus multe astfel de vizite. Harry nu avea cum să-i dea de ştire că înţelesese mesajul fără a sparge pojghiţa subţire a decepţiei.

— L-aţi întâlnit vreodată pe veneratul nostru conducător, preşedintele Consiliului Prezident, tovarăşul Stalin? a continuat procurorul.

— Da, o dată când eram student, a vizitat Institutul de Limbi Străine pentru a oferi decoraţiile anuale.

— V-a vorbit?

— Da, m-a felicitat pentru primirea medaliei.

Harry ştia că Babakov câştigase medalia Lenin şi fusese şeful clasei. De ce n-o spusese? Pentru că nu se încadra în scenariul bine pregătit care-i fusese dat şi pe care-l respecta. Răspunsurile fuseseră probabil scrise de aceeaşi persoană care punea întrebările.

— În afara acestei scurte întâlniri, v-aţi mai întâlnit vreodată cu tovarăşul Stalin?

— Nu, domnule, niciodată. Din nou a exagerat cuvântul „niciodată”.

Harry a început să se gândească la un plan. Dacă va funcţiona, va trebui să-i convingă pe cei trei tovarăşi judecători cu feţele împietrite că el credea tot ceea ce spusese Babakov şi că era îngrozit că fusese păcălit.

— Aş vrea să trecem acum la anul 1954 când aţi încercat să publicaţi o carte în care pretindeaţi că aţi lucrat în personalul privat al preşedintelui, când, de fapt, nu intraserăţi niciodată în Kremlin. Ce v-a făcut să credeţi că puteţi scăpa cu o astfel de înşelătorie?

— Deoarece, ca şi mine, nimeni din cei care lucrau la tipografia Sarkoski nu fusese vreodată în Kremlin. Îl văzuseră pe tovarăşul Stalin doar de la distanţă atunci când acesta îşi trecea trupele în revistă la parada de 1 Mai. Deci nu mi-a fost dificil să-i conving că făcusem parte din cercul lui interior.

Harry a dat dezgustat din cap şi s-a încruntat la Babakov, sperând că acesta exagera. A văzut-o pe preşedintă notându-şi ceva în agendă. I s-a părut oare că zăreşte chiar umbra unui surâs?

— Şi este adevărat că aţi plănuit să fugiţi în Vest, ca să vă publicaţi cartea acolo, cu singurul scop de a obţine o sumă mare de bani?

— Da, m-am gândit că, dacă i-am putut păcăli pe cei de la Sarkoski, îmi va fi mult mai uşor să-i conving pe americani şi pe englezi că fusesem un membru oficial al partidului şi că lucrasem alături de preşedinte. La urma-urmei, câţi oameni din Vest au vizitat Uniunea Sovietică sau au discutat cu tovarăşul preşedinte, despre care toţi ştiu că nu vorbea deloc englezeşte?

Harry şi-a pus capul în mâini şi, când s-a uitat în sus, l-a privit pe Babakov cu dispreţ. Preşedinta şi-a mai făcut o notiţă în agenda ei.

— După ce aţi terminat cartea, de ce n-aţi fugit de îndată ce aţi avut ocazia?

— Nu aveam destui bani. Mi se promisese un avans în ziua publicării, dar am fost arestat înainte

să-l primesc.

— Dar soţia dumneavoastră a fugit.

— Da, am trimis-o înaintea mea cu economiile noastre, sperând că voi putea veni şi eu mai târziu.

Harry a fost îngrozit de felul în care procurorul amesteca jumătăţi de adevăruri cu minciuni şi s-a întrebat cum de credea, chiar şi pentru un moment, că el ar fi putut să se lase înşelat de această pantomimă. Dar aceasta era slăbiciunea lor. Era clar că toţi căzuseră în ghearele propriei lor propagande, aşa că s-a decis să-i învingă la propriul lor joc.

Dădea din cap ori de câte ori procurorul părea să câştige un punct. Apoi şi-a reamintit că profesorul lui de teatru de la şcoală îi certase, de mai multe ori, pentru că juca exagerat, aşa că a lăsat-o mai moale.

— A luat soţia dumneavoastră o copie a cărţii cu ea? a întrebat procurorul.

— Nu. Nu fusese publicată până a plecat şi oricum ar fi fost percheziţionată la trecerea frontierei şi, dacă ar fi avut cartea la ea, ar fi fost arestată şi trimisă direct la Moscova.

— Dar mulţumită unor detectivi de excepţie, dumneavoastră aţi fost arestat, judecat şi condamnat înainte ca un singur exemplar al cărţii să ajungă în librării.

— Da, a zis Babakov, aplecându-şi iar capul.

— Şi când aţi fost acuzat de ofense aduse statului, cum aţi pledat?

— Vinovat pentru toate capetele de acuzare.

— Şi tribunalul poporului v-a condamnat la douăzeci de ani de muncă forţată.

— Da, domnule. Am avut noroc că am primit o sentinţă atât de uşoară pentru crima de nedescris pe care am comis-o împotriva poporului.

Din nou, Harry şi-a dat seama că Babakov îi dădea de înţeles că el considera tot procesul o ruşine. Dar era important ca Harry să pară că-şi juca bine rolul.

— Şi cu aceasta am încheiat examinarea martorului, tovarăşă preşedinte, a zis procurorul, care a făcut apoi o plecăciune şi s-a aşezat.

Preşedinta s-a uitat la tânărul care stătea la celălalt capăt al băncii.

— Aveţi întrebări pentru acest martor?

Tânărul s-a ridicat nesigur în picioare.

— Nu, nu am, tovarăşă preşedinte. Prizonierul Babakov este clar un inamic al statului.

Lui Harry i-a părut rău pentru tânăr, care probabil crezuse tot ce auzise în sala de tribunal în acea dimineaţă. Harry a încuviinţat, arătând că era de acord, cu toate că lipsa de experienţă a tânărului trădase din nou mascarada. Dacă ar fi citit mai mult Cehov, şi-ar fi dat seama că, adesea, tăcerea era mai puternică decât cuvântul rostit.

— Luaţi-l de aici, a spus preşedinta tribunalului.

Când Babakov a fost scos din cameră, Harry şi-a aplecat capul de parcă ar vrut să dea de înţeles că nu mai doreşte să aibă de a face cu acel om.

— Tovarăşi, a fost o zi lungă, a spus preşedinta, întorcându-se spre juriu. Având în vedere că luni este sărbătoarea naţională în care ne amintim toţi acei bravi bărbaţi şi femei care şi-au sacrificat vieţile în asediul Leningradului, acest tribunal se va reuni abia marţi dimineaţă, când voi prezenta pledoaria statului, astfel încât să puteţi decide dacă prizonierul este sau nu vinovat.

Lui Harry i-a venit să râdă. Nici măcar nu i se va permite să depună mărturie, dar acum îşi dădea seama că aceasta era o tragedie, nu o comedie şi încă mai avea un rol de jucat.

Preşedinta tribunalului s-a ridicat şi şi-a condus colegii afară din sală. De îndată ce s-a închis uşa în spatele lor, cei doi gardieni l-au înşfăcat pe Harry şi l-au târât din cameră.

Cum îl mai aşteptau patru zile de singurătate, era nerăbdător să vadă cât mai ţinea minte din *Unchiul Joe.*

Capitolul trei. A început să rostească vorbele încet în timp ce era dus prin curte.

Stalin nu numai că a făcut istoria, ci a *fost fericit* s-o *rescrie şi nu există niciun exemplu mai bun decât felul în care şi-a tratat familia. A doua sa nevastă, Nadia, s-a sinucis pentru că „prefera să moară decât să rămână măritată cu un astfel de tiran malefic”. Auzind de moartea ei, Stalin a ordonat imediat ca sinuciderea sa să fie considerată secret de stat pentru că se temea că adevărul va aduce asupra sa dezonoarea, atât în ochii tovarăşilor, cât şi ai duşmanilor lui…*

Unul dintre gardieni a descuiat uşa celulei lui şi colegul său l-a împins înăuntru.

Chiar când cădea pe podea, Harry a simţit că nu era singur în celulă. S-a uitat în sus şi l-a văzut ghemuit într-un colţ, cu arătătorul apăsat puternic pe buze.

— Vorbiţi doar în englezeşte, au fost primele cuvinte ale lui Babakov.

Harry a încuviinţat şi s-a uita la un gardian care îi privea printre gratiile celulei. Şarada continua. S-a aşezat lângă Babakov.

— Ei au nevoie să fiţi convins de tot ce aţi văzut, i-a şoptit Babakov. Dacă da, vă vor permite să mergeţi acasă.

— Dar asta cum vă va ajuta? l-a întrebat Harry. Mai ales dacă va trebui să semnez o mărturie în care voi spune că accept că aţi inventat totul.

— Pentru că vă pot spune cum puteţi obţine un exemplar din *Unchiul Joe* fără să fiţi prins.

— Este posibil?

— Da, a zis Babakov.

După ce a ascultat cu atenţie explicaţia şoptită a noului său coleg de celulă, Harry a zâmbit.

— Oare de ce nu m-am gândit la asta?

*

— Mă bucur că ţi-ai făcut timp să mă vezi, a spus Griff, mai ales acum, când eşti la mijlocul procesului surorii tale.

— Urgent nu este un cuvânt pe care să-l foloseşti des, a zis Giles şi cum ai luat primul tren spre Londra, am presupus că era ceva serios.

— Nu se va face public decât peste câteva zile, a spus Griff, dar cârtiţa infiltrată în Partidul Conservator mi-a zis că va fi o întrunire a comitetului lor executiv în seara asta şi că au un singur reper în agenda de lucru. Să ceară demisia membrului lor din parlament.

— Şi asta ar însemna alte alegeri, a zis Giles, gânditor.

— De aceea am luat primul tren spre Londra.

— Dar Biroul Central al Partidului Conservator nu-i va permite lui Fisher să demisioneze când guvernul este atât de rău văzut în sondajele de opinie.

— Nu vor avea de ales dacă presa va continua să-l numească pe Fisher „maiorul săltăreţ" şi ştii cum sunt oamenii aceştia de îndată ce simt sângele. Cinstit vorbind, nu cred că Fisher va mai rezista mai mult de câteva zile. Prin urmare, cu cât te întorci mai repede în circumscripţie, cu atât mai bine.

— O voi face de îndată ce se va termina procesul.

— Şi când va fi asta?

— Peste câteva zile, maxim o săptămână.

— Dacă ai reuşi să vii în weekendul acesta, să fi văzut făcându-ţi cumpărăturile pe Broadmead sâmbătă dimineaţa, să mergi să vezi meciul Rovers de după-amiază, apoi să asişti la slujba de duminică dimineaţă de la St Mary Redcliffe, le vei aminti oamenilor că trăieşti şi eşti bine mersi.

— Dacă vor fi alegeri anticipate, care crezi că ar fi şansele mele?

— De a fi reales drept candidat sau de a-ţi recâştiga locul?

— Ambele.

— Încă eşti candidatul preferat, cu toate că mai multe femei din executiv tot vorbesc de divorţurile tale. Dar lucrez la asta şi mă ajută faptul că ai refuzat propunerea pentru Camera Lorzilor pentru că doreai să-ţi obţii iar locul.

— Acest lucru ţi l-am spus în secret, a zis Giles.

— Iar eu l-am spus celor şaisprezece membri ai comitetului executiv, tot în secret, a replicat Griff.

Giles a zâmbit.

— Şi şansele de a-mi recăpăta locul?

— Un caniş cu o rozetă roşie ar putea câştiga alegerile anticipate dacă tot ce poate face Ted Heath este să declare stare de urgenţă ori de câte ori este o grevă.

— Atunci poate este momentul să-ţi împărtăşesc celelalte noutăţi.

Griff a ridicat o sprânceană.

— Vreau să-i cer lui Karin să se mărite cu mine.

— Nu s-ar putea s-o faci după alegerile anticipate? l-a implorat Griff.

42

Pentru toţi cei implicaţi în procesul de calomnie s-a dovedit a fi un weekend foarte lung.

După o scurtă consultaţie cu domnul Trelford, imediat după întreruperea procesului în acea zi, Giles a condus-o pe Emma în Gloucestershire.

— Preferi să stai aici în weekend? Marsden va avea grijă de tine.

— Eşti drăguţ, a zis Emma, dar ar trebui să fiu acasă în caz că mă sună Harry.

— Nu cred că este probabil, a spus Giles liniştit.

— De ce? l-a întrebat Emma.

— L-am vizitat pe sir Alan la numărul 10 ieri-dimineaţa, înainte de începerea procesului şi mi-a spus că Harry şi-a rezervat un loc la zborul BOAC de vinerea trecută, dar nu s-a urcat în avion.

— Atunci înseamnă că l-au arestat.

— Mă tem că da.

— De ce nu mi-ai spus imediat?

— Chiar înainte să te urci în boxa martorilor? Nu cred că te-ar fi ajutat.

— Sir Alan mai avea şi alte veşti?

— Mi-a zis că dacă nu vom auzi de Harry până luni dimineaţa, ministrul de externe îl va suna pe ambasadorul rus şi îi va cere explicaţii.

— Şi cu ce ne va ajuta asta?

— Îşi va da seama şi el că Harry va apărea pe prima pagină a ziarelor din toată lumea dacă nu este eliberat, ceea ce este ultimul lucru pe care l-ar dori ruşii.

— Atunci de ce l-au arestat de la bun început? a întrebat Emma.

— Pun ceva la cale, dar nici măcar sir Alan nu-şi dă seama ce anume.

Giles nu-i spusese Emmei despre experienţa lui recentă când încercase să între în Berlinul de Est, mai ales pentru că-şi închipuise că Harry probabil nu va trece de controlul paşapoartelor şi ar fi putut

fi îmbarcat cu forţa în următorul avion spre Heathrow. Nu avea niciun sens ca ei să-l aresteze pe preşedintele PEN din Anglia fără vreun motiv întemeiat. Nici măcar sovieticilor nu le plăcea publicitatea negativă dacă puteau cumva s-o evite. Ca şi sir Alan, nu-şi dădea seama ce puneau aceştia la cale

*

În timpul unui weekend în care n-a putut dormi, Emma a răspuns la scrisori, a citit, chiar a lustruit unele piese de argint, dar nu s-a îndepărtat niciodată decât cu câţiva paşi de telefon.

Sebastian a sunat sâmbătă dimineaţa şi, când i-a auzit glasul, ei i s-a părut o clipă, doar o clipă, că era Harry.

*

— Încă mai putem pierde, a fost expresia folosită de sir Edward la consultaţia cu lady Virginia vineri seara, în apartamentul lui. A sfătuit-o să petreacă un weekend liniştit, fără să stea noaptea târziu şi să nu bea prea mult. Ea trebuia să fie odihnită, calmă şi gata să se lupte cu Trelford când se va urca luni dimineaţa în boxa martorilor.

— Confirmaţi doar că întotdeauna i-aţi permis maiorului Fisher, consilierul dumneavoastră profesional, să aranjeze afacerile cu Barrington’s. „De la depărtare”, era propoziţia pe care o tot repeta el. Nu aţi auzit niciodată de domnul Benny Driscoll şi aţi fost şocată când aţi aflat că Cedric Hardcastle şi-a aruncat toate acţiunile pe piaţă în weekendul de dinainte de AGM. Aţi simţit doar, ca acţionar, că doamna Clifton ar fi trebuit să vă mărturisească adevărul şi nu să vă înşele cu platitudini. Şi, orice aţi face, nu muşcaţi momeala lui Trelford, pentru că va încerca să vă agate ca pe un păstrăv. Înotaţi în ape adânci şi nu încercaţi să

fiţi tentată să ieşiţi la suprafaţă pentru că atunci vă va prinde în cârlig şi vă va trage încet spre el. Şi, în cele din urmă, deoarece lucrurile au mers atât de bine pentru noi până acum, asta nu înseamnă că trebuie să fiţi prea încrezătoare. Am văzut prea multe cazuri pierdute în ultima zi a procesului de un client care credea că a câştigat deja. Amintiţi-vă, încă mai putem pierde.

*

Sebastian şi-a petrecut o mare parte a weekendului la bancă, încercând să recupereze rezolvarea unui vraf de corespondenţă şi a unei duzini de alte hârtii „urgente" pe care i le lăsase Rachel. I-a luat toată dimineaţa de sâmbătă ca să termine primul vraf.

Alegerea inspirată a noului preşedinte de la Farthings a domnului Bishara a fost întâmpinată în City cu apreciere, ceea ce i-a uşurat mult viaţa lui Sebastian. Câţiva clienţi şi-au închis conturile la plecarea lui Sloane, dar s-au întors şi mai mulţi când au aflat că succesorul acestuia va fi Ross Buchanan: *Sunday Times* l-a descris ca fiind un operator de bancă experimentat, intuitiv, profund.

Sebastian şi-a sunat mama duminică, înainte de prânz şi a încercat s-o asigure că nu avea motive de îngrijorare.

— Probabil nu poate să ia legătura. Îţi imaginezi cum este serviciul telefonic din Rusia?

Dar nici el nu era convins de asta. Tatăl lui îi spusese că se va întoarce la timp pentru proces şi nu putea să nu-şi amintească una dintre maximele lui preferate: „Există o singură scuză pentru a întârzia la întâlnirea cu o doamnă: moartea".

Seb a mâncat un prânz frugal cu Vic Kaufman, care era îngrijorat pentru tatăl lui, dar din alt motiv. Era prima oară când i-a spus de Alzheimer.

— Îmi dau seama cu durere că tata este o orchestră formată dintr-un singur om. El bate toba

cea mare, în timp ce noi, restul, avem voie să ne atingem doar din când în când de talgere. Poate a venit timpul ca Farthings şi Kaufman's să aibă în vedere o fuziune.

Seb nu putea pretinde că nu se gândise şi el la asta de când devenise preşedinte adjunct, dar sugestia lui Vic n-ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit, când avea atâtea alte lucruri pe cap.

— Să vorbim despre asta după ce se termină procesul. Şi, apropo, a adăugat Seb, ai grijă să fii cu ochii pe Sloane pentru că se zvoneşte prin oraş că şi el este foarte interesat de sănătatea tatălui tău.

Seb s-a întors la birou după două şi a atacat tot restul zilei mormanul de scrisori nedesfăcute. Nu a ajuns acasă până la miezul nopţii.

Un paznic îi dăduse drumul în bancă duminică dimineaţa, dar abia după-masa târziu a dat peste un plic crem marcat PRIVAT ŞI CONFIDENŢIAL, cu şase timbre cu George Washington în colţul din dreapta sus. L-a rupt şi a citit scrisoarea de la Rosemary Wolfe. Cum ar fi putut să-şi facă timp să meargă în America chiar acum? Cum ar fi putut să n-o facă?

*

Giles a făcut ce i se spusese. Şi-a petrecut dimineaţa de sâmbătă umblând în sus şi în jos pe Broadmead cu o geantă de cumpărături mare Marks&Spencer. A dat mâna cu oricine se oprea să discute cu el despre înfiorătoarea guvernare a conservatorilor şi despre acel groaznic Ted Heath. Dacă cineva deschidea subiectul maiorului Fisher, se comporta diplomatic.

— Aş vrea să mai fiţi încă membru în parlament.

— Dacă aş fi ştiut, n-aş fi votat niciodată cu el.

— Este un scandal. Afurisitul ar trebui să demisioneze, la care Giles a răspuns cu o replică bine-pregătită:

— Aceasta este decizia maiorului Fisher şi a sucursalei partidului din circumscripţia lui, deci va trebui să aşteptăm şi să vedem.

Mai târziu, s-a aşezat la barul dintr-o cârciumă aglomerată şi gălăgioasă şi a mâncat cu Griff friptura plugarului pe care au spălat-o cu o halbă de cidru de Somerset.

— Dacă Fisher îşi dă demisia şi încep alegerile anticipate, a zis Griff, am declarat deja la *Bristol Evening News* că Partidul Laburist nu-l va lua în considerare decât pe fostul membru.

— Noroc, a zis Giles, ridicând paharul. Cum ai reuşit asta?

— Am sucit câteva mâini, am reamintit de o ameninţare mai veche, am oferit câte un bacşiş şi am promis preşedintelui un MBE.

— Atunci nimic nou?

— Doar că am reamintit comitetului că în cazul în care Partidul Conservator apare cu un nume nou pe biletul de vot, poate am reuşi să rămânem la cel cu care votanţii s-au familiarizat.

— Ce tot faceţi cu zgomotul din ce în ce mai mare care se aude de la Filton? E ruşinos!

— Nu mai sunt membrul dumneavoastră în parlament, i-a amintit Giles politicos omului în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Nu ştiam. Când s-a întâmplat asta?

Chiar şi Griff a râs. După ce au ieşit din cârciumă, amândoi şi-au pus eşarfele albastru cu alb şi, împreună cu alţi şase mii de suporteri, au urmărit cum cei de la Bristol Rovers îi băteau pe cei de la Chesterfield cu 3–2.

Seara, Emma a ajuns la Barrington Hall pentru cină, dar nu se simţea în apele ei. A plecat mult înainte ca Marsden să servească cafeaua.

Giles s-a tolănit în fotoliul preferat al bunicului său, cu un coniac într-o mână şi un trabuc în cealaltă. Tocmai se gândea la Karin când a sunat telefonul. L-a înşfăcat, sperând să-l audă pe Harry, dar era Griff. Cine altcineva ar fi putut să-l sune

atât de târziu? Când Griff l-a spus noutăţile despre Fisher, lui Giles i-a părut rău pentru el, prima oară în viaţa sa.

*

Domnul Trelford şi-a petrecut weekendul pregătindu-se pentru examinarea Virginiei. Dar nu se dovedea a fi uşor. Aflase de greşeala făcută de Fisher şi şi-l putea imagina pe Eddie Makepeace sfătuind-o să-şi păstreze calmul şi să nu-l lase s-o enerveze. Oricât de greu ar fi încercat, nu găsea un scenariu cu care să treacă de apărarea lui.

Coşul de gunoi era plin şi agenda cu hârtie A4 din faţa lui era goală. Cum ar putea demonstra juriului că mama Emmei avusese dreptate când o comparase pe Virginia cu pisica ei siameză, Cleopatra? *Amândouă sunt creaturi frumoase, bine îngrijite, încrezute, îndrăzneţe şi manipulatoare care presupun că toată lumea există pe pământ doar pentru a le servi pe ele.*

Abia la două dimineaţa, când verifica minutele vechi ale consiliului Barrington's, i-a venit ideea unui alt tip de întrebări.

*

Maiorul Fisher a ieşit din parcarea Camerei Comunelor imediat după încheierea şedinţei de vineri după-masă. Unul sau doi colegi i-au urat noroc, dar n-au părut prea convinşi. Când conducea spre comitatul de vest, s-a gândit la scrisoarea pe care va fi nevoit s-o scrie în cazul în care comitetul său executiv nu-l va susţine.

A rămas în apartamentul lui toată ziua următoare, fără să întoarcă prima pagină a ziarelor de dimineaţă, uitând de micul dejun şi de *prânz* pe măsură ce treceau orele singuratice. Mult înainte ca soarele să treacă de jumătatea şantierului naval, a început să deschidă sticle şi să le golească. Seara,

a stat lângă telefon şi a aşteptat cu nerăbdare să afle dacă comitetul a votat moţiunea de Lipsă de Încredere. S-a întors în bucătărie, a deschis o conservă de sardele, dar le-a lăsat pe masă, neatinse. S-a aşezat în salon să urmărească un episod din *Dad's Army,* dar nu l-a făcut să râdă. În cele din urmă, a luat un exemplar din *Bristol Evening Post* de vineri şi s-a uitat iar la titlul de pe prima pagină:

CONSERVATORII LOCALI DECID SOARTA UNUI MP.
VEZI CONDUCĂTOR, PAGINA UNSPREZECE

A întors la pagina unsprezece. El şi editorul se înţeleseseră întotdeauna bine aşa că spera… dar n-a trecut de titlu.

FĂ CEEA CE ESTE ONORABIL, DOMNULE MAIOR

A aruncat ziarul deoparte şi nu a aprins lumina în timp ce soarele dispărea în spatele celei mai înalte clădiri.

Telefonul a sunat la zece şi douăsprezece minute. A înşfăcat receptorul şi a recunoscut imediat vocea preşedintelui sucursalei locale a partidului.

— Bună seara, Peter.

— Bună seara, domnule maior. N-o să mă învârt în jurul cozii. Îmi pare rău să-ţi spun că acest comitet nu te-a susţinut.

— A fost un rezultat apropiat?

— Mi-e teamă că nu, a spus Maynard. A fost unanim. Deci ar fi mai bine să scrii o scrisoare de demisie decât să aştepţi ca un comitet executiv să-ţi revoce alegerea în mod formal. E mult mai civilizat aşa, nu ţi se pare? Îmi pare rău, Alex.

De îndată ce a lăsat receptorul în furcă, telefonul a sunat iar. Era un reporter de la Post care îl întreba dacă doreşte să comenteze decizia unanimă de a i se cere demisia. El nici nu s-a mai obosit să spună „Fără comentarii” înainte de a trânti receptorul în furcă.

Cufundat într-o ceaţă alcoolică, s-a îndreptat nesigur pe picioare spre biroul lui, s-a aşezat şi şi-a lăsat capul pe mâini în timp ce se gândea cum să formuleze scrisoarea. A luat o foaie de hârtie cu antetul Camerei Comunelor şi a început să scrie. După ce a terminat, a aşteptat să se usuce cerneala înainte de a o împături, a o închide într-un plic şi a o pune pe masă.

S-a aplecat şi a deschis sertarul de jos al biroului, a luat revolverul de serviciu, i-a pus ţeava în gură şi a apăsat trăgaciul.

43

Sala de tribunal era pregătită şi cei doi combatanţi erau gata de luptă. Mai trebuia să sune gongul pentru ca primul pumn să poată fi dat.

De o parte a ringului stătea domnul Trelford, care-şi revedea întrebările pentru ultima oară. Giles, Emma şi Seb stăteau în spatele lui, discutând încet ca să nu-l deranjeze.

Giles s-a uitat când un sergent de poliţie a intrat în sală, a trecut de banca avocaţilor şi i-a dat domnului Trelford un plic. Cuvântul URGENT era scris sub numele lui. Trelford l-a deschis, a scos o scrisoare şi a citit-o încet. Giles n-a înţeles nimic din expresia de pe faţa avocatului, dar a recunoscut stema obişnuită verde din susul hârtiei.

Sir Edward stătea singur împreună cu clienta lui de cealaltă parte a ringului, dându-i ultimele instrucţiuni.

— Fiţi calmă, gândiţi-vă bine înainte de a răspunde la întrebări, a şoptit el. Nu vă grăbiţi. Staţi cu faţa spre juriu şi nu uitaţi că sunt singurii oameni din sală care contează.

Mulţimea s-a liniştit şi toţi s-au ridicat în picioare când a sunat clopotul pentru prima rundă, iar arbitrul a intrat în ring. Dacă doamna Justice Lane a fost surprinsă văzând galeriile publicului şi ale presei aglomerate luni dimineaţă, n-a arătat-o. S-a înclinat şi toţi ceilalţi din sala de tribunal au procedat la fel. După ce s-au aşezat la loc şi doar sir Edward a rămas în picioare, ea l-a invitat pe eminentul avocat să-şi cheme primul martor.

Virginia s-a îndreptat încet spre boxa martorilor şi, după ce a depus jurământul, abia mai putea fi auzită. Purta un taior negru de comandă care-i scotea în evidenţă silueta subţire, o pălărie neagră, lipsa de bijuterii şi foarte puţin make-up, dorind în mod clar să le reamintească celor prezenţi moartea prematură a maiorului Fisher. Dacă juriul s-ar fi

retras atunci ca să dea verdictul, rezultatul ar fi fost unanim şi sir Edward ar fi fost foarte mulţumit.

— Pentru înregistrare, vă rog să spuneţi curţii numele şi adresa dumneavoastră, i-a cerut sir Edward, aranjându-şi peruca.

— Virginia Fenwick. Locuiesc singură într-un apartament modest din Cadogan Gardens, SW3.

Giles a zâmbit. Ar fi fost mai exact: „Numele meu este lady Virginia Alice Sarah Lucinda Fenwick, singura fiică a celui de-al nouălea conte de Fenwick şi am case în Scoţia şi Toscana şi un apartament mare cu trei etaje în Knightsbridge, cu un valet, o fată în casă şi un şofer".

— Pot afirma că aţi fost măritată cu sir Giles Barrington de care sunteţi acum divorţată?

— Din păcate, da, a spus Virginia, întorcându-se către juriu. Giles a fost dragostea vieţii mele, dar familia lui nu m-a considerat niciodată suficient de bună pentru el.

Giles ar fi sugrumat-o cu plăcere pe femeie, în timp ce Emma a vrut să sară în sus şi să protesteze. Domnul Trelford şi-a pregătit întrebările lui bine repetate.

— Dar în ciuda acestora şi a tuturor suferinţelor prin care aţi trecut, tot nu-i purtaţi pică doamnei Clifton?

— Nu. În realitate mi-a fost greu să emit această citaţie la proces, deoarece doamna Clifton are multe calităţi admirabile şi a fost o preşedintă remarcabilă, transformându-se într-un model pentru tinerele profesioniste aspirante.

Domnul Trelford a scris câteva întrebări noi.

— Atunci de ce aţi solicitat procesul?

— Pentru că m-a acuzat că am încercat dinadins să-i distrug compania familiei. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Voiam doar să aflu din partea acţionarilor obişnuiţi, ca mine, dacă unul dintre directorii ei şi-a vândut tot stocul în weekendul dinaintea AGM, pentru că, după mine, acest lucru ar fi dăunat grav companiei. Dar în loc

să-mi răspundă la întrebare, ea a preferat să mă acuze oferind tuturor celor din sală impresia că nu ştiam despre ce vorbeam.

— Cuvânt cu cuvânt, a mormăit Giles în şoaptă, ceea ce l-a făcut pe domnul Trelford să zâmbească. S-a întors şi i-a şoptit:

— Aşa e, dar când sir Edward este în faţa ei ştie la ce întrebări să se aştepte. Când o voi chestiona eu, nu va mai avea niciun scenariu pe care să se bazeze.

— Vă referiţi mai ales, a zis sir Edward, la răspunsul doamnei Clifton la întrebarea validă pe care aţi pus-o la AGM.

— Da. În loc să răspundă la acea întrebare, ea a preferat să mă umilească şi să-mi distrugă reputaţia în faţa unui auditoriu mare, dintre care mulţi erau prietenii mei. Nu am avut de ales decât să cer ajutorul legii.

— Şi v-aţi referit cu acea ocazie nu la maiorul Fisher, după cum a sugerat eronat doamna Clifton, ci la domnul Cedric Hardcastle care, după cum aţi arătat, şi-a vândut întregul stoc în weekendul de dinaintea AGM, punând astfel întreaga companie în pericol.

— Este adevărat, sir Edward.

— Chiar şi-a fluturat genele? a şoptit Giles.

— Iar răposatul maior Fisher era unul dintre consilierii dumneavoastră financiari?

— Da, şi ori de câte ori mi-a recomandat să cumpăr sau să vând acţiuni, i-am urmat sfatul. Întotdeauna mi s-a părut că este un om cinstit, demn de încredere şi profesionist.

Emma nici nu se mai putea uita la juriu! Giles a făcut-o, totuşi şi a văzut cum se agăţau de fiecare cuvânt al Virginiei.

Sir Edward şi-a coborât vocea, ca un mare actor înainte de replica finală.

— Permiteţi-mi să vă întreb acum, lady Virginia, dacă regretaţi începerea acestui proces de defăimare împotriva doamnei Clifton?

— Da, sir Edward. Moartea tragică şi inutilă a dragului meu prieten, maiorul Alex Fisher, face ca rezultatul acestui proces să fie lipsit de importanţă. Dacă prin retragerea acestei acţiuni i-aş fi putut salva viaţa, aş fi făcut-o fără nicio ezitare. Ea s-a întors cu faţa spre juriu, şi-a scos o batistă din mânecă şi a şters o lacrimă imaginară.

— Îmi pare rău că a trebuit să treceţi prin aceste chinuri, lady Virginia aşa de curând după moartea prietenului şi consilierului dumneavoastră, maiorul Fisher. Nu mai am întrebări, doamnă.

Dacă ar fi fost singuri în cameră, Trelford şi-ar fi felicitat învăţatul prieten pentru această examinare. Şi-a deschis dosarul şi a văzut cuvintele lui Giles, scrise în susul primei pagini. FĂ-O SĂ-ŞI PIARDĂ CUMPĂTUL. S-a uitat la prima întrebare, nou adăugată.

— Lady Virginia, a zis el, subliniind cuvântul „lady", i-aţi spus tribunalului despre admiraţia pe care o aveţi faţă de doamna Clifton şi devotamentul faţă de fratele ei, sir Giles Barrington, dar, în ciuda acestora, n-aţi invitat niciun membru al familiilor Barrington sau Clifton la nunta dumneavoastră cu sir Giles.

— A fost o decizie luată în comun, domnule Trelford. Giles a avut aceeaşi părere ca mine.

— Dacă aşa stau lucrurile, lady Virginia, poate aţi putea explica vorbele tatălui dumneavoastră din timpul nunţii, înregistrate în *Daily Express* de William Hickey: *Fiica mea ar fi anulat totul dacă Giles n-ar fi fost de acord cu cererile ei.*

— Titlu de tabloid, scris pentru a vinde ziarele, domnule Trelford. Cinstit vorbind, mă mir că recurgeţi la astfel de subterfugii.

Sir Edward nu şi-a putut ascunde un surâs. Clienta lui văzuse această lovitură venind şi fusese pregătită.

— Şi mai târziu, în dovezile oferite, a spus Trelford, trecând delicat mai departe, aţi continuat

s-o blamaţi pe doamna Clifton pentru divorţul dumneavoastră.

— Ea poate fi o femeie foarte hotărâtă, a zis Virginia, după cum cred că aţi descoperit şi dumneavoastră.

— Dar nu se ştie că divorţul dumneavoastră n-a avut nicio legătură cu doamna Clifton, ci a fost cauzat de certurile purtate cu soţul dumneavoastră pentru că a fost înlăturat din testamentul mamei lui?

— Nu este adevărat, domnule Trelford. Moştenirea lui Giles nu m-a interesat niciodată. M-am căsătorit cu el la bogăţie şi sărăcie şi cinstit vorbind, dacă tot aţi pomenit de asta, eu eram mai bogată decât el.

Această replică a cauzat râsete în tribunal, iar judecătoarea s-a încruntat furioasă.

— Deci nu dumneavoastră aţi insistat ca sir Giles să emită o citaţie pe numele surorii lui disputând validitatea testamentului mamei sale? Sau era altă decizie luată de comun acord?

— Nu, a fost hotărârea lui Giles. Cred că atunci eu am fost împotrivă.

— Poate aţi dori să vă reformulaţi răspunsul, lady Virginia, pentru că-l pot chema oricând pe sir Giles ca martor şi să-l rog să precizeze despre ce a fost vorba exact.

— Ei bine, mi s-a părut că Giles a fost urât tratat de familia lui şi că avea dreptul cel puţin să chestioneze validitatea testamentului mamei sale pentru că acesta fusese scris când biata doamnă era la spital, doar cu câteva zile înainte de a muri.

— Şi care a fost atunci decizia tribunalului?

— Judecătorul a decis că mama doamnei Clifton era bolnavă.

— Nu, doamnă, nu a făcut-o. Am decizia domnului Justice Cameron în mână. El a declarat că testamentul era valid şi că mama doamnei Clifton avea mintea sănătoasă când l-a scris. Ceea

ce este deosebit de relevant, având în vedere ce a spus despre dumneavoastră atunci.

Sir Edward s-a ridicat repede în picioare.

— Domnule Trelford, a spus judecătoarea, iritată, înainte ca sir Edward să-şi spună părerea, am mai mers pe drumul acesta şi am ajuns într-o fundătură. Aţi înţeles?

— Îmi cer scuze, doamnă judecătoare. Aţi avea vreo obiecţie dacă aş întreba-o pe lady Virginia dacă aş putea citi…

— Da, aş avea, domnule Trelford, treceţi mai departe, a zis ea, hotărâtă.

Trelford s-a uitat la juraţi. Şi cum se vedea clar pe figurile lor că ignoraseră instrucţiunile judecătoarei de a nu citi rapoartele din ziare ale cazului şi cunoşteau părerea mamei doamnei Clifton despre lady Virginia, a fost mulţumit să asculte cererea judecătoarei şi să continue.

— Lady Virginia, sunteţi conştientă că, în ciuda deciziei judecătorului în favoarea doamnei Clifton şi a surorii sale, dr. Grace Barrington, amândouă au fost de acord că fratele lor poate continua să locuiască în casa familiei din Gloucestershire, precum şi în casa din Londra a familiei din Smith Square, iar doamna Clifton şi soţul ei au rămas în casa mai modestă Manor House?

— Nu cunosc care au fost aranjamentele domestice ale lui Giles după ce am divorţat de el pentru adulter şi cu atât mai puţin ce punea la cale doamna Clifton.

— Nu aveaţi idee ce punea la cale doamna Clifton, a repetat domnul Trelford. În care caz, lady Virginia, ori aveţi o memorie foarte slabă, ori foarte selectivă, pentru că doar acum câtva minute aţi spus juriului cât de mult o admiraţi pe doamna Clifton. Permiteţi-mi să vă amintesc cuvintele dumneavoastră exacte. A întors încet o pagină din dosar. „Emma are multe calităţi admirabile şi a fost o preşedintă remarcabilă, transformându-se într-un model pentru tinerele profesioniste

aspirante.” Aceasta nu a fost întotdeauna părerea dumneavoastră, nu-i aşa, lady Virginia?

— Părerea mea despre doamna Clifton nu s-a schimbat şi menţin cele spuse.

— Ati cumpărat şapte virgulă cinci la sută din stocul Barrington’s?

— Maiorul Fisher a făcut-o în numele meu.

— Pentru ce scop?

— Ca o investiţie pe termen lung.

— Şi nu pentru că doreaţi un loc în consiliul companiei?

— Nu, maiorul Fisher, după cum ştiţi prea bine, reprezenta interesele mele în consiliu.

— Dar în 1958 n-a făcut-o, deoarece în acel an aţi apărut la Adunarea Generală Extraordinară a companiei Barrington’s în Bristol, cerându-vă locul în consiliu şi dreptul de a vota cine va fi următorul preşedinte al companiei. Pentru înregistrare, lady Virginia, cu cine aţi votat?

— Am votat pentru maiorul Fisher.

— Vreţi să spuneţi că aţi votat împotriva doamnei Clifton?

— Sigur că nu. Am ascultat ambele prezentări foarte atentă şi am decis în favoarea maiorului Fisher şi nu a doamnei Clifton.

— Ei bine atunci, este clar că aţi uitat ce aţi spus cu acea ocazie; dar a fost înregistrat în minutele întrunirii aşa că permiteţi-mi să vă amintesc: *Nu cred că femeile au fost lăsate pe pământ pentru a conduce consilii, a fi lideri de sindicate, a construi pacheboturi de lux sau pentru a obţine sume mari de bani de la bancherii din City.* Nu sună ca un îndemn pentru tinerele femei aspirante la o profesie intelectuală.

— Poate ar trebui să continuaţi să citiţi, domnule Trelford şi să nu alegeţi citatele cu atâta grijă.

Trelford s-a uitat dincolo de paragraful subliniat şi a ezitat. Doamna Justice Lane l-a întrerupt.

— Aş vrea să aud ce a mai avut de spus lady Virginia cu acea ocazie.

— Şi eu, a spus sir Edward, suficient de tare pentru ca să audă toţi din sală.

Trelford a citit cu neplăcere următoarele două rânduri.

— *Îl voi susţine pe domnul maior Fisher şi sper ca doamna Clifton să accepte generoasa ofertă a maiorului de a-i fi adjunct.* Domnul Trelford s-a uitat în sus.

— Vă rog să continuaţi, a zis lady Virginia.

— *Am venit aici cu mintea deschisă, dorind să-i acord beneficiul îndoielii, dar din păcate ea nu s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor mele.*

— Cred că vă veţi da seama, domnule Trelford, a spus Virginia, că dumneavoastră aveţi o memorie slabă sau selectivă şi nu eu.

Sir Edward a aplaudat, cu toate că nu şi-a atins în realitate mâinile.

Domnul Trelford a schimbat repede subiectul.

— Să trecem la cuvintele doamnei Clifton despre dumneavoastră. V-aţi plâns că au fost defăimătoare şi insultătoare?

— Sigur că da.

— *Dacă a fost intenţia dumneavoastră de a distruge compania, lady Virginia,* a continuat Trelford*, de parcă nu ar fi fost întrerupt, atunci… aţi eşuat lamentabil pentru că aţi fost învinsă de oameni obişnuiţi şi decenţi care doresc ca această companie să aibă succes.* Acum, maiorul Fisher a recunoscut că el a făcut tranzacţiile cu acţiunile Barrington doar ca să câştige bani, ceea ce, în cazul lui, era ilegal…

— În cazul lui, dar nu într-al meu, a zis lady Virginia. În cazul meu, el pur şi simplu acţiona ca reprezentant. Din câte ştiu eu, le-a mai dat aceste sfaturi şi altor clienţi.

— Deci maiorul Fisher nu era un prieten apropiat care vă anunţa ce se întâmplă în consiliul

companiei Barrington's, ci doar un consultant profesional?

— Chiar dacă eram prieteni, domnule Trelford, când era vorba de afaceri, el acţiona în numele meu ca un profesionist.

— Aş sugera, lady Virginia, că atunci când este vorba de afaceri, el nu acţiona ca un profesionist, ci ca un căpcăun şi, după cum a sugerat doamna Clifton, voi doi aţi planificat de trei ori să distrugeţi compania.

— Domnule Trelford, cred că mă confundaţi cu Cedric Hardcastle, un director al companiei, care şi-a vândut întregul stoc în weekendul de dinaintea AGM. Când i-am pus doamnei Clifton o întrebare perfect legitimă despre cine era acel director, ea i-a uitat convenabil numele. Mai este cineva aici cu o memorie slabă sau selectivă.

Zâmbetul lui sir Edward era din ce în ce mai larg, în timp ce domnul Trelford părea din ce în ce mai puţin sigur pe el. A întors repede altă pagină.

— Regretăm cu toţii tragica moarte a maiorului Fisher…

— Eu o regret în mod sigur, a spus Virginia. Şi, după cum am spus mai înainte, ceea ce sunt sigură că aţi scris cuvânt cu cuvânt, domnule Trelford, nu m-aş fi gândit să încep acest proces dacă aş fi crezut măcar o clipă că ar fi putut duce la tragica şi inutila moarte a dragului meu prieten.

— Îmi amintesc într-adevăr cuvintele dumneavoastră, lady Virginia, dar mă întreb dacă aţi observat că exact înainte de deschiderea procedurilor de azi-dimineaţă, un poliţist a intrat în sală şi mi-a dat o scrisoare?

Sir Edward s-a apropiat de marginea scaunului, gata să sară.

— V-ar surprinde să aflaţi că mi-a fost adresată mie şi că era de la dragul dumneavoastră prieten, maiorul Fisher?

Dacă domnul Trelford ar fi dorit să continue, cuvintele i-ar fi fost înecate în cacofonia de

zgomot care a venit din toate părţile sălii de judecată. Doar judecătoarea şi juriul au rămas impasibili. El a aşteptat să se facă linişte înainte de a continua.

— Lady Virginia, doriţi să citesc curţii ultimele cuvinte ale dragului dumneavoastră prieten, maiorul Fisher, scrise cu câteva momente înainte de a muri?

Sir Edward a sărit în sus.

— Doamnă judecătoare, nu am văzut această scrisoare printre probe, aşa că nu am idee dacă este admisibilă sau autentică.

— Pata de sânge de pe plic sugerează autenticitatea sa, doamnă judecătoare, a zis Trelford, fluturând plicul în faţa juriului.

— Nici eu n-am văzut scrisoarea, sir Edward, a spus judecătoarea, aşa că nu este admisibilă până ce nu spun eu că este.

Trelford a fost mulţumit că ei continuau să discute aspectele juridice referitoare la admiterea sau nu a scrisorii ca probă, conştient că marcase un punct fără să prezinte nicio dovadă.

Giles a studiat expresia de sfinx de pe figura lui Trelford şi n-a mai fost sigur dacă avocatul Emmei voia ca scrisoarea să fie citită sau nu în faţa tribunalului, dar ceea ce începuse ca o dimineaţă triumfătoare pentru lady Virginia introdusese iar o sămânţa de bănuială în minţile juraţilor. Toţi ochii din sală erau aţintiţi asupra lui.

Domnul Trelford a pus scrisoarea înapoi în buzunarul interior al robei sale. I-a zâmbit judecătoarei şi a zis:

— Nu mai am întrebări, doamnă judecătoare.

44

Când s-a deschis uşa marţi dimineaţa, cei doi gardieni au intrat şi i-au găsit pe Harry şi pe Babakov stând pe jos în colţurile opuse ale celulei, fără să vorbească.

L-au înşfăcat pe Babakov şi, în timp ce-l trăgeau afară din celulă, Harry şi-a aplecat capul de parcă n-ar fi dorit să aibă ceva de-a face cu el. După un moment, au apărut alţi gardieni, mergând mai domol. Cu toate că l-au strâns pe Harry bine de mâini, nu l-au brutalizat, nu l-au împins şi nici nu l-au târât afară din celulă, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă ar fi fost posibil ca planul lui Babakov să fi mers. Totuşi, gardienii nu i-au dat drumul lui Harry când îl conduceau pe scări, de-a lungul coridorului şi în sala de tribunal, de parcă s-ar fi temut să nu fugă. Dar unde să fi fugit şi cât de departe îşi imaginau ei că ar fi ajuns?

Harry insistase ca Babakov să doarmă pe singura saltea subţire din celula strâmtă, dar rusul refuzase, explicându-i că nu-şi permitea să se obişnuiască cu un asemenea lux când urma să se întoarcă în Siberia, la salteaua lui din piatră, chiar marţi noaptea. Dormitul pe paiele împrăştiate pe podea era un lux suficient în weekend. Adevărul era că niciunul dintre ei nu dormise, ceea ce i-a amintit lui Harry de zilele petrecute în spatele liniilor inamice. Când gardienii au venit marţi dimineaţa să-i ia, erau amândoi extenuaţi mental şi fizic pentru că folosiseră fiecare oră pentru provocarea care-i aştepta.

Când cei doi gardieni l-au dus pe Harry în sala de tribunal, a fost surprins să-i găsească pe procurorul şef şi juriul la locurile lor. Abia a avut timp să-şi tragă răsuflarea înainte ca uşa din spatele camerei să se deschidă şi să-i lase să intre pe cei trei judecători, care s-au întors la locurile lor de pe estradă.

Din nou, preşedinta tribunalului nici nu s-a uitat înspre Harry, ci s-a întors către juriu. A deschis un dosar din faţă şi a început ceea ce Harry a presupus că ar fi fost rezumatul ei. A vorbit doar câteva minute, foarte rar ridicând capul de pe text. Harry s-a întrebat cine oare-l scrisese şi când.

— Tovarăşi, aţi auzit toate dovezile şi aţi avut destul timp să vă gândiţi la verdict. Poate să existe vreo îndoială că prizonierul este vinovat de infracţiunile pentru care a fost acuzat şi că merită o condamnare lungă? Juriul ar putea fi interesat de faptul că aceasta nu este prima condamnare a prizonierului. El deja a mai fost condamnat pentru omucidere în Statele Unite, dar acest lucru nu trebuie să vă influenţeze pentru că doar dumneavoastră singuri trebuie să decideţi dacă este vinovat.

Harry a trebuit să admire faptul că ceilalţi doi judecători păreau serioşi în timp ce ea continua să citească declaraţia pregătită.

— Tovarăşi, as dori mai întâi să vă întreb dacă mai trebuie să vă gândiţi la verdict?

Un bărbat aşezat în marginea din dreapta a primului rând, cum se cuvine unui şef, s-a ridicat şi, respectând scenariul, a spus:

— Nu, tovarăşă preşedinte.

— Aţi dat verdictul?

— Da, tovarăşă preşedinte.

— Acest verdict este unanim?

— Da, este, tovarăşă preşedinte.

— Şi care este verdictul dumneavoastră?

Fiecare dintre cei doisprezece membri ai juriului a luat o bucată de hârtie şi a ridicat-o în sus, arătând cuvântul VINOVAT.

Harry ar fi vrut să sublinieze că exista doar o singură bucată de hârtie pe fiecare scaun, dar, după cum îl sfătuise Anatoli, s-a uitat spăşit când tovarăşa preşedinte s-a întors spre el pentru prima oară.

— Juriul, a declarat ea, v-a găsit în unanimitate vinovat de crimă premeditată împotriva statului, prin urmare eu nu ezit să vă condamn doisprezece ani la închisoare într-un lagăr de muncă forţată unde veţi împărţi din nou o celulă cu prietenul dumneavoastră criminal, Babakov. A închis dosarul şi a făcut o pauză lungă înainte de a adăuga: Totuşi, după cum a recomandat tovarăşul colonel Marinkin, vă ofer o ultimă şansă de a semna o mărturie prin care să vă recunoaşteţi crima şi groaznica greşeală pe care aţi făcut-o. Dacă veţi proceda aşa, sentinţa vă va fi suspendată, veţi fi extrădat şi nu vi se va mai permite să vizitaţi Uniunea Sovietică sau oricare altă ţară din Blocul de Est. Dacă o veţi face, sentinţa dumneavoastră va intra imediat în vigoare. După o altă pauză a spus: Doriţi să semnaţi mărturia?

Harry şi-a aplecat capul şi a spus liniştit:

— Da, o voi semna.

Pentru prima oară cei trei judecători au arătat urme de emoţie – de fapt de surpriză. Preşedinta nu şi-a putut ascunde uşurarea, dezvăluind fără intenţie ceea ce voiseră de la început stăpânii ei.

— Atunci vă puteţi apropia de podium, a zis ea.

Harry s-a ridicat şi a trecut de cei trei judecători. I s-au arătat două copii ale mărturiei, una în rusă şi cealaltă în engleză, pe care le-a citit cu atenţie.

— Acum veţi citi confesiunea în faţa curţii.

Harry a citit mai întâi versiunea în rusă, ceea ce a adus un zâmbet pe buzele tovarăşei judecătoare. După aceea a luat versiunea engleză şi a început s-o recite. Uitându-se la privirile inexpresive ale celor din sală, s-a întrebat dacă era cineva care înţelegea vreun cuvânt în engleză. S-a decis să-şi asume un risc, schimbând câte un cuvânt, ca să vadă cum reacţionează.

— Eu, Harry Clifton, cetăţean al Marii Britanii şi preşedinte al PEN, involuntar şi supus *unor presiuni,* am semnat această *confuzie.* Mi-am petrecut ultimii trei *ani* cu Anatoli Babakov care

mi-a dat de înţeles că a lucrat *într-adevăr* la Kremlin şi s-a întâlnit cu tovarăşul Stalin *de mai multe ori.* Babakov a admis, de asemenea, că romanul scris despre tovarăşul Stalin a fost *un fapt şi nu* provine din imaginaţia sa.

Voi *continua* să solicit eliberarea lui Babakov din închisoare, acum când sunt conştient până unde poate merge acest *tribunal* pentru a înşela publicul cu această fraudă. Sunt foarte recunoscător tribunalului pentru *letargia* de care a dat dovadă cu această ocazie şi pentru că îmi permite să revin în ţara mea.

Preşedinta i-a dat un pix şi el era gata să semneze ambele copii când s-a decis să-şi asume al doilea risc.

*

— Membri ai juriului, a spus doamna Justice Lane. Îmi revine acum sarcina de a rezuma ceea ce s-a dovedit a fi un caz complex. Unele fapte nu sunt discutabile. Doamna Clifton nu a negat că, atunci când s-a adresat adunării generale anuale a companiei familiei sale, a dat următorul răspuns unei întrebări a lui lady Virginia Fenwick şi mai târziu l-a înregistrat în minutele adunării. *Dacă a fost intenţia dumneavoastră de a distruge compania, lady Virginia, atunci… aţi eşuat lamentabil pentru că aţi fost învinsă de oameni obişnuiţi şi decenţi care doresc ca această companie să aibă succes.*

Reclamata, doamna Clifton, a declarat că vorbele ei au fost justificate, iar reclamanta, lady Virginia, susţine că sunt o defăimare. Dacă sunt sau nu este motivul acestui proces şi decizia finală vă aparţine dumneavoastră.

Cea mai mare provocare, dacă vă pot sugera asta, este să judecaţi cele două femei implicate în caz. Le-aţi văzut pe amândouă în boxa martorilor şi bănuiesc că v-aţi făcut o părere despre cea pe

care o consideraţi mai credibilă. Nu vă lăsaţi influenţaţi de faptul că doamna Clifton este preşedinta unei companii publice şi prin urmare ar trebui să i se acorde o oarecare libertate când răspunde unei întrebări de la o persoană pe care o bănuieşte a fi ostilă. Trebuie să hotărâţi dacă ea a calomniat-o pe lady Virginia sau nu.

De asemenea, nu trebuie să vă lăsaţi impresionaţi peste măsură de faptul că lady Virginia este fiica unui conte. Trebuie s-o trataţi la fel cum v-aţi trata vecina de alături.

Când vă retrageţi în camera juriului pentru a vă gândi la verdict, staţi cât timp aveţi nevoie. Eu nu mă grăbesc. Şi nu uitaţi că decizia pe care o veţi lua va afecta aceste doamne pentru tot restul vieţii lor.

Dar mai întâi trebuie să alegeţi un preşedinte care va acţiona ca purtător de cuvânt. Când aţi stabilit verdictul, vă rog anunţaţi-l pe aprodul juriului că doriţi să vă întoarceţi în sala de judecată, astfel încât să-i pot informa direct şi indirect pe cei implicaţi în caz să se întoarcă pentru a vă auzi decizia. Îl voi ruga acum pe aprod să vă conducă în sala juriului pentru ca să începeţi deliberarea.

Un bărbat înalt, elegant, cu o postură militară şi îmbrăcat cu ceva care semăna cu roba unui director de şcoală a înaintat şi i-a condus pe cei şapte bărbaţi şi cinci femei din juriu afară din sala de tribunal. După câteva minute, judecătoarea s-a ridicat şi ea, s-a înclinat în faţa curţii şi s-a întors în camerele ei.

— Cum ţi s-a părut rezumatul ei? a întrebat Emma.

— Măsurat şi corect, i-a spus domnul Trelford. Nu aveţi pentru ce să vă plângeţi.

— Şi cât timp credeţi că le va lua pentru a da verdictul? a întrebat Giles.

— E imposibil de prevăzut. Dacă toţi sunt de acord, ceea ce mi se pare improbabil, cam vreo

două ore. Dacă sunt divizaţi, ar putea dura câteva zile.

— Aş putea citi scrisoarea pe care v-a trimis-o maiorul Fisher? a întrebat Sebastian, inocent.

— Nu, nu puteţi, domnule Clifton, a spus Trelford, împingând şi mai mult plicul în buzunarul interior, aşa cum nu-l poate vedea nimeni altcineva, decât dacă doamna Justice Lane îmi permite să-i dezvălui conţinutul. Nu pot şi nu o voi face în lipsa acordului expres dat de judecătoare. Bună încercare, totuşi, i-a zâmbit el lui Sebastian.

*

— Cât mai trebuie să ne învârtim pe aici? a întrebat Virginia, care stătea împreună cu avocatul ei de cealaltă parte a sălii de judecată.

— Nu am nicio idee, a zis sir Edward. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice o zi sau două.

— Şi de ce maiorul Fisher i-a adresat ultima sa scrisoare lui Trelford şi nu dumneavoastră?

— Nu mi-am dat încă seama de ce. Dar mărturisesc că sunt nedumerit pentru care motiv Trelford n-a presat-o mai tare pe judecătoare să citească scrisoarea juriului, dacă ar fi putut fi de folos clientei sale.

— Poate bluffa?

— Sau bluffa bluff-ul.

— Pot să plec vreo două ore? a întrebat Virginia. Mai trebuie să fac ceva.

— De ce nu? Nu cred că juriul va reveni înainte de după-amiaza aceasta.

45

Harry nu se aşteptase ca o maşină cu şofer să-l conducă la aeroport şi a fost chiar şi mai surprins când a văzut cine era şoferul.

— Am vrut să mă asigur că nu pierdeţi avionul, i-a spus colonelul Marinkin.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule colonel, a zis Harry, ieşindu-şi din rol.

— Nu faceţi pe deşteptul cu mine, domnule Clifton. Gara este mai aproape decât aeroportul şi nu e prea târziu ca să vă alăturaţi domnului Babakov într-o călătorie cu bilet de întors peste doisprezece ani.

— Dar am semnat mărturia, a zis Harry, încercând să pară amabil.

— Despre care ştiu că a fost transmisă deja tuturor ziarelor importante din Vest, de la *New York Times* până la *Guardian.* Cred că se va afla deja pe pagina întâi înainte să aterizaţi la Heathrow aşa că, şi dacă aţi încerca să vă deziceţi…

— Pot să vă asigur, domnule colonel că, spre deosebire de Sfântul Petru, nu va fi nevoie să mă dezic de nimic. L-am văzut pe Babakov aşa cum e în realitate. Şi, oricum, când un englez îşi dă cuvântul, şi-l ţine.

— Mă bucur, a spus colonelul în timp ce accelera pe autostradă şi-şi împingea piciorul tare în jos. În câteva secunde, indicatorul ajunsese la optzeci de kilometri pe oră. Harry s-a agăţat de panoul de bord în timp ce colonelul se strecura prin trafic şi, pentru prima oară de când pusese piciorul în Rusia, s-a speriat de-a binelea. Când au trecut pe lângă Ermitaj, colonelul n-a putut rezista să nu-l întrebe:

— Aţi vizitat vreodată Ermitajul, domnule Clifton?

— Nu, a zis Harry, dar întotdeauna mi-am dorit s-o fac.

— Păcat, pentru că de acum înainte nu veţi mai putea, a comentat colonelul în timp ce depăşea două camioane.

Harry a început să se relaxeze abia când a văzut terminalul aeroportului şi colonelul a încetinit la patruzeci. Spera ca avionul să decoleze înainte ca primele ediţii ale ziarelor să ajungă în stradă, altfel ar fi putut la fel de bine să se afle în trenul spre Siberia şi cum nu spera să treacă de vamă în mai puţin de două ore, timpul era foarte scurt.

Brusc, maşina s-a abătut de la drum, a trecut printr-o poartă ţinută deschisă de doi gardieni şi a intrat pe pistă. Colonelul a evitat un avion cu aceeaşi nepăsare cu care evitase maşinile de pe drum. S-a oprit lângă scările altui avion unde doi paznici, care în mod clar îl aşteptaseră, au sărit în sus şi l-au salutat chiar înainte să coboare din maşină. Marinkin a ieşit şi Harry l-a urmat.

— Nu mă lăsaţi să vă reţin, a spus colonelul. Asiguraţi-vă doar că nu veţi reveni, pentru că dacă o veţi face, voi fi lângă avion, aşteptându-vă. Nu şi-au strâns mâinile.

Harry a urcat scara cât de repede a putut, ştiind că nu va fi în siguranţă până ce avionul nu va decola. Când a ajuns pe ultima treaptă, stewardul-senior a înaintat spre el şi i-a zis:

— Bine aţi venit, domnule Clifton. Lăsaţi-mă să vă conduc la locul dumneavoastră. Era evident că fusese aşteptat. Stewardul l-a condus în rândul din spate de la clasa întâi şi Harry a fost mulţumit să vadă că scaunul de lângă el era gol. Nici nu s-a aşezat bine că uşile avionului s-au închis şi a apărut semnul de închidere a centurilor. El tot nu era încă gata să respire uşurat.

— Ce pot să vă aduc după ce decolăm, domnule Clifton? a întrebat stewardul.

— Cât durează zborul?

— Cinci ore şi jumătate, inclusiv o escală la Stockholm.

— O cafea neagră tare, fără zahăr, două creioane şi cât de multă hârtie de scris aveţi disponibilă. Şi aţi putea să mă anunţaţi când nu vom mai fi în spaţiul aerian rus?

— Desigur, domnule, a zis stewardul, de parcă primea astfel de cereri în fiecare zi.

Harry şi-a închis ochii şi a încercat să se concentreze în timp ce avionul începea să ruleze spre capătul îndepărtat al pistei, pregătindu-se pentru decolare. Anatoli îi explicase că ştia cartea pe dinafară şi-şi petrecuse ultimii şaisprezece ani repetând-o iar şi iar, sperând că într-o zi va fi eliberat şi atunci va fi publicată.

De îndată ce semnul pentru centurile de siguranţă s-a stins, stewardul s-a întors şi i-a dat lui Harry o duzină de hârtii cu antetul BOAC şi două pixuri.

— Mi-e teamă că nu vor ajunge nici pentru primul capitol, a zis Harry. Îmi mai puteţi aduce?

— Voi face tot ce pot, a spus stewardul. Aţi vrea să prindeţi vreo două ore de somn în timpul zborului?

— Nu, dacă aş putea să evit asta.

— Atunci v-aş sugera să lăsaţi lampa de citit aprinsă aşa că, atunci când iluminarea avionului va fi diminuată, să puteţi continua să lucraţi.

— Mulţumesc.

— Aţi dori să vedeţi meniul de la prima clasă, domnule?

— Doar dacă pot scrie pe spatele lui.

— Poate un cocktail, atunci?

— Nu, rămân la cafea, mulţumesc. Şi pot să spun ceva care va părea foarte grosolan, dar vă sigur că este fără intenţie?

— Desigur, domnule.

— S-ar putea să nu mai vorbiţi cu mine până ce ajungem la Stockholm?

— Cum doriţi, domnule.

— Numai ca să mă anunţaţi când am ieşit din spaţiul aerian rus. Stewardul a încuviinţat. Vă

mulţumesc, domnule, a spus Harry, apoi a luat un pix şi a început să scrie.

L-am întâlnit prima oară pe Stalin când am absolvit Institutul de Limbi Străine în 1941. Eram într-un grup de absolvenţi cărora li se acordau premii şi dacă mi-aţi fi spus că-mi voi petrece următorii treisprezece ani lucrând pentru un monstru care l-ar putea face pe Hitler să semene cu un pacifist, nu v-aş fi crezut.

Dar nu este decât vina mea, pentru că nu mi s-ar fi oferit o slujbă la Kremlin dacă n-aş fi fost şef de promoţie şi nu aş fi primit medalia Lenin. Dacă aş fi fost al doilea, aş fi însoţit-o pe nevasta mea, Elena, aş fi predat engleza într-o şcoală de stat şi nu aş fi ajuns o notă de subsol în istorie.

Harry s-a oprit, încercând să-şi amintească un paragraf care începea cu: *În primele şase luni…*

În primele şase luni, am lucrat într-un birou mic într-una dintre clădirile exterioare aflată în interiorul zidului roşu care înconjura cele 69 de pogoane ale Kremlinului. Munca mea era să traduc discursurile conducătorului din rusă în engleză, fără să ştiu dacă le citea cineva. Dar într-o zi, doi membri ai miliţiei secrete (NKVD) au apărut în biroul meu şi mi-au ordonat să-i însoţesc. Am fost condus afară din clădire prin curte şi am intrat în senat, o clădire în care nu mai fusesem până atunci. Cred că am fost percheziţionat de o duzină de ori până ce mi s-a permis să intru într-un birou mare unde m-am trezit în prezenţa tovarăşului Stalin, secretarul general al partidului. Eram mai înalt decât el, cu toate că n-am decât un metru şaptezeci şi opt înălţime, dar ceea ce-mi amintesc cel mai mult sunt ochii aceia galbeni care mă fixau. Am sperat că nu-şi putea da seama că tremuram. Am aflat după mai mulţi ani că devenea bănuitor în

prezenţa oricărui angajat al statului care nu tremura când apărea prima oară în faţa lui. Oare de ce dorea să mă vadă? Clement Attlee fusese ales prim-ministru englez, iar Stalin dorea să ştie cum de era posibil ca un pitic atât de anost (Attlee era cu câţiva centimetri mai scund decât Stalin) să-l înlocuiască pe Winston Churchill pe care-l admira şi respecta. După ce i-am explicat metodele sistemului electoral britanic, mi-a spus doar: „Asta e ultima dovadă că democraţia nu merge."

O ceaşcă de cafea aburindă, a doua pentru Harry şi mai multe coli de hârtie de diverse forme şi mărimi i-au fost aduse de tăcutul steward.

*

Sebastian a luat un taxi până la Înalta Curte de Justiţie puţin după ora unsprezece. Când era gata să iasă din cameră, Rachel îi lăsase ziarele de dimineaţă şi trei dosare groase pe birou. A încercat să-şi spună că lucrurile vor reveni la normal săptămâna viitoare. Nu mai putea amâna mult să-i spună lui Ross Buchanan că intenţiona să plece în America şi să afle dacă avea vreo şansă s-o recâştige pe Samantha, cu toate că nu era nici măcar sigur dacă ea va accepta să-l vadă. Ross o întâlnise pe Samantha în prima călătorie a navei *Buckingham* şi o descrisese mai târziu ca fiind cea mai valoroasă posesiune a lui pe care o lăsase să plece.

— Nu am lăsat-o să plece, a încercat Seb să-i explice şi dacă aş putea s-o iau înapoi, aş face-o. Cu orice preţ.

Pe când taxiul îşi croia drum prin traficul dimineţii, se tot uita la ceas, sperând că va ajunge înainte de întoarcerea juriului.

Tocmai plătea şoferului, când a văzut-o pe Virginia. A îngheţat pe loc. A recunoscut-o cu toate

că era cu spatele la el. Acel aer de încredere dat de generaţiile trecute, stilul, clasa, ar fi făcut-o să iasă în evidenţă în orice mulţime. Dar de ce se ascunsese într-o alee şi discuta, dintre toţi oamenii, cu Desmond Mellor? Seb nici nu ştia că se cunosc, dar de ce nu era surprins? Îi va spune imediat unchiului Giles şi-l va lăsa pe el să decidă dacă ar fi trebuit s-o anunţe şi pe Emma. Poate nu înainte de terminarea procesului.

S-a strecurat într-un şir de pietoni, asigurându-se că niciunul nu-l va vedea. Când a intrat în Curtea Regală de Justiţie, a alergat în susul scării largi, ferindu-se de avocaţii cu peruci, precum şi de martori şi de reclamaţi care şi-ar fi dorit să nu fi fost acolo, până ce a ajuns în holul curţii de judecată paisprezece.

— Aici, Seb, a strigat cineva.

Seb s-a uitat în jur şi i-a văzut pe Giles şi pe mama lui în colţul holului, discutând cu domnul Trelford ca să piardă timpul.

S-a dus să li se alăture. A aşteptat ca mama lui să-i rezume conversaţia cu domnul Trelford înainte de a-l lua pe Giles deoparte şi a-i povesti ce văzuse.

— Cedric Hardcastle m-a învăţat să nu cred în coincidenţe, a conchis el.

— Mai ales când este vorba de Virginia. Cu ea, totul este planificat până la ultimul detaliu. Totuşi, nu cred că este momentul să-i spunem mamei tale.

— Dar cum au făcut oare cunoştinţă ăştia doi?

— Alex Fisher trebuie să fie factorul comun, a zis Giles. Dar ceea ce mă îngrijorează este că Desmond Mellor este un om mult mai inteligent şi curajos decât a fost Alex Fisher vreodată. Nu am înţeles de ce a demisionat de la Barrington’s aşa de repede după ce a ajuns preşedinte adjunct.

— Eu sunt de vină pentru asta, a zis Seb şi i-a explicat târgul pe care-l încheiase cu Hakim Bishara.

— Deştept, dar fii atent. Mellor nu este genul care să uite sau să ierte.

— Îi rugăm pe toţi cei implicaţi în cazul Fenwick versus Clifton să intre în sala numărul paisprezece pentru că juriul va reveni în următoarele câteva minute.

Cei patru s-au ridicat şi au intrat repede în sala de judecată, unde au găsit-o pe judecătoare deja aşezată la locul ei. Toată lumea se uita la uşa prin care urmau să apară juraţii, ca spectatorii la teatru aşteptând ridicarea cortinei.

Când uşa s-a deschis în cele din urmă, aprodul curţii i-a condus pe cei doisprezece juraţi înapoi, apoi s-a dat la o parte pentru a le permite să se întoarcă la locurile lor în boxa juriului. După ce s-au aranjat, l-a rugat pe purtătorul de cuvânt să se ridice.

Cel ales ar fi putut părea la prima vedere cel mai puţin credibil lider, chiar şi al unui grup atât de amestecat ca acesta. Avea cam şaizeci de ani şi nu mai mult de un metru şaptezeci, era chel şi se îmbrăcase cu un costum din trei piese, o cămaşă albă şi o cravată dungată despre care Giles a presupus că aparţinea vechiului său club sau şcoală. Ai fi putut trece pe lângă el pe stradă fără să-l observi. Dar când a deschis gura, toţi au înţeles de ce fusese ales. Vorbea cu o autoritate calmă şi Giles nu s-ar fi mirat dacă ar fi aflat că fusese avocat, profesor de şcoală sau chiar funcţionar public senior.

— Domnule purtător de cuvânt, a spus judecătoarea, aplecându-se în faţă, aţi ajuns la un verdict cu care toţi sunteţi de acord?

— Nu, doamnă judecătoare, a răspuns el cu o voce calmă, măsurată. Dar am simţit că trebuie să vă anunţăm de impasul în care ne aflăm în cazul în care ne-aţi putea sfătui ce ar trebui să facem în continuare.

— Voi încerca, a spus doamna Justice Lane, de parcă ar fi discutat cu un coleg.

— Am votat de nenumărate ori şi de fiecare dată am ajuns la un impas de opt la patru. Nu ştiu dacă are rost să continuăm.

— Nu aş vrea să renunţaţi atât de repede, a zis judecătoarea. În acest proces a fost investit mult timp, efort şi cheltuieli şi ar trebui să ne asigurăm că am făcut totul pentru a ajunge la un verdict. Dacă vi se pare că v-ar putea ajuta, aş fi gata să accept un verdict majoritar de zece la doi, dar nimic mai puţin nu ar fi acceptabil.

— Atunci vom încerca din nou, doamnă judecătoare, a spus purtătorul de cuvânt şi, fără să mai spună altceva, el şi restul trupei au părăsit curtea, escortaţi de aprodul care constituia ariergarda acestui club exclusiv la care nu se mai putea alătura nimeni.

După ce s-a închis uşa în spatele lor, a izbucnit un amestec de zgomote, chiar înainte de plecarea judecătoarei.

— Cine are opt şi cine are patru? a fost prima întrebare a Virginiei.

— Dumneavoastră aveţi opt, a zis sir Edward, şi îi pot identifica aproape pe toţi.

— Cum puteţi fi atât de sigur?

— Din două motive. În timp ce purtătorul de cuvânt vorbea cu judecătoarea, eu m-am uitat la juraţi şi majoritatea vă priveau pe dumneavoastră. Din experienţa mea, juraţii nu se uită la perdant.

— Şi celălalt motiv?

— Uitaţi-vă la Trelford şi veţi vedea un om nefericit pentru că şi el a făcut acelaşi exerciţiu.

— Cine a avut majoritatea? a întrebat Giles.

— Nu e niciodată uşor să deduci ce face un juriu, a spus Trelford, atingând plicul din buzunar, cu toate că era aproape sigur că nu clienta sa avea nevoie de cele două voturi ca să câştige procesul. Aşa că poate sosise vremea să-i permită doamnei Clifton să vadă scrisoarea maiorului şi să decidă dacă dorea să fie citită în faţa curţii.

Ar sfătui-o să procedeze aşa dacă mai spera să câştige cazul, dar cunoscându-şi clienta, n-ar fi fost surprins dacă ea ar fi gândit altfel.

*

În timp ce Stalin îşi executa prima sentinţă în închisoare în 1902, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, ca mulţi alţi conducători de partid ambiţioşi, s-a decis să înveţe germana, astfel încât să-l poată citi pe Karl Marx în original – dar n-a reuşit să înveţe decât elementele de bază ale limbii. În timpul petrecut la închisoare, şi-a format un comitet politic autoproclamat de criminali şi bătăuşi care-i conduceau pe ceilalţi prizonieri. Oricine nu-l asculta era bătut până ce renunţa. În curând, chiar şi paznicii au fost intimidaţi de el şi au fost probabil uşuraţi când a evadat. Mi-a spus odată că nu omorâse niciodată pe nimeni, posibil să fi fost adevărat, pentru că trebuia doar să ofere un indiciu, să lase să-i scape un nume şi nu se mai auzea nimic de acea persoană.

Cel mai compromiţător lucru pe care l-am aflat despre Stalin când am lucrat la Kremlin, şi pe care nu l-am spus nimănui, nici măcar soţiei mele, de frică să nu fie compromisă, a fost că, atunci când era tânăr şi fusese exilat în oraşul Kuneika din Siberia, el făcuse doi copii cu o elevă de treisprezece ani, Lidia Pereprigina, şi, după ce părăsise Kuneika, nu numai că nu se mai întorsese niciodată, dar nici nu luase legătura cu ei.

Harry şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a plimbat prin cabină în timp ce se gândea la următorul capitol. A continuat de îndată ce s-a întors pe scaun.

Alt incident cu care ne regala Stalin adesea era pretenţia că jefuise mai multe bănci prin ţară pentru a obţine fonduri pentru Lenin şi revoluţia

sa. Aceasta a condus cu siguranţă la avansarea sa rapidă, cu toate că Stalin tânjea să fie politician şi nu bandit din Caucaz. Când Stalin a zâmbit şi i-a spus prietenului său, tovarăşul Leonov de ambiţia lui, acesta doar a zâmbit şi i-a zis: „Nu poţi merge la o revoluţie purtând mănuşi din mătase.” Stalin i-a făcut semn unui bandit din grupul lui care l-a urmat pe Leonov afară din cameră. Leonov nu a mai fost văzut vreodată.

— Am ieşit din spaţiul aerian rus, domnule Clifton, a spus stewardul.

— Mulţumesc, i-a răspuns Harry.

Aroganţa şi insecuritatea lui Stalin au atins proporţii de farsă când marele regizor de film, Serghei Eisenstein, a fost ales să facă filmul numit „Octombrie” care urma să fie prezentat la teatrul Balşoi pentru a zecea aniversare a Revoluţiei din Octombrie. Stalin a apărut cu o zi înainte de prima prezentare şi, după ce a văzut filmul, i-a ordonat lui Eisenstein să omită toate referirile la Troţki, omul considerat de Partidul Bolşevic ca fiind geniul din spatele loviturii din octombrie, dar considerat acum de Stalin ca fiind cel mai periculos rival al său.

Când filmul a fost prezentat pentru public, a doua zi, Troţki nu mai era pomenit deloc, pentru că fusese refăcut. Pravda a descris filmul ca fiind o capodoperă şi nu a menţionat lipsa lui Troţki. Editorul anterior al ziarului, Serghei Pereski, a fost printre cei care au dispărut peste noapte pentru că l-a criticat pe Stalin.

— Am rămas fără hârtie, a spus stewardul.

— Cât de departe suntem de Stockholm? a întrebat Harry.

— Cam la o oră, domnule. A ezitat. Mai am şi o altă sursă la care v-aţi putea gândi.

— M-aş gândi la orice, doar să nu mai pierd o oră.

— Avem două sortimente, a spus stewardul. Prima clasă sau economică, dar cred că cea de la clasa economică v-ar ajuta mai mult – are o textură mai solidă şi este mai puţin absorbantă.

Amândoi au chicotit ca nişte şcolari când stewardul a arătat ruloul din mâna stângă şi cutia din cealaltă mână.

Harry l-a ascultat şi a ales varianta economică.

— Apropo, domnule, îmi plac romanele dumneavoastră.

— Acesta nu este romanul meu, i-a zis Harry, continuând să scrie.

Alt zvon persistent răspândit de duşmanii săi a fost că, în tinereţe, Stalin a fost agent dublu, lucrând pentru poliţia secretă a ţarului şi fiind în acelaşi timp cel mai de încredere locotenent al lui Lenin. Când duşmanii lui Stalin au aflat despre întâlnirile sale regulate cu poliţia secretă a ţarului, el a pretins că-i transforma pe ei în agenţi dubli, astfel încât să poată lucra în favoarea revoluţionarilor şi ori de câte ori îl raporta cineva, acesta dispărea misterios imediat după aceea. Aşa că nimeni n-a putut fi sigur de care parte era Stalin; un cinic a sugerat că lucra pentru cei care vor câştiga. Altă persoană despre care nu s-a mai auzit nimic.

Harry a făcut o pauză încercând să-şi amintească rândul de început al capitolului următor.

Acum vă veţi întreba dacă mă temeam pentru viaţa mea. Nu, pentru că eram ca un tapet care se asorta cu fundalul şi nimeni nu mă observa. Foarte puţini dintre cei aflaţi în cercul interior al lui Stalin îmi ştiau numele. Nimeni nu-mi cerea părerea şi nici sprijinul. Eram un aparatcik, un

slujbaş civil junior care nu avea nicio importanţă şi, dacă aş fi fost înlocuit cu un tapet de altă culoare, aş fi fost uitat de îndată.

Lucram la Kremlin cam de un an când m-am gândit prima oară să-mi scriu memoriile despre bărbatul care nu era pomenit de nimeni decât cu admiraţie – chiar şi pe la spate.

Dar mi-a mai luat un an până ce mi-am adunat curajul să scriu prima pagină. După trei ani, când aveam mai multă încredere, ori de câte ori mă întorceam seara în micul meu apartament, mai scriam o pagină sau două despre cele întâmplate în acea zi. Şi, înainte de a mă culca, la fel ca un actor, învăţam noua parte scrisă pe dinafară, apoi o distrugeam.

Eram atât de speriat că voi fi prins încât Elena stătea la fereastră atunci când scriam, în caz că primeam vreo vizită neaşteptată. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, eram gata să arunc pagina la care lucram în foc. Dar nimeni nu ne-a vizitat niciodată, pentru că nimeni nu mă considera o ameninţare pentru ceva sau cineva.

— Vă rugăm să vă prindeţi centurile de siguranţă pentru că vom ateriza la Stockholm în câteva minute.

— Pot să rămân în avion? a întrebat Harry.

— Mi-e teamă că nu, domnule, dar am avem o sală pentru clasa întâi unde se serveşte micul dejun şi unde sunt sigur că veţi găsi câtă hârtie doriţi.

Harry a coborât primul din avion şi, după câteva minute, s-a aşezat la o masă din salonul pentru clasa întâi cu o cafea neagră, mai multe sortimente de fursecuri şi o grămadă de hârtie de scris. Trebuie să fi fost singurul pasager încântat să afle că avionul avea întârziere din cauza unor probleme tehnice.

Iakov Bulgukov, primarul din Romanovskaia, s-a confruntat cu o situaţie potenţial periculoasă

când s-a decis să construiască o statuie masivă a lui Stalin, care urma să fie ridicată pe malul canalului Volga-Don, de două ori mărimea naturală, folosind prizonieri de la o puşcărie din apropiere. Primarul a fost înspăimântat când, întorcându-se la muncă în fiecare dimineaţă, găsea capul statuii acoperit cu găinaţ de pasăre. Bulgukov a aplicat o soluţie drastică. A ordonat ca prin capul statuii să circule în permanenţă curent electric. Un oficial junior trebuia să înlăture micile cadavre în fiecare dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui.

Harry şi-a adunat gândurile înainte de a începe al patrulea capitol.

Stalin avea o mână de securişti de încredere conduşi de generalul Nikolai Sidorovici Vlasik căruia i-ar fi încredinţat şi viaţa lui. Trebuia, pentru că îşi făcuse atâţia inamici în timpul raziilor când eliminase pe oricine considera a fi un potenţial duşman, atunci sau în viitor. Am pierdut numărul celor care erau favoriţi într-o zi şi dispăreau în următoarea. Dacă un membru al cercului său interior sugera doar că cineva ar fi complotat împotriva lui, acea persoană dispărea fără a mai fi auzită sau văzută vreodată. Stalin n-a crezut niciodată în pensionarea anticipată sau într-un plan de pensionare. Mi-a zis odată că dacă omori o persoană eşti un criminal, dacă omori mii, este doar o statistică.

Stalin se lăuda că protecţia siguranţei lui personale era de o *clasă diferită fată de ce beneficia preşedintele Statelor Unite de la Serviciile Secrete Americane şi nu era greu de crezut. Când pleca din Kremlin la daşa lui în fiecare seară şi când se întorcea în dimineaţa următoare, Vlasik era întotdeauna alături de el, gata să încaseze glonţul inamicului, cu toate că drumul de nouă kilometri era patrulat în*

permanentă de trei mii de agenţi înarmaţi şi limuzina sa Zil, rezistentă la gloanţe, călătorea cu mai puţin de şaizeci de kilometri pe oră.

Harry ajunsese la pagina 79 a manuscrisului când pasagerilor pentru Londra li s-a cerut să revină la bordul avionului, în care timp Stalin se vedea pe sine însuşi ca pe o încrucişare între Henri VIII şi Ecaterina cea Mare. Harry s-a dus la punctul de control.

— Ar fi posibil să schimb avionul cu altul de mai târziu?

— Da, desigur, domnule. Avem un avion via Amsterdam peste două ore, dar mă tem că nu există nicio legătură cu cel de Londra decât peste patru ore.

— Perfect.

46

Giles a citit mărturia semnată a lui William Warwick de pe prima pagină a ziarului *The Times* de a doua dimineaţă şi nu s-a putut abţine să nu râdă.

Cum de nu observaseră că nu era semnătura lui Harry? Putea doar să presupună că ruşii se grăbiseră atât să depună mărturia în mâinile presei internaţionale înainte ca el să ajungă în Anglia încât o dăduseră în bară. Se întâmplase destul de des la Foreign Office când Giles era ministru, dar nu ajunseseră la departamentul de presă. Totuşi, când Churchill vizitase America după război şi ceruse ambasadei să-i aranjeze o întâlnire cu distinsul filosof Isaiah Berlin sfârşise prin a lua ceaiul cu Irving Berlin.

Fotografiile lui Harry umpleau majoritatea ziarelor de dimineaţă, în timp ce editoriale şi comentarii despre popularul autor şi lunga sa bătălie pentru eliberarea lui Anatoli Babakov umpleau multe coloane în paginile interioare.

Caricaturiştii au avut o zi de sărbătoare desenându-l pe Harry fie ca George omorând dragonul, fie ca pe David feliindu-l pe Goliath. Dar preferata lui Giles era cea din *Daily Express* în care Harry se lupta în duel cu un urs care avea o sabie ruptă. Dedesubt scria: *Mai puternic decât condeiul.*

Giles încă mai râdea când a citit a doua oară mărturia lui William Warwick. S-a gândit că vor cădea capete, probabil în Rusia.

— Ce e aşa de nostim? a întrebat Emma când i s-a alăturat la micul dejun, încă părând că avea nevoie de un somn bun.

— Harry a făcut mai multe ca să-i stânjenească pe ruşi într-o zi decât reuşeşte Foreign Office într-un an. Şi sunt veşti încă şi mai bune. Doar uită-te

la titlul din *Telegraph.* A ţinut ziarul astfel încât să poată citi şi ea.

WILLIAM WARWICK RECUNOAŞTE CĂ ESTE SPION

— Asta nu-i de râs, a zis Emma, dând ziarele deoparte. Dacă ar mai fi fost în Rusia când au apărut ziarele, titlul ar fi fost complet diferit.

— Ei, cel puţin priveşte partea plină a paharului.

— E şi o parte plină?

— Sigur că da. Până acum toată lumea s-a întrebat de ce Harry nu te-a susţinut la tribunal. Acum ştiu toţi, ceea ce va impresiona juriul.

— Doar că Virginia a fost strălucită în boxa martorilor. Mult mai convingătoare decât mine.

— Dar cred că juriul şi-a dat seama până acum ce-i poate pielea.

— În caz că ai uitat, ţie ţi-a luat mai mult.

Giles s-a uitat amărât.

— Tocmai am vorbit cu el la telefon, a spus Emma. Este reţinut în Stockholm. Părea preocupat că n-am zis mare lucru. Mi-a spus că nu va ateriza la Heathrow decât pe la cinci azi după-masă.

— A pus mâna pe cartea lui Babakov?

— I s-au terminat banii înainte să am timp să-l întreb, a zis Emma, turnându-şi cafea. Oricum, mă interesa mai mult să aflu de ce i-a luat o săptămână ca să facă un drum pe care alţii reuşesc să-l facă în patru ore.

— Şi care a fost explicaţia lui?

— N-a avut niciuna. A spus că o să-mi povestească totul de îndată ce ajunge acasă. Emma a băut puţină cafea înainte de a adăuga: E ceva ce nu-mi spune şi care n-a ajuns în primele pagini ale ziarelor.

— Cred că are legătură cu cartea lui Babakov.

— S-o ia naiba de carte, a zis Emma. Ce l-a apucat că a riscat atât de mult când fusese deja ameninţat cu condamnarea la închisoare?

— Nu uita că este acelaşi om care a atacat o divizie germană înarmat doar cu un pistol, un jeep şi un caporal irlandez?

— Şi a avut noroc că a supravieţuit şi atunci.

— Ştiai ce fel de bărbat este cu mult înainte de a te mărita cu el. La bine şi la rău… a zis Giles, luându-şi sora de mână.

— Dar a început oare să înţeleagă prin ce a trecut familia lui în ultima săptămână şi cât de mult noroc a avut că a fost îmbarcat în avionul spre Anglia în loc să fie trimis cu un tren spre Siberia împreună cu prietenul lui, Babakov?

— Bănuiesc că o parte din el şi-ar fi dorit să se afle în acel tren cu Babakov, a spus Giles, liniştit. De aceea îl admirăm amândoi atât de mult.

— Nu-l mai las să mai plece în străinătate vreodată, a spus Emma, hotărâtă.

— Ei, atâta vreme cât merge spre vest, ar trebui să fie în regulă, a zis Giles, încercând să înveselească atmosfera.

Emma şi-a aplecat capul şi a izbucnit brusc în lacrimi.

— Nu-ţi dai seama cât de mult iubeşti pe cineva până ce nu crezi că s-ar putea să nu-l mai vezi.

— Ştiu cum te simţi, a spus Giles.

*

În timpul războiului, Harry stătuse odată treaz treizeci şi şase de ore, dar atunci era mult mai tânăr.

Unul dintre multele subiecte pe care nimeni nu încerca să-l abordeze cu Stalin era rolul jucat de acesta în asediul Moscovei, când viitorul celui de-al Doilea Război Mondial încă atârna în balanţă. Oare el, ca majoritatea oficialităţilor guvernului s-a retras în viteză la Kuibâşev, pe Volga sau, după cum a pretins, a refuzat să părăsească capitala şi a rămas la Kremlin de unde a organizat personal

apărarea oraşului? Versiunea sa a devenit legendă, parte a istoriei Uniunii Sovietice, cu toate că mai mulţi l-au văzut în vagon cu câteva momente înainte ca trenul să plece spre Kuibâşev şi nimeni nu l-a mai văzut în Moscova până ce armata rusă nu a gonit inamicul de la porţile oraşului. Puţini dintre cei care s-au îndoit cu privire la versiunea lui Stalin au mai trăit să spună povestea.

Cu un pix într-o mână şi o felie de brânză Edam în cealaltă, a continuat să scrie, pagină după pagină. O putea auzi pe Jessica certându-l. Cum poţi să stai în holul unui aeroport scriind cartea altcuiva, când eşti doar la un pas de una dintre cele mai mari colecţii de Rembrandt, Vermeer, Steen şi De Witte din lume? Nu trecea o zi în care să nu se gândească la Jessica. Spera doar că ea să fi înţeles de ce fusese obligat să-l înlocuiască temporar pe Rembrandt cu Babakov. Harry a mai făcut o pauză să-şi adune gândurile.

Stalin a pretins întotdeauna că în ziua funeraliilor Nadiei, a mers în spatele sicriului. De fapt, a făcut-o doar câteva minute, din cauza fricii lui predominante de a nu fi asasinat. Când cortegiul a ajuns la primele clădii nelocuite din Piaţa Manejului, a dispărut în spatele unei maşini, în timp ce cumnatul lui, Alioşa Şvaniţe, tot un om de talie mică, cu o mustaţă groasă şi neagră, i-a luat locul. Şvaniţe purta pelerina lui Stalin astfel încât mulţimea să presupună că era îndoliatul văduv.

— Rugăm toţi pasagerii…

*

Doamna Justice Lane i-a dat afară pe toţi cei din sala de tribunal numărul paisprezece la ora patru în

acea după-masă, dar abia când s-a convins că juriul nu va putea să ajungă la un verdict în acea seară.

— Mă duc la Heathrow, a spus Emma, uitându-se la ceas. Cu puţin noroc voi ajunge la timp să-l întâlnesc pe Harry când va coborî din avion.

— Vrei să venim cu tine? a întrebat-o Giles.

— Sigur că nu. Îl vreau doar pentru mine în primele câteva ore, dar îl voi aduce în Smith Square în seara aceasta şi vom cina împreună.

Şoferii de taxi zâmbesc întotdeauna când clientul le cere să-i ducă la Heathrow. Emma s-a urcat pe bancheta din spate a taxiului, plină de încredere că va ajunge la aeroport înainte de aterizarea avionului.

Primul lucru pe care l-a făcut când a intrat în clădirea aeroportului a fost să verifice panoul de sosiri. Numerele şi literele mici se schimbau la fiecare câteva momente, oferind ultimele informaţii despre aterizări. Panoul arăta că pasagerii care sosiseră de la Amsterdam cu zborul BOAC 786 erau acum la caruselul de bagaje, dar ea şi-a amintit că Harry nu avea decât o valijoară pentru noapte, deoarece nu intenţionase să stea în Leningrad decât câteva ore, cel mult o noapte. Oricum, el cobora întotdeauna printre primii din avion pentru că-i plăcea să plece rapid pe autostrada spre Bristol înainte ca ultimii pasageri să treacă de vamă. Îl făcea să simtă că fura timp.

Oare îl pierduse, s-a întrebat ea când mai mulţi pasageri au depăşit-o, cu bagajele lor cu etichete de Amsterdam. Era gata să plece în căutarea unui telefon şi să-l sune pe Giles, când Harry şi-a făcut în sfârşit apariţia.

— Îmi pare aşa de rău, a zis el, îmbrăţişând-o. N-aveam idee că mă aşteptai. Credeam că mai eşti la tribunal.

— Judecătoarea ne-a dat drumul la ora patru pentru că juriul nu părea că e în stare să atingă un verdict azi.

Harry i-a dat drumul şi a spus:

— Pot să-ţi fac cea mai stranie cerere?

— Orice, dragul meu.

— Ne putem caza la un hotel vreo două ore?

— N-am mai făcut asta de mult timp, a zis Emma, zâmbind.

— Îţi voi explica motivele mai târziu, a spus Harry. N-a mai zis nimic până ce nu au semnat în registrul de oaspeţi ai hotelului şi nu au intrat în cameră.

Emma s-a aşezat în pat, urmărindu-l pe Harry care stătea la o măsuţă de lângă fereastră, scriind de parcă viaţa lui depindea de asta. Nu avea voie să vorbească, să pornească televizorul sau chiar să facă o comandă la room service aşa că, în lipsă de altceva, a luat ceea ce i s-a părut a fi ultimul roman cu William Warwick.

A fost prinsă de la prima propoziţie. Când Harry şi-a lăsat în cele din urmă pixul jos, după trei ore şi jumătate mai târziu şi s-a trântit în pat lângă ea, a zis doar:

— Nu spune nimic, dă-mi doar ultimul capitol.

Ori de câte ori eram solicitat la daşa (nu prea des), mâncam la bucătărie. O mâncare foarte bună, pentru că bucătarul lui Stalin, Spiridon Ivanovici Putin, îmi dădea mie şi celor trei degustători exact aceeaşi mâncare care era servită lui Stalin şi invitaţilor lui în salon. Aceasta nu ar fi trebuit să fie o surpriză. Cei trei degustători erau un alt exemplu al paranoiei lui Stalin şi a convingerii lui că cineva voia să-l otrăvească. Ei stăteau liniştiţi în bucătărie şi nu deschideau gurile decât ca să mănânce.

Conversaţia lui Putin era şi ea limitată pentru că presupunea că toţi cei care intrau pe domeniul lui – personalul de la bucătărie, chelnerii, gardienii, degustătorii – erau sigur spioni, inclusiv eu. Când totuşi vorbea, ceea ce nu se întâmpla niciodată înainte de strângerea mesei şi plecarea

ultimului oaspete, o făcea doar ca să trăncănească despre familia lui de care era foarte mândru, în special de ultimul nepot. Vladimir.

După ce plecau oaspeţii, Stalin se retrăgea în biroul lui, unde citea până la primele ore ale dimineţii. Un portret al lui Lenin atârnat deasupra biroului, o lampă care-i lumina faţa. Îi plăcea să citească romane ruseşti, mâzgălind adesea comentarii pe margini. Dacă nu putea dormi, se strecura în grădină, curăţa trandafirii şi admira păunii care rătăceau pe acolo.

Când revenea în cele din urmă în casă, nu se hotăra în care cameră să doarmă până în ultima clipă, incapabil să scape de amintirile trecutului său ca tânăr revoluţionar, tot timpul în mişcare, niciodată sigur unde urma să se odihnească. Prindea apoi câteva ore de somn pe o canapea, cu uşa încuiată, păzită de gardienii care n-o descuiau decât dacă-i chema. Stalin se trezea arareori înainte de miezul zilei când, după un prânz uşor, fără băutură, era condus de la daşa sa la Kremlin într-un convoi, dar niciodată în aceeaşi maşină. Când sosea, începea imediat să lucreze cu cei şase secretari ai săi. Nu l-am văzut niciodată căscând.

Emma a întors pagina, iar Harry a adormit.

Când s-a trezit după miezul-nopţii, ea ajunsese deja la capitolul doisprezece (al cărui paragraf de început era scris pe spatele meniului de clasa întâi). Ea a adunat mai multe foi de hârtie şi le-a aranjat cât de ordonat a putut în geanta de noapte a lui Harry, apoi l-a ajutat să coboare din pat, l-a scos din cameră şi l-a dus la liftul cel mai apropiat. După ce Emma a plătit factura, l-a rugat pe băiatul cu bagaje să-i cheme un taxi. Hamalul a deschis portiera din spate şi i-a lăsat pe bătrânul obosit şi pe iubita lui să se urce.

— Încotro, domnişorico? a întrebat şoferul.

— Smith Square, numărul douăzeci şi trei.

*

În timpul călătoriei spre Londra, Emma l-a pus pe Harry la curent cu ce se întâmplase la proces, cu moartea lui Fisher şi cu pregătirile lui Giles pentru alegeri, cu performanţa Virginiei în boxa martorilor şi cu scrisoarea primită de domnul Trelford în acea dimineaţă.

— Ce scria? a întreba Harry.

— Nu ştiu şi nu sunt sigură că aş vrea să aflu.

— Dar te-ar putea ajuta să câştigi cazul.

— Nu pare probabil, dacă e vorba de Fisher.

— Şi nu am lipsit decât ceva mai mult de o săptămână, a zis Harry, când taxiul s-a oprit lângă casa lui Giles din Smith Square.

Când a sunat clopoţelul de la intrare, Giles a răspuns repede şi şi-a găsit cel mai bun prieten agăţat cu o mână de sora lui şi cu cealaltă de balustradă, ca să se asigure că nu cădea. Cei doi noi paznici ai lui l-au luat fiecare de câte un braţ şi l-au condus în casă, trecând de salon şi în sus pe scări până la dormitorul oaspeţilor de la primul etaj. Nu a răspuns când Giles i-a zis:

— Dormi uşor, amice şi a închis uşa în spatele lui.

Când Emma şi-a dezbrăcat soţul şi i-a atârnat costumul, şi-a dat seama cum mirosea interiorul unei închisori din Rusia, dar el dormea deja dus până ce ea i-a scos şosetele.

S-a strecurat în pat lângă el şi, cu toate că ştia că n-o aude, i-a şoptit cu fermitate:

— Cel mai departe în est unde vei avea voie să călătoreşti în viitor va fi la Cambridge. A stins apoi lumina şi a continuat să citească *Unchiul Joe.* După o oră şi-a dat seama de ce ruşii merseseră atât de departe încât nimeni să nu pună mâna pe carte.

Cea de-a şaptezecea aniversare a tovarăşului Stalin a fost sărbătorită în tot imperiul sovietic

într-un mod care l-ar fi impresionat şi pe Cezar. Nimeni care spera să trăiască nu vorbea despre pensionarea lui. Tinerilor le era frică de o promovare timpurie pentru că adesea aceasta însemna o pensionare timpurie şi, cum Stalin părea hotărât să se agaţe de putere, orice sugerare a *mortalităţii însemna funeraliile tale, nu ale lui.*

În timp ce asistam la nesfârşitele mitinguri care celebrau realizările lui Stalin, am încercat să-mi fac propriul plan pentru a obţine o fărâmă de nemurire. Publicarea biografiei mele neautorizate. Dar trebuia să aştept, posibil câţiva ani după moartea lui Stalin, pentru a mă apropia de un editor care ar fi fost gata să publice „Unchiul Joe".

Ceea ce nu anticipasem a fost cât de mult se va agăţa Stalin de putere, iar el nu avea în mod sigur nicio intenţie să predea frâiele puterii înainte ca groparii să-l coboare în mormânt şi câţiva dintre inamicii lui au rămas tăcuţi multe zile după moartea lui, doar în caz că va reînvia.

S-au scris multe despre moartea lui Stalin. Comunicatul oficial, pe care l-am tradus pentru presa internaţională, pretindea că a murit la biroul lui din Kremlin în urma unui atac cerebral şi aceasta a rămas versiunea acceptată mai mulţi ani. În timp ce în realitate el stătea în daşa lui şi, după o cină cu băutură luată împreună cu cercul său intim, care-l includea şi pe Lavrenti Beria, premierul său deputat, pe fostul şef al poliţiei, Nikita Hruşciov şi pe Gheorghi Malenkov, s-a dus să se culce, dar nu înainte de plecarea oaspeţilor din daşa.

Beria, Malenkov şi Hruşciov se temeau cu toţii pentru vieţile lor, pentru că ştiau că Stalin dorea să-i înlocuiască cu locotenenţi mai tineri şi mai leali. La urma-urmei, aşa îşi căpătaseră toţi posturile la început.

În ziua următoare, Stalin nu s-a trezit până după-masa târziu şi unul dintre gardieni,

îngrijorat că ar putea fi bolnav l-a sunat pe Beria, care l-a liniştit şi i-a spus că probabil Stalin dormea doar din cauza mahmurelii. A mai trecut o oră până ce gardianul l-a sunat iar pe Beria. De data aceasta, el i-a chemat pe Hruşciov şi pe Malenkov şi au plecat imediat la daşa.

Beria a dat ordin să se descuie uşa camerei în care Stalin îşi petrecuse noaptea şi cei trei au intrat încet doar ca să-l găsească prăbuşit pe covor, inconştient, dar respirând. Hruşciov s-a aplecat să-i verifice pulsul când, brusc, un muşchi i s-a încordat. Stalin s-a uitat fix la Beria şi l-a luat de mână. Hruşciov a căzut în genunchi, şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui Stalin şi l-a sugrumat. Stalin s-a luptat câteva minute, în timp ce Beria şi Malenkov îl ţineau trântit pe podea.

După ce s-au convins că era mort, au ieşit din cameră, încuind uşa în urma lor. Beria a ordonat de îndată ca toate gărzile personale ale lui Stalin – şaisprezece dintre ei – să fie împuşcaţi, astfel încât să nu existe martori la cele întâmplate.

Nimeni nu a fost informat de moartea lui Stalin decât peste câteva ore, când s-a făcut anunţul oficial, cel pe care l-am tradus eu şi în care se afirma că a murit de un atac cerebral în timp ce muncea la biroul său din Kremlin. De fapt fusese strangulat de Hruşciov şi lăsat să zacă într-o băltoacă din urina sa proprie mai multe ore înainte ca trupul său să fie scos din daşa.

În următoarele paisprezece zile, corpul lui Stalin a fost depus în Sala Coloanelor, îmbrăcat în uniformă militară, cu medaliile de Erou al Uniunii Sovietice şi Erou al Muncii Socialiste. Beria, Malenkov şi Hruşciov, cu capetele aplecate, au stat într-o tăcere respectuoasă lângă cadavrul îmbălsămat al fostului lor conducător.

Aceştia trei urmau să devină troica care a preluat puterea, cu toate că Stalin nu-i considerase demni să-l urmeze, iar ei o ştiau.

Hruşciov, deşi nu era decât un ţăran, a devenit secretarul partidului. Malenkov, despre care Stalin spusese odată că era doar un scrib obez, lipsit de coloană vertebrală, a fost numit prim-ministru, iar nemilosul Beria, pe care Stalin îl numea un pervers sexual, a luat controlul serviciilor de securitate ale naţiunii.

Câteva luni mai târziu, în iunie 1953, Hruşciov a ordonat arestarea lui Beria şi mai târziu, dar nu mult mai târziu, l-a condamnat la moarte pentru trădare. După un an l-a înlăturat pe Malenkov şi s-a numit pe el însuşi prim-ministru, precum şi conducător suprem. L-a lăsat pe Malenkov să trăiască doar după ce acesta a anunţat public că Beria fusese cel care-l asasinase pe Stalin.

Emma a adormit.

47

Când Emma s-a trezit în dimineaţa următoare, l-a găsit pe Harry îngenuncheat pe podea, încercând să sorteze hârtiile şi să le aranjeze în vrafuri odonate: hârtia de scris BOAC, o jumătate de duzină de meniuri de clasa întâi şi chiar şi hârtie igienică. După patruzeci de minute, aveau o carte.

— Când trebuie să ajungem la tribunal? a întrebat Harry în timp ce coborau scările ca să li se alăture lui Giles şi Seb la micul dejun.

— Teoretic, la zece, a spus Emma, dar domnul Trelford nu crede că juriul va reveni cu mult înainte de douăsprezece.

Micul dejun a fost prima masă adevărată pe care o mânca Harry de mai mult de o săptămână, dar, cu toate acestea, a fost surprins să-şi dea seama cât de puţin putea mânca. Au stat tăcuţi în timp ce el le povestea toate aventurile prin care trecuse de când îl văzuseră ultima oară. Le-a povestit despre şoferul de taxi, de bătrâna de la anticariat, de colonelul KGB, de preşedinta tribunalului, de avocatul apărării şi, în cele din urmă, despre Anatoli Babakov, pe care-l plăcuse şi-l admirase. Le-a povestit cum acel om cu adevărat remarcabil îşi petrecuse toate orele în care fusese treaz spunându-i lui Harry povestea sa.

— Nu se va afla într-un pericol şi mai mare la publicarea cărţii? a sugerat Giles.

— Răspunsul este da, desigur, dar era hotărât ca *Unchiul Joe* să fie publicată înainte de moartea sa, pentru că-i va permite nevestei sale să trăiască confortabil tot restul vieţii. Deci, după terminarea procesului, plănuiesc să mă întorc în Statele Unite şi să-i dau manuscrisul lui Harold Guinzburg. Apoi mă voi duce la Pittsburgh să o văd pe Elena Babakova şi să-i transmit mai multe mesaje de la soţul ei, a adăugat el când Big Ben a sunat prima dintre cele zece bătăi.

— Nu poate să fie aşa de târziu, a zis Emma, sărind de la masă. Seb, du-te şi caută un taxi în timp ce tatăl tău şi cu mine ne pregătim.

Seb a zâmbit. S-a întrebat când mamele încetau să-şi trateze copiii de parcă aveau tot timpul doar cincisprezece ani.

După zece minute, toţi mergeau pe Whitehall, către Strand.

— Eşti nerăbdător să te întorci în Camera Comunelor? a întrebat Harry, pe când treceau pe lângă Downing Street.

— Încă nu am fost ales candidat, a zis Giles.

— Ei bine, de data aceasta, Alex Fisher nu-ţi va mai cauza probleme.

— Nu aş fi aşa de sigur de asta.

— Nu mai fi aşa speriat, a spus Emma.

— În politică nu există speriaţi, a asigurat-o Giles, când se opreau în faţa tribunalului.

Camerele au început să-i scalde în lumina blitzurilor chiar înainte ca Emma să iasă din taxi. Ea şi Harry s-au îndreptat braţ la braţ prin mulţimea de ziarişti şi fotografi, dintre care majoritatea păreau mai interesaţi de soţul ei decât de reclamată.

— Vă simţiţi uşurat că aţi revenit acasă, domnule? a strigat unul dintre ei.

— Londra este mai rece decât Siberia? a ţipat altul.

— Vă bucuraţi că s-a întors, doamnă Clifton? a zis un al treilea.

Emma nu a respectat regula de aur a lui Giles.

— Da, sigur că sunt, a spus ea, strângându-i mâna lui Harry.

— Credeţi că veţi câştiga azi? a insistat altul, pe care ea s-a prefăcut că nu-l aude. Seb îi aştepta, ţinând uşa masivă deschisă pentru a-i lăsa să treacă.

— Speraţi să deveniţi candidatul laburist pentru Bristol la alegerile anticipate, sir Giles? Dar Giles s-a mulţumit să le facă cu mâna şi să zâmbească,

oferindu-le o fotografie, dar nu şi cuvinte, înainte de a dispărea în clădire.

Cei patru au urcat scările din marmură şi l-au găsit pe domnul Trelford pe banca sa preferată din colţ, de la primul etaj. Trelford s-a ridicat când a văzut-o pe Emma apropiindu-se. Ea i l-a prezentat pe Harry.

— Bună ziua, inspectore Warwick, a zis Trelford. De abia aşteptam să vă întâlnesc.

Harry i-a strâns călduros mâna avocatului.

— Trebuie să-mi cer scuze că n-am ajuns aici mai devreme, dar am…

— Ştiu, a spus Trelford şi de abia aştept s-o citesc.

Difuzorul a păcănit.

— Îi rugăm pe toţi cei implicaţi în procesul lui lady Virginia versus…

— Probabil că juriul a luat o decizie, a spus Trelford, deja în mişcare. S-a uitat în jur să verifice dacă-l urmăreau toţi şi s-a lovit de cineva. Şi-a cerut scuze, dar tânărul nu s-a uitat la el. Sebastian, care o luase înainte, a deschis uşa sălii numărul paisprezece, astfel încât mama şi avocatul ei să-şi poată lua locurile din primul rând.

Emma era prea nervoasă ca să vorbească şi, temându-se de ce era mai rău, se uita întruna nerăbdătoare peste umăr la Harry, care stătea în spatele ei, aşteptând să apară juriul.

Când doamna Justice Lane a intrat în sala de tribunal, toată lumea s-a ridicat în picioare. Ea s-a aplecat înainte de a se aşeza la locul ei. Emma şi-a transferat atenţia la uşa închisă de lângă boxa martorilor. Nu a avut mult de aşteptat şi aceasta s-a deschis, iar aprodul a apărut urmat de cei doisprezece discipoli. Ei au pierdut ceva vreme căutându-şi locurile, călcându-se pe picioare ca cei care întârzie la teatru. Aprodul i-a aşteptat să se aranjeze înainte de a-şi lovi bagheta de trei ori pe podea şi a strigat:

— Îl rog pe purtătorul de cuvânt să se ridice.

Purtătorul de cuvânt s-a ridicat la înălţimea sa impresionantă de un metru şaizeci şi cinci şi s-a uitat la judecătoare. Doamna Justice Lane s-a aplecat în faţă şi a spus:

— Aţi ajuns la un verdict cu care sunteţi toţi de acord?

Emmei i s-a părut că inima va înceta să-i bată, aşteptând răspunsul omului.

— Nu, doamnă judecătoare.

— Atunci aţi ajuns la un verdict cu o majoritate de cel puţin zece la doi?

— Da, doamnă judecătoare, a spus purtătorul de cuvânt, dar, din nefericire, unul dintre noi s-a răzgândit şi am rămas blocaţi la nouă voturi la trei în ultima oră. Nu sunt convins că acest lucru se va schimba, aşa că din nou vă cer sfatul cu privire la ce trebuie să facem în continuare.

— Credeţi că puteţi ajunge la o majoritate de zece la doi dacă vă mai ofer timp?

— Cred, doamnă judecătoare, pentru că referitor la un anumit subiect, toţi suntem de acord.

— Şi care este acesta?

— Dacă ni s-ar permite să aflăm conţinutul scrisorii maiorului Fisher adresată domnului Trelford, am putea ajunge destul de repede la o concluzie.

Toţi ochii au rămas fixaţi pe judecătoare, cu excepţia lui sir Edward Makepeace, care se uita cu atenţie la domnul Trelford. Fie era un jucător formidabil de pocher, fie nu dorea ca juriul să ştie ce conţinea acea scrisoare.

Trelford s-a ridicat de la locul lui, şi-a băgat mâna în buzunar şi a descoperit că scrisoarea nu mai era acolo. S-a uitat în colţul cel mai îndepărtat al sălii şi a văzut că lady Virginia zâmbea.

I-a zâmbit şi el.

[1] Înălţimea Sa Regală.

[2] William Shakespeare – Othello, act 3, scena 5.

Table of Contents

PROLOG 7
HARRY SI EMMA 1964-1965 12
1 13
2 21
3 28
4 43
5 52
6 66
7 73
8 80
9 90
10 101
11 114
12 123
13 135
14 145
LADY VIRGINIA FENWICK 1966 152
15 153
16 164
GILES BARRINGTON 1970 177
17 178
18 188
19 200
20 209
21 218
22 225
23 232
SEBASTIAN CLIFTON 1970 237
24 238
25 245

26 253
27 260
LADY VIRGINIA FENWICK 1970 270
28 271
29 280
30 289
31 299
32 305
SEBASTIAN CLIFTON 1970 317
33 318
34 328
35 336
36 344
HARRY ŞI EMMA 1970 351
37 352
38 362
39 373
40 378
41 387
42 395
43 403
44 413
45 419
46 433
47 444